

၇၀၀.၈၂၇

ဇေယျ

தேடல்

Mirra Publications books are published by
Dr. Pon Anura

Publication Editor
Espo

THE DAL

பெ.பி

ESPO

Mirra Books First Edition
December 2004

Mirra Arts & Crafts Pvt. Ltd.

128-10 ARCOY ROAD
CHENNAI 600 044 INDIA
MR. (M) 225 2123, 2257 2214
FAX: 2251 4222, 2257 2215

121 MUNRO STREET
EASTWOOD VIC 3103 AUSTRALIA
MR. (M) 9488 2287
FAX: 9488 2287

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24
தமிழ்நாடு இந்தியா

Apart from any fair dealing for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act, No part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publishers.

Mithra Publication books are published by
Dr Pon Anura

Publication Editor
Espo

THEDAL

A Novel

By

ESPO

Mithra Books First Edition
December 2004

Mithra Arts and Creations Pvt. Ltd.,

1/23 MUNRO STREET
EASTWOOD 2122 AUSTRALIA
Ph: (02) 9868 2567
e-mail: panura@bigpond.net.au

30 VANNIAH STREET
BATTICALOA (EP)
SRI LANKA

32/8-10 ARCOT ROAD
CHENNAI 600 024 INDIA
Ph: (044) 2372 3182, 2473 5314
e-mail: mithra2001in@yahoo.co.in
Fax : 0091-44-2472 1336

மித்ரா : 112

விலை : 180.00

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2004

பக்கங்கள் : 240

முன்னீடு

1966ஆம் ஆண்டில் 'சடங்கு', 'தேடல்' ஆகிய இரண்டு நாவல்களை ஒரே சமயத்தில் எழுதினேன். 'சடங்கு' அதே ஆண்டில் நூலாகவும் வெளிவந்தது. அது மூன்று பதிப்புகள் கண்டு, சுமார் ஒன்றரை இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாயின. ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வயலிலே விளைந்த எந்த நாவலும் இத்தகைய வெற்றியைச் சாதித்ததில்லை. இந்த உண்மையைப் பதிவு செய்வதிலே ஈழத்தின் முற்போக்குப் புத்திஜீவிகள் இற்றை வரை தயக்கம் காட்டுகிறார்கள். இருப்பினும், உண்மை வாழும் என்பது என் சமாதானம்.

'தேடல்' இப்பொழுதுதான் நூலுருப் பெறுகின்றது. இந்தத் தாமதத்திற்குக் காரணங்கள் பல. அவை முக்கியமல்ல. ஆனால், 'தேடல்' உருவான சூழ்நிலை பற்றிய உண்மைகள் சிலவற்றைப் பிரசித்தப்படுத்துதல் இலக்கிய ஊழியத்தில் நான் பேணும் தர்மத்திற்கு உவப்பானது.

என் எழுத்து வாழ்க்கையில், 1948ஆம் ஆண்டில் ஒரு திருப்பம் நிகழ்ந்தது. இதற்கு, தம்பு ராஜகோபாலன் உபகாரியாக வாய்த்தார். தமிழ் நாவல்களுடனும், இங்கிலாந்தில் எழுதப் பட்ட நாவல்களுடனும் என் வாசிப்பு உறவை வைத்துக் கொண்ட எனக்கு வங்காள, மராத்திய எழுத்தாளர்களை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். பங்கிம்சந்தர், சரத்சந்தர், வி.ஸ. காண்டேகர் ஆகியோர்களுடைய நவீனங்களிலே நான் புதியதோர் ரஸானுப வத்திலே திளைக்கலானேன். வி.ஸ. காண்டேகருடைய படைப்புகள் அனைத்துமே கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீயின் தமிழிலே என் போன்ற இலக்கியத் தவ்வல்களை ஆட்கொண்டன. சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட தமிழ் இலக்கியப் போக்கிலே தேசியத் தன்மை ஒன்று மனைகோலியமை உரியமுறையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அதனை இனங்கண்ட நான், சென்னையில் என் படிப்பினை முடித்து மீண்ட பொழுது, காண்

டேகரின் அனைத்து நூல்களையும் கொண்டு வந்தேன். இருப் பினும், நீண்டகாலம் நான் காண்டேகரின் எழுத்து மயக் கத்தில் வாழவில்லை. மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட புதிய அருபவங் களினாலும், ஞான விடிவுகளினாலும் என் எழுத்து நடையும், பார்வையும் புதிய கோலங்கள் புனையலாயின.

ஆனாலும், 'சடங்கு' நாவலை நான் 'சுதந்திரன்' பத்திரி கையில் தொடராக எழுதியபோது, 'வீரகேசரி' நிறுவனத் தினர் தமது பத்திரிகையின் விற்பனைப் பெருக்கத்திற்கு, தமிழ் இலக்கிய உலகில் நான் பெற்றிருந்த புகழைப் பயன்படுத்த விரும்பம் தெரிவித்தனர். கலைமகளில் பிரசுரமான காண்டே கருடைய நாவல்களைப் போல, ஆனாலும், மட்டக்களப்பு, மலைநாடு போன்ற களங்களைக் கொண்டதாக, மனோரதியக் கற்பனை சார்ந்த ஒரு நாவலைத் தொடர்கதையாக எழுதித் தரும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். என் எழுத்துச் சுதந்திரத் தினைச் சமரசஞ் செய்து, வெகுஜனப் பத்திரிகை ஒன்றின் தொடர்கதைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில், இந்நாவலை எழுதினேன். 'தேடல்' பத்திரிகைத் தொடர்கதை என்கிற சேந்நையுடன் எழுதப்பட்டது என்பது அழுத்தம் பெறுகிறது. மேலும், காண்டேகருடைய எழுத்துத் தாக்கம் அதில் இருந்தது. இத்தாக்கம் வேண்டுமென்றே தருவித்துக் கொண்டது. 'தேடல்' என் ஏனையப் படைப்புகளில் இருந்து வேறுபட்டது. வெகுஜனப் பத்திரிகையிலே தொடர்கதை எழுதுதல், இலக்கிய ஊழியம் அல்ல; வணிகம் சார்ந்தது என்கிற தெளிவினை அப்பொழுதே இந்த எழுத்துப் பணி எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

எது எவ்வாறு இருப்பினும், கதை நிகழ்வுகளுக்கும், களங் களுக்கும், நோக்கங்களுக்குமேற்ப என்னுடைய எழுத்து நடை வெவ்வேறு கோலங்கள் புனைந்துள்ளன என்பதை என் எழுத் துக்கள் அனைத்தையும் வாசித்தவர்கள் எளிதில் இனங்கண்டு கொள்வர். இந்தச் சுருதிபேதங்களின் இணைப்பே, என் எழுத்து களிலே பரவிக் கிடக்கும் என் தனித்துவம் என நான் சம்பாவனை செய்கின்றேன்.

என் எழுத்துகளின் தனித்துவத்தை, முழுமையாகத் தரிசிப்பதற்குத் 'தேடல்' நூலாக்கந் தேவை.

1/23 Munro Street,
Eastwood - 2122 Australia.

எஸ்.பொ
(சனாமி-26.12.2004)

என் மகள்
மேகலா
அன்புக்கு

இந்நூல்
படையல்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

முன்

சுதந்திரம் ஒன்று

‘அத்தான்’ என்ற குரல் கேட்டு
ஆனந்தன் விழித்துக் கொண்டான்.

‘இவ்வளவு நேரமும் இந்தச் சாய்வு
நாற்காலியில் படுத்துத் தூங்கி விட்டேன்.’
தூங்கியதாகவுந் தோன்றவில்லை. விழித்
திருந்ததாகவுந் தோன்றவில்லை. ஏதோ
விசித்திர நினைவலைகள் மனத்திலே மிதக்க,
சற்றே எரிவு கொடுத்த இமைகளைக்
கசக்கிவிட்டான்.

கண்களைத் தூக்கிச் சிறைக்குள்ளே
வைத்து இமைகள் என்ற கதவுகளை
நன்றாகப் பூட்டி, மற்றவர்களுடைய
வேதனைகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்
இயல்பு கொண்ட உள்ளத்தை வெறுக்கும்
விரக்தியில் அந்தச் சாய்வு நாற்காலியில்
படுத்துக்கிடந்தான். இமைகள் என்ற
சின்னஞ்சிறு கதவுகளைத் திறப்பதற்கு
எந்தக் கள்ளச் சாவியும் ஒத்து வரவில்லை.
அலிபாபாவும் நாற்பது திருடர்களும்
என்ற கதையில் வரும் குகையின் கதவைத்
திறப்பதற்குக் கள்ளச்சாவி கிடையாது.
ஆனால் ‘சீ ஸேம்’ என்ற மந்திரத்தை
ஜெபித்தவுடன் கதவு திறந்து கொள்ளு
மாம். ‘அத்தான்’ என்பது மந்திரச் சொல்;
ஆனந்தனின் இமைக் கதவுகள் திறந்து
கொண்டன.

அந்த விழிப்புடன் கல்லூரியில்
நிகழ்ந்த சம்பவமும் விழித்துக் கொண்டது.

அதற்குப் பிறகு அவனால் பாடங்ளைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியவில்லை. தலைவலி போக்கும் மாத்திரைகளை விழுங்கியும் பழைய நிலைமை சகாயமாகவில்லை. விரக்தியின் பாழ் வெளியும் தலைவலியும்! லீவுக்குக் குறிப்பெழுதிக் கொடுத்து விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். வந்தவன் உடைகளைக் கூட மாற்றாமல் மூலையிலே போடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்துவிட்டான். இப்பொழுது கமலி 'அத்தான்' என்றழைத்த பொழுதுதான் விழித்தான்...

'அத்தான்' என்ற சொல்லின் இனிமையைப் பிழிந்து உச்ச ரிப்பதற்கென்றே கமலி பிறந்திருக்கின்றாள் என்றே ஆனந்தனுக்குத் தோன்றும். அச்சொல்லும் அதன் உச்சரிப்பும் மனத்திற்கு ஒத்தமிட்டாலும், கோடை காலத்தில் இலேசான தூறலில் வீதியிற் புழுதி கிளம்புவதைப் போல பல நினைவுகள் எழவே, அவன் மௌனம் காத்தான்.

"ஏன் அத்தான்... அப்படி விழித்துப் பார்க்கின்றீர்கள்? தூக்கத்தில் ஏதாவது கனவு கண்டு?"

"கனவில்லை; நடந்தது. அடுத்த தோட்டத்தில் வேலியோரமாக ரோஜாச் செடியொன்று சடைத்து வளர்ந்திருக்கின்றது. அதிலே மலர்ந்த சிவப்பு ரோஜா ஒன்று வேலிக்கு மேலால் எட்டிப்பார்த்து என்னை நோக்கிக் கண் சிமிட்டியது. அதைப் பறித்து என்னுடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று என் மனத்தில் எழுந்த ஆசையை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை."

"தடுக்கமுடியாத ஆசையென்றால் பறித்துக்கொள்வது தானே?"

"தோட்டக்காரன் பார்த்துவிடக்கூடாதே என்ற அக்கறையுடன் அவன் வருகின்றானா என்று பார்ப்பதில் என் விழிகளை மேயவிட்டு, அந்த மலரைப் பறிக்க முனைந்தேன். மறுகணம் என் கையை ரோஜா முள் கீறிக் கிழித்து, இரத்தம் வழிந்தோடுவதை உணரலானேன்."

"சுத்தப் பொய். கையிலே இரத்தத்தைக் காணவில்லை. அவ்வளவும் உங்களுடைய கற்பனை என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்தாருங்கள் தேநீர். இதைக் குடித்தால் கற்பனை மயக்கந் தெளியும்", என்று சொல்லி முல்லை முறுவல் சிந்தித் தேநீர்க் கோப்பையை அவனிடம் நீட்டினாள். தேநீர்க் கோப்பையைச் சாய்வுநாற்காலியின் சட்டத்தில் வைத்துக் கொண்டே, "இல்லை கமலி, அந்த விசித்திர முள் கையில் ஏறுவதற்குப் பதிலாக உள்ளத்திலே ஏறிவிட்டது. உயிருக்கு ஆபத்தில்லாமல் எப்படி அந்த முள்ளை எடுத்து எறிவது என்பதுதான் கேள்வி....." என்றான்.

"இந்தக் கதாசிரியர்களெல்லோரும் எழுத்துத்துறைக்கு வருவதற்கு முன்னர் ஏதாவது பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் வாசஞ்செய்தவர்

களாக இருக்கலாம்” — அந்த முல்லை முறுவல் மாறாமலே கமலி பதிலளித்தாள்.

“எழுத்தாளரைப்பற்றி அதிகம் பேசாதே கமலி. அவர் களிலே சிலர் பேனாவைத் தொடாமல் எழுத்தாளராகவும் இருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் மடியிலே கூழ் முட்டைகளுடன் திரிகின்றார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலும் பார்க்கப் பைத்தியக்காரன் என்று சொல்லிக் கொள்வது சற்றே கௌரவமானது...”

“அப்ப எங்கள் அத்தான் ஒரு பைத்தியமா?”

“நான் மட்டுமென்ன? காதல் என்ற மெல்லிய உணர்ச்சி வசப்பட்ட எல்லோருமே பைத்தியக்காரர்களே. இல்லாவிட்டால், அந்தத் தேவாதி தேவன் இந்திரன், பட்டத்து ராணி இந்திராணி இருக்க ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகை, திலோத்தமையென்ற அபூர்வ ஆடலழகிகள் இருக்க, கேவலம் ஒரு ஆசிரமத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த அகலிகைமீது மோகங் கொண்டு சேவல் அவதாரம் எடுப்பானா?”

ஆனந்தன் தன் முன்னாலிருந்த ‘ரீப்பா’ யுடன் பேசுவதைப் போலக் காணப்பட்டான். கமலி அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றதை அவன் கவனிக்கவே இல்லை.

தனிமை மீண்டும் அவனை வளைத்துக்கொண்டது. அந்தத் தனிமையில் அன்று கல்லூரியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் நிழலாட்ட மிட்டன.

சொக்கலிங்கம் அப்படியொன்றும் தவறுதலாகச் சொல்லி விடவில்லை. மிகச்சாதாரணமான தொனியிலே அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான். ‘விக்டோரியாவுக்குச் சென்ற வாரம் கொழும்பிலே விவாகம் நடந்தேறியது. கல்யாணத்தில் உன்னைக் காணாது மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். ஏன் அழைப்பு வரவில்லையா?’

‘விக்டோரியா’ என்ற சொல்லே அவனுடைய உள்ளத்திலே வேல் பாய்ச்சி இதயக்குலையைப் பிடுங்கி எடுக்கப் போதுமானதாக இருந்தது.

பிணமாக அடக்கஞ் செய்து கல்லறை கட்டப்பட்ட ஒரு விவகாரம் திடீரென்று கல்லறையைத் தகர்த்துக்கொண்டு எலும்புக் கூடாகக் காட்சியளித்தால்..? ஒருவகை பீதி அப்பிக் கொள்ளும். அப்படித்தானிருந்தது ஆனந்தனின் நிலை.

விக்டோரியாவை, தான் முற்றாகவே மறந்து விட்டதாகவே அவன் நம்பியிருந்தான். ஆனால் இன்று...

பலாச்சுளையில் அமருவதற்குப் பதிலாக அவன் அதன் பாலில்

அமர்ந்து சிக்கிக் கொண்ட ஈயைப்போன்று அவனுடைய மனம் அவதிப் பட்டது. இந்த அவதியிலேயும் அவனுக்குத் தாயின் நினைவு வந்தது.

இளவயதிலேயே விதவையானவள் தங்கரத்தினம். குமார், ஆனந்தன் என்னும் தன்னுடைய இரண்டு புத்திரர்களையும் நன்றாகப்படிப்பித்து மேனிலைக்குக் கொண்டு வருவதையே அவள் தன்னுடைய வாழ்க்கையின் இலட்சியமாக வரித்தாள். வாழ்க்கையின் வசந்தகாலமான வாலிபப்பருவத்து எழுச்சிகளை யெல்லாம் தியாகம் என்ற அக்கினிக் குண்டத்திலே பொசுக்கினாள். தன் பிள்ளைகள் தலையெடுத்துப் பெரிய விருட்சங்களுடன் வளர்ந்தால், அதன் நிழலிலே இறுதிக்காலத்தை நிம்மதியாகக் கழிக்கலாம் என்ற பெரு நம்பிக்கையில் வாழ்நாள்களை உருட்டினாள். தங்கரத்தினம் தன் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க எடுத்த முயற்சிகளுக்கு அவளுடைய அண்ணர் மார்க்கண்டர் பெரிதும் அநுசரணையாக உழைத்தார்.

இளையவனான ஆனந்தன் படிப்பில் வலு செட்டிக்காரன் என்று பெயரெடுத்தான். மூத்தவன் குமார் முயற்சி எடுத்துப் படித்து இரண்டு தடவைகள் இலண்டன் 'இண்டர்மீரியட்' பரீட்சை மீது படையெடுத்து கோட்டை விட்டுச் சலிப்புற்றான். 'தம்பியை நன்றாகப் படிப்பிப்போம்' என்று விளக்கத் தந்து இலங்கைப் பொலீஸ் பகுதியில் சேர்ந்து கொண்டான்.

ஆனந்தன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி.ஏ. ஆனான்் பட்டத்தைச் சம்பாதித்தான். அவனுடைய வயதையும் சாதுர்யத்தையும் அறிந்தவர்கள் அவனைச் சிவில் சேர்விஸ் பரீட்சை எழுதும் படி ஆலோசனை கூறினார்கள். அவனுடைய தாய் மாமன் மார்க்கண்டர் இதனை வற்புறுத்தினார். தன் மகள் நிர்மலா, சிவில் சேர்விஸ் உத்தியோகத்தரின் மனைவியாக வாழவேண்டும் என்பது அவரது உள்நோக்கம்.

ஆனால், ஆனந்தனால் அவர் நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அவன் தன் மனத்தை விக்டோரியாவிடம் பறி கொடுத்திருந்தான். அவளின்றித் தன்னால் வாழ முடியாது என்ற எண்ணத்தை ஓம்பி, அந்த எண்ணத்திலேயே சுகங்கண்டான். ஆனந்தனின் மனத்தினை அலட்டும் எண்ணத்தை மார்க்கண்டர் மோப்பமிட்டு விட்டார். முதலுக்கு மோசடி ஏற்படக்கூடாது என்ற தவிப்பிலே, தன் தங்கையின் காதிலே இலேசாக ஞானோபதேசங்களைத் தினந்தோறும் அருளி வரத்தொடங்கினார். அவற்றினால் தெளிவு பெற்ற தங்கரத்தினம் விஷயத்தை நேரிடையாக ஆனந்தனிடம் கேட்டாள்.

“ஆனந்தா! நான் வாழ்ந்து விட்டேன். இனி நிம்மதியும், ஓய்வுத் தேவை... சாமி படத்திற்குக் குத்துவிளக்கு வைக்க ஒரு மருமகள் வந்துவிட்டால், நான் சிவனே என்று கால்களை நீட்டிக் கொண்டு வாழலாம்.”

“அம்மா, தினமும் குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைப்பது மட்டுந் தான் உனக்குக் கஷ்டமான வேலையா? நான் அறியாது போய் விட்டேன். நீங்கள் நிம்மதியாகக் காலை நீட்டிக் கொண்டிருங்கள். நான் தினமும் குத்து விளக்கேற்றுகின்றேன்.”

“உன் குறும்புப் பேச்சுக்களினால் என்னை மகிழ்வித்தது போதுமடா ஆனந்தா. உன் மாமா என்னை நெருக்குகின்றார். தன் மகன் நிர்மலாவை, இங்கு மருமகளாக — உன் மனைவியாக, அனுப்பி வைக்கத் துடிக்கின்றார்.”

“அம்மா, சரியான அம்மாதான்! இந்த உலகத்தில் நிர்மலாவைத் தவிர வேறு ஒருவருக்கும் குத்து விளக்கேற்றத் தெரியாதென்றா மாமா துடிக்கின்றார்?”

“நீ படித்தவன். உன்னைப் போல குறுக்கு நியாயங்கள் பேச எனக்குத் தெரியாது. நான் கைம்பெண். நீங்கள் கைம்பெண் வளர்த்த கழுதைகள் என்ற இகழ்ச்சியுடன் வாழாமல், தலைநிமிர்ந்து வாழ வழிகாட்டியது யார்? உங்களைப் படிப் பித்து ஆளாக்கி வைத்தது யார்? முலைப்பால் தந்து ஊட்டாத குறையைத் தவிர, தன் பிள்ளையை வஞ்சித்து உங்களை ஊட்டி வளர்த்தார். இவ்வளவும் செய்த அவருக்கு முன்னால் நாம் நன்றி கெட்டவர்களாக வாழ வேண்டுமா? நீயும் நிர்மலாவும் சின்ன வயதில் சின்னச் சோறுகறியாக்கிய காலத்திலேயே உங்களைத் தம்பதியாகப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசையை வைத்துவிட்டார். அந்த ஆசையை எத்தனை ஆண்டுகளாகத் தன்னுடைய நெஞ்சிலே வளர்த்து வந்திருக்கிறார். இப்பொழுது -”

“மாமாவுக்கு வியாபார நுணுக்கங்கள் நன்றாகத் தெரிய மென்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் தன்னுடைய லாபத்தை இப்படி என் ரூபத்தில் வசூல் செய்ய முற்படுவார் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை...”

“ஆனந்தா, இது வியாபாரமல்லடா. உறவுமுறை. நிர்மலா வெளியாற் போனால் அவள் தன்னுடைய சொத்துகளுடன் ஒரு பிறத்தியானிடம் போய்விடுவாள். எங்கள் சொத்துகளை ஒரு அந்நியன் அருபவித்துச் சுகிப்பான். உன் மாமா எத்தனையோ கற்பனைக் கோட்டைகளை எழுப்பியுள்ளார். அவற்றைச் சிதைத்து விடாதே.”

“இந்த வீட்டுக்கு நிர்மலா மருமகளாக வந்து குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைக்கவேண்டும். மாமாவின் சொத்துகள் பிறத்தயானிடம் செல்லக் கூடாது. அவ்வளவு தானே?”

“ஆமாடா ஆனந்தா...”

“அண்ணன் குமாருக்கு நிர்மலாவைக் கட்டி வைத்தால் எல்லாப் பிரச்சினைகளுந் தீர்ந்துவிடும். முதலில் அண்ணனுடைய கல்யாணம் நடக்கட்டும்...”

“குமார் போலிஸ் இலாகாவில் முரடன் என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் என் பேச்சையோ, உன் மாமா பேச்சையோ தட்டிப் பேசமாட்டான்... அவனுக்கு வேறொரு இடத்தில் பெண் பார்த்தாகிவிட்டது. ஆனந்தா நீயே நிர்மலாவை... நான் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வேண்டும்...”

“அம்மா, என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களுடைய விருப்பம் அத்தனையையும் நிறைவேற்றுவேன். ஆனால் நிர்மலாவை மட்டும் என் மனைவியாக்கிக் கொள்ளச் சம்மதியேன்.”

“அண்ணன் சொன்னது முற்றிலுஞ் சரி, நீ அந்த வேதக் காரியிலே கொண்ட மயக்கத்திலே பேசுகின்றாய்...”

“என்றைக்காவது இந்த உண்மையைச் சொல்லத்தான் காத்திருந்தேன்... அம்மா, நீங்கள் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றத் துடிக்கின்றீர்கள். நானும் நான் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றத் துடிக்கின்றேன். விக்டோரியா நல்லவள் அம்மா. ஆயிரம் நிர்மலாக்களின் தங்கக் குணங்களை ஒன்று திரட்டி வைத்திருப்பவள். நீங்கள் ஒரேயொரு தடவை அவளைப் பார்த்தால் போதும் —”

“போதுமடா, ஆனந்தா! அந்த வேதக்காரிச்சியை நான் பார்க்கத் தேவையேயில்லை. அவள்தான் உனக்கு இனிக்கின்றாள் என்றால், உனக்கு ஒரு அம்மா இருக்கிறாள் என்பதை மறந்து விடு...”

அதற்குப் பின்னர் ஆனந்தனுடன் தாய் எதுவுமே பேச வில்லை. அவள் தன்னைச் சுற்றி ஒரு மௌனச்சுவரை எழுப்பிக் கொண்டாள்.

ஏற்கெனவே நடமாடும் நோயாளியாகவிருந்த தங்கரத்தினம் படுத்த படுக்கையாகிவிட்டாள். அவளுடைய வாழ்க்கை நீண்ட பாலைவனப்பிரயாணமாக இருந்தது. எத்தனையோ துன்பச் சூறாவளிகள் எதிர்ப்பட்டன. அவள் கலங்கியதில்லை. உயிரைக்கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, என்றாவது ஒருநாள் இன்பமென்ற நீர்த்துறையை அடைந்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தாள். ஆனால் அவள் இலக்குப் பார்த்து நடந்த நீர்த்துறை வெறும் கானல்நீர். எதிரே கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையிற் சுடுமணற் சமுத்திரம்...

ஒரு வாரத்தில் டாக்டர்களுடைய சிகிச்சைகளையும் ஏமாற்றி விட்டு மீளாத்துயிலில் ஆழ்ந்தாள்.

தன் தாயின் மரணத்திற்குத் தானே காரணன் என்ற இந்த உணர்வு இப்பொழுதுகூட அவன் நெஞ்சிலே வலியை ஏற்படுத்துகின்றது. தன்னியல்பாகவே கண்கள் பனிக்கின்றன.

தான் அழுவதான உணர்வு ஏற்பட, பழைய நினைவுகளி லிருந்து மீண்டான். 'டக்'கென்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலிச்சட்டத்திலிருந்த தேநீர்க் கோப்பையைப் பார்த்தான். அது குடு முழுவதையும் இழந்து குளிர்ந்து கிடந்தது.

அதை எடுத்துப் பருக உதட்டோரம் கொண்டு போன பொழுது, ஆவி கக்கும் தேநீருடன் கமலி எதிரில் நின்றாள்.

மலர்

அஞ்சலி மாமன் இரண்டு

கமலி எதையுமே கலைத்துவத்து டனும், சுவையுடனுஞ் செய்து முடிப் பவள். தேநீர் நிச்சயமாக மாமி நாகம்மா கலந்ததல்ல. தேநீர் சுவைத்தது. 'கமலி கலந்த தேநீர் அல்லவா?'

தேநீரைப் பருகி முடித்ததும் சோம்பல் இற்றுவிட்டதான உணர்வு ஏற்படுகின்றது. சாய்வுநாற்காலியிற் பசையாக ஒட்டிக் கிடக்க விரும்பாமல் எழுந்தான். மண்டபத்தின் நீள அகலத்தை அளக்கும் பாவனையில் குறுநடை பயிலத் தொடங்கினான். வாசலுக்கு வந்ததும் நடை தரித்தது. பார்வை வீட்டுக்கு முன்னால், விழுதுகள் ஊன்றி, பலகாலந் தவமியற்றிக் கொழுத்திருந்த ஆலமரத்தில் நிலைத்தது. பூமிக்கு நிழல் பரப்பும் வகையில் அது விண்ணோக்கிச் செழுங் கிளைகளைப் பரப்பியிருந்தது. அதன் தழைகளிலே படுவானிற் சரியும் சூரிய னின் கதிர்கள் குதித்துத் துள்ளி விளை யாடுகின்றன. சூரியக் கணப்பினை அளைந்து விளையாடிச் சுகித்த எத்த னையோ இலைகள் இன்று சருகுகளாக உதிர்ந்து, குப்பையாகி...

மனிதனுடைய ஆசைகளும் இந்த இலைகளைப் போன்றவையே. தளிரா யிருந்து, நீரையுஞ் சூரிய வெப்பத்தையும் இணைத்துச் செழிக்கின்றன. தினமும் சூரியனின் கதிர்களை முத்தமிட்டு,

இச்சை தீராத மறுநாளும் அவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றன. பின்னர் பழுத்து, சருகாகி, பூட்டாந்து நிலத்தில் விழுந்து குப்பையாகி... 'அதோ, குப்பையிற் கலந்திருக்கும் ஒரு சருகு விக்டோரியாவா.. கிளையிலே தளிராக இருக்கும் ஒன்று கமலியா?'

கடிவாளமறுந்த அவனுடைய கற்பனைப் புரவி அவனை அலைக்கழிக்கின்றது. இந்த நினைவுகளையெல்லாம் பாம்புச் செட்டையாக உரித்தெறிந்து விடவேண்டும் என்று பகுத்தறிவு படமெடுக்கின்றது. புலனைத் திசை திருப்ப அன்றைக்கு வந்திருக்கக் கூடிய சஞ்சிகைகளை வாசித்தால் நன்றெனத் தோன்றுகின்றது. படிப்பறையை நோக்கி வந்தான். கதவு உள்ளே பூட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

'இன்று கமலி கட்டாயம் இந்த அறைக்குள் நுழைந்திருக்கின்றான். அவள் இந்த அறைக்குள் வந்தால், திடீரென ராணி வந்துவிடுவாள் என்ற பயத்தில் உள்ளே பூட்டிக்கொள்வாள்.'

'கமலி' என்றழைக்க நாக்கு உன்னிற்று. குறுக்கு இழையோடிய இன்னொரு எண்ணத்தில் அவளை அழைக்காமலேயே மீண்டுஞ் சாய்வுநாற்காலியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் உதறித் தள்ளிய சோம்பல் அவனை மீண்டும் ஓட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், உதறித் தள்ளியதாக அவன் நினைத்துக் கொண்ட விக்டோரியாவைப் பற்றிய நினைவுகள் மீண்டும் வளைத்துக் கொண்டன.

தாயாரின் மரணத்தின் பின்னர் இரண்டு வாரங்கள் வீட்டிலேயே அடைபட்டுக்கிடந்தான். அவளுடைய மரணத்திற்குத்தானே காரணம் என்ற குற்றஉணர்வு ஒரு பக்கமும், அந்தக் குற்றத்தை இயற்றக்காரணமாக இருந்த விக்டோரியாவின் நினைவுகள் மறுபக்கமுமாக அவனைக் கிட்டியிட்டு நகக்கின. மீளா அவஸ்தை.

இதிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவேனும் விக்டோரியாவைப் பார்க்க விரும்பினான். இந்த ஆசை இரண்டொரு தினங்களிலேயே பெருவிருட்சமாக வளர்ந்து விட்டது.

அவன் விக்டோரியா வாழ்ந்த அறைக்குச் சென்றான். அங்கு கதவிலே பென்னம் பெரிய பூட்டொன்று அவனை வரவேற்றது. விசாரித்ததில் அவன் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டே போய்விட்டாளென்றும், எங்கு சென்றாளென்பது தெரியாதென்றும் அறியலானான்.

'நீ எதை வாழ்க்கையின் இன்பமென்று பூஜித்தாயோ, அந்த இன்பம் கானல் நீர். இதை நிசமென நம்பி உன்னைப் போன்ற அறியாச் சிறுமான்கள் ஏமாந்து விடுகின்றன. இளம் பெண்ணின் அன்பு வெறும் மோகமே. கள் தரும் போதையை அது அளிக்கின்றது. கள் வெறியில் காதல் என்று ஏதேதோ புலம்புகின்றோம். வாழ்க்கை

யென்ற தென்னையில் கள்ளும் கிடைக்கின்றது; இளநீரும் கிடைக்கின்றது. இளநீர் இனிமையானது. மனத்தின் வெப்பத்தைக் குளிர்மைப் படுத்துகின்றது. தாகத்தைத் தணித்து இதம் தருகின்றது. அதுதான் அன்னையின் அன்பு. ஆனால் உன் வாழ்க்கை வட்டுடன் பட்டுப்போன தென்னை. அதில் இளநீருமில்லை; கள்ளுமில்லை.' என்றெல்லாம் அந்தச் சுழலும் பூட்டு, பேசுவதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டான்.

ஆசைகள் பூக்களைப் போன்றவை. எல்லாப் பூக்களும் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியாகிப் பயன்தருவதில்லை. எத்தனையோ பூக்கள் பறிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. அறிவுணர்ச்சிகளும் - அன்புணர்ச்சிகளும் மனத்திலெழும் ஆசைப் பூக்களைப் பறித்து விடுகின்றன' என்று ஆனந்தன் சலிப்பும் - விரக்தியும் - முனிவுங் கொண்ட தன் மனத்தைத் தேற்ற முயன்றான்.

ஒவ்வொரு நாளும் மிகமிக நீண்டதாக, ஊர்ந்து நகர்ந்தே அஸ்தமிப்பதை உணரலானான். சிவில் சேர்விஸுக்கும் போகும் எண்ணத்தைத் துறந்தான். வாழ்ந்து கொண்டே, வாழ முடியாத நாள்களை உருட்டிக் கொண்டிருந்தான். இப்படியாக நாள்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, விக்டோரியாவிடமிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அந்தக் கடிதத்தின் சில பகுதிகளை மனப்பாடஞ் செய்து வைப்பவனைப் போல பல தடவைகள் வாசித்து இருக்கிறான்.

'வாழ்க்கையைச் சோடி சேர்க்கும் சந்தையாக நாம் மாற்றி விடுகின்றோம். ஆண் - பெண் அன்பு சந்ததியைப் பெருக்கி வாழும் மிருக வேட்கையையே அடித்தளமாகக் கொண்டு எழுகின்றதா? உப்பு நீர் கொட்டும் ஊளைச் சதையின் பாலுணர்ச்சித் தேவைகளை மட்டும் திருப்திப்படுத்தும் அன்பு மாற்றுக் குறைந்தது.

'என் முடிவை உங்களுக்குச் சொல்லாமலே இந்த நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டுவிட்டேன். நீங்கள் ஏமாற்றமடைந்திருக்கலாம். ஆனாலும், என்னை மறந்த நிலையிலேகூட உங்களை ஏமாற்ற இந்த விக்டோரியாவால் முடியாது என்பதை நீங்களறிவீர்கள். நீங்கள் என் உள்ளத்தைவிட எனக்கு மிக நெருக்கமானவர். எனவே, நீங்கள் நெருங்கக்கூடிய தூரத்திலிருந்து என் முடிவை உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேனாகில், அந்த முடிவை அந்தக் கணப் பொழுதிலேயே மாற்றியிருப்பீர்கள். என் முடிவுகள் எதையும் மாற்றியமைக்குஞ் சக்தி உங்கள் அன்பிற்கு உண்டு. இப்பொழுது நீங்கள் எட்ட இயலாத வெகு தூரத்திலிருப்பதால் இக்கடிதத்தை எழுதும் துணிவு பிறக்கின்றது. நான் உங்களமீது கொண்ட காதல் போலியானது என்று யார் சொன்னாலும் நம்பாதீர்கள். என்னுடைய காதல் புனிதமானது. உடல் தேவைகளுக்கு அப்பாலுந் தூய்மை

யானது- அன்று, படுக்கையில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த அன்னையைப் பார்க்க வந்திருந்தேன். அந்த ஒரேயொரு சந்திப்பு என்னுடைய வாழ்க்கையை இப்படித் திசை திருப்பி அமைக்கு மென்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. உங்களுடைய தாயாரின் ஆணையின் பெயரால் நான் உங்கள் மனைவியாக வாழ் வதில்லையென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். மிகமிக மெல்லிய பெண்ணுணர்ச்சிகளைப் பிறிதொரு பெண்ணாலேதான் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். என் செயலை நீங்கள் 'மோசடி' என்று தூற்றினாலுஞ்சரி, அன்றேல் 'தியாகம்' என்று போற்றினாலுஞ் சரி, கவலையில்லை. விக்டோரியா இறந்ததாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இன்னுஞ்சிறிது காலத்தில், என்னைப் பார்க்கிலும் சகலவிதத்திலும் சிறந்த இன்னொரு விக்டோரியாவைக் கண்டு பிடிக்க இயலும். ஆனால் அம்மா... நீங்கள் விரும்பினாலும் இன்னொரு அம்மாவைப் பெறவே முடியாது. அவர்கள் உங்களைப் பற்றி ஆயிரம் வண்ணக் கோபுரங்களைத் தன்னுடைய உள்ளத்திலே எழுப்பி வைத்திருந்தார்கள். அந்தக் கோபுரங்களுக்குள் விக்டோரியா என்ற ஒரு 'பிசாசு' குடியேறிப் பாழாக்குவதை அவர்கள் விரும்ப வில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அது நியாயமுங்கூட... உங்களுடைய நிலையில் உங்களுடைய அன்னையின் அன்புக்காக உங்களுடைய காதலைத் துறக்க வேண்டியதே கடமையாக அமை கின்றது. நீங்கள் உங்களுடைய கடமையைச் செவ்வனே, எவ்விதச் சலனமுமின்றி இயற்றுவதற்காக உங்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து, உங்கள் அனுமதியின்றியே விலகிக் கொண்டேன்.

'பெண்ணொருத்தி காதலனுக்காக இவ்விதத் தியாகத்தை மேற்கொண்டாள் என்று கதைகளில் வாசிக்கும்பொழுது சுவையாக இருக்கலாம். ஆனால் இத்தீர்மானத்திற்கு வர நான் பட்ட கஷ்டங் களை விபரிக்க இயலாது. நான் மிகத் துணிவாக இந்த முடிவிற்கு வந்தேன் என்பது என் எண்ணம். வாழ்க்கையில் இனி எதையும் சமாளித்து வாழும் திராணி எனக்கு இருக்கின்றது. நான் எனக்காக, என் உணர்ச்சிகளின் திருப்திக்காக வாழ்இயலாது என்பது உண்மை. சமூகத்தின் அங்கமாக — அதன் மேன்மைக்காக உழைக்கலாம் என்பது என் நம்பிக்கை. என்னுடைய மாமனாரொருவர் மலேயாவில் வாழ்வதாக அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? அவருடைய நிழலில், என்னுடைய புது வாழ்வைத் தொடங்க வந்துவிட்டேன். நிர்மலா உங்களுக்காகவே பிறந்தவள். புதிய மனிதனாக, புதிய உணர்ச்சிகளுடன் அவளுடன் புது வாழ்வை ஆரம்பியுங்கள்.'

'நிர்மலா உனக்காகப் பிறந்தவள்!' — இதே வார்த்தைகளைத் தான் ஆனந்தனின் தாயும் சொல்லி வந்தாள். நிர்மலா மட்டும் அப்படி நினைக்கவில்லை. அடித்துக் கனிய வைக்கும் பழத்திலே

சுவையில்லை என்று அவள் நினைத்திருக்கலாம். கடலின் அலைகளையும் கடற்கரை மணலையும் எண்ணி விடலாம். ஆனால் பெண்களின் நெஞ்சுக்குத் புரளும் எண்ண அலைகளையல்ல என்ற முடிவுக்கு அந்த ஞானிகளே வந்திருக்கும் பொழுது- நிர்மலா ஆனந்தனின் அண்ணன் குமாரை மணந்து இறந்து போன அத்தையின் மருமகனாக்கும் ஆசையை நிறைவேற்றி விட்டான். காலதேவன் புழுதியை வாரி இறைத்து, விக்டோரியா வாழ்ந்த சுவடே தெரியாமல் மண்மேடாக்கி விட்டான். ஆனால் இன்று சொக்கலிங்கம் அந்தப் புழுதி மலையைக் கல்லி, விக்டோரியா என்ற எலும்புக் கூட்டை எடுத்து...

‘ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மலையா சென்ற விக்டோரியா எப்படித் திடீரென்று இங்கு வந்தாள்? விவாகஞ் செய்யும் எண்ணம் எவ்வாறு அவளுடைய உள்ளத்திலே தளிர்த்தது? அவள் யாரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாள்? வகுப்பில் ஒன்றாகப் படித்ததை மட்டும் ஞாபகம் வைத்துச் சொக்கலிங்கத்தை அழைத்திருந்த அவள், ஏன் என்னை மட்டும் அழைக்கவில்லை? நான் இப்பொழுது மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்ற செய்தியைச் சொல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவருமில்லையா? ஒருவேளை அவளுடைய அழைப்பிதழ்..’

முடிவேயில்லாத சங்கிலித் தொடரான கேள்விகள் அவனுடைய உள்ளத்திலே குதித்துத் தெறிக்கின்றன. ஊழிப் பேய் தன்னுடைய பிறந்தநாளை ஆனந்தனின் நெஞ்சிலே கூத்தாடிக் களிப்பதைப் போன்று அவனுடைய நெஞ்சம் வலியெடுத்தது.

‘ம்.. ம்..’ என முனங்கி நெட்டிகளை நெருடி, சாய்வு நாற்காலி யிலிருந்து எழுந்தான். அப்பொழுது கமலி ஒற்றை ரோஜாவுடன் அவன் எதிரே தோன்றினாள்.

“என்ன அத்தான்? இப்பொழுதும் ஏதாவது கனவு கண்டு விழித்தீர்களா?”

“கடலலைகள் சந்திரனைத்தாவிப் பிடிக்க முயலுவதைப் போல, என் உள்ளமும்...”

“ஒரு கூட்டம் தாரகைகள் அவனுடன் சதா கண் சிமிட்டிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, பூலோகத்தைப் பற்றி நினைக்க நேரம் உண்டா?”

“அப்படியல்ல, கமலி! நாம் எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போன பின்னர் கண்களுக்குத்தெரியாத நூலேணியிலே சந்திரன் இறங்கி வந்து பூலோகத்து மலர்களுடன் கொஞ்சி விளையாடுவானாம்.”

“அந்தத் திருட்டுத்தனத்தை நீங்கள் மட்டும் எப்படிச் கண்டு பிடித்தீர்கள், அத்தான்?”

“காலையில் அந்த மலர்களின் இதழ்கள் நாணத் துடன், சந்திரனை முத்தமிட்பொழுது, வழிந்த எச்சிலை மறைக்க முயலுமே? அதிலிருந்துதான்... விஷயமறியாதவர்கள் எச்சில் துளிகளைப் பணித் துளிகள் என்று அழைக்கின்றார்கள்.”

“அவை காதலனைப் பிரிந்து மலர்கள் சிந்தும் கண்ணீர்த்துளிகளாக இருக்க முடியாதா?”

“தாரகைகளின் பிடியிலிருந்து எப்பொழுது விடுபட்டு உங்கள் இனத்துடன் நிரந்தரமாக வாழ்வேன்? இந்த நட்சத்திரங்கள் வெறும் அக்கினித்துளிகளே. அவற்றின் வெப்பத்தை என்னால் தாங்கமுடிய வில்லை. நான் உங்களுடன்தான் நிரந்தரமாக வாழத் துடிக்கின்றேன் என்று சந்திரன் சொல்லும் சோகக் கதைகளைக் கேட்டு மலர்கள் சிந்தும் கண்ணீர்த்துளிகளே அவை என்றா நினைக்கின்றாய்?”

“ஆமாம்... ஒன்று செய்யுங்கள் அத்தான். இந்த ரோஜாவை உங்களுடன் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சந்திரன் கண்களுக்குத் தெரியாத நூலேணியிலே இறங்கி வந்து ரோஜாவைத் தழுவ வருவான். அப்பொழுது சந்திரன் வெளியேறாதவாறு ஜன்னல் களைச் சாத்திவிட்டு மலர்களிலிருக்கும் துளிகள் எச்சிலா? கண்ணீரா? என்று நேரடியாகவே கேட்டு விடுங்கள்.”

“நான் இப்படிச் செய்தால் நட்சத்திரங்கள் சந்திரனைத் தேடி பூலோகத்தின் மீது அறுந்துவிழ ஆரம்பித்துவிடும். பின்னர் என் கமலியைப் பார்க்கும் அற்ப சுகங்கூட எனக்குக் கிடைக்காமற் போகலாம். அந்த இன்பத்தைக்கூட நான் இழந்து விடவேண்டுமா?”

“நீங்கள் வளைத்து வளைத்துப் பேசுகிறீர்கள். ஆண்களுடைய எண்ணங்களை ஊடறுத்துப் பார்க்குஞ் சக்தி பெண்களிடம் இருக்கின்றது என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். மரக்கிளையிலிருந்து இணைப்பறவை அழைக்கின்றது. ஆனால் இறக்கை வெட்டப்பட்டுக் கூண்டிற்குள்ளே சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் அபாக்கியவதி நான் என்பது அதற்கு எப்படித் தெரியும்?” இவ்வாறு கமலி கூறியபொழுது, அந்தக் குரலின் அடித்தளத்திலே, மண்டியிட்டிருக்குஞ் சோகம் வெளிப்பட்டது. கண்களிலே நீர்சுரந்தது. அதை மறைக்கும் அவசரத்தில் திரும்பிப் போகத் தயாரானாள்.

“நில், கமலி. இந்த ரோஜாவை உன் கேசத்திலே சூட்டி விடுகின்றேன்.”

“நேருஜி சட்டையிலே ஒற்றை ரோஜாவைப் பிரியமுடன் அணிந்து கொள்வாராம். அது அவருக்கு மட்டுமல்ல, உங்களுக்கும் அழகாக இருக்கும்.”

“ஆனால், ரோஜாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உள்ளத்தில் தைத்திருக்கும் முள் என் ஞாபகத்திற்கு வரும்... கமலி, இந்த

ரோஜாவை உன் கூந்தலிலே சூட்டி அழகு பார்க்க ஆசையாக இருக்கின்றது. இந்த ஆசைகூட நிறைவேறக் கூடாதா?"

கமலியின் கால்கள் அவன் வார்த்தைகளிலே கட்டுப்பட்டன. ஆனந்தன் அவளுக்குச் சமீபமாக வந்தான். நிறைவேறாத உணர்ச்சி களுடன் சாம்பிக் கொண்டிருந்த இரு உள்ளங்களின் வெப்பமான பெருமூச்சு ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்தன.

அப்பொழுது கார் ஒன்று வாசலில் வந்து நின்றது. காரிலிருந்து இறங்கிய ஆனந்தனின் மனைவி ராணி மண்டபத்தில் நுழைந்தாள்.

மேஷல்

அதிசயமாமி ழுனீறு

மிக வலிந்து ஏற்படுத்திய சிரிப்புடன் ஆனந்தனைப் பார்த்து, தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்து பாடசாலைப் புத்தகங்களை வீசியெறியும் பாவனையில் மேசையிலே போட்டு, 'அம்மா' என்றழைத்தபடியே பின்கட்டுப்பக்கஞ் சென்றாள் ராணி.

அவளுடைய தாய் நாகம்மா வெளியே வந்தாள். "என்ன புள்ளை பறக்கிறாய்?" என்று நிந்தாஸ்துதி இராகத்திற்கேட்டாள்.

"நான் வெளியே போகவேண்டும் அம்மா. மீனா தன்னுடைய அண்ணனுடன் எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். 'பார்ட்டி'க்குச் சீக்கிரம் புறப்பட்டுப் போகவேண்டும். முகங் சுழுவத் தண்ணீர் எடுத்து வையுங்கோ அம்மா" என்று கூறியபடியே சோப்பையும் டவலையும் எடுத்தாள்.

"எட கமலி_ தங்கச்சிக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்து வை..." என்றான் நாகம்மா. அதற்கிடையிலேயே, கமலி வாளி நிறையத் தண்ணீர் மொண்டு வந்து 'பேஸின் ஸ்ராண்ட்' டில் வைத்து விட்டாள்.

"மகள், கோப்பி போட்டும்ோ அல்லது ஓவல் போட்டும்ோ?" என்று உத்தரவை எதிர்பார்க்கும் பாவனையில் நாகம்மா கேட்டாள்.

“குளிர்பானம் — ஆரஞ்சு பார்லி நல்லது...” என்று பதில் கூறிக் கொண்டே, முகத்தைத் தேய்த்துக் கழுவி, முகத்திற் படிந்திருக்கக்கூடிய கடைசித்துளி எண்ணெயையும் துடைத்தெடுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டான். திருப்தியாகக் கழுவிய தான உணர்வு வந்ததும் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு ‘டிரெஸிங் ரூமு’க்கு வந்தான்.

அவ்வறையிலிருந்து பார்த்தபொழுது, ஆனந்தன் சாய்வு நாற்காலியிலமர்ந்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கிக் கிடப்பவனாகக் காணப்பட்டான். அவனுடைய சிந்தனையைக் கலைக்க விருப்பங் கொண்டவனைப் போல, தன்னுடைய நீண்ட கருங்குந்தலைச் சீப்பினால் வாரிக்கொண்டே “தெரியுமா செய்தி?” என்று கேட்டான்.

தன்னை நோக்கியே அவ்வினா தொடுக்கப்பட்டது என்பதை யுணர்ந்த ஆனந்தன், “எந்தப் பத்திரிகையில் எத்தனையாம் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த செய்தியைப் பற்றிக் கேட்கின்றாய்? கலை விமர்சனப் பகுதிகள் இன்று எந்தப் பத்திரிகையிலும் வெளியானதாக ஞாபகம் இல்லை...” என்று கூறினான்.

“வந்த செய்தியல்ல. பத்திரிகையில் வரப்போகிற செய்தி. ஒரு நிருபர் என்னைப் ‘போட்டோ’கூட எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றார்.”

“இந்தப் பத்திரிகைக்காரர்மீது என்றுமே என்னுடைய அனுதாபங்கள்- ‘கவர்’களுக்காக ஆலாப் பறக்கிறார்கள். ‘கவர்’ கிடைத்தால் நடிகைகளின் நாய்களின் வண்ணப்படங்களைக் கூடப் பிரசுரிக்க அவர்கள் வெட்கப்படுவதில்லை.”

“அந்த நாய்களின் படங்கள்கூட உங்களின் எழுத்தோவியங்களைப் பார்க்கிலும் அழகானவை என்பதை நினைத்து நீங்கள் வெட்கப்படத் தேவையில்லை!” பழுக்கக் காய்ச்சிய அச்சொற்களால் ஆனந்தனின் நெஞ்சிலே குறி சுட்டு, உள்ளே திரும்பி, “கமலி அக்கா இங்கே வந்து இந்தக் கொண்டையைச் சரியாகப் போட்டுவிடு,” என்று குரல் கொடுத்தான்.

‘முத்தின் பெறுமதியைப் பன்றிகள் என்றுமே உணர்வதில்லை!’ சொல்ல ஆனந்தனின் நாக்கு உன்னியது... வார்த்தைகள் வெளிவருவதற்கு முன்னரே கமலி ‘ரெஸ்ஸிங் ரூமு’க்குள் வந்தான். கமலி அவனைக் கனிவுடன் பார்த்து, வீணாக வார்த்தைகளை வளர்க்க வேண்டாமென்று, கயலின் துள்ளல் சுமக்கும் விழிகளால் எச்சரித்துக் கதவைச் சாத்தினான்.

கதவு சாத்தப்பட்டாலும் ராணியைப் பற்றிய நினைவுகள் அலைமோதின. சுடுசொல் என்ற கல், மனக்குளத்தின் நடுவிலே வீசப்பட்டுவிட்டது. கரை நோக்கிச் சிதறும் அலைகள்.

‘அழகும் அபிநய லாவண்யமும் கொண்ட ராணியின் தலையிலே ஒரு சிட்டிகை இலக்கியரசனையை வைக்க பிரம்மா

மறந்து போனானே. நெருப்புத்தணலைப் பழிக்கும் அழகிய இதுழகளைக் கதவுகளாகக் கொண்ட வாயிலே வாசஞ் செய்யும் நாவிலே நல்ல வார்த்தைகள் பேசுதல் என்ற இனிமையைத் தடவ மறந்து போனானே. ராணி மேடையிலே நன்றாக நடனமாடுகின்றாள். ஆனால், வாழ்க்கை மேடையிலே அவள் நடிப்பு, சோரம் போய்விடுகின்றது. நடன அரங்கிற்காக முகத் திலப்பிய வேஷத்தைக் கலைக்காமலே வாழ்நாள் பூராகவும் வாழ்ந்துவிடலாம் என்று கனவு காண்கிறாள். நாடகம் முடிந்து திரை விழுந்த பின்னரும் ஒப்பனையைக் கலைக்காது, ரசிகரின் கரகோஷ நினைவினாலே வாழ்தல் என்பது எவ்வளவு பைத்தியக் காரத் தனமானது?...’ சிந்தனைகள் ஆனந்தனின் மனத்தை ஆக்கினைப்படுத்தின. ராணி - விக்டோரியா - நிர்மலா - கமலி ஆகிய நால்வரும் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு பல நினைவுகள் நெஞ்சிலே மொய்த்துக் கொண்டிருக்கையிலே, ராணி தன்னுடைய அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டு மண்டபத்துக்குள் வந்தாள்.

கடுகடுப்பின் சாயலே கிடையாது. ‘மேடையிலே கணத்திற்குக் கணம் முகபாவத்தை மாற்றுவது போல, வாழ்க்கையிலும் நடிக்க முடியும் என்று ராணி நிரூபித்துக் காட்டுகின்றாளா? ராணி இப்பொழுது அன்றலர்ந்த மலரின் சோபிதத்தை அள்ளி அப்பி வைத்திருக்கின்றாள். கறுத்த சோளிக்கு, அவள் கட்டியிருந்த ஆரஞ்சு நிறச்சேலை வெகு எடுப்பாக இருந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் அவள் அணியும் சோளிகள் கழுத்திலிருந்து கீழே கீழே இறங்குகின்றன. இடையிலிருந்து மேலே மேலே ஏறுகின்றன. முதுகுப் பக்கத்தில் ஜன்னல் வைக்கும் ஃபாஷனும் புகுந்து கொண்டது.

‘ஃபாஷன்களும் கடைச் சரக்குகளும்; இந்தக் கடை சரக்கு களுக்குத்தான் எவ்வளவு வலிமை? அவை ராணியின் வயதில் முற்றாக ஐந்து ஆண்டுகளை விழுங்கிவிட்டன. எதிரிலிருக்கும் ராணி விவாகமானவள்; பிள்ளை பெற்றவள் என்பதை யாராவது நம்புவார்களா? தொட்டோ, நுகர்ந்தோ பார்க்கப்படாத வாலைக் குமரி மையின் சௌந்தரியத்தைச் சிந்தி நிற்கின்றாள்.’

ஆனந்தனைச் சமாதானப்படுத்துபவளைப் போல, “இன்று வினசன்ட் மகளிர் கல்லூரியில் மாவட்ட நடனப்போட்டி நடைபெற்றது. நான் தயாரித்த நடனமே மிகச் சிறந்ததெனத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அடுத்த மாதமளவில் நடைபெறவிருக்கும் அகில இலங்கைப் போட்டியிலும் என் நடன நிகழ்ச்சி இடம்பெறும். அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன்- அதற்குள் நீங்கள்..” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினாள்.

“அப்படி விளக்கமாகச் சொல்லேன் ராணி. இன்று நீ இன்னு

மொரு சுற்றுப் பருத்திருப்பதற்கு இதுதான் காரணம்.” மன எரிச்சலை மறைத்துச் சிரித்தபடி கூறினான். அவன் சிரித்ததும், அப்படிப் பாராட்டும் விதத்திலே பதிலளித்ததும் அவளுக்குப் பரமதிருப்தியை அளித்தது.

அதேசமயம், ‘ஆரஞ் பார்லி’ நிரப்பப்பட்ட நான்கு கிளாஸுகள் கொண்ட தட்டுடன் வந்த நாகம்மா அதனை ‘ரீப்பா’ யில் வைத்தாள்.

“அவர்கள் இன்னமும் காரிலேயா இருக்கிறார்கள்?.. வெளியே நன்றாகக் காற்று வீசுகிறது... அதனால், அங்கேயே தங்கிவிட்டார்கள்ளாக்கும்” என்று தானே கேள்வியும் பதிலும் சொல்லிக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தாள்.

மீனா, ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் ராணி ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றும் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்திருந்தாள். அவளைப் பற்றி ராணி அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறாள். இன்று தான் முதன்முதலாக அவளை ஆனந்தன் நேரிலே பார்க்கின்றான்.

மீனா அசாதாரண அழகிதான். இடைப்பிரதேசத்தை அம்மணமாகக் காட்டி, அதன் நுண்மையைப் பறைசாற்றும் வாக்கில் உடை. அந்தப்பிரதேசத்திற் கல்லியெடுத்து மேலதிகத் தசையை மார்புப் பிரதேசத்தில் அள்ளி அப்பியதைப் போல வீங்கிப் பருத்து, நுதல் நோக்கி ஏறி நிற்கும் மார்புகள். அவளுடைய சோளி ஃபாஷன் தான் ராணியைப் பீடித்துள்ளது என்பதை ஆனந்தன் புரிந்து கொண்டான். விழி - புருவம் - கேசம் - இதழ்கள் ஆகியன எவ்வாறு இருந்தால் கவர்ச்சியாக இருக்குமென்று கவிஞர்கள் கற்பனை செய்தார்களோ அந்தக் கற்பனைக்கெல்லாம் இலக்கியமாக விளங்கினான். முகத்தின் பேர் பாதியை அடைத்ததைப் போன்ற அகலிய விழிகளிலே லலிதஞ் சிந்த ஆனந்தன்மீது மேயவிட்டான்.

“நீங்கள்தான் எழுத்தாளர் ஆனந்தன் என்று...” கரங்கூப்பி வணங்கினாள்.

“ஆம்”, என்று சொல்வதைப் போல ஆனந்தன் தலையை அசைத்தான். யாரையும் மயக்கும் லாகிறி அவளுடைய அழகிலே மிதப்பதை உணர்ந்தான்.

மீனாவுக்குப் பின்னால் வந்த அவள் அண்ணன் விமலதாசன் நெடுநாளைய நண்பனைப் போல, பற்பசை விளம்பரப்படத்திற்குப் ‘போஸ்’ கொடுப்பவனாகப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு ஆனந்தனின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கி, “கிளாட் டு மீட் யூ ஆனந்தன். ஐ ஆம் விமலதாசன். இவள் என் தங்கை மீனா” என்று சுருக்கமாக அறிமுகத்தை முடித்தான்.

ஆனந்தனுடைய தீட்சண்யக் கண்கள் விமலதாசனின்

தோற்றத்தை அளந்தன. வாட்டசாட்டமான உருவம். எதிலும் பரபரப் பில்லாத அமைதி. உறுதியைப் பிரதிபலிக்கும் உதடுகள். கண்களின் உணர்ச்சிப் பலிதங்களை மறைக்கும், கறுப்புக் கண்ணாடி. நுட்பமான கறுப்பு நாடாவை ஒட்டி வைத்ததைப் போல இள மீசை. சலூன்காரனின் கை வண்ணத்தினாலும், வஸ்லினின் திறனினாலும், சிரமம் பாராட்டாது சீப்பினை உழத் தெரிந்த வித்தையினாலும் நெற்றியை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த ஒரு கற்றைக் கேசம் அவனுடைய தோற்றத்துக்குத் தனிப் பொலிவூட்டியது. 'கோட்', 'டை' எதையுமே பாக்கி வைக்காமல், 'டீக்கான்' மேனாட்டுடையிற் காட்சி தந்தான்.

அவர்களுடன் ஏதாவது பேசவேண்டுமென்பதை உணர்ந்த ஆனந்தன், "உங்களைச் சந்தித்ததில் ரொம்ப சந்தோஷம். மீனாவைப் பற்றி ராணி வீட்டிலே பிரஸ்தாபிக்காத நாள்எல்லாம் பிறவா நாள்களே" என்றான்.

இதற்கிடையில் நாகம்மா கொண்டுவந்து வைத்த பானத்தை ராணி பரிமாறத் தொடங்கினாள்.

"மிஸ்டர் ஆனந்தன், நீங்கள் மகா அதிர்ஷ்டசாலிதான். இல்லா விட்டால் ராணியைப் போன்ற ஒரு நாட்டிய கலாமணி உங்களுக்கு மனைவியாகக் கிடைத்திருப்பாளா? இன்று ராணி தயாரித்தளித்த நடன விருந்தைச் சுவைப்பதற்கு இரண்டு கண்கள் போதாது. ரொம்பப் பிரமாதம். இதைக் கொண்டாட இப்பொழுது ஒரு 'ரீ பார்ட்டி' எங்கள் பாட சாலையில் நடைபெறவிருக்கின்றது. என்னைக் கேட்டால் "ரீ பார்ட்டி என்ன, டின்னர் பார்ட்டியே வைக்கலாமென்று சொல்வேன்..." என்று உற்சாகத்துடனும், கலகலப்புடனும் மீனா பேசினாள்.

"பார்ட்டிக்குப் பிறகு சினிமாவுக்கும் போகின்றோம்." என்று ராணி, மீனாவின் வாக்கியத்தை முடித்து வைத்தாள்.

"படத்திற்கு வந்து நீங்களும் எங்களை ஜோயின் பண்ணினால் என்ன? நாங்கள் இம்பீரியலுக்குத்தான் போகின்றோம்," என்று மீனா அழைத்தாள். அந்த அழைப்பில் குழைவு இருப்பதை ஆனந்தன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

"தமிழ்ப்படந்தானே? ஒரு கிழக்கதாநாயகி முட்டையிட்ட கோழியைப் போன்று ஒரு பாட்டைக் கொக்கரித்துக் கொண்டு ஓடுவாள். அறுவைக்குப் போகவே லாயக்கான சேவலைப் போன்ற கிழக்கதாநாயகன் அவளைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடுவான். இந்தக் கிழடுகளின் ஓட்டப் பந்தயத்திற்குத் தமிழ்ச் சினிமாக்காரர் 'காதல்' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காதலைப் பார்த்து என் கண்களைக் கெடுத்துக் கொள்ள நான் என்றுமே விரும்பிய தில்லை."

“எழுத்தாளர் எழுத்தாளரைப் போலவே பேசுகின்றார்,” என்று விமலதாசன் உரையாடலில் குறுக்கிட்டான். பின்னர், ஆனந்தனும் விமலதாசனும் தங்களைப் பற்றிய விபரங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

தான் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் ஓட்டிக் கைகட்டிச் சேவகஞ் செய்ய விரும்பாமல், சொந்த வியாபாரத்தில், ஈடுபட்டிருப்பதாகவும், கொழும்பில் ஆரம்பமான வியாபாரம் வளர்ந்து கண்டி, திருக்கோண மலை ஆகிய இடங்களிலும் கிளைகளாக வளர்ந்துள்ளது என்பதையும், இப்பொழுது கொண்டு வந்த மொரிஸ் மைனரைவிட, ஒரு ‘பென்ஸ்’ காரும் உண்டென்பதையும் மீனா பொழுதுபோக்காகவே ஆசிரியத் தொழில் மேற்கொண்டுள்ளாள் என்பதையும் சொல்லி முடிப்பதற் கிடையில் இரண்டு நேவிக்கட் சிகரட்டுகளை விமலதாசன் புகைத்து முடித்தான். பாதிக்கூடப் புகைக்கப்படாத எறியப்பட்ட சிகரெட் துண்டுகள் அவனுடைய பணப்பெருமையையா, அல்லது ஊதாரித் தனத்தையா பறைசாற்றுகின்றது என்பதை ஆனந்தனால் நிதானிக்க முடியவில்லை.

“கண்டிக்கு நீங்கள் அடிக்கடி போவீர்களா?” என்று ஆனந்தன் கேட்டான்.

“போகாமல் பிசினஸை எப்படிச் கவனிக்க முடியும்...? கண்டிக்கு ராணியின் நடனக்கோஷ்டி வரும்பொழுது அவர்கள் தங்குவதற்கான ஒழுங்குகளை என்னை ஏற்பாடு செய்யும்படி மீனாவின் பிரின்சிப்பல் கேட்டுள்ளார். தற் இஸ் வெரி சிம்பிள்”, என்று சொல்லிக்கொண்டே மூன்றாவது சிகரெட்டில் நெருப்பை மூட்டினான்.

“கண்டியில் இருப்பதினால் கேட்கின்றேன். அங்கு ஹெட் குவட்டேஸ் இன்ஸ்பெக்டராகக் கடமையாற்றும் குமாரைத் தெரியுமா?” ஆனந்தன் மிகச் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டான். ஆனால் ஏதோ அசாதாரணக் கேள்வி கேட்கப்பட்டதைப் போன்று விமலதாசன் ஒரு கணம் தவித்ததை ஆனந்தன் அவதானிக்கத் தவற வில்லை. ‘ஆசாமி பதுக்கல் பேர்வழியாக இருக்கக்கூடும்’ என நினைத்தான். அதே சமயம் இன்னொரு நினைவும் வெட்டியது. ‘பதுக்கல் பேர்வழிகளைப் போலிஸார் வேட்டையாடிப் பிடிக்கின்றனர். உணர்ச்சிகளைப் பதுக்கி வைத்திருப்பவர்களை எப்படிச் கண்டுபிடிப்பது?’

அதிர்ச்சித் தாக்குதலிலிருந்து விடுபடுபவனைப் போல, கைக் குட்டையால் துடைத்துக்கொண்டே “ஏன் அவரைப் பற்றி விசாரிக்கின்றீர்கள்?” என்று விமலதாசன் கேட்டான்.

அந்த அவதிகிலிருந்து விமலதாசனை விடுவிக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி நெஞ்சிலே குதிக்க, “இன்ஸ்பெக்டர் குமார்

இவருடைய அண்ணனாம். நான் அவரை இதுவரையிற் பார்த்த தில்லை. இவர்கூட அவரைப் பார்த்து நான்கு வருடங்களா கின்றனவாம்..." என்று ராணி விளக்கினாள்.

"ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே... கூடப் பிறந்த சகோதரர்கள் நாலு வருடங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்க்க வில்லையென்றால்.. என்னுடைய அண்ணாவைச் சேர்ந்தாற்போல ஒரு மாதத்திற்குப் பிரிந்திருக்க முடியாதே. கூடப் பிறந்த பாசம் என்பது கூட இல்லையா?" என்று மீனா ஆச்சரியத்தில் விழி பிதுங்கக் கேட்டாள்.

அந்த நேரத்தில் ஆனந்தனின் தத்துவ உள்ளம் விழித்துக் கொண்டது. நிச்சலமான குரலிலே ஞானியின் தெளிவு மண்ட, "இரவு பகலாய் எதில் மூழ்கியிருக்கிறோமோ, அதைப் பற்றியே நாம் சிந்திக்கின்றோம். அதிகம் பேசுகின்றோம். அது இயற்கை. குடும்பம் - உறவு - அன்பு என்பதெல்லாம் வெறும் நடிப்பு - நடன அபிநயம். ஒருவன் தன் தசையையே அதிகமாக நேசிக்கின்றான். இதன் காரணமாகத் தன்னைப் பெற்ற தசைகளைப் பெற்றோர் என்றும், தன்னுடன் பிறந்த தசைகளைச் சகோதரரென்றும், தன்னோடு உறவுகொள்ளும் தசையை மனைவி என்றும், தனக்குப் பிறக்கும் தசைகளைப் பிள்ளைகளென்றும் உரிமை கொண்டாடுகின்றான். இந்தத் தசைப்பற்றை வெளியே காட்டாமல், மூடி மறைத்து நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் மனிதன். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தை மிகமிக அச்சாவாக நடித்துக் கொண்டு, தான் வாழ்வதான பிரமையில் தன்னை ஏமாற்றும் அதே வேளையில், பிறரையும் ஏமாற்றுகின்றான். குயவன் வனைந்து, சூளையிற் சுட்டெடுத்த பாணையைப் போன்றவர்கள் நாங்கள். உடைந்துவிட்டால் தண்ணீர் ஊற்றிக் குழைத்துப் புதுப்பாணையாக வனைய முடியாது. நாம் பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்த்துச் செலுத்தும் ஒருவகை இலஞ்சமே அன்பு என்று கூடச் சொல்லலாம்..." என்று ஆனந்தன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், "எழுத்தாளருக்குத் தன்னுடைய பைத்தியக்காரத்தனமான தத்துவங்களை மூட்டை அவிழ்த்துக் காட்டுவதற்கு ஒரு சபை கிடைத்துவிட்டது..." என்று ஆத்திரங் கொப்புளிக்குங் குரலில் ராணி குறுக்கிட்டாள்.

"ராணி, உனக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் என்று சொல். அதற்காகத் தத்துவத்திற்குப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்ற அர்த்தம் இருப்பதாகக் கற்பிக்காதே. உண்மையில், ஒரு பைத்தியக்காரனுக்கு ஏனையோருடைய பேச்சுக்கள் உளறல்களாகத் தோன்றும்... வீண் விவாதம் வேண்டாம். உங்கள் 'பார்ட்டி'க்கு வைத்திருக்கக் கூடிய சிற்றுண்டிகள் சூடாறிப் போவதற்கு முன்னர் போய்ச் சேருங்கள்," என்று நிதானம் இழக்காத குரலிற் பதில் சொன்னான்.

மேலும் பேச்சு வீச்சுக்கள் நிகழக்கூடாது என்று நினைத்த மீனா, “ஓம், ராணி, நேரமாகிவிட்டது. வாருங்கள்...” என்று கூறியபடி எழுந்தாள். எழுந்தவளின் கண்கள் ஆனந்தனுக்குச் சமீபமாக ரீப்பாயிலிருந்த ஒற்றை ரோஜா மீது நிலைத்தது.

“நான் இந்த ரோஜாவை எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?” விழிகளிலே கெஞ்சும் பாவனையை உருட்டிக் கேட்டாள். ஆனந்தன் பதில் எதுவும் பேசாது தலையை அசைத்தான்.

அந்த ரோஜாவை எடுத்துத் தன் கொண்டையிலே ஓய்ந்த மாகச் சூட்டிக் கொண்டு மீனா புறப்பட்டாள். ராணியும் விமல தாசனும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

சற்று நேரத்தில் கார் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு மறைந்தது.

ஆனந்தனின் மனதிலே எண்ணப்பழுதிகள் எழுந்தன.

‘ஆண்டவன் மனிதர்கள் என்ற பொம்மைகளை வைத்துக் கொண்டு எப்படியெல்லாம் விளையாடுகின்றான். ஒற்றை ரோஜாவை நான் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கமலி விரும்பினாள். அதை அவளுடைய கேசத்திலே சூட்டி அழகு பார்க்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். இருவருடைய ஆசைகளும் நிராசையாகி விட்டன. எங்கிருந்தோ வந்து குதித்த மீனா அதை அருபவிக்கிறாள்..’

இந்த நினைவுகள் மனதை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கமலி அன்று தபாலில் வந்த ‘பரணி’ என்ற வாரப் பத்திரிகையையும் ஒரு கடிதத்தையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“அத்தான் ஒன்று கேட்கின்றேன். கோபிக்கமாட்டீர்களே?... ”

“இல்லை கமலி...”

“நாம் பிரதியுபகாரத்தைச் செலுத்தும் ஒருவரை இலஞ்சமே அன்பு என்கிறீர்கள். பசு கன்றுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கிறது. கன்றிடமிருந்து பசு என்ன பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்க்கின்றது?”

“அதுவா?.. கன்று தன்னுடைய பால் வேதனையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பசு எதிர்பார்க்கின்றது.”

“அத்தானுடன் விவாதித்து எவராலும் வெல்ல முடியாது. அப்பொழுதே தர மறந்து போனேன். இன்றைய தபாலில் வந்தது...”

எந்தப் பத்திரிகை வந்தாலும் அதைக் கமலி பிரித்துப் படித்து விடுவாள். பரணியை அவள் வாசித்து முடித்திருக்க வேண்டும். கடிதத்தைப் பிரிக்காமல் முகவரியிலிருந்து எழுத்துக்களைப் பார்த்தாள். ‘சந்தேகமில்லை. இது மனோகரனுடைய கடிதந்தான்’ என நிச்சயித்துக்கொண்டு கடிதத்தைப் பிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

கதை

விஞ்சியாமர் நானிடு

அன்பு ஆனந்தா,

'இலட்சியம் என்பது தொடுவானம். வானமும் பூமியும் எங்கேயோ ஒரு கோடியில் தழுவி மகிழ்வதான ரம்மியக் காட்சியைத் தொடுவானம் தருகின்றது. இலட்சியமும் அதைப் போன்று மனிதனை மயக்குவதால், அதை நோக்கி நடக்கின்றான். பாதி வழி நடந்த பின்னர்தான் உண்மையை அவன் உணருகின்றான். உண்மை உதயமாகும் பொழுது, தான் எந்த லட்சியத்தை நோக்கி நடந்து வந்தான் என்பதையே மறந்து விடுகின்றான்' என்று நீ அடிக்கடி சொல்லுவாய். நீ குதர்க்கவாதத்திலும் சமர்த்தன் என்பதை நான் அறிவேன். ஒருக்கால் உனக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரக்திகள் உன் எழுத்துக்களில் விரவிக் கிடப்பதைப் போலவே, உன் பேச்சுக்களில் அதன் தாக்கம் படிந்திருக்கலாம். உன் போக்கு இலக்கிய உலகின் தனிப்போக்காகவே அமைந்துள்ளது. நீ உன்னிடமிருக்கும் திறமைகளை ஆக்க வழிகளிலே திசை திருப்பாது வேறு வழிகளிலே விரயஞ் செய்வதாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. பண்டிதர் பொன்னையா எழுதிய 'சூழ மண்டல வரலாறு' என்னும் நூலுக்கு நீ எழுதிய கண்டனங்கள் மிகச்சுவையாக இருந்தன. மேதைமைச் செருக்குடன் எழுதியிருக்கின்றாய். பாவம் பண்டிதர்,

ஏதோ ஓர் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் அவர் அந்த நூலை எழுதினார். தவறுகளை ஒப்புக் கொள்ளாத திராணி உன்னிடம் இருக்கலாம். ஆனால், அதனை எல்லோரிடமும் எதிர்பார்ப்பது தவறு ஆனந்தா! உன் கண்டனக் கணைகள் அவருடைய உள்ளத்தைச் சுக்குநூறாகத் தகர்த்துள்ளன. இந்த ஆன்ம அழிப்பைத்தான் நீ இலக்கியத் தொண்டனக் கருதுகின்றாயா? இந்தக் கண்டனங்களை எழுத நீ செலவு செய்த நேரத்தில் ஒரு நாவலை எழுதி முடித்திருப்பாயேயானால் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வளனும் பயனும் அதிகரித்திருக்கலாம்.

இலட்சியம் என்பது தொடுவானத்தை நோக்கி மனிதன் செய்யும் பயணமன்று. அஃது இமயமலையின் சிகரத்தில் வெற்றிக் கொடியை நாட்டும் பயணமாகவும் இருக்கலாம். அம்முயற்சியில் பலர் தோற்றிருக்கலாம். அவர்களுடைய தோல்வி தந்த பாடத்தையும் வைத்துக்கொண்டு சிலர் வெற்றியுமடையலாம்.

நான் மேற்கொண்ட இலட்சியப் பயணம் நிறைவுறும் கட்டம் வந்துவிட்டதாக நினைக்கின்றேன். அதற்கு உன் போன்ற ஆற்றலுடையவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை நாடுகின்றேன். தயவுசெய்து நேரம் கிடைக்கும் பொழுது வீட்டிற்கு வா. மிகுதி நேரில். ராணிக்கும் என் அன்பு.

மனோகரன்.

‘மனோகரனும் அவன் பூண்டிருக்கும் இலட்சியப் பயணமும்! பத்து சிவப்பு ரோஜாக்களைக் கொய்து மேடையை அலங்கரிப்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டவனின் இலட்சியம் நிறைவேறலாம். ஒரு நட்சத்திரத்தை ஆபரணமாக அணிந்து பார்த்து விடவேண்டும் என்பவனுடைய இலட்சியம்...?’

ஆனந்தனுடைய மனம் தறி கெட்டாடியது. ‘இலட்சியம் என்பது தொடுவானத்தை நோக்கி மனிதன் இயற்றும் பயணமா? மனோகரனின் கூற்றிலும் உண்மை இருக்கலாம். ஆமாம். இலட்சியம் என்பது இனிய கனவு. பூனை உறக்கத்தில் நினைவுக்கும் கனவுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் நாம் நினைவுகளையே கனவு உருவத்தில் மனதிலே உருட்டிப் பார்க்கும் ஜாலம் நிகர்த்தது...’

மனத்தை வேறு திசையிலே திருப்புவதற்காக ‘பரணி’ வார ஏட்டினைப் புரட்டலானான். அந்தச் சஞ்சிகையிலே தான் அவன் பண்டிதர் பொன்னையா எழுதிய நூலுக்கான கண்டனங்களை எழுதியிருந்தான். தலையணையைப் போன்று தடித்த அந்நூலை ஆராய்ச்சிப் பொக்கிஷம் என்று அறியாதவர்கள் கொண்டாடும் போலித்தனத்தை அம்பலமாக்கவே அந்தக் கண்டனத்தை எழுதியிருந்தான். ஆனந்தனின் மனம் இன்னொரு தடத்துக்குத் தாவினது.

‘மனோகரன் எழுதியிருப்பது தவறு. குசினி வாழ் வாசகர்களைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக நாலு நாவல்களை எழுதி முடித்துவிடலாம். ஆனால் அது கயம்புவான இலக்கியத் தொண்டாகிவிடாது. வர்த்தக ஒலிபரப்பில், திடீர் வயிற்று வலியைத் திடீரென மாற்றும் ஒரு மாத்திரையைப் பற்றி எழுதப் படும் நாடகம் இலக்கியத் தொண்டா? இவை எல்லாம் பிஸினஸ். இலக்கிய வயலில் நெல்லுடன் சேர்த்தே பதரும் விளைந்து விடு கின்றது. நெல் காய்த்த அதே கொத்திலே விளைந்தது என்ப தற்காகப் பதரையும் மூட்டை கட்டிப் பாதுகாப்பது விழல். பதர் தூற்றி அப்புறப் படுத்தப்படுதல் வேண்டும். போலி இலக்கியங் களை — போலி ஆராய்ச்சிகளை மக்கள் மன்றத்தில் அம்பலப் படுத்துவதும் இலக்கியத்தொண்டுதான். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலை நாடு என்று பிராந்திய அடிப்படையில் இலக்கிய ஆற்றல்களை மதிக்கவேண்டும் என்று கூச்சல் எழுந்துள்ளது. நாற்சந்தியில் நின்று ‘வாடிக்கை’ பிடிக்கும் தாசியின் செயலைப் பார்க்கிலும் மிகமிக விரசமானது, இந்த இலக்கிய விபசாரிகளின் போக்கு.’

நட்ட மறுதினமே வானத்தை நோக்கிவிட்ட அவரைச் செடியைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டல்லவா? அந்த அவரையைப் போன்றுதான் இலக்கிய ஆக்கங்களைப் பற்றிய எண்ணங்கள், ஆனந்தனின் மனத்திலே வளரலாயின.

அந்த எண்ணங்களை உருட்டித் தள்ளிவிட்டுப் ‘பரணி’யின் பக்கங்களிலே மனதைப் படிய வைத்தான்.

விக்டோரியா - ராணி - கமலி - மீனா ஆகிய பெண்களைப் பற்றிய மனச்சேற்றிலே ஆழம் ஆழமாகப் புதைந்து விட்டதான நிலை. ஆனந்தனின் உள்ளத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ‘இலக்கிய’ ஆனந்தன் விழித்துக் கொண்டதான சுக நிலை.

பரணியின் பக்கங்களைப் புரட்டினான். ‘மாணிக்க’னின் உருவகக் கதையிலே அவன் கண்கள் தரித்தன. கதைத் தலைப்புக்குப் பக்கத்தில் ‘சட்’டென்று கண்களுக்குப் புலப்படாத ‘பென்ஸில்’ குறிப்பொன்று காணப்பட்டது.

‘இது மோசமான கதை, உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?’

இந்தக் குறிப்பு நிச்சயமாகக் கமலியினுடையதுதான். வீட்டுப் பணிகளைப் பம்பரமாகச் செய்து கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில், எந்த ஒரு கதையையும் விடாமல் வாசித்து அபிப்பிராயம் எழுதுவதற்கு எங்கே கமலிக்கு நேரம் கிடைக்கின்றதென ஆனந்தன் வியந்தான்.

‘மாணிக்கம்’ எழுதிவருஞ் சில கதைகளை ஆனந்தன்

அண்மையில் வாசித்திருக்கின்றான். 'மிக வேகமாக முன்னேறி வரும் எழுத்தாளன்' என்பது ஆனந்தனின் கணிப்பாக இருந்தது. 'கமலி' என்ற பிற்தொரு 'சுவைஞ்ஞை'யின் அபிப்பிராயம் மாறுபட்டதாக இருக்கவே, அக்கதையை உடனடியாக வாசித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்தது.

பூக்கள்

ஒரே மரத்தில் ஒரே கிளையில் ஏக காலத்தில் போதின் இதழ்களை அலர்த்தி, பூப்பெய்திய களிப்பில் இருபூக்கள் எழிலின் குமிண் நகை சிந்தின. அந்த ரோஜா மலர்களின் செளந்தர்யங்கண்டு முள் அப்பிய மரத்தாய் ஏமாப்புக் கொண்டாள்.

அவ்வழியே கற்புநெறி ஓம்பும் குலமகள் ஒருத்தி தட்டிலே மலரேந்திக் கோயில் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். ரோஜாவின் எழிலிலே சிந்தை திறை கொடுத்தாள். ஒன்றைக் கொய்தாள்.

'மகனே! நீ அதிர்ஷ்டம் செய்தவள். நீ உன் பிறவியப் பயனை அடைகின்றாய்' என்று மரத்தாய் இரகசியக் குரலிலேகூறி, அதனை முத்தமிட்டு விடை கொடுத்தாள்.

கொய்த மலரை, தன் மலர்த்தட்டிலே இட்டுக் கோயில் நோக்கி நடந்தாள் குலமகள்.

சில கணப்பொழுதில் அவ்வழியே ஒரு தாசி வந்து கொண்டிருந்தாள். இளஞ்சிவப்புக் குழைத்து எழில் சிந்தும் ஒற்றை ரோஜாவிலே தன் மனம் பறி கொடுத்தாள். அதனைக் கொய்தாள்.

'மகனே, நீ துரதிர்ஷ்டசாலி. ஆண்டவன் அஞ்சலியை அடைதலே பூவின் ஜன்ம பலனாகும். பேன் புழுத்து வழியும் தன் கூந்தலிலே சூட்டி உன்னை இவள் வதைக்கப் போகிறாள்' என மரத்தாய் இரகசியக் குரலிற் பொருமி விடை கொடுத்தனுப்பினாள்.

மறுநாள். அக்காளும் - தங்கையுமான அந்த ரோஜா மலர்கள் ஒரே குப்பை மேட்டில் சந்தித்தன.

குலமகளால் அஞ்சலிக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்ட மலர் வாடி உதிர்ந்து வனப்புக் குலைந்து சோகமுடன் காணப்பட்டது.

தேவடியாள் பறித்துச் சென்ற மலர் பொலிவுடன் காணப்பட்டது.

தங்கையின் பொலிவைக் காண ஒரு கணத்தின் பின்னத் திலே பொறாமைத் தீ எழுந்தது. ஒரு மின்னல் நேரந்தான். மறுகணம், அவளாவது பொலிவுடன் வாழுகின்றாளே என்ற திருப்தியும் ஏற்படத் தொடங்கிற்று.

‘அக்கா! நீ சுவாமியின் அஞ்சலிக்குச் சென்றவள். நீ உன் பயனை அடைந்துவிட்டாய். குலமகளாய் விமோசனம் பெற்ற நீ ஏன் இப்படி வாடிக் கிடக்கின்றாய்?’ என்று தங்கைமலர் மிகவும் அநுதாபத்துடன் கேட்டாள்.

‘அந்தச் சோகக் கதையை ஏன் தங்காய் கேட்கின்றாய்?... அஞ்சலிக்குச் சமர்ப்பித்தல் என்ற சடங்கில் கருங்கற்சிலை மீது வீசியெறியப்பட்டேன். பூஜை முடிந்து கோயிற்கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டு கோயில் அர்ச்சகர் வெளியேறிய பொழுது என்னைத் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றான். தன் ஆசை நாயகியைச் சந்தித்துப் பல முகமன் மொழிகளை அவளுக்குக் கூறிக்கொண்டு அவள் கூந்தலிலே என்னைச் சூட்டினான்... அவர்கள் தங்களை மறந்து இன்பத்திலே திளைத்தபொழுது நான் படுக்கையிற் கிடந்து நசிபட்டேன். விடியற்காலையில் அந்தப் பரத்தை கலவி மிச்சில்களைச் சுத்தஞ் செய்த பொழுது நானும் இந்த மேட்டிலே விசப்பட்டேன். ஆண்டவனின் அஞ்சலியை அடைதலே பூவின் பயன் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பூவின் பயன் என்ன என்ற விசாரத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன்... அது சரி தங்காய், நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்?’

‘என் கதையுஞ் சுவையானதுதான். என்னை ஒரு பொது மகள் பறித்தாள். பிறவிப் பயனடையாது அவமே போகின்றேன் என்று அன்னை வருந்தினாள். ஆனால் சேற்றிலே வளருந் தாமரையின் இயல்பினை நான் அவளுடைய உள்ளத்திலே கண்டேன். அவளுடைய வீட்டிலே சிறிய நடராஜர் விக்கிரகம் ஒன்று இருக்கின்றது. பக்தி சிரத்தையுடன் அதற்குப் பூஜை செய்கின்றாள். அந்த விக்கிரகத்தின் தட்டிலே ஒரு தட்டம் நிறைய மல்லிகைப் பூக்களை வைத்திருந்தாள். மல்லிகைப் பூக்களின் மத்தியிலே நான் ராணியைப் போன்று வீற்றிருந்தேன். அறை முழுவதும் சுகந்தம் கமழ்ந்தது- ஆனால் காலையில் புது மலர்களைக் கொண்டு வந்து தட்டத்தை நிறைத்த பொழுது பழைய மலர்களுடன் சேர்த்து என்னையும் இந்த

மேட்டிலே வீசிவிட்டான். தெய்வாஞ்சலியிலே துயில் வதைப் போன்ற சகானுபவமில்லை என்றே நான் கருதுகின்றேன்...' என்று மலர்த்தங்கை பதிலளித்தாள்.

மலர்களின் பிறவிப் பயன் என்ன?

'அதற்கென்று சுயமான பிறவிப்பயன் இருக்கிறதா? பிறருடைய பயனுக்காகத் தன்னை அது அழித்துக் கொள்வதே அதன் பிறவிப் பயனாகக் கூட இருக்கலாம்.'

கதை சுருக்கமாக முடிந்துவிட்டது. கதையின் ஆழத்திலே பொற்சரடாகப் பின்னப்பட்டிருந்த தத்துவம் ஆனந்தனை வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்தது. 'மலரின் பயன் என்ன? மரத்தாய் சொன்னது போல ஆண்டவன் அஞ்சலியை அடைதலே பூவின் ஜன்ம பலனல்ல. பிறருடைய பயனுக்காகத் தன்னை அழித்துக் கொள்வதுதான் அதன் பயன். மலர்கள் மலிவாகக் கிடைப்பதினாலேதான் அவற்றை மனிதன் அஞ்சலிக்கான பொருளாக்கி வைத்திருக்கின்றான். மலர்கள் ஆண்டவன் அஞ்சலியிலே அழியலாம். வனப்பு மங்கையர் நாடும் அத்தரைப் பிழிவதற்காக அழியலாம். கூந்தலுக்கு அலங்காரம் கொடுக்கவும், படுக்கைக்குச் சுகம் கொடுக்கவும் அழியலாம். வண்டிற்குத் தேன் கொடுக்கும் கலவியிலே அழியலாம். காயும் கனியும் தோன்றுவதற்காக மலர் அழியலாம். மலர்கள் வாழ்க்கையின் அநித்தியத்தை நித்தியமாக விளக்குகின்றன' இவ்வாறெல்லாம் ஆனந்தனின் சிந்தனைகள் கதையின் தத்துவத்திற்கு, குறுக்கிழைகள் பின்னி.

'அக்காமலர் குலமகள் கையிலே கிடைத்தும் படுக்கையின் சொகுசுக்காக அழிகின்றது. ராணி குலமகள். அப்படி நடக்கின்றாளா? வாழ்கின்றாளா? வாழ்கின்றாள் என்றால் ஏன் என்னிடமிருந்து தூரத்தார ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்? குடும்ப இறுக்கம் என்ற பயிர், கலவி இன்பம் என்ற நீருண்டே செழித்து வளருகின்றது. கருச்சிதைவு ஏற்பட்டதிலிருந்து ஏன் தனியறை வாழ்க்கையை மேற்கொண்டாள்? நான் ஒரு கணவன் இருப்பதைக்கூட மறந்து, அல்லது மறந்துவிட்டதாக நடித்துக்கொண்டு, தன் மயமாகவே வாழ்கின்றாள். ஒவ்வொரு நாளுஞ் செல்லச் செல்ல கசப்புமதில் உயரம் உயரமாக வளர்கின்றது. பெண்களை மலருக்கு உவமிப்பார்கள். அப்படியாயின் ராணியும் ஒரு மலரா? அவள் யாருடைய பயனுக்காக இப்படி அழிந்து கொண்டிருக்கிறாள்? நிச்சயமாக என் சுகத்திற்காக அல்ல.

'கதையில் வரும் தங்கை மலர் தெய்வாஞ்சலியிலே துயின்ற சுகங்காணுகின்றது. கமலியும் ஒரு மலரா? நிச்சயமாக அவளுடைய

உள்ளம் மலரைப் பார்க்கிலும் மிகமிக மென்மையானது. தன் உள்ளம் என்னும் மலரை ஆனந்தனின் பாதங்களிலே — தெய்வாஞ் சலியிலே — கமலி சமர்ப்பித்துள்ளாள். நானும் சிலைதான். மத்தியதர வர்க்கம். ஒழுக்கங்கள் என்று கற்பித்து வைத்திருக்கும் நெறிகள் என்னைச் சிலையாக்கி வைத்துள்ளன. இந்த விநோதச் சிலைக்குள் எரிமலையொன்று கனன்று குமைந்து கொண்டிருக்கின்றது. உணர்ச்சியென்ற எரிமலை கந்தகக் குழம்பைக் கக்கிக்கொண்டே இந்தச் சிலை ஒரு நாள் வெடித்துச் சிதறலாம். அப்பொழுது தெய்வமும் இல்லை; மனிதனும் இல்லை; ஒரு மிருகம் பிறப்பான்! அன்றலர்ந்த கமலத்தைப் போன்று களங்க மின்றியிருக்கும் அவள் இதழ்களைப் பிய்த்து...’ நினைக்கக் கூடாத எதையோ நினைத்து விட்டதான குற்றஉணர்வு ஒன்று ஆனந்தனைச் சாடுகின்றது. சமுதாயக் கூட்டுப்பாடு என்ற நீருக்குள் நினைவுப் பந்து அழுக்கப் படுகின்றது. ஆனால் அந்தப் பந்து மீண்டும் நீர்மட்டத்திற்கே வந்துவிடுகின்றது.

‘மலர்களும், பெண்களும், ஆசைகளும்— அவை நீலவானிலே தூவிக் கிடக்கும் நட்சத்திரங்களா? அவற்றின் மினுக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். எப்பொழுதாவது ஒரு நட்சத்திரம் எரிநட்சத்திரமாக உதிர்வதையும் பார்க்கலாம்.. விக்டோரியா என் கண் முன்னாலேயே எரிநட்சத்திரமாக உதிர்ந்தாள். கமலியும் எரிநட்சத்திரமாக உதிர்ந்து...’

இன்று முழுவதும் தன்னுடைய மனம் குழம்பி அலைவதை ஆனந்தன் உணரலானான். இத்தகைய நினைவுகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்குத் ‘தப்புகை வழி’யை நாடுவது அவனுடைய சுபாவம். எனவே, இன்றே சென்று மனோகரனைப் பார்க்கலாமென முடிவுக்கு வந்தான்.

முகம், கை, கால்களைக் கழுவிக் கொண்டு உடைகளை மாற்றித் தன்னுடைய சைக்கிளை உருட்டியவாறே முற்றத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது கமலி எதிர்ப்பட்டாள். குறும்புத்தனம் கண்களிலே ஒளிர, குமிண் நகை சிந்தி, “அத்தான்! எனக்கு ஜோதிடம் தெரியுமென்று நான் சொன்னால் நீங்கள் நம்பு வீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“ஜோதிடம் - விதி ஆகிய இரண்டுமே மனிதனுக்கு வாழும் நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றன. எங்கள் தாழ்வுகளைக் கண்டு பொறுக்கவும், நமக்குப் பிடிக்காதவர்களுடைய உயர்வுகளைக் கண்டு சகிக்கவும் இவற்றிலேயுள்ள நம்பிக்கை பெரிதும் உதவுகின்றன. உன் சமையல் திறனைச் சுவைத்திருக்கின்றேன்... எங்கே உன் ஜோதிடத் திறனைப் பார்க்கலாம்.”

“நீங்கள் இப்பொழுது இந்தச் சைக்கிளில்
கல்லடிக்குச் செல்லுகின்றீர்கள். மனோகரனைப்
பார்ப்பதற்கு.”

“வெரி குட்... உண்மை.”

“அங்கு அவருடன் பரணியில் வெளியாகியுள்ள ‘பூக்கள்’ என்ற
கதையைப் பற்றிப் பேசுவீர்கள்.”

“இருக்கலாம்..”

“நீங்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளராக இருக்கின்றீர்களே...? இந்த
மாணிக்கம் ஆணா? பெண்ணா?”

“மாணிக்கம் பெண் எழுத்தாளராகத்தான் இருக்க
வேண்டும். இல்லாவிட்டால், பூக்களுடைய மெல்லிய
உணர்ச்சிகளை இவ்வளவு நேரத்தியாகச் சித்திரிக்க முடியாது...”

“நான் சொல்லுகின்றேன் ஆண் என்று- கலவி வேட்கையுடன்
தன்மீது வந்தமரும் வண்டையே உணவாகக் கொள்ளும் பூக்கள்
இருக்கின்றன. இந்த ராக்ஷதச் செடிகளைப் பற்றி அறியாத ஆண்
எழுத்தாளன் தான் மாணிக்கம்..”

அவள் சொன்னவை நெஞ்சிலே தைத்துச் சீழ் சுட்டியிருந்த
முள் ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்தது.

வண்டையே உணவாகக் கொள்ளும் ராக்ஷதச் செடிகள்...
ராணிக்குப் பொருத்தமான உவமானம்.

பதில் எதுவும் கூறாத ஆனந்தன் சைக்கிளில் ஏறி மிதிக்கத்
தொடங்கினான்.

முரளி

வந்தியத்தாயம் ஐந்தி

மீன்பாடும் தேநாட்டுக்கு அழகு
சேர்க்கும் வாக்கில் வடக்கில் தலை
வைத்துத் தெற்கில் கால் நீட்டிக் கிடக்கிறது
மட்டக்களப்பு வாவி. மரகதப் பசுமையிற்
கொழிக்கும் வயல்வெளிகளின் பட்டு
மேனியைத் தழுவிடும், தென்னஞ் சோலை
களின் கூந்தலை முத்தமிட்டும் போதை
யேறியும், வாவிக்குள் வீசுந்தென்றல்,
வாவி நீரிலே சிலிர்ப்பு அலைகளை
எழுப்பும். வாவிக்குக் கிழக்குப் பக்கமாக
அறுந்து விழுந்த பிறைச் சந்திரன் நிகர்த்த
நிலப்பரப்பு உண்டு. வங்காள விரிகுடாவில்
வீசும் காற்றிலே வீறு கொண்ட கடற்
குமாரி அலைக்கரங்களை வீசி குருத்துக்
குறுமணல் மேனியை முத்தமிட்டுச் சுவைக்
கின்றாள் கீழ்க்கரையில்.

மேற்குக்கரையில் வாவி நங்கை தன்
சீதள உடல் சார்த்திச் சுவைக்கின்றாள்.
இத்தகைய எழில்மிகு பிரதேசத்தை எழு
வான் கரையென்று அழைக்கிறார்கள்.

புளியந்தீவைத் தாண்டியதும்
சக்களத்திப் பிணக்கைத் தீர்க்க நோக்கம்
கொண்ட வாவி, முகத்துவாரத்தில்,
கடலுடன் கரங்கோக்கும் எழுச்சியுடன்
எழுவான் கரையைக் குடைந்து இந்த
வளைவிலே திரும்புகின்றது. இவ்விடத்தில்
மீனினம் மிழிற்றும் பண்ணுடன் கலந்த
வாவி பூரண லாவண்யப் பொலிவு

சிந்துகின்றது. இந்த லாவண்யப் பொலிவு வளைவிலேதான் மட்டக்களப்பு வடக்கையும் தெற்கையும் இணைக்கும் கல்லடிப் பாலம் எழுந்து நிற்கிறது.

பாலத்தைத் தாண்டியதும் கல்லடிப் பகுதி. அங்கு தென்றல் தவழும். வெண்மணற் குறுணிகள் பரம்பிக் கிடக்கும் பொட்டற் பற்றைகள் அமைதியிலே தவமியற்றும். முந்திரி மரங்கள் செழுங்கிளைகளை இறக்கி நிலத்தை முத்தமிடும். வாலைக்கொங்கைகளைச் சுமந்து தெங்குகள் ஜலக் கண்ணாடியில் தமது உருவங்களைப் பார்த்து முறுவலிக்கும்.

கல்லடிப் பகுதியில் மிகவுஞ் செல்வாக்குமிக்க குடும்பம் கதிர் காமத்தம்பிப் போடியாருடையது. பல ஏக்கர் நெல் விளையும் பூமிக்கு அதிபதியாக விளங்கிய அவருடைய ஏகபுத்திரனே மனோகரன். அவனுடைய வாழ்க்கை திசைமாறி அமைவதற்கு 'யதார்த்தம்' இம்மானுவலுடன் ஏற்பட்ட இலக்கியத் தொடர்பே காரணம்.

இம்மானுவல் பழகுவதற்கு ஏற்றவர். 'பிரச்சினையை யதார்த்தமாக அணுகவேண்டும். மனித வாழ்க்கை யதார்த்தமானது. குப்பை மேட்டிலும், மிடிமையின் மடியிலும் சிக்கித் தவிக்கும் பாட்டாளி மக்களை யதார்த்தமாகப் பார்க்கின்றோம். அவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் யதார்த்தமானவை. அவர்கள் கையாளும் மொழி யதார்த்தமானது. கலையழகு என்று சொல்லி யதார்த்த மூச்சினைத் திருக்கக் கூடாது...' என்று 'யதார்த்தம்' என்ற சொல்லை அடிக்கடி உபயோகிப்பதனால் 'யதார்த்தம்' என்னும் அடைமொழி அவருடைய பெயருடன் ஒட்டிக் கொண்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சாதாரண குடும்பத்திலே பிறந்தார். யாழ்ப்பாணத்து வேலிகள் ஓம்பி வைத்திருக்கும் ஜாதி ஆசாரத்தின் படி அவர் பஞ்சமர். ஜே.எஸ்.ஸி.யுடன் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, உத்தியோகந் தேடி கொழும்பிற்கு வந்தவர். சுயமுயற்சி யால் முன்னுக்கு வந்து, ஓரளவு வசதியுடன் வாழுகின்றார்.

அதிகம் படிப்பில்லாவிட்டாலும், சுயமாக வாசித்து, படித் தோரின் நட்பை நாடி, பயிற்சியினாலும் அருபவத்தினாலும் நல்ல தொரு கதைஞரெனவும் புகழ் பெற்றார். தொழிலாளர்களுடைய நெஞ்சக் குமுறல்களை அவருடைய சிறுகதைகள் நேர்த்தியாகப் படம்பிடித்தன. இலக்கியத்தைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் அலாதியானவை. சில விஷயங்களில் அமுங்குப்பிடி; குருட்டு பக்தி.

'தன்மயமாகச் சிந்திப்பவர்கள் இலக்கியம் கற்பனை வடிவமானது என்று பிறரை ஏமாற்றும்பொழுது யதார்த்தத்தில் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றியும் கொள்கின்றார்கள். கற்பனை என்னுந்

தங்கக்கோபுரத்திலே அமர்ந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களால் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உள்ளக் குமுறல்களையும், எழுச்சிகளையும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்க இயலாது. அத்தகைய எழுத்தாளர்கள் பணமூட்டைகளின் கைக்கூலிகள். யதார்த்தத்தில் பணம் படைத்தோருக்குப் போதையூட்டவல்ல கஞ்சாப் பொருளாகவே இலக்கியத்தைக் கணிக்கிறார்கள். உண்மையான மக்கள் கூட்டம் பாட்டாளி வர்க்கமே. அந்த வர்க்கம் நடத்தும் வர்க்கப் போராட்டங்களை யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பதே இலக்கியம். அத்தகைய யதார்த்த இலக்கியம் மனிதனுக்குத் தன்னுள் மறைந்து கிடக்கும் சக்தியை உணர்ந்துகொள்ள உதவுகின்றது. யதார்த்தத்தில் வர்க்கநலம் பேணி எழுதும் என் போன்றோருக்குப் பின்னால் பாட்டாளிப் பேரணியே திரண்டிருக்கின்றது. ஒரு நாள் வரும். அப்போது பணம் படைத்தோருக்குப் போதையூட்டும் கஞ்சாப் பொருளான இலக்கியம் படைத்தவர்களை, அவர்கள் மன்னிக்கவே மாட்டார்கள். யதார்த்தத்தில் என்னை எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலும் பார்க்க, பாட்டாளி அணியைச் சேர்ந்த ஊழியன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை அடைகிறேன்' இப்படியெல்லாம் இம்மானுவல் கூட்டங்களில் நெருப்புக் கக்கிப் பேசுவார்.

மேடையிலே 'நெருப்பு'க் கக்கப்படுமேயொழிய, தனிமையில் உரையாடும் பொழுது, அவர் பேச்சிலே தென்றல் தவழும். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் 'யதார்த்தம்' இம்மானுவலுடைய வீட்டில் நாலைந்து எழுத்தாளர் சந்திப்பது வழக்கம். இதனை 'இலக்கியச் சமா' என்று கூடச் சொல்லலாம். இந்தச் 'சமா'க்களிலே யாராவது ஒரு எழுத்தாளர் தமது புதிய ஆக்கத்தைச் சகோதர விமர்சனத் திற்காக வாசித்துக் காட்டுவார். பின்னர் அதனைப் பற்றிய சாதக-பாதக அபிப்பிராயங்கள் பரிமாறப்படும். நடுவில் அவரவர் வாசித்த வேறு இலக்கியங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களும் குதித்துவிடும். சில வேளைகளில் இந்த இலக்கியச்சமா, வெறும் சீட்டுக் கூட்டுச் 'சமா' வாகவே முடிந்துவிடுவதுமுண்டு. இத்தகைய இலக்கியச் சமாக்களுக்குச் சென்று வந்ததிலிருந்துதான் மனோகாணுக்கும் இம்மானுவலுக்குமிடையில் தொடர்பு ஏற்பட்டு, நட்பாகக் கனிந்தது.

இம்மானுவலின் தங்கை ரீட்டா. பெற்றோரை இழந்த அவள் தன் தமையனின் நிழலிலேயே வாழ்ந்தாள். சீனியர் பரீட்சையிற் தேறியவள். வீட்டில் துணையாக இருந்ததுடன் அயலில் இரண்டு மூன்று 'டியூஷன்' சொல்லிக் கொடுத்து ஏதோ சம்பாதித்தும் வந்தாள்.

ரீட்டாவுக்கும் அவளுடைய தாய்மாமன் மகன் எட்வர்டுக்கும் கல்யாணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. கல்யாணம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் நடத்தப்படுமென்று ஏற்பாடு. எட்வர்ட் கொழும்புத்துறைத் தமிழாசிரியர் கலா சாலையிற் பயின்று

கொண்டிருந்தான். பயிற்சி முடிந்தது. வேலையிற் சேர்ந்த பிறகு கல்யாணத்தை வைத்துக்கொள்ளலாமென்பது தாமதத்திற்குக் காரணம்.

ரீட்டாவுக்கு நிரம்பவும் இலக்கிய இரசனையிருந்தது. சந்தைக்கு வரும் அத்தனை புத்தகங்களையும் வாங்கும் பழக்கம் மனோகரனுக்கு இருந்தது. இம்மானுவேல் அவ்வப்போது தனக்குத் தேவையான இலக்கியப் புத்தகங்களை மனோகரனிடம் இரவலாகப் பெறுவார். இந்த இரவல் புத்தகங்களை வாசித்துப் பழகிய ரீட்டா மேலும் கதைப் புத்தகங்களுக்காகக் குடையத் தொடங்கினாள். அதற்குப் பின்னர், மனோகரன் தான் புதிதாக வாங்கும் கதைப் புத்தகங்களைத் தான் வாசித்து முடிந்ததும் ரீட்டாவுக்கு இரவல் கொடுப்பது என்ற வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். முதலில் கதைப் புத்தகங்களைப் பற்றித் தொடங்கிய அவர்கள் பேச்சு, பின்னர் இலக்கிய விவகாரங்கள் பூராவைப் பற்றியும் சுற்றிப் படர்ந்தது. இவர்கள் மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாலும் இம்மானுவலோ, அவர் மனைவியோ எதுவும் தப்பிதமாக நினைத்த தில்லை. 'மனோகரன் மனதை அப்படியெல்லாம் அலையவிடத் தெரியாத நல்ல பிள்ளை' என்று அவர்கள் இருவரும் நம்பினார்கள். அந்த நம்பிக்கையை மிகப் பலவீனமான நேரத்திலும் மனதாற்கூட உடைக்காத பண்பாளன் மனோகரன்.

"நீங்கள் இவ்வளவு நிறைய வாசிக்கின்றீர்களே. ஏன் உங்கள் அண்ணாவைப் போல சிறுகதைகள் எழுதக் கூடாது? நம் நாட்டிலே பெண் எழுத்தாளர்களுக்குப் பஞ்சம் நிலவுகிறது."

இவ்வாறு ரீட்டாவை மனோகரன் ஒரு நாள் கேட்டான்.

"இந்த வீடு ஓர் எழுத்தாளருடைய இருத்தலையே தாங்கக் கஷ்டப்படுகிறது. இந்நிலையில் இன்னொரு எழுத்தாளியும் தோன்றிவிட்டால்... பயமாக இருக்குது..."

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன்... மனிதனுடைய எல்லா ஆசைகளும் நிறைவேறிவிடுவது கிடையாது. நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் பெண் தனக்கெனச் சுய ஆசையை வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது. அவள் மணமாகும் வரை பெற்றோரின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து வாழ்கின்றாள். மணமான பின்னர் கணவனின் இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்து வாழ்கின்றாள். கிழ வயதில் அவள் தன்னுடைய பிள்ளைகளின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக உழைக்கின்றாள். மற்றையவர்களுடைய ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யத் தொண்டாடிமையாக உழைப்பதுதான் பெண் ஜன்மத்தின் பயன். இத்தகைய சமூக ஏற்பாட்டை நான் குறை சொல்லவில்லை. இந்த ஏற்பாடே எனக்குத் திருப்தியளிக்கிறது.."

"ரீட்டா, நீங்களும் பத்தாம் பசலிதான்."

“அப்படியல்ல. நினைத்துப் பாருங்கள். நான் சுயமாக ஓர் ஆசையை வரித்துக் கொண்டேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அது நிறைவேறாவிட்டால் இச்சாபங்கத்திலே நெஞ்சு உடைந்துவிடுகின்றது. அதைச் சீர்ப்படுத்துவதிலே கால மெல்லாம் பாழாகின்றது. இன்னொருவனுடைய ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யும் பொழுது யாருடைய ஆசையாயிருந்தாலும் ஓர் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்ட நிறைவு ஏற்படுகின்றதல்லவா?”

“நீங்கள் உங்கள் அண்ணாவைப் பார்க்கிலும் வெகு யதார்த்தமாகப் பேசுகின்றீர்கள். குடும்ப வாழ்க்கையிலே ஏற்படும் ஆசைகளுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. நான் திருமணஞ் செய்து கொள்ளவிருக்கும் எட்வர்ட்டை உங்களுக்குத் தெரியும்..”

ஆசிரியப்பயிற்சிக் கலாசாலை விடுமுறை நாட்களில் இம்மானுவல் வீட்டில் அவன் தங்கியிருந்த காலங்களில் மனோகரன் பார்த்திருக்கின்றான். அப்பொழுது நடைபெறும் ஞாயிற்றுக்கிழமை இலக்கிய சமாக்களிலே அவன் கலந்து கொள்ளாது ஒதுங்கியிருப்பான். அதில் ஒரு நாளும் ஈடுபாடு காட்டியதில்லை. இந்த அசிரத்தைக்கான காரணத்தை மனோகரன் ஒரு நாள் இம்மானுவலிடம் கேட்டான். அதற்கு அவர், ‘மனோகரன், எந்தப் பிரச்சினையையும் நாம் யதார்த்தமாக அணுக வேண்டும். இலக்கிய ரசனையை ஒருவனுடைய தொண்டைக்குள் திணித்துவிட முடியாது. ஒவ்வொருவனும் தன் இயல்புகளுக்கேற்பப் பொழுதுபோக்குகளை வரித்துக் கொள்ளுகின்றான். யதார்த்தத்தில் இலக்கியம் என்பது பொழுதுபோக்கல்ல. ஆனால், அவன் அப்படித்தான் நினைக்கின்றான். இலக்கிய ஈடுபாடுடையவர்கள் நேரத்தையும், பணத்தையும் விரயம் செய்யும் பைத்தியக்காரர்கள் என்கூட அவன் நினைக்கலாம். எனவே, அவன் இயல்புக்கேற்ற ஒரு பொழுதுபோக்கை வெகு யதார்த்தமாக வரித்துள்ளான். ஆடு வளர்ப்பு - கோழி வளர்ப்பு முதலியவற்றிலேதான் அவனுக்கு ஈடுபாடு. பொழுதுபோக்காக அமைவதுடன் பொருள் வருவாயையுங் கொண்டு வருகின்றது என்பது யதார்த்தம். கோழி வளர்ப்பு - ஆடு வளர்ப்பு முதலியவற்றைப் பற்றிய புத்தகம் ஒன்று வாங்கி ரீட்டாவின் மணப்பரிசாகக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்’ என்று பதிலளித்தார்.

மனோகரன் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த ரீட்டா, “கதாசிரியர் தன்னுடைய கற்பனைக் குதிரையை வேறு திக்கிற் செலுத்திவிட்டார் போலும்..” என்று கூறி அவனுடைய கவனத்தை மீண்டும் தன் பக்கம் இழுத்தாள்.

“இல்லை. உங்களுடைய எட்வர்ட்டைப் பற்றித்தான் நினைத்தேன். அவரை நினைத்ததும் கோழி வளர்ப்பு - ஆடு வளர்ப்புப் பற்றிய நூல் ஒன்றை உங்கள் திருமணப் பரிசாக அளிப்பதாக உங்கள் அண்ணா செய்த தமாஷ் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.”

“ஆம். இப்பொழுது விளங்குகின்றதா, தனிப்பட்ட ஆசைகளுக்கும் இலக்கிய ஆசைகளுக்கும் தொடர்புண்டென்பது? அன்றொரு நாள் அவரிருக்கும்பொழுது நீங்கள் எனக்குக் காண்டேகர் எழுதிய ‘இரு துருவங்கள்’ கொண்டு வந்து தந்தீர்கள் அல்லவா? நீங்கள் சென்ற பின்னர் ‘அது என்ன புத்தகம்’ என்று அவர் கேட்டார். நான் ‘இரு துருவங்கள்’ என்னும் நாவல் என்றேன். ‘யார் எழுதியது?’ என்று கேட்டார். அதற்கு ‘வி.ஸ. காண்டேகர் எழுதியது’ என்று பதிலளித்தேன். அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?” என்று பதில் அளிக்கும் அவகாசம் கொடுத்து நிறுத்தினாள்.

“அவர் என்ன பதில் சொல்லியிருப்பார் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்? நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது நான் பூனை உருவத்தில் ஒட்டுக் கேட்டேன் என்று நினைத்தீர்களா?”

“ஒரு பதிலை அநுமானிக்கும்படிதானே கேட்டேன்? ‘தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் பைத்தியம் தான் பிடித்திருக்கிறது. போயும் போயும் ஒரு தமிழன் ‘காண்டேகர்’ என்று புனைபெயர் வைத்துக் கொள்வானா?’ என்று கேட்டார். அவர் கேட்ட குழந்தைத்தனமான கேள்வியை நினைத்து அழுவதா சிரிப்பதா என்று தோன்றவில்லை...” அவளுடைய பதிலிலே சோகரேகை படர்ந்திருப்பதை மனோகரன் உணர்ந்தான்.

ரீட்டாவினுடைய நிலைக்காக அவனுடைய உள்ளத்திலே கசிவு ஏற்பட்டது.

அவள் தொடர்ந்தாள்: “ஆகையினால், பெண்ணிற்காகத் தனி ஆசைகள் — அவை மிக மிக அற்புதமானவையாக இருப்பினும் — இருக்கக்கூடாது. கல்யாணஞ் செய்து கொண்ட பின்னர் நான் எந்தப் புத்தகமும் - சஞ்சிகையும் வாசிப்பதில்லையென்று தீர்மானித்திருக்கின்றேன். உங்கள் முகவரியைத் தந்து வைப்பீர்களானால் உங்களுக்குத் தேவையான முட்டைகள் அனுப்பி வைக்கின்றேன்.”

“யாழ்ப்பாணத்திலேதான் இலக்கிய விழாக்களைக் குழப்பு வதற்குக்கூட முட்டைகள் தேவைப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பு இந்தத் துறையில் இன்னமும் முன்னேறவில்லை”.

இப்படியாக அவர்களுடைய உரையாடல்கள் நெளிந்து சுழிந்து நேரத்தை விழுங்கி இழுபடும்.

எட்வர்ட் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு பதுளைப் பாடசாலை ஒன்றில் கடமையாற்றத் தொடங்கினான்.

‘இனியும் கல்யாணத்தை ஒத்தி வைப்பது சரியில்லை’ என்று கல்யாணத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும் அக்கறையுடன் பதுளைக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் என்று இம்மானுவல் ரயில் பயணங்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார்.

நெருப்பு

நாடுவாழ்வு

ஆனந்தனை இருகரங் கூப்பி
அஞ்சலி செய்தவண்ணம் ரீட்டா
வரவேற்றாள்.

“தேனோடு பாலுங்கலந்து விருந்து
வைத்தாலன்றி இந்த எழுத்தாள பிரம்
மாக்கள் எழுந்தருளுவதில்லை போலும்...”
என்று முறுவலித்தபடி ரீட்டா ஆசன
மொன்றில் அமரும்படி சமிக்கை செய்தாள்.

‘நிழலிலே படுத்துத் துயில்பவளுக்கு,
வெயிலைக் குளித்தபடி கல்லுடைப்ப
வனின் துயரந் தெரிவதில்லை’ என்று
சொல்ல நினைத்தான். விரக்தியின்
காங்கையில் ஈரலிப்பு அற்றுவிட்டதைப்
போன்ற அவதி. இருப்பினும், பதிலுக்கு
ஏதாவது பேசவேண்டுமென்பதற்காக
“மனோகரன் இருக்கிறாரோ?” என்று
கேட்டான்.

“மாடியிலே இருக்கிறார்.. உங்களைப்
பார்க்க விரும்பிக் கடிதம் போட்டதாகச்
சொன்னார். தந்தியிற் கிடைக்கும் பதிலாக
நீங்களே நேரில் வந்திருக்கிறீர்களே...”
அவள் சில பத்திரிகைகளைக் கொண்டு
வந்து ‘ரீப்பா’யில் வைத்துவிட்டு மாடிப்
படிகளிலே குதித்தேறிச் சென்றாள்.

அவள் சென்ற பின்னர் ஆனந்
தனின் கண்கள் அந்த வரவேற்பறையை
நோட்டமிட்டன. அதன் அலங்காரம்

ரீட்டாவின் கலைவண்ணத்திற்குக் கட்டியங் கூறின. அந்த அறையிலே குடிக்கொண்டிருந்த அழகும் இனிமையும் ரீட்டாவும் மனோகரனும் நடத்தும் அந்நியோன்யமான தாம்பத்தியத்தின் திருட்டாந்தமென்று ஆனந்தன் கற்பித்துக் கொண்டான்.

மனோகரன் தன் சொந்த வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியையே வைத்து 'லட்சிய நெருப்பு' என்னும் கதையை எழுதியிருந்தான். அந்தக் கதையை அவன் எத்தனையோ தடவைகள் வாசித்திருக்கின்றான். இன்றைய பசியை நேற்றைய பிரியாணி நிரப்புவதில்லை. இருப்பினும் இன்றைய பசிக் கிள்ளல் நேற்றைய விருந்தை நினைத்துப் பார்க்கத் தூண்டுகிறதல்லவா?... அதே போன்று தான். அந்தக் கதையின் சில பகுதிகள் ஆனந்தனுடைய உள்ளத்திலே மிதக்கலாயின.

'அன்று என்றுமில்லாத வகையில் ரீட்டாவின் முகம் துயர மேகங்கள் கவிந்து பொலிவிழந்திருப்பதை அவதானிக்கலானேன். குமிண் நகையை நித்தியம் இயற்றும் மதி முகங்கொண்ட அழகியென்றே அவளைப் பற்றி நினைத்திருந்தேன். இன்னும் சில தினங்களில் அவளுக்கும் எட்வர்ட்டுக்கும் கல்யாணம் நடைபெறுவதாக இருந்தது. அந்தக் குதூகல உந்தலில் அவள் புள்ளி மானெனத் துள்ளித் திரிவாளென்றே எதிர்பார்த்தேன்... அவள் வேடன் கணைக்கு இரையாகிப் பிரணாவஸ்தைப்படும் மானாகத் தோன்றினாள்.

'அவள் முகத்தில் சிரிப்பு மின்னலை விளைவிக்கும் வேட்கையுடன் "திருமண அழைப்பிதழ்கள் யார் யாருக்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமென்பதைப் பற்றிய சிந்தனையா? அந்த அவசரத்தில் இந்த மனோகரனின் முகவரியைத் தொலைத்து விடாதீர்கள்.. என்றேன்

'தம்பதி சமேதராய் வருபவர்களுக்கு மட்டுமே அழைப்பு' என்று அவள் என்னைச் சாதூர்யமாக மடக்குவாள் என்றே எதிர்பார்த்தேன். மாங்காயை விழுத்த எறியப்பட்ட கல் கிளையிலே பட்டு அதேவீச்சில் எறிந்தவனின் தலையிலேயே வந்து விழுந்தால் எப்படி இருக்கும்? அப்படித் தான் இருந்தது என் நிலை. கண நேரத்தில் அவளுடைய கண்களில் துளிர்ந்தும் பிரவகித்த இரு நதிகளின் மூலத்தை மறைப்பதற்கு அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். மலரின் இதழ்கள் என்ற எண்ணத்தில் நான் காலைவைக்க, அவை நெருப்புப் பொறிகளாக மாறி என் காலைப் பொசுக்கிவிட்டன. இந்தப் போர்க்களத்திலே என்னுடைய சாதூர்யம் என்னை அனாதையாக்கிவிட்டு நழுவுவதையும் உணரலானேன்.

'நான் தவிக்கையில் —

'அசாதாரணத் தைரியத்தை முகத்திலே புனைந்து கொண்டு, அவள் தலையை நிமிர்த்தினாள். அப்பொழுது கொடிவாக்கு உடலங்களாகப் பார்த்துத்தான் ஆண்டவன் மனோதைரியத்தைப் புதைத்து வைத்திருக்கின்றானோ என்று கூட எண்ணத் தோன்றியது.

கவலைப்படாதீர்கள். கல்யாண அழைப்பிதழ் அனுப்புவதாக இருந்தால் முதலாவது இதழை உங்களுக்குத்தான் அனுப்பி வைப்பேன்...' அவள் எவ்வளவுதான் நேர்த்தியாக நடித்தாலும், அடிமனத்தின் சோகத்தைக் குரலின் கீறல் காட்டிக் கொடுத்து விட்டது.

'ரீட்டா, சுற்றி வளைக்காமற் சொல்... எட்வர்ட்டிற்கும் உனக்கும்?'

'கல்யாணம் என்பது என்ன? சௌகரியத்தை, உத்தேசித்து ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒரே கூரையின்கீழ் வாழ்வதாக ஏற்பாடு செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தமா? உணவு - உடை - உறை விடம் என்ற ரூபத்தில் ஆண் செலுத்தும் பரியப்பணத்திற்காக, பெண் வாழ்நாள் பூராகவும் இலவச உடல் விருந்து படைக்கும் ஏற்பாடுதான் கல்யாணமல்ல. கல்யாணம் இரண்டு சடலங்கள் விபசாரஞ் செய்வதற்கு அனுமதி வழங்குஞ் சடங்காக மாறக் கூடாது. உடலங்களின் சங்கமமல்ல; உள்ளங்களின் சங்கமமே கல்யாணம். என் மனமும் இலட்சியங்களும் வடதுருவத்திலே அலைகின்றன. எட்வர்ட்டின் மனமும் எண்ணங்களும் தென் துருவத்திலே அலைகின்றன. துருவங்கள் என்றுமே சங்கமமாவது கிடையாது. அவர் தென் துருவத்திலே நின்று என் ஒழுக்க நெறியைப் பற்றி ஆராய்கின்றார். வடதுருவத்திலே சஞ்சரிக்கும் நான் பரத்தை யாகத் தோன்றுகின்றேன்...'

'தாக்காப் பொன் வியாபாரிக்குத் தங்கத்தின் மதிப்பு தெரிவ தில்லை போலும். உன்னுடைய ஒழுக்கத்திற்குக் களங்கம் சுற்பிக்கும் அவன் ஒரு மனிதனா?'

'அவர் மனிதன். சாதாரண மனிதன். சபல புத்திகளுக்கு வளைந்து கொடுக்கும் மனிதன் தன்னுடைய நாக்கு என்ற அஸ்திரத்தால் மாற்றாணைத் தாக்குகின்றான்.. மனிதனுக்கு ஆண்டவன் அளித்துள்ள மிகப் பயங்கரமான ஆயுதம் அவனுடைய நாக்குத்தான்.'

சோகத்தை மறைப்பதற்காகக் குயில்கள் பாடுகின்றன. இவளுடைய சோகம் தத்துவக் கருத்துக்களை உதிர்த்துத் தள்ளுகின்றது.

‘அழுக்குப் படிந்திருக்குந் தங்கத்தை உரைத்துப் பார்க்கத் தெரியாதவன் பித்தனை என்று நினைக்கலாம். இதை உரைத்துக் காட்டி இது தங்கமேதான் என்று நிறுவுவதற்கு மார்க்கமே இல்லையா?’

‘தங்கமுலாம் பூசம் தொழிலில் ஈடுபட்டவனுக்குத் தங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யத் தெரியாது என்று இப்பொழுது என் அண்ணா நிச்சயமாக நம்புகிறார்.’

காங்கையைக் கக்கும் நெடுமூச்சு. அது அவளுடைய உள்ளத்திலே ஏற்பட்டுள்ள எரிகாயத்தின் எதிர்வினை. மௌனம் என்னும் மேசன் சுவர் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றான். அந்தச் சுவர் நீண்டு வளரக் கூடாது என்பதை உணர்ந்தேன்.

‘ரீட்டா... மாமரத்திலே பூக்கும் அத்தனை மலர்களுமா கனிகளாகி விடுகின்றன? பூவாகவும் பிஞ்சாகவும் உதிர்ந்தவை பற்றி அது கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால் மனிதன் பேராசைக் காரன். தன்னுடைய உள்ளத்திலே மலரும் ஒவ்வொரு ஆசைப் பூவும் பலன்தர வேண்டும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கின்றான். ஆசாபங்கத்திலே அவன் தன்னுடைய மனதை அலையவிட்டுக் கோழையாகி விடுகின்றான்...’ நான் சொன்னவை அவளுடைய உள்ளத்திலே பதிந்திருக்க வேண்டும். அமைதியின் சுடர் கொடியொன்று அவளுடைய விழிகளிலே மின்னலிட்டு மறைந்தது.

‘கல்யாணம் என்ற பெயரால் மிலேச்சத்தனமான நாடகம். இன்றைய கல்யாணச் சந்தையில் ஆண்கள் பொலி காளைகளாக நிறுத்தப்படுகிறார்கள். பொருளுள்ளவன் குறியும் குணமும் பார்த்துத் தனக்கு இஷ்டமானதை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றான். விலைக்கு வாங்கப்பட்ட இந்த மாடு எசமானன் அளிக்கும் பசுவுடன் சந்ததி பெருக்கி வாழ்கின்றது. சில ஆண்கள், ஆண்குலத்திற்கு அவமானமாகக் கல்யாணச் சந்தையிலே நாம்பன் மாடுகளாக நிற்கச் சம்மதிப்பதினால், காதலின் புனிதமோ, கல்யாணத்தின் மேன்மையோ கெட்டு விடுவதில்லை. கல்யாணம் என்பது திரிவேணி சங்கமம். இரண்டு நதிகள் சங்கமிக்கும் அந்த இடத்திலேதான் சந்ததி விருத்தி என்ற பாதாளநதியும் கலக்கின்றது. அந்தச் சங்கமத்திலிருந்து வாழ்க்கையின் மேடுபள்ளங்களைத் தாண்டி கடலுடன் கலக்கும் சுகம் பிறக்கும். இலட்சியப் பயணத்தை ஒன்றாக நடத்த எடுத்துச் கொள்ளும் சத்தியப் பிரமாணமே தாம்பத்திய உறவு. மாமிசத் தசைப் பிடுங்கல்களினாற் சபல புத்தி பெற்று சிறுவன் குரங்காக அலையும் உள்ளத்தை மனித உள்ளமாகவும் புடம் போட்டெடுக்கும் வேள்விக் குண்டத்து அக்கினியே கல்யாணம். அது பெண்ணின் உள்ளத்திலே மறைந்திருக்கும் தெய்வத்தை இனங்கண்டு அஞ்சலி இயற்றஞ் சடங்கு. சுண்ணாம்புத் தண்ணீர்

ருக்கும் பாலுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை அறிந்து கொள்ளும் கலையே கல்யாணம்.'

'உங்களைப் போன்ற எழுத்தாளர்கள் கூர்நுனிக் கோபுரங்களில் அமர்ந்து, இலட்சிய வடிவான கருத்துக்களைக் காமிக்கி றார்கள். உவமைகள் இலக்கியத்தை அணி செய்யலாம். ஆனால் அவை வயிற்றை நிரப்பவோ வாழ்க்கையை அர்த்தப் படுத்தவோ உதவமாட்டா..'

'இஷ்டமான விளையாட்டுத் தோழனாம் பொம்மையைக் கூடக் குழந்தை ஒரு கோபத்திலே உடைத்து விடுகின்றது... அந்தக் குழந்தையைப் போன்றுதான் நீ உன் வெறுப்பை உவமையணி மீது காட்டுகின்றாய். ரீட்டா, துன்பத்தை மனதிலே வைத்து அடக்க அடக்க அதன் பாரம் கூடி விடுகின்றது. அந்தத் துன்பத்தைத் தன் இஷ்டர்களுடன் பங்கிடும்பொழுது மனம் இலேசாகி விடுகின்றது. மனத்துன்பத்தைப் பங்கிட்டு அதன் பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளத் தான் மனிதன் மொழியைக் கண்டு பிடித்தானோ என்றுகூடச் சில சமயம் யோசிப்பேன். ரீட்டா..! என்ன நடந்தது? நான் அவ்வளவு தூரம் அந்நியனா?..'

அப்பொழுது அவள் என்னிடம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினாள். ஆவலுடன் அதைப் பிரித்து வாசிக்கலானேன்.

அன்புள்ள மைத்துனர் இம்மானுவலுக்கு,

நன்றாக யோசித்து நல்ல முடிவு எழுதச் சொன்னீர்கள். இனி யோசிக்க இடமில்லை. முடிவைத்தான் எழுதுகிறேன். சீதனப் பண வித்தியாசத்தினால் நான் ரீட்டாவை மணக்க மறுக்கிறேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். வாக்குத் தந்திருந்த ஒரேயொரு காரணத்திற்காக நீங்கள் வாக்களித்துள்ள சீதனத்திற்கே ரீட்டாவை மணந்திருப்பேன். ஆனால் இந்த ஆனாலுக்கான காரணத்தை நேரிற் சொல்லி உங்களுடைய மனத்தைப் புண்படுத்த நான் விரும்ப வில்லை. நெருப்பின்றிப் புகையாது. உண்மையில்லாமல் எனக்கு ஐந்தாறு கடிதங்கள் வந்திருக்குமா? அவை வெறும் மொட்டைக் கடிதங்களல்ல. பெயர், விலாசங்களைத் தெரிவித்துத் தமது கூற்றை நிரூபிக்கத் தயாராகவும் இருப்பதாகத் தெரிவித்துள்ளார்கள். எனக்கும் அவளுக்கும் கல்யாணம் என்று உறுதியான பின்னரும் அவள் வேறு புருஷர்களுடன் சரஸ்மாகப் பழகலாமா? மனோகரனுக்கும் ரீட்டாவுக்கும் உள்ள தொடர்பென்ன? நான்கூட அதனை ஜாடை மாதையாகக் கவனித்தேன். நான் இருக்கும் பொழுதே அப்படியென்றால்...' அதற்கு மேல் அந்தக் கடிதத்தை என்னால் வாசிக்க முடியவில்லை. மனதிலே சினம் மூண்டெழுந்தது. 'அடப் பாவி. யாரடா சொன்னது? ரீட்டா கவைக்கப்பட்ட எலும்புத் துண்

டென்று? அது பனி கூடப் படியாத புது மலரடா... மிருகமே, அவன் புது மலரடா!' என்று கத்தித் தணிந்தேன். நான் சுயத்தை இழந்து, உணர்ச்சியைக் கொட்டி விட்டேனென்று பின்னர்தான் உணரலானேன்.

அவன் அமைதியை இழக்கவில்லை. 'எட்வர்ட் மிருகமல்ல, சாதாரண மனிதன். அந்த அவதார புருஷனாம் ராம பிரானே, மாற்றான் நிழலில் வாழ்ந்த சீதையின் கற்பையே சந்தேகப்பட்டார்... நான் ஏன் உங்களுடன் பழக வேண்டும்? உங்களுடைய அழகுப் பேச்சிலே சிந்தையிழந்து நிற்க வேண்டும்...? புகையிலை விரித்தால் போச்சு; குமரி சிரித்தாற் போச்சு என்று தெரியாமலா சொல்கின்றார்கள்...?'

என்னுள் கனன்று கொண்டிருந்த இலட்சிய நெருப்பு விழித்துக் கொண்டது. தகாத ஆசையொன்று — என் மனத்தின் ஆழத்திலே மூடி வைத்திருந்த ஆசையொன்று — விழித்துக் கொண்டது. என்னுள் நானேயான ஒன்று அம்மணமாகப் பிறந்து விட்டது.

'ரீட்டா, குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்... என்று சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணுள்ளும் ஒவ்வொரு தெய்வம் வசிக்கின்றது. கொண்டாடும் வகையிலே தான் அந்தத் தெய்வத்தைத் தரிசிக்க முடியும். உன்னுள் வாழும் தெய்வத்தை நான் தரிசித்து விட்டேன்.

இலட்சிய வேகத்திற்குப் பைத்தியக்காரத்தனத்தின் மூர்க்கமும் உண்டு போலும். அவள் வாளா நின்றாள்.

'ரீட்டா, உனக்கு எட்வர்ட்டின் முகவரி தெரியுமல்லவா? அவனுக்கு இன்றே ஒரு கடிதம் எழுது...'

அவளுடைய விழிகள் அகல விரிந்தன

'எனக்குப் பைத்தியம் ஒன்றும் பிடித்து விடவில்லை. அந்தக் கடிதத்தில் இந்த வாக்கியத்தை எழுது: உனக்குக் கல்யாணம் நடைபெறும் அன்றைக்கு எனக்கும் மனோகரனுக்கும் விவாகம் நடைபெறும்...'

ரீட்டாவின் விழிகள் கண்ணீர் மலர்களை உதிர்த்தன.

'ஏன் இப்படி என்னைச் சித்திரவதை செய்கின்றீர்கள்?... இரக்கத்திற்கு மறுபெயர் காதல் என்று நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. முதற் கல்யாணம் குலைந்து விட்டது. எனவே என் வாழ்க்கை உடைந்த மட்பாண்டமாகி விட்டது...'

'கல்யாணப் பேச்சு என்பது காலக் குயவன் வனையும் பாணையாக இருக்கலாம். ஆனால் இல்லற உறவென்ற தீயிலே

பக்குவப்படாதவரையும் பச்சை மண்பாண்டங்கள் எத்தனை தடவையும் உடையலாம். குயவன் அதை நீருற்றிக் குழைத்துப் பாணை வனைந்து விடுவான்... கல்யாணமாகாத ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கவும், அதனை வெளியிடவும் எந்த ஒரு ஆடவனுக்கும் உரிமை இருக்கின்றது. ரீட்டா... நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.'

'என் உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழிகின்றீர்கள்...'

'இல்லற அமைதி என்ற அத்தர் கிடைக்காதா என்ற ஆசையாக இருக்கலாம்...'

'வானமும் பூமியும் ஒன்று சேருமா?'

'வானம் என்பது தோற்றம். மேலே தெரிவன முகிற் கூட்டங்களே. அவை என்றும் நிரந்தரமாக அங்கேயே தங்கி விடுவதில்லை...'

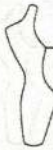
'இலட்சிய நெருப்பு' என்ற கதையிலே இடம் பெற்ற இந்த உரையாடல்களை மனதிலே உருட்டிக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன், மனோகரன் மாடியிலிருந்து இறங்கி வருவதைக் கவனித்தான். அவன் வந்து சோபாவில் அமருவதற்கும், ரீட்டா 'ஓவல்' கொண்டு வந்து பரிமாறுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ஓவலைக் குடித்தவாறே, 'ஒருவித இலட்சிய வெறியிலே யாருடைய எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது மணஞ் செய்து கொண்டவர்கள் இவர்கள். அது பொன்கொழிக்கும் பெருவாழ்வாக அமைந்துள்ளது. நானும் ஒருவித வெறியிலே தான் ராணியை மணந்து கொண்டேன். ஆனால் ராணி அவளையும் என்னையும் பார்க்கிலும் ஒரு பூனையும் எலியும் சமாதானத்துடன் குடும்பம் நடத்துமே. வருசிப்பதற்கு ஏன் ஆண்டவன் என் ஒருவனை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்தான்...' என்றெல்லாம் நினைக்கலானான்.

"பார்த்தாயா ரீட்டா? ஆனந்தன் தன்னுடைய மனத்திலே மனைகோலிக் கொண்டிருக்கும் கதைக்கரு ஒன்றைப் பூரணப்படுத்துவதற்காக மௌனஞ் சாதிப்பதை..."

"அப்படியில்லை. ஓவலின் சுவை நாக்கிலிருந்து நழுவி விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான்..." என்று சொல்லி ஆனந்தன் சிரிக்க முயன்றான்.

"குதர்க்க சாத்திரம் ஒன்றையும் பாடமாகப் போதிக்கலாம் என்று தீர்மானமானால் அதற்கு நீதான் முதலாவது பேராசிரியராக வரவேண்டும் என்று உன் பெயரை நான் சிபார்சு செய்வேன்... அது கிடக்க, என் கடிதம் கிடைத்த உடனேயே நீ என்னை வந்து பார்த்ததற்கு நன்றி, ஏன் வரச் சொன்னேன் தெரியுமா? நிறுத்தி மறுபடியும் தொடர்ந்தான், "நான் திட்டமிட்டுள்ள பத்திரிகையை தே-4

ஆரம்பிக்கப் போகின்றேன். 'யாழ்' என்று பெயர் வைக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். உன் அபிப்பிராயம் என்ன?"

"கவர்ச்சியான பெயர். எதற்கும் 'பாடும் மீன்' என்று பெயரிடும் மோகம் இங்கு அதிகம். யாழ் பண்டைய தமிழனின் இசைப் புலமைக்குச் சான்று. அதனை மீட்டுத் தந்த பெருமை விபுலானந்த அடிகளாரைச் சாரும். பெயர் அவர் ஞாபகார்த்தமாகவும், பொருத்தமாகவும் அமைகின்றது..." என்றான் ஆனந்தன்.

"அதேசமயம் யாழ்ப்பாண வாசகர்கள் இதனைப் பிராந்தியப் பத்திரிகை என்று ஒதுக்காமலிருப்பதற்கும் இந்தப் பெயர் பொருந்தும்ல்லவா?"

"ஓகோ. பெயரில் வியாபாரயுக்தியும் கலந்திருப் பதை நான் இப்பொழுதுதான் உணருகின்றேன்."

"எல்லாம் ரீட்டாவின் ஆலோசனைதான்."

"நன்றாக வாய்த்தார்கள் மைத்துனர்கள். அண்ணாவுக்கு 'யதார்த்தம்' என்ற சொல்லை அடிக்கொருமுறை உபயோகிக்காமற் பேசவராது. அதேபோல..." என்று குறுக்கிட்டுத் தன்னுடைய வாக்கியத்தை முடிப்பதற்கிடையில், "ரீட்டா பெயரை பஜனை செய்யாது எனக்குப் பேச வரமாட்டாது" என்று மனோகரன் முடித்தான். இருவரும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு வாக்கியத்தை முடித்தவுடன் அங்கு சிரிப்பொலி கொல்லென்று எழுந்தது.

"அந்தப் பத்திரிகையைப் பற்றி உன்னுடன் பேச வேண்டியிருக்கிறது. இன்று நல்ல நிலவு. 'டச் பார்' வரை நாங்கள் உலாவச் சென்று வரலாம்... ரீட்டா நீயும் வருகின்றாயா?..."

"இருவர் பேசுவதுதான் உரையாடல். மூவர் கூடினால் அது மகாநாடாக மாறிவிடும். நீங்கள் சென்று வாருங்கள்..."

அவர்களிருவரும் 'கேற்'றைத் தாண்டி வீதிக்கு வந்தார்கள்.

"ஆனந்தா! ரீட்டாவிடம் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்து போனேன். ஒரு நிமிஷத்தில் திரும்பிவிடுவேன்" என்று கூறி மனோகரன் அவசரமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

மனோகரனின் வருகைக்காக ஆனந்தன் வீதியிலே காத்திருந்தான். அப்போது எதிரேயிருந்து அவன்மீது வெளிச்சம் பாய்ச்சியபடி ஒரு கார் வந்தது. அவனைத் தாண்டியதும் கார் சற்றே தூரத்தில் நின்று 'ரிவேஸில்' பின் நோக்கி ஊர்ந்து அவனைச் சமீபித்தது. சந்தேகமேயில்லை. அவளேதான். அந்த நாலு வயதுப் பெண்குழந்தையும் அவளுடன் இருந்தது.

அங்கிருந்து எங்காவது ஓடிவிட வேண்டுமென்ற அவதி அவனுள் எழுந்தது. அதற்கிடையில் மனோகரன் தன் தோள்களைத்

தட்டுவதை உணர்ந்தான். மனோகரனைக் கண்டதும் கார் தனது பயணத்தை மேற்கொண்டு மறைந்தது.

அது மறையும்வரை அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் ஆனந்தன்.

“ஆனந்தா! காருக்குள்ளிருக்கும் பெண்ணை உனக்குத் தெரியுமா?”

“இல்லை. பார்வைக்குச் சிங்களத்தி போலத் தெரிகிறாள். அம்பாறைக்குப் போகும் பாதையை உறுதிப்படுத்த நின்றிருக்கலாம்..”

ஆனந்தன் மனமறிந்தே மனோகரனிடம் பொய் கூறினான். அவனுக்கு அவள் குமாரிஹாமிதான் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றித் தெரியும்.

‘பழைய நினைவுகளை மறைப்பதற்காக நான் ஊர் ஊராக அலைந்தேன். கால ஓட்டம் புழுதி வாரி இறைத்து பழைய நிகழ்ச்சிகளை மூடிமறைத்து விடலாமென்று கூட நம்பினேன். இன்று எத்தனையோ எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறிவிட்டன. சொக்க லிங்கம் வந்து விக்டோரியாவின் ரூபகத்தைக் கிளறி விட்டான். அந்த ஏற்பு வலி மனதைவிட்டு அகலுவதற்கிடையில், இங்கே குமாரி ஹாமியைச் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகச் சந்திக்கிறேன். ஒரு நிமிட நேரம் ஊடறுத்துப் பார்த்த அந்த மௌனப் பார்வையின் அர்த்த மென்ன? பழிவாங்கத் துடிக்கும் சிறுத்தையின் விழி நிகர்த்த எரிதழல் கக்கப்பட்டதா?..’ பல நினைவு அலைகளிலே மனம் அலைக்கழிந்து கொண்டிருக்க ஆனந்தன் கடற்கரையை நோக்கி நடந்தான்.

காரில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணைப் பார்த்ததிலிருந்து ஆனந்தனிடம் ஏற்பட்ட முகமாற்றத்தை மனோகரன் அறியாம லில்லை. எனவே, அவனும் மௌனமாகவே நடந்தான்.

அலை

விஞ்ஞாபம் ஏழ்

கூடற்கரை மணல்திட்டிகளை அழித்தமைக்கும் அலைகளைப் போல பல நினைவலைகள் ஆனந்தனின் உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளை அழித்தமைத்தன.

‘கண்டியில் வாழ்ந்த குமாரிஹாமி எப்படி இங்கே வந்து குதித்தாள்? அந்தக் குழந்தை? அவளுடைய இன்றைய ஆடை அணிகளைப் பார்க்கும்போது அவள் செழிப்பில் வாழ்பவளாகக் காணப்படுகின்றாள். நாளொன்றுக்கு இருபது ரூபாய்கள் பெற்று ஓவியக்காரன்முன் அம்மண உடல் விருந்து படைத்து ‘மொடலாக’ வாழ்ந்த அவளுக்கு எப்படி இவ்வளவு செழிப்பான வாழ்க்கை ஏற்பட்டது? விவாகமாகாமலே ‘கன்னித் தா’யாகிவிட்ட அவளுக்குப் புனர் வாழ்வு அளிக்க ஒரு செல்வச் சீமான் வந்து குதித்தானா? கார், டிரைவர், பங்களா என்ற சுகவாழ்வா? ‘டிரைவர், காரைப் பின்னால் விடு’ என்று அதிகார தோரணையிற் கட்டளையிட்டது என் செவிகளில் நன்றாக விழுந்தது. அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வையிற் கக்கிய எரிதழல் பஞ்சபாணனை நீராக்கப் போதுமானது. அவள் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கின்றாள்?’ — குமாரிஹாமியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் ஆக்ரோஷம் கொண்டு பொங்கின.

கடற்கரையிலே கவிழ்க்கப்பட்டிருந்த படகிலே முதுகைச் சாய்த்த வண்ணம் ஆனந்தன் அமர்ந்தான். அவனுக்கு எதிரே தன் அங்கவஸ்திரத்தை விரித்து அதிலே மனோகரன் அமர்ந்தான்.

திலகத்திற்கே திலகமிடும் வனப்பினைச் சிந்துகின்றது 'டச் பார்' கடற்கரை. கரையோரம் நிற்கும் தெங்குகள் காவல் வீரர்களைப் போல கம்பீரத்துடன் தோன்றின. கடலில் ஜலக்கிரீடை செய்து எழுந்த சந்திரிகை குளிர்ச்சியின் மலர்ச்சி நகை சிந்தி வானத்து உச்சியை நோக்கித் தாவும் எத்தனைத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. துல்லியமாக எறிக்கும் நிலவொளி அந்தப் பிராந்தியம் முழுவதற்கும் வண்ணக் கோலம் புனைந்து மகிழ்கின்றது. ஓர் அந்நிய ஆடவன் மேடிட்டு எழில் திரட்டிக் காட்டும் தன்னுடைய தன பாரங்களைக் கூர்ந்து நோக்கும்பொழுது, ஒரு பெண் தன்னுடைய தாவணியை மீண்டுமொருமுறை சரி செய்து கொள்ளுகின்றா அல்லவா? கடற்கரைத் தெங்குகள் கண் இமைக்காது தன்னையே உற்று நோக்குவதான எண்ணம் ஊட்டிய வெட்கத்தில் அடிக்கடி முகிலாம் துகிலால் தன்னை நாணத்துடன் மறைத்துக் கொள்ளுகின்றது. நிலவின் மதுமாந்தி மிகு காமங்கொண்டதாகக் கரையைத் தன் இராக்கதப் பிடிக்குள் அணைத்துக் கொள்ளும் வேட்கையுடன் கடல் அலைபரப்பிக் குதிக்கின்றது. மது போதையினால், மலர்க்கரத்தின் நிதானம் வழுவ நிலமங்கையின் அம்மண உடல் தெரிகின்றது. குருத்துக் குறுமணற்கரை பொடியாக்கப்பட்ட இரத்தினக் கற்களின் எழில் சிந்தச் சிதறிக் கிடக்கின்றன.

இந்த ரம்மியக் காட்சியின் எழில் மயக்கத்தினாலும், மழலையின் பட்டுமேனித்தசை ஒத்தணச்சுகம் கொடுக்கும் தென்றலின் தழுவலினாலும் ஆனந்தன் அமைதி பெற்றான். தன்னுடைய பத்திரிகையைப் பற்றிப் பேசுவந்த மனோகரனுடன் பேச்சுத் தொடுக்க விழைந்தான்.

"மனோ! 'யாழ்' என்று நீ உன் பத்திரிகைக்குப் பெயர் வைத்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானது-" அறுந்து போன இடத்திற்குப் பேச்சை ஒட்டவைத்தான்.

"அதைப் பற்றிப் பேசத்தான் இங்குவந்தோம். ஆனால், உன் மனோநிலை சரியில்லையென்றுதான் வாளாவிருந்தேன்."

"மனிதன் தன்னுடைய உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் வெளியிடுவதற்காகத் தான், வார்த்தைகளையும் மொழியையும் கண்டுபிடித்துள்ளதாய்ப் பீடு பேசுகின்றான். வார்த்தைகளுக்குச் சுயம்புவான அர்த்தமோ, மதிப்போ கிடையாது. அச்செல்லா நாணயங்களுக்கு அர்த்தமும் மதிப்புங் கற்பித்துக் கொள்ளுகின்றான்

மனிதன். அவனியல் பிற்கேற்ற அர்த்தங்கள். அழகு என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள். எனக்கு அழகாகத் தெரியும் ஒன்று, உனக்கு அவலட்சணமாகத் தோன்றலாம். காரணம் கண்ணோளாறல்ல. பூவின் அழகு எதிலே தங்கியிருக்கின்றது. அதன் அமைப் பிலா? நிறத்திலா? மணத்திலா? குருடனுக்குப் பூவின் மணமே அதன் அழகாகத் தோன்றலாம். அப்படித்தான் மனோ நிலையும். அதற்கெனச் சுயம்புவான ஒரு நிலை கிடையாது. பழக்கங்களையும், சூழலையும், எண்ணங்களையும் பொறுத்து அது அமைகின்றது.”

ஆனந்தன் தத்துவம் பேசத் தொடங்கினால், ஏனைய நிகழ்ச்சிகளை மறந்துவிட்டான் என்றே அர்த்தம். எனவே, மனோகரன் மகிழ்ந்தான்.

“ஆனந்தா! எனக்கு எழுத்தாளருடைய தொடர்பு ஏற்பட்டது முதல், தமிழ் ஊழியத்திற்காக ஒரு சஞ்சிகை நடத்த வேண்டுமென்பதை இலட்சியமாக வரித்திருந்தேன். இப்பொழுது இரண்டு லட்ச ரூபாய் முதலீட்டுடன் ‘யாழ்’ பத்திரிகையை நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்து வருகின்றேன். தென்னகப் பத்திரிகைகளின் போட்டியுடன் ஈழத்தில் இலக்கியத்தரமுள்ள ஒரு வாராந்தரியை நடத்துவது ஒரு விஷப்பரீட்சை என்பதை நானறிவேன். முழுப்பணமும் நடடமாயினும் கவலையில்லை. என் இலட்சியப் பூர்த்தி என்ற நிறைவே என் நெஞ்சிலே மிஞ்சும்.”

“மனோ, அதோ பார்த்தாயா! அடிவானத்தை! ஆகாயமும் கடலும் அந்தக் கோடியிலே சங்கமிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. அது வெறுந்தோற்றம். இலட்சியமும் அப்படிப்பட்ட ஒரு தோற்றந்தான்! அந்த ரம்மியத்தை நோக்கி அதனை அடையலாம் என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து மரிப்பதுதான் இலட்சிய வாழ்க்கை...”

“விசித்திரமான விளக்கம். நீ திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் விளக்கம். அடைய முடியாத ஒன்றை இலட்சியமாகக் கொண்டு அந்த அசத்தை நோக்கி நடப்பது மரிப்பதுதான் இலட்சிய வாழ்க்கையா? சொல்வதைச் செயலில் இயற்றி வாழ்பவன்தான் இலட்சிய வாழ்க்கை வாழுகின்றான் என நான் நினைக்கின்றேன்.”

“அப்படியாயின் நமது இலட்சியப் புருஷர்களெல்லோரும் சிறைச்சாலைகளையல்லவா நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? ‘உன் உயிரைக் குடிப்பேன்’ எனச் சூளுரைத்துக் கொலைகள் இயற்றிய இலட்சியப் புருஷர்கள்; ஒருத்தியை அடைந்தே தீர வேண்டுமென்பதை இலட்சியமாக வரித்துக் கற்பழிப்பு வழக்கிலே சிறைத்தண்டனை அனுபவிக்கும் இலட்சியப் புருஷர்கள். இத்யாதி. இத்யாதி இலட்சிய புருஷர்கள்.”

“நீ யாரையும் குதர்க்கப் பேச்சினால் மடக்கி விடுவாய். விண்மீனைப் பிடித்து விளையாட்டுப் பொருளாக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது பைத்தியக்காரத்தனம்... தினமும் ஒரு ரோஜா என் சட்டையை அலங்கரிக்க வேண்டுமென்பதை இலட்சியமாக வரித்து அதனைக் காரியசாதனை ஆக்குவது அதிக மனநிறைவைத் தருகின்றது என நான் நினைக்கின்றேன்...”

“அப்பொழுது அந்த இலட்சியம் நோக்கு என்ற தளத்தி லிருந்து நழுவி, கிரியை என்ற நிலைக்களனுக்கே விழுகின்றது. தமிழ்த்தொண்டு இயற்றவேண்டும் என்ற இலட்சியத்திற்காக நீ பத்திரிகை நடத்த விழைகின்றாய். புகழையோ, பணத்தையோ, கொள்கைப் பிரசாரத்தையோ இலட்சியங்களாகக் கொண்டு கூடப் பத்திரிகைகள் நடத்தப் படுகின்றன. பத்திரிகையே இலட்சியமா? அல்லது பத்திரிகை இயற்ற விழையும் பணி இலட்சியமா?”

“ஆனந்தா, ஊமைக்குழல் வாசிப்பதான ஒரு நடையில் நீ எழுதும் கதைகளை வாசிக்கும் பொழுது மிக ஆழமான தத்துவத்தைத் தரிசித்து விட்டதான நிறைவு முதலில் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் அந்தத் தத்துவத்தை இனங்கண்டு பிடித்துவிடலாம் என்று விசாரணையில் இறங்கினால், நீ எழுதியது முதலிற் கதைதானோ என்கிற சந்தேகங்கூட ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அப்படித்தான் நீ சில சமயங் களிலே பேசும் தத்துவங்களும்! அதிருக்க, ‘யாழ்’ பத்திரிகைக்கு ஓர் ஆசிரியர் தேவை. யாரை ஆசிரியராக்கலாமென்று நீ நினைக் கின்றாய்?”

“ஏன் நீயே அதன் ஆசிரியராகக் கூடாது...? பத்திராதிபகிய ரென்று பெயர் போட்டுக் கொள்வதற்காகவே வீட்டிற்கு வீடு கையெழுத்துப் பத்திரிகைகள் நடத்தப்படும் இந்த நாட்டிலே நீ இப்படி தயங்கலாமா?”

“எழுத்தாளர்களுடைய கற்பனையைப் பார்க்கிலும், வாழ்க் கையில் இன்னும் அற்புதமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதுண்டு. குடும்பத்திற்குப் பரம்பரையாகச் சேர்ந்துள்ள சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழக்கத் தயாரான மனவிராக்கியத்துடன் தான் ரீட்டாவை மணந்தேன். நான் எதிர்பார்த்தது போலவே என் தந்தை நான் இறந்து விட்டதாகப் பிரகடனப்படுத்தி இறுதிச்சடங்குகள் இயற்றுவதா கூத்துக்கள் ஆடி, எனக்குச் சொத்துரிமையில்லை யென்றும் அறிவித்தார். ஆனால், என் மகன் பிறந்து தன் பிஞ்சுக் கால்களால் தாத்தாவின் மார்பிலே உதைத்து அவருடைய விராக் கியத்தை உடைத்துவிட்டான். என் சொத்து என் அதிர்ஷ்டமாக இருக்கலாம். அதற்காகத் திறமையுமிருக்கிறது என்று என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதல்லவா?”

“உன் மைத்துனர் யதார்த்தம் இம்மானுவல் பல எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்புடையவர். அவரிடம் விசாரித்திருக்கலாமே...”

“எழுதிக் கேட்டிருந்தேன். அவர் ‘நக்கீரர்’ என்ற எழுத்தா ளருடன் தொடர்புகொள்ளும்படி முகவரி அனுப்பியிருந்தார்.”

“நக்கீரர்.. நான் இந்தப்பெயரைக் கேள்விப்பட்டதில்லையே. யார் இந்த நக்கீரர்?”

“நக்கீரர் அவருடைய புனைபெயராம். கால ஓட்டத் திலே புனைபெயரே நிலைத்துவிட்டது. எங்கள் தலைமுறை எழுத்துத் துறைக்குள் வருவதற்கு முன்னரே அவர் இங்குப் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளராக விளங்கினாராம். தேன்சுவை பிழியும் கவிதைகளையும், உள்ளத்தைப் பிழியும் நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளாராம். ஏதோ விரக்தி ஏற்படவே மலையா சென்றுவிட்டார். அங்கு, திறமைமிகு பத்திராதிபராகப் பணியாற்றியுள்ளார். பேர்வழி விநோதமானவராக இருக்கவேண்டும்... ஈழநாட்டிற்குத் திரும்பிவரமாட்டேன் என்று தனது நாற்பத்தைந்து வயது வரை பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப் பிடித்த அவர், ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் திடுதிடுப்பென்று நம் நாட்டிற்குத் திரும்பினார். எல்லோரையும் திகைப்பிலாழ்த்திச் சீர்திருத்தத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார்.”

“கிழவர், பாவம் யாரோ ஒரு கிழ விதவைக்குச் சாப விமோ சனம் அளித்திருக்கிறாராக்கும்...” என்று சொல்லி ஆனந்தன் சிரித்தான்.

“உன் ஊகம் தவறிவிட்டது. அவள் பருவப் பெண்ணாம்; நல்ல அழகியாம். இருவருக்குமிடையில் மலையாவில் வைத்தே காதல் ஏற்பட்டதாம். இங்கு வந்து திருமணஞ் செய்து கொண்டார் களாம்.”

மனோகரனின் பதில் ஆனந்தனின் நெஞ்சைக் குடைந்தது. ஒருவேளை சென்ற வாரம் விக்டோரியா இந்த நக்கீரனைத்தான் விவாகஞ் செய்து கொண்டாளா? ஒரே பெண்ணின் நெஞ்சத்திலே ஆண்டவன் தெய்வத்தையும் சாத்தானையும் வைத்திருக்கின்றான். காதலன் தெய்வாம் சத்தைத் தரிசிக்கின்றான். ஆனால் அவள் ஆடவன் மீது பழிவாங்கும்பொழுது அவளுடைய சாத்தான் உள்ளம் மூர்க்கமாக வேலைசெய்கின்றது. என்னைப் பழிவாங்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்திற்காகக்கூட அவள் ஒரு கிழவனைக் காதலித் திருக்கலாம். அப்படி இருக்க முடியாது. என் உருவம் குடிகொண் டிருந்த அவளுடைய அந்த மென்மையான உள்ளத்திலே... நக்கீர னுக்கும் விக்டோரியாவுக்கும் ஒரே சுபதினத்தில் திருமணம் நடந் தேறியது என்பதற்காக இருவருக்குந்தான் திருமணம் நடந்தது

என்று கற்பனை செய்வது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்?" தானே ஐயங்களை எழுப்பி அதற்குத்தானே தெளிவு காணும் வியர்த்தத்திற் சில கணநேரம் ஈடுபட்டு மீண்டான்.

"இந்த நக்கிராடன் தொடர்பு கொண்டாயா?"

"ஆம். நேற்று அவருடைய பதில் கிடைத்தது. அதைப் பார்த்த பின்னர்தான் உனக்கு எழுதினேன்."

"சம்மதித்தாரா?"

"அது தான் இல்லை. நீண்ட கடிதம் எழுதியிருந்தார். நான் இலக்கிய ஆக்கம் என்பதைக் கலைப்பணியாக நினைத் திருந்த காலமொன்று உண்டு. என் கொள்கைகள் தவறானவை என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். நமது கலாசிருஷ்டி ஏழையின் வயிற்றை நிரப்ப உதவுவதில்லை. உல்லாசவாசிகளுக்கு மதுவும் மங்கையும் சலித்துவிட்டால், ஒரு வெறுமை தோன்றுகின்றதல்லவா? அந்த வெற்றிடத்தை நிரப்பத்தான் நமது கலாசிருஷ்டிகள் பயன் படுகின்றன. இதனால் கலைத்தொண்டு, பணம் படைத்தோரின் பிரீதியைத் திருப்தி செய்யும் வகையிலே விபசாரத்திற்குள்ளாகின்றது. மனிதனும் அவன் வாழ்க்கையுமே உந்நதமான கலைகள். மனிதன் மனிதனாக வாழ நாம் இயற்றும் பணியே உண்மையான கலைத் தொண்டு' என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றார். எனவே கலைத் தொண்டு என்று கூறிக்கொண்டு ஆசிரியர் பீடத்திலே அமர்ந்திருக்க விரும்பவில்லையாம்."

"உண்மையிலேயே அந்த விசித்திரமான ஆசாமியைப் பார்க்க எனக்கும் ஆசையாக இருக்கின்றது."

"அவர் தன்னுடைய கடிதத்தின் இறுதிப்பகுதியிலே குறிப்பிட்டுள்ள விஷயங்களை அறிந்தால், அவருடைய முகவரியைப் பெற்றுக் கொண்டு அவரைப் பார்க்க நீ இப்பொழுதே கிளம்பி விட்டாலும், நான் ஆச்சரியப் படமாட்டேன்."

"ஏன்?"

"கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவார்களா? என்று என்னிடமே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு, ஆசிரியர் பதவிக்கு உன்னுடைய பெயரைச் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார். யாழின் ஆசிரியப் பதவிக்கு ஏற்ற ஆள் மட்டக்களப்பிலேயே இருக்கின்றார். இலக்கிய நயம்பட எழுதவோ, காரசாரமான இலக்கிய சர்ச்சைகள் நடத்தவோ ஆனந்தனே முன்னணியில் திகழுகின்றார். அவர் தொடர்பு வைத்துள்ள இலக்கிய வட்டமும் மிகவும் விரிவானது என்றும் அறிகின்றேன். ஆகையினால், அவரால் பத்திரிகையைத் திறம்பட நடத்த முடியும் என்று நம்புகிறேன்' என்று எழுதியிருக்கின்றார்."

தனக்கு முன்பின் பழக்கமில்லாத நக்கீரர் தன்னுடைய எழுத்து வன்மையை இவ்வளவு தூரம் மெச்சியிருப்பது அவனுக்கு இனந் தெரியாத இன்ப உணர்வை ஊட்டியது. அத்துடன் நக்கீரரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் இரட்டிப்பாகியது.

ஏதோ பதில் சொல்வதாக இருந்தான். ஆனால் அதற்கிடையில் கடற்கரையிலே கெக்கலியிட்டு நகைத்த வண்ணம் பூக்கம்பாளை ஒன்றைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, நண்டுகளை அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்மீது அவனுடைய பார்வை நிலைத்தது. இவள் யாரென்று மூளையைப் பிசைந்து விடை காண்பதற்கு முன்னரே புதிர் அவிழ்கிந்தது.

“ராணி, இங்கே வாயேண்டி, இந்த வேடிக்கையை வந்துபார்...” நிச்சயம் அது மீனாவின் குரல்தான்! கடலின் இரைச்சலையும் ஊடறுத்துச் செல்லவேண்டுமென்பதற்காக இரைந்து கத்தினாள்.

மீனா குரல் கொடுத்த திக்கை ஆனந்தன் எட்டிப் பார்த்தான். அங்கு ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவர்கள் விமலதாஸனும் இராணியும் என்பதை நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

ஆனந்தன் எழுந்தான். “மனோ எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. வா போகலாம்” என்றான். மனோகரன் ஒன்றும் பேசாது எழுந்தான். இருவரும் வீதியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனந்தன் அழகாக எழுதுகின்றான். தன் புத்தி சாதாரணத்தால் எல்லோரையுங் கவருகின்றான். ஆனாலும், அவனுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மர்மஞ் சூழ்ந்ததாகவே இருக்கின்றது. கடற்கரைக்கு வரும் பொழுது காரிலே ஒரு பெண்ணைக் கண்டதும் கலவரமடைந்தான். இங்கு சிறுபிள்ளைத் தனத்துடன் நண்டுபிடிக்கும் பெண்ணைக் கண்டு கலவரமடைகின்றான்.

எல்லாவற்றைப் பற்றியும் சரளமாகவும், தாராளமாகவும் பேசும் அவன், தன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ, ராணியைப் பற்றியோ எதுவும் பேசமாட்டான். உண்மையில் ஆனந்தன் இரட்டைமனிதன். வசீகரமானவன். நாமெல்லோரும் அறிந்துள்ள எழுத்தாளன் ஆனந்தன். மற்றவன் தன்மயமாகவே வாழும் புதிர் நிறைந்த ஆனந்தன்...” இவ்வாறு மனோகரன் நினைத்தான்.

‘ராணி என்னிடமிருந்து தூரந்தூரமாக விலகிக் கொண்டு போகின்றாள். எதை நோக்கிப் போகின்றாள். விமலதாஸனை நாடியா? குடும்பப் பெண் என்பதினால் வீட்டிலேயே அடைப்பட்டுக் கிடக்கவேண்டும் என்பதில்லை. ஆனால் பரபுருஷன் ஒருவனுடன் சினிமா என்றும், பீச் என்றும் அலைந்து திரியுமளவிற்கா ஈழத்துத்

தமிழ்ப் பெண்கள் நாகரிகமடைந்து விட்டார்கள்? இல்லறம் என்ற சந்தனத்திலே வீற்றிருக்கும் பொழுதுதான் பெண்ணின் தெய்வத் துவத்தை மனிதன் தரிசிக்கின்றான். சந்திதானத்திலிருந்து இறங்கிவிட்டால், அவளிடம் பிணந்திண்ணும் பேயையே தரிசிக்கமுடிகின்றது. ராணி என்னிடமிருந்து விவாகரத்து கோருவதற்கான பூர்வாங்க நடவடிக்கைகளிலா ஈடுபட்டிருக்கின்றாள். உலகம் என்னைப் பார்த்து என்ன பேசிக்கொண்டாலும் பாதக மில்லை. நான் அவளுக்கு விவாகரத்து அளிக்க ஆயத்தமாக இருக்கின்றேன். கல்யாணம் என்பது இரண்டு மனங்களின் நேர்த்தியான கலவை. சுட்ட மண்ணையும் ஈரமண்ணையும் ஒன்றாகப் பிசைய முடியுமா? என்று பல நினைவலைகளிலே ஆனந்தனின் மனம் மிதந்தது.

இருவரும் மௌன நோன்பு இயற்றியே, வீட்டை அடைந்தார்கள். ஆனந்தன் அவசர அவசரமாகத் தன்னுடைய சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படத்தயாரானான்.

“ஆனந்தா, ரீட்டாவை நினைக்கப் பரிதாபமாக இருக்கின்றது. தான் தயாரித்து வைத்திருக்கும் விருந்தைச் சாப்பிட்டு நீ புகழுவாய் என்று எதிர்பார்த்திருந்தாள்.”

“மனோ, என்னை மன்னித்துக் கொள். என் உடனடித் தேவை மன அமைதிக்கான உணவுதான்.”

“பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பதவி...”

“இப்பொழுதுள்ள நிலையில் என்னால் எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. இரண்டொரு தினங்களில் என் முடிவைச் சொல்லுகின்றேன்...” என்று கூறி விடைக்குக்கூடக் காத்திருக்காமல், சைக்கிளில் ஏறி மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

വെളി

அகிச்சியாமி எஃடு

இரவு இன்னமும் தன்னுடைய இளமையையும் வனப்பையும் இழக்க வில்லை. மணிக்கூட்டின் பெரிய முள் பதினொன்றிலிருந்து பன்னிரண்டுக்குத் தாவுகின்றது. அந்தச் சங்கமத்திலே எட்டு மணியைக் கிலுக்கி அடித்து மீண்டும் தன் பயணத்தை மேற்கொள்ளும். 'மணிக் கூண்டும் அதன் முட்களும்; அந்த முட்கள் நடத்தும் பயணம்! எதை நோக்கி அது தனது பயணத்தை நடத்துகின்றது? அது நேரத்தை அளக்க மறுத்தால் நேரம் முள்ளிலே தொங்கிக் கொண்டு நிற்கின்றதா?... மணிக்கூட்டின் இயந்திரங்களைப் பொருத்தி நேரத்தைக் கணக்கிட்டு, மனிதன் தன்னையும் நேரத்தையும் அளவை முட்களுக்கிடையில் அகப்பட்ட இயந்திரமாக மாற்றிக் கொண்டான். இயந்திரங்களுக்குப் பதிலாக மனித மனத்தைப் பொருத்தி மணிக்கூட்டின் முட்களை நகர்த்த முடியுமானால், எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?... என் மனம் பைத்தியக்கார நினைவுகளில் சஞ்சரிக்கின்றது...' இந்த நினைவும் எழல், பார்வையை மண்டபத் திற்கு வெளியே எறிந்தான் ஆனந்தன்.

செழுங்கிளை பரப்பி ஆலமரம்
விரித்திருந்த கூரையின் பொத்தல்களைத்
துளைத்துக்கொண்டு நிலவின் பால்
துளிகள் சிந்திக்கிடக்கின்றன.

தன்னிச்சையாக ஒரு நினைவு ஆனந்தனின் உள்ளத் திலே மிதந்தது.

‘ராஜரிஷி புருரவஸ் தேவமங்கை ஊர்வசியின் மேல் வைத்த காதலை நினைத்து உருகி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனது மனைவி ஒளசீனரி ஒரு விரத பூஜை செய்து, ‘இதோ! இந்த ரோகினியையும் சந்திரனையும் சாட்சியாக வைத்துச் சொல்கின்றேன். இன்றிலிருந்து நீங்கள் எந்தப் பெண்ணை விரும்பினாலும் நான் அவளோடு அன்பாக வாழுவேன்...’ என்றாள். ஒளசீனரியைப் போல ராணியும்...’

அவனுடைய மனம் பின்னிய சிலந்தி வலையை அறுத்து எட்டு மணி அடித்து ஓய்ந்தது. மண்டபத்துக்குள் வந்த ராணி ஆனந்தன் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டாள்.

“சாப்பிடவில்லையா?” என்று அவள் கேட்டாள்

மனிதனுடைய வாழ்க்கை பசிமயமானது. வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொள்வதினால் மட்டும் பூரண திருப்தி கிடைத்து விடும் என்று நினைப்பது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்? வயிற்றுப் பசியை விட, தசையின்பசி, மனப் பசி, கலைப்பசி, புகழ்ப்பசி, பணப்பசி, இலட்சியப்பசி என்று பசியிலே எத்தனையோ பசிகள்.. வயிற்றுப் பசியைப் போக்க எத்தனையோ உணவுப் பொருள்களைக் கண்டுபிடித்து வைத்திருப்பதாக மனிதன் நம்புகின்றான். உண்மையில் உணவு மட்டுந்தான் வயிற்றை நிரப்புகின்றதா? உணர்ச்சிகள் வயிற்றை நிரப்புவதில்லையா? அப்படியாயின் துன்பம் ஏற்படும்பொழுது ஏன் வயிறு உணவை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றது? அவனுடைய மனம் சிந்தனைக் கயிற்றிலே தொங்கும் ஊஞ்சலிலே ஓய்ந்திருக்க ஆடித் ‘தொப்’பென விழுந்தது.

“சினிமா இவ்வளவு சீக்கிரம் முடிந்து விட்டதா? பாட்டு, டேட், ‘குளு குளு’ நடனம், கும் கும் சண்டை, தம் பிடித்துப் பேசப்படும் பிரசங்க ‘டயலாக்’சுகள், என்ற மாமூல் சரக்குகளையும் சேர்த்துப் படத்தின் நீளத்தை ரப்பராக இழுக்கும் தமிழ்ச்சினிமாக்காரர் எப்பொழுது தொடக்கம் ஆறாயிரம் அடி நீளப்படங்களைத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்?” பெண்கள் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளைச் சிருங்காரச் சிரிப்பினால் மறைத்து விடுவார்கள். ஆண்கள் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளை அறிவு பூர்வமான பேச்சினால் மறைத்து விடுகிறார்கள்.

“இந்த விஸ்வாமித்திரரின் ஆசீர்வாதத்துடன் போனதினால் டிக்கட் கிடைக்கவில்லை. ‘ஹவுஸ்புல்’. அந்த ஏமாற்றத்தைக் கொண்டு போய்க் கடலிலே போட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறேன்!” — அவளுடைய முகத்திலே எவ்வித உணர்ச்சி மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பதை அவன் அவதானித்தான்.

எதையோ நினைத்தவனைப் போல அவனைக் கேசாதி பாதமாக நோட்டமிட்டான். மிருதுவான நீலத் துணியிலே தைக்கப்பட்ட 'கிமோனா' போட்டிருந்தான். நீல நிறம் எப்பொழுதும் ராணிக்கு எடுப்பாக இருக்கும். முதற் சந்திப்பிலே கூட அவள் ஓய்மையான நீலப் புடவையையே கட்டியிருந்தான்.

'நீலநிறம். நீலக்கடலும் ரம்மியமானதுதான். மலருக்கும், நிலவுக்கும், காவியத்திற்கும், தெய்வத்திற்கும் இந்தப் பெண்களை உவமிப்பது பைத்தியக்காரத்தனம். பெண்கள் புகழ்ச்சி மொழி மாந்தும் போதையர். இதனைப் புரிந்துள்ள எழுத்தாளரும் கவிஞர்களும் வார்த்தை மாலைகள் புனையும் வியர்த்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கடல், நீலநிறத்தின் எழில் காட்டுகின்றது. அலைத்துள்ளலின் முறுவல் காட்டித் தன் உட்சுழிகளை மறைக்கின்றது. அதன் நீரை அள்ளிப் பார்த்தவுடன், ஸ்படிகத்தின் தூய்மை காட்டுகின்றது. ஆனால் நாக்கிலே வைத்துச் சுவைத்தால், உப்பின் கரிப்பே மிஞ்சுகின்றது. பெண்கள் மேனியழகு காட்டி மயக்குகிறார்கள். உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உதட்டின் சிரிப்பால் மறைத்து விடுவார்கள். காதலிக்கும்பொழுது அவர்களுடைய அன்பு தூய்மையானதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் கல்யாணஞ் செய்ததும் அவர்கள் அன்பில் உப்புநீரின் உவர் சுவையே எஞ்சுகின்றது...'

"உங்களுடைய போக்கு எனக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கின்றது. எதுக்கோ பதில் கேட்டால், வேறெதற்கோ பதில்... பின்னர் நீண்டநேரம் மௌனஞ் சாதிப்பது."

"விஷர்த்தனத்தின் ஆரம்ப அறிகுறிகளைப் பார்க்கின்றாயா?"

"சிலவேளை முற்றியதாகவுந் தோன்றுகின்றது- எனக்கு அசதி. படுக்கப் போகின்றேன்..."

"மகாராணியார் தாராளமாகச் சயனத் திருப்பணியை மேற்கொள்ளலாம். இரவு இன்னமும் இளமையாக இருக்கின்றது. நான் வெளியே செல்வதாக இருக்கின்றேன்."

"இந்த நேரத்திலா...?"

"பேய், பூதம் ஏதாவது பிடித்துவிடும் என்ற பயமொன்றும் இல்லையே?"

"இல்லை. பேய் பூதங்களைப் பிடித்து நீங்கள் விழுங்கி விடக் கூடாது என்பதுதான் என் கவலை" என்று 'வெடுக்'கெனக் கூறிய ராணி தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலிலே தன் உடலை எறிந்து படுத்தாள்.

எங்கே அடித்தாலும் நாய் காலையே தூக்கிக் கொள்ளுகின்ற தல்லவா? அதேபோன்றுதான்- இன்று எந்த நிகழ்ச்சியும் ஆனந்தனின் உள்ளத்தையே வலியெடுக்கச் செய்தது.

வெறி கொண்ட மனத்துடன் மண்டபத்தைத் தாண்டிக் 'கேற்'றடிக்கு வந்தான். அவனுடைய வருகையை எதிர் பார்த்தே நிற்பதைப் போல் கமலி அங்கே நின்றாள்.

"அத்தான். பால் சுட்டுவிட்டது என்பதற்காக மோரையும்... திக் குடித்த ஒருவனைப் பற்றி எங்கேயோ படித்தது என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது... இந்த நேரத்தில் எங்கே செல்கின் றீர்கள்?"

"நிம்மதி இருக்கும் இடம் தேடி..."

"நிம்மதி? அது எங்கே கிடைக்கிறது? வீதியிலே பொறுக்கி எடுக்கலாமா? கடையிலே வாங்கி எடுக்கலாமா?"

"எங்கள் மணிப் பேர்ஸுக்குத் தகுந்த விலையிற் கடையில் வாங்கலாம்..." என்று சொல்லிக் 'கேற்றை' அவசர அவசரமாகத் தாண்டினான்.

"நீங்கள் நிம்மதியை வாங்கிக்கொண்டு வரும்வரை இந்தக் கமலி நிம்மதி இழந்து காத்திருப்பாள் என்பதை மறந்து விட்டீர்கள். அத்தான் சாப்பிடாமல் கமலிக்குப் பசிப்பதில்லை. அத்தானின் இமைகள் மூடாதுவிட்டால் கமலிக்குத் தூக்கம் வருவதில்லை என்பதை மறக்காதீர்கள்..."

அவளுடைய வார்த்தைகளைச் செவியிலே வாங்கிக் கொள் ளாதவனைப் போல அவன் வீதியிலேறி நடக்கத் தொடங்கினான்.

குறும்புக்காரச் சிறுவர்கள் சிறுபிராணிகளைச் சுருகு துத்திலே கட்டி விளையாடுவார்கள். பிராணிகளின் அவஸ்தை அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக்கூட அளிக்கின்றது... கடவுளும் ஒரு குறும்புக்காரச் சிறுவன்தான். அவன் மனிதர் படும் அவஸ்தைகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றான். கடவுள் தன்னுடைய விசித்திரமான சுருகு துத்தை மனித மனங்களிலே புதைத்து வைத்திருக்கின்றான்...

'வாழ்க்கை, பசி மயமானதன்று. அது வெறி மயமானது. ஒரு வெறியை இன்னொரு வெறி விழுங்கி விடுகின்றது. ஆனாலும் மனிதனுடைய வெறி மட்டும் என்றுமே அடங்குவதில்லை. விசித்திர மென்னவென்றால் இந்த வெறிகளை அவன் வெறியென்றே ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அந்த வெறிகளுக்கு அழகான பெயர்கள் சூட்டித் தன்னையும் பிறரையும் ஏமாற்றுவதையே அவன் வாழ்க்கைக் கலை என்று நினைக்கின்றான். எதிர்ப்பாலின் தசைத் தொகுதிமீது கொண்டுள்ள வெறிக்குக் காதல் என்று பெயர். தசைத் தொகுதி தளர்ந்தவுடன் வானத்தைப் பார்த்து, 'கடவுளே' என்று பஜனை செய்கிறான். இந்த வெறிக்கு இறை பக்தி என்று பெயர். இவ்வாறே இனவெறி, மொழி வெறி, நாட்டுவெறி என்ற வெறிகளிலே சுருகாக அலைக்கழிக்கப்படும் பலவீனன் மனிதன். இந்த வெறிகளிலிருந்து

விடுதலை பெற்று, சமரச சன்மார்க்கநிலை அடைவதற்கும் மனிதன் ஒரு புதுவெறியைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றான். அதுதான் மது தரும் வெறி. மது தரும் போதையிலே மனிதன் தன்னை அலைக்கழிக்கும் துன்பங்களை மறக்கின்றான்; தாழ்வுச் சிக்கல்களை மறக்கின்றான்; தன் சக்தியைத் தன்னுள் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றான். 'மதுவும் அது தரும் நிம்மதியும்...' — ஆனந்தனின் உள்ளத்திலே இவ்வாறான எண்ண நறுக்குகள் குதித்தாடுகையிலே கிளாஸிலிருந்த சாராயத்தைக் காலி செய்தான். ஒரு கணம் தலை இலேசாக மிதப்பது போலவும், மறுகணம் இரும்புப் பாரத்துடன் தோள்களை அமுக்குவது போலவும் வேடிக்கையான துருவ உணர்வின் அலைக்கழிப்பு.

ஆனந்தனின் மனத்திலே பிற்தொரு மனம் பிறிக்கின்றது. முதல் மனத்தின் சிந்தனைகளுடன், இந்த மனம் 'டு' வைத்துக் கொள்ளுகின்றது.

'ஏமாற்றங்களையும், துன்பங்களையும் மறந்து உயிர் வாழ்வதற்கு மது புதிய ஊக்கந் தருகின்றது என்று நினைப்பது சுத்தப் பைத்தியக் காரத்தனம். மனிதனுடைய மனச்சாட்சியை அழிக்கின்றது. அவனை நாகரீகவானாக்கி வைத்திருக்கும் பண்பாட்டை அழிக்கின்றது. மது அவனகத்திலே கரைந் துறையும் சுயம்புவான மிருகத்துக்கு விடுதலை வழங்குகின்றது. மனிதத் துயரங்களை இந்த மிருகம் அலட்சியமாக நோக்குகின்றது... பாதகமில்லை. இன்று என்னுள் வாழும் மிருகம் தன்னிச்சையாகக் கூத்தாட்டும்..'

ஆனந்தன் இன்னொரு 'டிறாம்' கொண்டு வருமாறு பணித்தான்.

'ஆசைகள் மலர்களா? விண் ஒளித்துளிகளா? அவை எவையாக இருப்பினும் மனத்தை மயக்குகின்றன. அந்த மன மயக்கத்திலே அவன் கனவு கண்டு சுகித்து ஏமாறுகின்றான். ஏமாறுவதும் ஏமாற்று வதும் வாழ்க்கையின் பிரிக்க முடியாத அம்சங்கள். விக்டோரியாவை என் உள்ளத்திலே அழகோவியமாகத் தீட்டி வைத்திருந்தேன். முதற்காதலின் ஓவியம் என்றும் அழியாதது என்றும் நினைத்திருந்தேன்... ஆனால் இன்று விக்டோரியா?...'

அவன் தன் மனக்குகையிலே பதுக்கி வைத்திருந்த சித்திரக் கூடத்தைத் திறந்து பார்த்தான்.

விண்ணும் மண்ணும் சந்திக்கின்ற இயற்கைப் பாலமாம் அடிவானத்தை எழிலுடன் சித்திரிக்கும் அற்புத ஓவியம். முகிலின் நீரை அருந்தச் செல்வதான உயரத்தில் இரண்டு பறவைகள். வண்ணக் கலவைகளின் ஈரங்கூடக் காயாதது போன்ற துலக்கமான ஓவியம். அது விக்டோரியாவைப் பற்றிய...

பறவைகள் எவ்வளவுதான் உயரம் உயரமாகப் பறந்தாலும் அவை தமது கூட்டிற்குத் திரும்பி வரத்தான் செய்கின்றன. படத்திலே ஓய்யாரமாகப் பறந்த இரண்டு பறவைகளும் வெவ்வேறு கூடுகளுக்குத் திரும்பிவிட்டன.

மென்கீதம் எழுப்பி பரதத்தின் லாவண்யம் பயின்று ஓடி வரும் ஓடையிலே ஒரு கொக்கு தவமியற்றுகின்றது. அந்த ஓவியத்தில், ஓடையின் மருங்கில் மரகதப் பசுமை சிந்தி நின்ற மரங்கள் மங்கலாகிவிட்டன. குமாரி ஹாமியைப் பற்றிய ஓவியம்...

ஓடு மீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் தவமியற்றும் கொக்கு- அந்த உறுமீன் குமாரிஹாமிக்குக் கிடைத்து விட்டதா?

வேடன் துரத்தி வந்த மான் ஒன்றுக்குத் துறவி ஒருவர் அபயமளிக்கின்றார். ஓவியன் அந்த மாணை மிக அழகாக வரைந்திருந்தான். ஓவியன் கலந்த வண்ணங்கள் சரியில்லை. எல்லாமே மங்கி அந்தப் புள்ளிகள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன.

துரத்துப் பார்வையிலே அந்தப் புள்ளிகள் மானினதா, அன்றிச் சிறுத்தையினுடையதா என்பதைத் தீர்மானிக்க இயலாது. ராணி மானா? சிறுத்தையா?

கமலியைப் பற்றிய ஓவியத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் முன்னாலிருந்த சாராய கிளாஸைக் காலியாக்கி நிமிர்ந்தான். அப்பொழுது “ஆனந்தா!” என்ற குரல் பின்னாலிருந்து ஒலித்தது.

அங்கே அவனுடைய பால்ய நண்பனான இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன் நின்றான்.

“யூனிபோமைப் பார்த்தால், இப்படி வந்து உட்காரடா என்று சொல்லும் உரிமை எனக்கில்லை...”

“காக்கி உடுப்பு நட்பிற்கிடையே சுவர் எழுப்பியது கிடையாது” என்று கூறிச்சிரித்தபடி ஆனந்தனுக்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தான். தொப்பியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு, “வெயிட்டர், எனக்கு ஒரு போத்தல் பியர் கொண்டு வா” என்று ஆடர் கொடுத்தான்.

“ஆனந்தா! நீ மட்டக்களப்பிற்கு வந்ததிலிருந்து புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பித்திருப்பதாக உன் அண்ணன் குமார் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். உன்னைத் தவிர, மூன்று தலைமுறையை எடுத்துப் பார்த்தாலும் குடிப்பழக்கமுள்ளவர்கள் தமது குடும்பத்தில் இல்லை என்று சொல்லுவார். விட்டிருந்த பழக்கத்தை...”

“வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிவிட்டது இன்று! இச்சாபங்கத்தை மறக்கவும், அமைதி பெறவும் மதுவைப் பார்க்கிலும் வேறொரு மருந்து கிடைத்தால் அதன் பெயரை எனக்குச் சொல்...”

தான் செய்வது தவறு என்பதை அறிந்து கொண்டுதான் ஒவ்வொரு குடிகாரனும் குடிக்கின்றான்... ஆனால் தான் செய்யும் தவறுக்கான காரணத்தைக் கற்பிக்க வீணாகப் பிரயாசைப்படுகின்றான்..."

"நீ மட்டக்களப்பிற்கு மாற்றலாகி வந்தது எனக்குத் தெரியாது..." என்று ஆனந்தன் பேச்சைச் சாதுர்யமாகத் திசை திருப்பினான்.

"ஒரு வழக்கு சம்பந்தமாகச் சில தகவல்களைச் சேகரிக்க இங்கு வந்திருக்கின்றேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'விடுபடாத புதிர்' என்று கைவிடப்பட்ட கொலை வழக்கு ஒன்றை, விடுவிக்க முடியும் என்று உன் அண்ணா முனைந்திருக்கின்றான்..."

"முடிச்ச அவிழ்க்கப்பட்டதும் தனக்கு உதவி சூப்பிரிண்டன் பதவியுயர்வு கிடைக்கும் என்பது அவர் கணிப்பு..."

"நோ, நோ... உன் அண்ணாவைப் போன்ற கெட்டிக்கார உத்தியோகத்தரை நான் சந்தித்ததேயில்லை. சம்பந்தமில்லாத இரண்டிற்கிடையில் முடிச்சப் போடுவதாகத் தோன்றும். ஆனால் முடிவில் அவருடைய ஊகமே நிறுவப்படும்..."

'பிய'ரில் கொஞ்சம் குடித்து, "ஐயாவுக்கு ஒரு 'றம்' கொண்டு வா!" என்றான். பின்னர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவனைப் போல, "நாளைக்கு உன்னைப் பாடசாலையில் வந்து சந்திப்பதாக இருந்தேன். இங்கு சந்தித்ததும் நல்லதாகப் போய்விட்டது..." என்று பீடிகை போட்டுக் கொண்டே பாக்கெட்டிலிருந்த 'டயரி'யை வெளியே எடுத்து, அதிலிருந்து இரண்டு படங்களைக் காட்டினான்.

ஒன்று ஓர் ஆணுடைய படம், மற்றையது ஒரு பெண்ணி னுடையது.

"ஆனந்தா! இவர்களைத் தெரியுமா? பெண்ணை உனக்குத் தெரியுமென்று குமார் நம்புகிறார்..."

இருவரையும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆண் விமலதாஸன். பெண் குமாரிஹாமி!

ஆனந்தனின் முகத்திலே தோன்றிய கலவரத்தை அவதானித்த வாறே ரகுநாதன் பியரைக் குடித்தான்.

கொலை

விஞ்ஞாபாபம் ஒன்பது

பொலீஸிலே நீண்ட பயிற்சி பெற்று, 'கெட்டிக்கார உத்தியோகத்தன்' என்ற புகழையுஞ் சம்பாதித்துள்ள ரகுநாதன் ஆனந்தனின் கலக்கத்தை அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

ஆனந்தனின் நெஞ்சைத் துளைத்து துப்பாக்கி ரவைகளைப் பொழிபவனைப் போல ரகுநாதன் தொடர்ந்தான். மனிதாபிமானத்தின் பந்தபாச உணர்ச்சிகள் சேராத வெண்கலம் போன்று அவன் குரல் ஒலித்தது.

"நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற கொலை. இந்தக் கொலையைப் பெரிதுபடுத்திப் பத்திரிகைகள் கூட 'பிசினஸ்' செய்தன. மிக அழகிய நிலையில் அடையாளங்கூடக் காண முடியாத கோரநிலையில் பேராதனைக்குப் பக்கத்திலுள்ள மகாவலிகங்கைக் கரையிலே ஓர் இளம்பெண்ணின் பிரேதம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. தலையற்ற முண்டம். பிரேதத்தை இனங்காணத் தலையைக் கண்டுபிடிக்கும் வேட்டை தோல்வியில் முடிந்தது. கொலை செய்யப்பட்ட பெண் யாராக இருக்கலாம் என்பதை நிறுவுதல் பொலீஸாரின் முதல் வேலை. முதலில் அது இந்தப் படத்திலுள்ள குமாரிஹாமி யாக இருக்கலாம் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், ஒரு வாரத்தின் பின்னர் அவள்

நாளந்தா வாடிவீட்டில் விபசாரத்திலே ஈடுபட்டிருந்த பொழுது கைது செய்யப்பட்டான். தொடர்ந்து அது மீனாவின் பிரேதமாக இருக்கலாம், விமலாவதியினதாக இருக்கலாம், அலிஸ் நோனாவினுடையதாக இருக்கலாம், என்றெல்லாம் கதைகள் எழுந்தன. மாதக்கணக்கில் விசாரணைகள் நடத்தியும் பலன் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. பொலீஸ் மீது பொதுமக்கள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை உடைந்தது. முடிச்சவிழ்க்க இயலாத கொலைக் கேஸுகளுள் ஒன்றாக அந்த இளம்பெண்ணின் கொலையும் சேர்ந்து கொண்டது...

“ஆனால், சென்ற வாரம் அவ்விளம் பெண்ணின் கொலை வழக்கு சம்பந்தமான தஸ்தாவேஜுகள் முழுவதையும் வரவழைத்து உன் அண்ணன் குமார் வாசித்து முடித்தார். அவர் பல சிக்கலான வழக்குகளைக் கண்டுபிடித்த குரர் என்பதை நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய். ‘இது விடுவிக்க இயலாத வழக்கல்ல ரகுநாதன். கொலையாளிகள் யோக்கியமான கனவான்களைப் போன்று நம்முன்னால் உலாவித் திரிகின் நார்கள். அவர்களை எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடலாம்’ என்று நம்பிக்கை தெரிவித்தார். நான் அசந்து போனேன் அவருடைய அசாதாரண நம்பிக்கையைக் கண்டு...”

“நாலைந்து ஆண்டுகள் கழித்து அந்தக் கொலையாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எவ்வாறு பிறந்தது?” என்று ஆனந்தன் குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

“எதிர்பாராத இடங்களிலும், எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களிலும் மின்னலைப் போன்று ஒரு தடயம் கிடைத்து விடலாம். அது போதும். மிகுதி விடாமுயற்சியிலும், சலியா உழைப்பிலுந் தங்கியிருக்கின்றது.” என்று ரகுநாதன் பதிலளித்தான்.

“பொலீஸ்காரரின் அசகாய சூரத்தனங்களைப் பற்றி நானும் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். உண்மையான கொலையாளிகளைக் கோட்டைவிட்டு அப்பாவிகளைப் பிடித்து ஜோரான சாட்சியங்கள் ஜோடித்து மரண தண்டனையும் வாங்கிக் கொடுத்து விடுவார்கள்” என்று ஆனந்தன் ஏளனமாகச் சொன்னான். சினத்தின் ரேகையொன்று ரகுநாதனின் முகத்திற் பளிச்சிட்டு மறைந்ததை ஆனந்தன் அவதானித்தான்.

“அந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவரென்றபடியால் நீ கோபிக்கத் தேவையில்லை. உங்களுக்கும் அப்பர்களான ஸ்கொட்லண்ட் யாட் பொலீஸார் தக்க ஆதாரங்களுடன் குறிப்பிட்ட ஒரு கொலையை இன்னாரே செய்ததாகச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி நிரூபித்தார்கள். தூக்குத் தண்டனையும் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. ஆனால் இப்பொழுது தூக்கிலிடப் பட்டவன் அந்தக் கொலையைச்

செய்யவேயில்லை என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிறுவப் புதிய ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வதென்று அறியாமல் அவர்கள் திகைக்கின்றார்கள் என்ற சுவாரஸ்யச் செய்தியை அண்மையில் வாசித்தேன்....!”

“ஆனந்தா! பொலீஸார் அதிவீரச் செயல்கள் புரிந்து கண்டு பிடித்த தொண்ணூற்றொன்பது வழக்குகளைப் பற்றி எவ்விதப் பிரஸ்தாபமும் இருக்க மாட்டாது. ஆனால் அவர்கள் கோட்டை விட்ட ஒரு வழக்கைப் பிரமாதப் படுத்தி விடுவார்கள்... கற்பனா பூர்வமாகச் சிந்தித்து வாழும் மக்கள் எங்களைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறுகிறார்கள். நீ ஓர் எழுத்தாளன். ஒரு குற்றத்தை ஏன் ஒருவன் செய்தான்? அதற்கான பழியை எதன்மீது சுமத்துவது? சமுதாயத்தின் மீதா? சூழலின் மீதா? இவ்வாறெல்லாம் கேட்டு சமத்காரமாக அவன் குற்றவாளியல்லன் என்பதை நிரூபிக்கலாம். ஏன்? எதற்கு? எப்படி? — என்றெல்லாம் நாம் அலையமுடியாது. நாம் சட்டத்தின் பாதுகாவலர்கள். சட்டம் யாரால் இயற்றப் பட்டது? என்ன நோக்கத்திற்காக இயற்றப்பட்டது என்கூட நாம் கேட்கமாட்டோம். இதுதான் சட்டம். இதை யார் மீறினார்கள் என்பதுதான் நமது விசாரணை. இந்த யாரைக் கண்டுபிடிப்பதுடன் எங்களுடைய கடமை முடிவடைந்து விடுகின்றது.” என்று கூறிய ரகுநாதன் மீண்டும் பியரைக் குடித்தான்.

அப்பொழுது ஆனந்தனின் மனம் வேறோர் எண்ணத்திலே லயித்தது.

வாழ்க்கை என்பது போராட்டம்.

வாழ்க்கை என்பது வேள்வி.

வாழ்க்கை என்பது கடல்.

ரணமில்லாத போராட்டமில்லை.

தீயில்லாத வேள்வி யில்லை.

புயலில்லாத கடல் இல்லை.

‘இந்த வாக்கியம் எனக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது. இதிலே ஆழமான தத்துவக் கருத்தொன்றும் மண்டிக் கிடப்பதாகப்பட்டது. ஆனால் இன்று வாழ்க்கை என்பது போராட்டமென்றால், எதற்காக நடத்தும் போராட்டம்? வயிற்றுக்கா? ஊனுக்கா? ஆன்மாவுக்கா? யாருடன் நடத்தும் போராட்டம்? சமூகத்துடன் நடத்தும் போராட்டமா? அன்றேல் தன் நிழலுடன் நடத்தும் போராட்டமா? வாழ்க்கையென்பது வேள்வியென்றால் மனிதன் தன்னையே ஆகுதியாக அர்ப்பணிக்கின்றானா? நோன்பின் இலக்கு எது? பலியின் அர்த்தமென்ன?... வாழ்க்கை என்னுங் கடலிலே புயல்

மட்டுமா உண்டு? அதிற்கிடைக்கும் அற்புத முத்துக்கள் பயன்படுவதில்லையா?

‘வாழ்க்கை என்பது தேடல். நேற்று - இன்று - நாளை என்று உருண்டோடும் நாள்களுக்கிடையில் நேர்த்தியான பிணைப்பையும் அர்த்தத்தையும் உண்டாக்கி, எதையோ தேடி அலையும் உணர்வில், வெற்றிடத்தை நிரப்பி வாழ்கின்றான் மனிதன். இத்தேடலும் பலவகைத்து. இருப்பினும், இத்தேடலே நாளைய வாழ்க்கையைச் சாரமுஞ் சுவையுமுள்ளதாக இன்று நமக்குத் தோன்றச் செய்கின்றது. குழந்தை உள்ளம் விளையாட்டுப் பொருள்களையும் விளையாட்டுத் தோழர்களையும் தேடி அலைகின்றது. வாலிப உள்ளம் காதலையும் கலவி இன்பத்தையும் தேடி அலைகின்றது. விஞ்ஞானி இயற்கையின் இரகசியங்களைத் தேடி அலைகின்றான். தத்துவஞானி தத்துவ உண்மைகளைத் தேடுகின்றான். சமயவாதி கடவுளின் நிழலைத் தேடுகின்றான். புரட்சிவாதி சமுதாய மாற்றத்தைத் தேடி அலைகின்றான். இத்தியாதி... இத்தியாதி... தேடல்கள். என்னைப் போன்ற எழுத்தாளன் எதைத் தேடி அலைகின்றான்? ஒவ்வொரு மனிதனின் அடிமனத்திலும் உள்ளத்திலும் மறைந்து வாழும் தெய்வத்தைத் தரிசித்துவிட வேண்டுமென்ற தேடல்... ஆனால் இந்தப் பொலீஸார், கேவலம் வழக்குகளுக்கான தடயங்களையும் காட்சிகளையுந் தேடி அலைவதிலே தங்களுடைய வாழ்நாள்களை விரயமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே.’

இத்தகைய நினைவுச் சிதர்கள் மத்தியிலும் மேற்படி கொலையில் குமாரிஹாமியும் விமலதாசனும் எவ்வாறு சம்பந்தப் பட்டிருப்பார்கள் என்பதை அறிய ஆனந்தனின் உள்ளம் மிகவும் விரும்பியது. எனவே, “அந்தக் கொலைக்கும் இந்தப் படங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று கேட்டான்.

“ஆனந்தா! என்ன சம்பந்தம் இருக்கின்றது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதுதான் என் வேலை. உங்கள் அண்ணா சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் வடதுருவத்திற்கும் தென் துருவத்திற்கும் முடிச்சப் போடுவதாகத் தோன்றும். ஆனால் துப்புத்துலக்கியதும் அவர் போட்ட முடிச்ச, சரியாக அமைந்துள்ளதைக் கண்டு மூக்கின்மீது விரல் வைப்போம். ஓர் உதாரணத்தைப் பார். உனக்கும் அந்தக் கொலைக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமுமில்லை. இருப்பினும், இந்தக் குமாரிஹாமிக்கும் உனக்கும் நிறைய உறவிருந்ததாக உன் அண்ணா கூறினார். இவள் சம்பந்தமாக உன்னிடமும் விசாரிக்குமாறும் ஆலோசனை கூறினார்...” என்று கூறி ரகுநாதன் ஆனந்தனை ஊடுருவிப் பார்த்தான். ஆனந்தன் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பிலே காகித மலரின் பொலிவே சதிராடியது.

“ஆம். எனக்கு குமாரிஹாமியைத் தெரியும். ஒரு வருடகாலப்

பழக்கமிருந்தது. நான் கம்பளையிற் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது... கடந்த பல ஆண்டுகளாக அவள் என்ன செய்கிறாள், எப்படி வாழ்கின்றாள் என்பதையே நான் அறியேன். இன்றுதான் தற்செயலாக ஒரு காரிலே அவளைக் கண்டேன். அவள் தனக்குச் சொகுஸான வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று பேராசைப்பட்டாள் என்பது உண்மை. ஆனால், அதற்காகக் கொலை செய்யவும் அஞ்சாத கொடு நெஞ்சக் காரியென நான் நம்பவில்லை. இதற்குமேல் உனக்கு ஏதாவது தெரிந்தால் அதனை அறிய ஆசைப்படுகின்றேன்.”

“ருசுப்படுத்தப்படாத தகவல்களை மறைத்து வைத்தல் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் கடைப்பிடிக்கும் மரபு. இருப்பினும், உன் விஷயத்தில் மரபினை நெகிழ்த்துகின்றேன். ஆனந்தா! குமாரிஹாமியைச் சாதாரண வேசிப் பெண் என்று சொல்லி விட இயலாது. ஆனால் ஓவியத்திற்கு மொடலாக அமர்ந்து வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய அவள், பின்னர் தன் உடலையே வியாபாரப் பொருளாக்கப் பின் நிற்கவில்லை. அவளுடைய நிர்வாணப் படங்கள்கூட நம்வசம் சிக்கியுள்ளன. விவாகமாகாமலே அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகியுள்ளாள். அந்தக் குழந்தைக்கு நீயே தந்தையென்றும் பொலீஸ் புகார் ஒன்றிலே குறிப்பிட்டிருந்தாள். இத்தகைய சோரம் போன ஒருத்தியை இன்ஸ்பெக்டர் ராகுலன் திடுதிப்பெனத் தன்னுடைய மனைவியாக்கியிருக்கின்றான். இலட்ச ரூபாய் சீதனத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திலே பேசப்பட்ட பெண்ணைக் கைவிட்டுப் பலருக்கும் உடல் விருந்து படைத்த இவளை மணஞ் செய்யும் மனமாற்றம் எதனால் ஏற்பட்டது? ‘புரமோவின்’ பெறும் வாய்ப்பிருந்தும் ஏன் திடீரென ராஜிநாமாச் செய்தான்? எந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு அவன் இவ்வளவு விரைவில் இலட்சப் பிரபுவானான்? ராகுலனுக்கும் விமலதாசனுக்குமுள்ள தொடர்பென்ன?”

“ஒரு பெண்ணை, அவள் எத்தகையவளாக இருந்தாலும், காதலிப்பதும் மணந்து கொள்வதும் ஒரு தனிமனிதனுடைய சுயேச்சை. அச்செயலுக்கும் ஒரு பெண்ணின் கொலைக்கும் சம்பந்தமிருப்பதாக முடிச்சப் போட்டுப் பார்ப்பது எவ்வாறு பொருந்தும் என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை...”

இதழ்களிலே ஏளனம் புரள சிரித்த ரகுநாதன், “ஆனந்தா! நீ நாடறிந்த எழுத்தாளன் என்பதை நான் அறிவேன். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுது உன் கதைகளை வாசிப்பேன். ஒரு கதையில், ‘ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்திலேயும் மறைந்து வாழும் தெய்வங்களைத் தரிசிக்க என் போன்ற எழுத்தாளர்கள் அலைகிறார்கள். ஆனால், சட்டத்தின் இருட்குகையிலே தங்கள் சுயத்தை இழந்து விட்ட பொலீஸார் ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்திலும் ஒவ்வொரு

சாத்தான் வாழுவதான கற்பிதத்தில் அலைகின்றார்கள்' என்று நீ எழுதியிருப்பது இப்பொழுது என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உன் மொழியிலே சொல்வதானால், நீ ஒரு துருவத்தில் அலைகிறாய். என் போன்ற போலீஸ்காரர் வேறொரு துருவத்தில் அலைகின்றார்கள். பார், ஆனந்தா! மிகச் சிக்கலான வழக்குகளுக்கு உதவக் கூடிய சில தடயங்கள் எதிர்பாராத இடத்திலும், எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களிலும் கிடைக்கின்றன என்பது என் அநுபவம். இன்று உன் மனைவியை இப்படத்தில் காணப்படும் விமலதாச னுடன் கண்டேன். அவனுடன் இன்னொரு பெண் இருந்தாளே. அவளை உனக்குத் தெரியுமா?"

"ஆம். அவள் பெயர் மீனா. அவள் விமலதாசனின் தங்கை."

"அதுதான் இல்லை. மீனா விமலதாசனின் தங்கையல்ல" என்று பிறிதொரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான் இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன்.

வி

அதிசயமாபீர் பதிவு

‘உண்மையான தொண்டு பிரதியுபகாரம் எதிர்பாராது’ என்பது நக்கீரனுடைய மதம். ‘மனிதன் தான் வரித்துள்ள நம்பிக்கைகள் வேறு, வாழ்க்கைமுறை வேறு என்று வாழ்வது போலியான வாழ்க்கை என்பது அவர் கொள்கை. ‘பணம் - புகழ் ஆகிய இரண்டையுமே இலட்சியங்களாகக் கொண்டு எழுதும் எழுத்துக்கள் உயிரற்ற ஜடப்பொருள்கள். அவற்றிலே வணிகஞ் செய்வது இலக்கியப் பணியாகாது என்ற நிலையில், மனிதத் தொண்டே இறைத் தொண்டு என்ற முடிவுக்கு வந்தவர் அவர். அட்டைக் கடியையும், மிடிமை வாழ்க்கையையும் ஏற்றுத் தமது நெற்றி வியர்வையை மட்டுமல்ல, இறந்த பின்னர் தங்கள் சடலங்களுளையே உரமாக இட்டும் பச்சைத் தங்கமாம் தேயிலை விளைவிக்கும் தோட்டத் தொழிலாளருடைய வாழ்விலே விடிவும் மறுமலர்ச்சியும் காணல் வேண்டும் என்பதையே இலட்சியமாக வரித்து ஈழத்திற்கு மீண்டார். ‘இத்தொழிலாளருடைய வாழ்க்கையிலே மலர்ச்சி காணும் தொண்டினை நான் இறைபணி என்றே கருதுகின்றேன். விக்டோரியா, இங்கே நாம் சமூகத்தொண்டு செய்வதாக நம்மையே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றோம்.

தர்மம் வீட்டிலேயே தொடங்குகின்றது என்பதைப் போல 'சமூகத் தொண்டும் தன் சொந்த நாட்டிலேயே ஆரம்பமாக வேண்டும்' என்று அவர் கூறியதை விக்டோரியா ஆமோதித்தாள். அவருடன் சேர்ந்து சமூகப்பணி இயற்றியதிலே அவள் ஆனந்தனின் காதலை மறந்திருந்தாள். அத்துடன் மலையாவில் நக்கிரனுடன் சேர்ந்து சமூகப்பணியில் ஈடுபட்ட அவருடைய தன்னல மற்ற சேவையிலும், கவிதா நயம் மிக்க பேச்சிலும் ஒரு காந்த சக்தி இருப்பதை அவள் உணரலானாள். தசைத் தினவுகளுக்குத் தீனியிடும் கலவிக்கு அப்பாற்படவும், உள்ளங்களின் சங்கமம் என்னும் ஆன்மீக ரீதியான அன்பும் உண்டெனவும் அவள் எண்ணத் தலைப்பட்டாள். நக்கிரனுடைய கூட்டுறவும் நட்பும், அலைமோதும் தன்னுடைய மனத்திலே அமைதி நிலை நாட்டும் வலிமையுடையதாக அமைவதையும் உணர்ந்தாள். சாதாரணத்தினின்றும் உயர்ந்து, அசாதாரணமான இலட்சிய வடிவமான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள அவள் மனம் விழைந்தது. மனிதனுடைய மனம் தோல்வியை எப்பொழுதுமே விடையாக ஏற்றுக் கொண்டது கிடையாது. வெற்றிக்கான புதிய விடை விக்டோரியாவுக்குக் கிடைத்தது. அவள் ஈழத்திற்கு மீண்டு, நக்கிரனை மணஞ்செய்து கொண்டாள்... அவர்களுடைய மண ஒப்பந்தம் உடலுறவை மையமாகக் கொண்டு இயற்றப்படாத சடங்காகையால், தேனிலவு என்று அவர்கள் சுற்றித் திரியவில்லை. சிவனும் சக்தியுமாகப் பொதுப் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலம் இரத்தம் உறிஞ்சப்பட்டு, வாஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள் மலையகத் தமிழர். அந்தப் பாவத்தைப் போக்க வேண்டுமானால் நாம் கண்ணீரும் இரத்தமுஞ் சிந்தி, அவற்றை அவர்களுக்கு அஞ்சலிப் பொருள்களாகச் சமர்ப்பித்து, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்துதல் வேண்டும் என்ற இலட்சிய வெறியுடன் பணியிலே குதித்தார்கள்.

அவர்கள் கண்டி நகரிலே வீடமைத்துக் கொண்டு, மலையகத்தின் முக்கிய நகரங்களிலெல்லாம் சங்கங்கள் அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் அமைத்த சங்கத்தின் நோக்கம் மலையக மக்களின் வாழ்க்கையிலே பொருள் வளமும், கலைவளமும் ஏற்படவேண்டும். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே அறிந்து, தமது சக்தியையும் பெருமையையும் உணரவேண்டும் என்பதாக அமைந்தது. அவர்களுக்கு இமயம் நிகர்த்த எதிர்ப்பிருந்த போதும், வரித்த இலட்சியத்தை அடைந்தே தீரும் உறுதி அவர்களிடமிருந்தது.

நக்கிரனுடைய உறுதி - தெரியம் - தெனிலவு - இலட்சியம் ஆகிய சகலவத்தையும் விக்டோரியா நேசித்தாள். இருப்பினும் தனிமையில் நக்கிரன் வேறெதையோ தேடி அலைவதை விக்டோரியா அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அவர் தேடுவது என்ன என்பது மட்டும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

‘ஆண்டவன் தன்னுடைய அற்புத சிருஷ்டியிலுங்கூட ஒரு களங்கத்தையும் வைத்து விடுகின்றான். பூரணப் பொலிவுள்ள குழந்தைகளுக்குச் சாந்துப் பொட்டிட்டு மகிழும் தாயைப் போல, ஆண்டவனும் நடந்து கொள்ளுகின்றான். நக்கீருடைய இந்தத் தனிமையான தேடலே அவர் குறை’ என்று விக்டோரியா நினைப்பாள். இன்றும் அவ்வாறே நினைத்துக் கொண்டாள்.

இந்த நினைவில் தன்னை மறந்ததினால், இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் தன் முன்னால் தோன்றுமட்டும் அவருடைய வருகையை அவள் அவதானிக்கவில்லை. காக்கியோ போமுடன் தன்முன்னால் தோன்றிய பொலீஸ் உத்திகத்தரைக் கண்டதும் அவள் மலைப்புடன் எழுந்து நின்றாள்.

“மிஸ்டர் நக்கீரன், அலையஸ் நாகராஜனின் வீடு இதுதானே?” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

“ஆம்... அமருங்கன்” என்று விக்டோரியா வினயமுடன் பதிலளித்தாள்.

“நீங்கள் அவருடைய மனைவியாக்கும்....?”

“ஆம்.”

“உங்கள் பெயர் விக்டோரியா.”

“ஆமாம்.”

“உங்களுடைய திருமணம் உண்மையிலேயே காதல் திருமணமா?”

“இன்ஸ்பெக்டர்! நீங்கள் என் வாக்கு மூலத்தைப் பதிவு செய்வ தற்காகக் குறுக்கு விசாரணை செய்கின்றீர்களா என்பதை முதலில் அறிய ஆசைப்படுகின்றேன்.”

இன்ஸ்பெக்டருடைய முகத்தில் அசட்டுச் சிரிப்பொன்று புரண்டது. ‘மனிதன் தன் பழக்கத்தின் அடிமை’ என்பது எவ்வளவு உண்மை என்று நினைத்துக் கொண்ட அவர், “அப்படியல்ல. நக்கீரனைச் சந்திக்க வந்தேன். உங்களுக்கு என்னைத் தெரியா விட்டாலும், எனக்கு உங்களை நன்கு தெரியும். அதனாலே தான் கேட்டேன். இந்த உடைக்குள் புகுந்து கொண்டதும் பொலீஸ் புத்தி எப்படி வந்து விடுகின்றது பார்த்தீர்களா?” என்று தன்னைத் தானே கிண்டல் செய்து அட்டகாசமாகச் சிரித்தார். அச்சிரிப்பு அடங்கிய பின்னர், “என் பெயர் குமார். எழுத்தாளன் ஆனந்தனுடைய அண்ணன்” என்று தன்னை அறிமுகஞ் செய்து கொண்டார்.

“அந்தக் குமார் நீங்கள் தானா? - ஆனந்தன் அதிகஞ் சொல்லி யிருக்கின்றார். தங்கள் மனைவி நிர்மலா செளக்கியமா?”

“செளக்கியம்... இரண்டு குழந்தைகள் உண்டு.”

பிரிந்திருந்த உறவினர்களைப் போல அவர்கள் நீண்ட நேரம் பேசினார்கள். இடையில் விக்டோரியா தேநீர் கலந்து கொடுத்தாள்.

அவர்களுடைய பேச்சு ஆனந்தனுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியதாகவே பெரும்பாலும் அமைந்தது. பின்னர் நக்கீரனைப் பற்றியும் பேச்சு வந்தது.

“உங்களுடைய குடும்ப அமைதியைக் குலைப்பதற்குக் கேட்பதாக நினைக்க வேண்டாம். நக்கீரன் ஏற்கெனவே விவாகமானவர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“தமது பத்தொன்பதாவது வயதில் சுலைமீது கொண்ட ஆர்வத்தினால் ஒரு சின்னமேளக்காரியுடன் வைத்துக் கொண்ட உறவினால் தன்னுடைய படிப்பையும், வாழ்க்கையையும் பழுதாக்கியதைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார். ஆனால் விவாகஞ் செய்யவில்லை...”

“ஆமாம். அந்தச் சின்னமேளக்காரியை அவர் ஆசை நாயகியாகத்தான் வைத்திருந்தார்...”

“அவள் இவரிலும் பார்க்கப் பத்து வயது மூத்தவளாம்... அதனால் யார் யாரை ஆசைக்கு வைத்துக் கொண்டார்கள் என்பது தெளிவில்லை” என்று சொன்ன விக்டோரியா, தான் எதையோ ‘கொச்சை’யாகச் சொல்லிவிட்டதாகக் கூச்சப்பட்டாள்.

“ஆனாலும், அதற்கு ஈடுசெய்வது போல் தமது நாற்பத்தைந்தாவது வயதிலே உங்களைக் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டார். — குமார் வேடிக்கையாகத்தான் சொன்னார். ஆனாலும் அக்கூற்று விக்டோரியாவின் உள்ளத்தைக் காண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்ட கணையாகத் துளைத்தது.

“அன்பிற்கு வயதில்லை” என்று அவள் வெடுக்கென்று பதிலளித்தாள். அப்பொழுதுதான் தான் அவளைப் புண்படுத்தியதை உணர்ந்தார். தொடர்ந்து அங்கிருக்க அவர் விரும்பவில்லை.

“சரி நேரமாகின்றது. நான் வருகின்றேன். மிகமிக முக்கிய விஷயம் ஒன்றிற்காக அவரை நான் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொல்லுங்கள்...”

“தொழிற்சங்க விஷயமாகவா?”

“இல்லை... தனிப்பட்ட முறையில்... Something very personal” என்று சொல்லிச் சென்றார்.

‘இவருடைய சங்க அமைப்பு நடவடிக்கைகளைப் பல பெரிய புள்ளிகள் எதிர்க்கின்றனர். அவர்கள் பொலீஸாரின் உதவியுடன் இவருடைய நடவடிக்கைகளை நசுக்க எத்தனிப்பதாகப் பிரஸ்தாபம். அப்படியிருக்கும் பொழுது குமாருக்கும் இவருக்கும் சகஜ உறவு நிலவி வருவதற்குக் காரணமென்ன? Very personal...’ அவளுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. தறிகெட்டாடும் தன்னுடைய மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்துவதற்காக அன்றைய தபாலில் வந்த பத்திரிகைகளைப் பார்வையிடத் துவங்கினாள். ‘பரணி’யிலே ஆனந்தனின் கதையொன்று பிரசுரமாகியிருந்தது. உடனேயே அதனை வாசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

வீ

“வீறு அழிந்ததும் சலிப்புத் தட்டுகின்றதா? ஏமாற்றங் களை மறைக்கத் தத்துவம் பேசுகின்றான் மனிதன். கலவியும் அதன் பயனும் என்று கணக்குப் பார்க்கின்றான். இலாப நஷ்டக் கணக்கிலே இன்பமில்லை. கலவியே இன்பம். அதுவே நிலைக்களனும். அதுவே இலட்சியமும். கலவியிலே அன்பும், சமத்துவமும், அமுத இன்பமும் ஊறுவதினால், சுயத்தை இழந்த பேரின்பப் பேறு சித்திக்கின்றது. கணநேரக் கலவியேயாயினும், அதிலே என்னையே முற்றாக இழந்து நானே இல்லையான — ஆனாலும் நானே நானான புது ஜன்மம் எடுத்துவிட்டேன். அந்த அழிவுத் தத்துவத்திலேதான் பிறவித் தத்துவமும் இருக்கின்றது. பூவின் அழிவிலே வீயின் தோற்றம்! இனி என் சூலகம் முற்ற முற்றப் பிஞ்சாகிக் கனியாகி அமரத்துவம் அடைவேன்... தன்னில் தன்னையே அழித்து, தன்னிலேயே தன்னை உருவாக்கிக் கொள்ளும் அற்புதக் கலையே கலவி. கலவியே நான்!” குதூகல சரஸம் சொட்ட மலர் — அல்ல வீ பேசிற்று.

ஆனந்தனின் ‘வீ’ என மகுடம் தாங்கிய கதை இவ்வாறு முடிவடைகின்றது.

கலவியிலே வாழ்க்கைப்பயன் என்ற கொள்கையை மேற்படி உருவகக் கதை அடிநாதமாகத் தொனித்தது.

‘மலர் பறிக்கப்படாது, அஞ்சலிப் பொருளாவதில்லை. தேங்காய் உடைக்கப்படாது, கடவுள் வணக்கத்திற்குப்பதில்லை. உமி களையப்படாது, நெல் உணவாவதில்லை. பழம் பிழியப் படாது, மதுவாவதில்லை. அதே போன்றுதான் பெண் தன் பெண்மையை இழந்துதான் இல்லறத்திற் கலக்கின்றாள்... ஆண் பாலின்பத்திற் காகவே பெண்ணைக் காதலிக்கின்றான். ஆனால், பெண் காதலுக் காகவே ஆணுக்குப் பாலின்பம் அளிக்கின்றாள்’ என்று ஆனந்தன் பிறிதொரு கதையில் எழுதிய வாக்கியம், இப்பொழுது விக்டோரி யாவின் மனதிலே மிதந்தது.

‘கலவியின் அமரத்துவம் பற்றி ஆனந்தன் அழகாக எழுது கின்றான். கலவி உறவிற்கு அப்பாற்பட, இலட்சிய வேட்டைக்காக நானும் நக்கிரனும் விவாகஞ் செய்து இன்பமாக இல்லறம் நடத்து வதைப் பார்த்தால் ஆனந்தன் என்ன நினைப்பான்...? ஆனந்தா... இவ்வளவு அழகாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் எழுத எங்கேயடா கற்றுக் கொண்டாய்...? கலவி பற்றிய உன் தத்துவத்தில் எனக்கு ஈடுபாடு இல்லை. ஆனாலும் உன்னுடைய எழுத்துக்கள் அமரத்துவமானவை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்...’ இவ்வாறு ஆனந்தனுடைய நினைவுகளைச் சுற்றி விக்டோரியாவின் மனம் அலையலாயிற்று.

அப்பொழுது வெளிறிய முகத்துடன் நக்கிரன் வீடு திரும் பினார். அந்த முகபாவம் நக்கிரனுடைய சுபாவத்திற்கு அந்நிய மானது என்பதை விக்டோரியா நிதானித்தாள்.

சூதி

அகீசியாமம் பசுனான்று

இரவுச் சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் ஞானரதனும் மனோகரனும் பாடும் மீனின் இசையைக் கேட்க ஏற்பாடாகி யிருந்தது. அவர்கள் படகுக்காரனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

‘வாழ்க்கையை ஆற்றுக்கு உவமிப்பது எவ்வளவு பொருத்தமானது. மலையிலே பிறக்கும் ஆறு கடலிலே சங்கமிக்கின்றது. மலையகத்திலே பிறந்த இளைஞனான நான் உத்தியோகத்தின் நிமித்தம் கிழக்குக் கரையிலுள்ள மட்டக்களப்பிற்கு வந்திருக் கின்றேன். மலையக மக்களின் எண்ணக் குமுறல்களைச் சொல்லோவியமாக வடித்துக் கொண்டிருந்த எனக்குப் பத்தி ராதிபராகும் அதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.’ இவ்வாறெல்லாம் ஞானரதனின் உள்ளத் திலே எண்ணங்கள் குதியாட்டமிட்டன. பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு...

“என் தந்தை மலையகத்திலேயுள்ள தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றிலே பிறந்து அங்கே மரித்தவர். அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒரேயொரு தடவைதான் கடலைக் கண்டிருக்கிறாராம். கடலைக் கண்டதும் அவர் என்ன செய்தாராம் தெரியுமா? கடல் நீரை அள்ளிக் குடித்து அது உப்புக் கரிக்கின்றதா என்று பார்த்தாராம்...” என்று கூறிச் சிரித்தான்

ஞானரதன். நிறைந்த ஆற்றலும் புத்தி சாதுர்யமும் உள்ள இளைஞனாக இருந்தும் குழந்தையின் சபாவத்துடன் சிரிக்கும் இயல்பினன். அவனுடைய சிரிப்பில் மனோகரனும் கலந்து கொண்டான்.

தன்னுடைய சிரிப்பை அடக்கி, “இளவேனிற் காலத்து முழுமதி தோன்றும் நாளையே இசை மீட்டுவதற்கு இந்த மீன்கள் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு ஏதாவது விசேட காரணம் உண்டா?” என்று கேட்டான்.

“ஞானா! பாடும் மீன்கள் இன்னும் பேசத் தொடங்கவில்லை. இல்லாவிட்டால் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று தோன்றுகின்றது...” என்று மனோகரன் வேடிக்கையாகப் பதலளித்தான்.

“ஆனந்தன் யாழின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றிருந்தால் நான் மட்டக்களப்பிற்கு வருவதைப் பற்றியோ, பாடும்மீனின் இசையைக் கேட்பதைப் பற்றியோ சிந்தித்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டேன். ஆனந்தன் நாடறிந்த முன்னணி எழுத்தாளர். அவருக்குப் பொருத்தமான பதவி... சிங்கம் இருக்க வேண்டிய அரியணையில் சிறுநரி அமர்ந்திருப்பதைப் போல நான் இந்தப் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டேனா என்கிற தாழ்வுச் சிக்கல் என்னைச் சில சமயங்களில் வளைத்துக் கொள்ளுகின்றது...” என்று ஞானரதன் மனந்திறந்து பேசினான்.

“ஆனந்தன் தன்னுடைய மேதைமைச் செருக்கினால் இலக்கிய எதிரிகளைச் சம்பாதித்துள்ளான். அவனுடைய தன்னம்பிக்கை மண்டைக்கனத்தின் பக்கச் சார்வாக அமைந்துள்ளதோ என்றுகூட நினைப்பேன்... இது சம்பந்தமாக ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தான். சுவையான கடிதம். நீ கூட வாசிக்க விருப்பப்படலாம்...” என்று கூறியவண்ணம் ஆனந்தன் எழுதியிருந்த கடிதத்தை மனோகரன் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

ஞானரதன் ஆவலுடன் அக்கடிதத்தை வாசிக்க லானான்.

அன்பு மனோ,

ஈழம் ஒரு சின்னஞ்சிறிய நாடு. இதன் காரணமாகத் தான் ஒரு கலைஞனோ எழுத்தாளனோ தன் ஆற்றலுக்கேற்ற முன்னேற்றம் காண்பது கிடையாது. ஆற்றலுக்கு மதிப்பு வைக்காது, ஆளுக்கே மதிப்பு வைக்கும் பண்பினால் நம் நாட்டின் ஆற்றல்கள் சிதறடிக்கப் படுகின்றன. ஆங்கில எசமானர் காலத்தில் எசமானர்களுக்குக் கீழ்ப்படிவுள்ள ஊழியர்களாக உத்தியோகஞ் சம்பாதித்தவர்களுடைய பரம்பரையே இன்றும் பிற்கதவு வழிகளால் முன்னேறி வருகின்றது. அத்துடன் சர்வகலாசாலைப் பட்டம் சமன் அறிவு என்ற போலியான அளவுகோல் ஒம்பப்படுகின்றது. புத்தகப்புழுவாக வாழ்ந்து கிளிப்பிள்ளையாகப் பாடங்களை ஒப்புவித்து ஒரு சர்வகலாசாலைப்

பட்டத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு எத்தகைய விசேட ஆற்றலுந் தேவையில்லை. அறிவென்பது சங்கதிகளின் திரட்டல்ல; அது சங்கதிகளின் ஜீரணிப்பு! தெரிந்த சில உண்மைகளிலிருந்து மறைந்து கிடக்கும் வேறுபல உண்மைகளை உறிஞ்சியெடுப்பதே அறிவு. அநுபவம் தீட்சண்யம் ஆகியவற்றால் அறிவு பட்டை தீட்டப்படுகின்றது. நேற்றைய அநுபவம் இன்றைய அறிவைப் பெருக்குகின்றது. இதனாலேதான் உண்மையான அறிவாளி இறக்கும் வரையிலும் தன்னை மாணாக்கனாகவே கருதிக்கொள்ளுகின்றான். சர்வகலாசாலைப் பட்டம் என்பது விஷயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் அவதானிப்பதற்கும் ஏற்ற ஒரு நிலையை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால் இங்குள்ளோர் பட்டம் என்பது உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கான 'லைசென்ஸ்' என்றே கருதுகின்றார்கள். பட்டத்தின் மூலம் உத்தியோகஞ் சம்பாதித்த பின்னர், எந்த ஒரு புத்தகத்தின் ஒரு வரியைத்தானும் வாசிக்காத எத்தனை மேதைகளும் மத்தியில் வாழுகிறார்கள்? இத்தகையோர் எல்லோரும் தங்களைத் தமிழ் காக்குஞ் செம்மல்கள் என்று கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நீ தமிழ்ப்பற்றுக் காரணமாக 'யாழ்' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பிக்க வேண்டியது அவசியந்தானா என்பதைப் புனரா லோசனை செய்துபார். பழந் தமிழாராய்ச்சிக்கு சிவை. தாமோதரம் பிள்ளையையும், வண்ணமிகு வசனநடைக்கு ஆறுமுக நாவலரையும், யாழை மீட்டுத் தருவதற்கு விபுலானந்த அடிகளாரையும் தென்னகத்திற்கு அனுப்பிவைத்த ஈழத்தமிழினத்தின் இன்றையப் பரம்பரையினர், பிராந்தியங்களில் பயிலப்படும் பழகு தமிழ்ச் சொற்களின் செழுமையை அறியாது அக்கிரகாரத் தமிழையும், சென்னையின் கொச்சையையுமே செந்தமிழென மருண்டு, தென்னகச் சஞ்சிகைகளில் வரும் குசினிவாழ் வாசகருக்காக எழுதப்படும் சிறுகதைகளின் சாயலில் ஓரிரு கதைகளைச் 'சரி'க்கட்டிப் பிரசுரித்து விட்டு, எழுத்தாளர் திலகங்கள் என நெஞ்சு நிமிர்த்தி அலைகிறார்கள். இவர்களைப் பார்க்கிலும் 'பெட்டிஷன்கள்' எழுதுவதை சைட் பிஸினஸாக்கிக் கொண்டுள்ள யாழ்ப்பாணத்துத் தரகர் தம்பையாவும் மட்டக்களப்பு வண்ணக்கர் வன்னித்தம்பியும் எழுத்தில் வல்லாளர்களென்பது என் அபிப்பிராயம். இத்தகைய எழுத்தாளர்களை வைத்துக்கொண்டு தமிழ்த் தொண்டியற்றலாம் என்று நம்புகின்றாயா?

மூன்றாவது வகையான வாசகத் திருக்கூட்டத்தினருக்கு உன்னுடைய இலக்கியமும் தமிழும் தேவையில்லை. உடை குறைந்தும், வஞ்சகமில்லாது நெஞ்சம் பெருத்த நடிகையரின் கவர்ச்சிப் படங்கள், 'கிசுகிசு' செய்திகள், சினிமாக்காரர் வளர்க்கும் நாய்களின் சேமலாபங்கள் ஆகியனவே அவர்களுக்குப் பேரிலக்கியங்கள்!

உன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ள

இயலாமையை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.' 'புதிய வழியிலே பத்திரிகையை நடாத்திக் காட்டி, தாழ்வற்றிருக்கும் சூழலிலே ஒரு புதிய சகாப்தம் உண்டாக்க ஏன் முயலலாகாது' என்று நீ கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி. என் வழி தனி வழி. என் சுய ஆற்றலிலும், கற்பனை வளத்திலும், எழுத்து வன்மையிலும் அதித நம்பிக்கை வைத்துள்ளவன் நான். பேனாவை நேர்மையுடன் உழத் தெரிந்த பெற்றியன். பத்திரிகையின் நோக்கம் — நடுத்தர வகுப்பார் கற்பித்து வைத்துள்ள கௌரவம் — வாசகர் கூட்டத்தைப் பிரீதி செய்தல் ஆகியவற்றின் இராக்கதப் பற்களுக்கிடையில் என்னுடைய ஆற்றல்கள் சிதைந்து போவதை நான் விரும்பவில்லை. நீயும் நானும் நல்ல நண்பர்கள். எங்களுடைய கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் வேறு பட்டவை என்பதையும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளோம். என் கொள்கைகளை உன் பத்திரிகை களுக்குள் திணித்து, உன் கொள்கைகள் போலியானவையென்று நான் நிறுவுவதை நீ விரும்புகிறாயா? நமது நட்பு நீடித்து நிலைக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசை.

யதார்த்தம் இம்மானுவல் சிபார்சு செய்துள்ளதைப் போல, ஞானரதனை ஆசிரியர் பதவிக்கு நியமிக்கலாம். அவன் ஆர்வமும் ஆற்றலும் உள்ள இளைஞன் என்பதை அவனுடைய எழுத்துக்கள் நிறுவுகின்றன. ஈழத்து இலக்கிய உலகைக் கவிந்துள்ள துயரமேகத் தையே இக்கடிதத்தின் ஆரம்பத்திற் சுட்டிக் காட்டினேன். ஆனாலும், இதனையும் குறிப்பிட்டுத் தானாக வேண்டும். மேகத்தைப் பிளந்து சதிராடும் மின்னலைப் போன்று, மலையக இளைஞர் மத்தியிலும் புதிய ஆற்றல்கள் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டன. இவை கன்னி நிலத்தின் விளைச்சலைப் போன்று செழுமையானவை. இந்த ஆற்றல்களைச் செவ்வையாக அறுவடை செய்தால் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு எதிர்காலமுண்டு.

என்னுடைய முறிந்த கால் சீராகி வருகின்றது. டாக்டரின் மருந்துகளிலும் பார்க்கக் கமலியின் சிச்ருகையே விரைவான குணத்திற்குக் காரணம். விரைவிற் சந்திக்கின்றேன்.

ஆனந்தன்

ஆனந்தனின் கடிதத்தை வாசித்து நிமிர்ந்த ஞானரதன், "இந்தக் கமலி யார்? ஆனந்தனின் மனைவியா?" என்று மனோகரனிடம் கேட்டான்.

"இல்லை. மனைவியின் சகோதரி."

'மனைவியின் சகோதரி என்றால், ஏன் மனைவி பணிவிடை செய்யவில்லை? அவள் பெருவியாதிக்காரியா? அல்லது மரித்து விட்டாளா?' என்ற கேள்விகள் எழுந்தன. இருப்பினும் ஒருவனுடைய

தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றி உசாவுதல் பண்பல்ல என்ற எண்ணத்தில் கமலியைப் பற்றி ஒன்றுங் கேட்கவில்லை.

“ஈழத்து இலக்கிய உலகத்தில் ஆனந்தன் விடுவிக்க இயலாத புதிராகத் திகழ்கின்றான். இன்று ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாடே சரியானது என்று வாதத்திறமையுடன் நிறுவுவான். நாளை அதே கோட்பாடு பிழையானது என்று அதே வாதத்திறமையுடன் நிறுவுவான்... ஒரு கதையிலே, ‘நான் குரு என்ற ஆணவத்திற் பிரசவமான அவா தனி! என் வழி தனி. எனக்கு மட்டும் புரிந்தவழி. அதனை வார்த்தைகளிற் பரிவர்த்தனை செய்கின்றேன். மற்றவர்கள் புரிந்தவரையில் புரிந்து கொள்ளட்டும். புரியாத வரையில், ஏதோ விளங்கிக் கொண்டதாக நடிக்கட்டும். புரியவில்லை என்று முகங் கோணுபவர்களைப் பார்த்து அஞ்ஞானிகள்... மூடர்கள்... என்று எள்ளி நகையாடுவேன். அது என்வழி...’ என்று எழுதியிருந்தது இப்பொழுது என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. ஆனந்தனுக்குக் கைவந்துள்ள எழுத்து நடையைப் பார்க்கிலும், இலக்கிய உலகில் அவன் துணிவாகச் சொல்லும் கருத்துக்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன” என்று வேறெதையோ கூறினான் ஞானரதன்.

“துணிவு, ஆற்றல், விவேகம் இத்தனையும் இருந்தென்ன? சுவரின்ற் சித்திரம் எழுத இயலுமா? அவன் தன்னையே அழித்துக் கொள்ளுகின்றான். அவனுடைய நம்பிக்கையே அவனுடைய முதலாவது எதிரி என்று நான் கருதுகின்றேன்.”

அப்பொழுது ரீட்டா அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். “மீண்டும் ஆனந்தனைப் பற்றித்தான் பேச்சா? ஆனந்தன் தன் அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார். அறிவின் அகங்காரத்தினால் மென் உள்ளங்களின் உணர்ச்சிகளை உணரத்தவறி விடுகின்றார்... அது சரி. நீங்கள் பாடும்மீன் கேட்கப் போக வில்லையா?”

“பார்த்தாயா ஞானி? ‘சீக்கிரஞ் சென்று திரும்புங்கள். உங்களுக்காக அதிக நேரம் காத்திருக்க முடியாது’ என்பதை ரீட்டா எவ்வளவு நாகுக்காகச் சொல்லுகின்றாள்.”

“அப்படிச் சொல்லவில்லை. உங்களுடைய பாடும் மீன் களெல்லாம் இசை இயற்றிக் களைப்பிலே தூங்கி விட்டால் உங்களுக்கு ஏமாற்றங் காத்திருக்குமே என்று சொல்ல வந்தேன் .... படகுக்காரன் வந்து காத்திருக்கின்றான்.”

“ஞானரதனுக்குத்தான் ஏமாற்றமாக இருக்கும். எனக்கன்று..”

“ஏனோ?”

“என் ரீட்டாவைப் பார்க்கிலுமா மீன்கள் அழகாகப் பாடுகின்றன?”

“பச்! இப்படிச் சொல்லாதீர்கள். உலக அதிசயங்களுள் ஒன்று இங்கு வாழ்ந்து புகழ்பரப்புவதாக நினைப்பவர்கள் உங்கள் மீது மானநஷ்ட வழக்குப் போட்டாலும் போடுவார்கள்...”

ரீட்டாவின் பதிலைக்கேட்டு மனோகரனும், ஞான ரதனும் சிரித்தபடியே எழுந்தார்கள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வெண்மேகங்கள். ஒளிரும் நிறைநிலாவின் ஓயில் பயணம். வாவியின் மேல் அது பாற்குடம் சொரியும் சோபித்ததிலே, கொள்ளை அழகு விரிந்து கிடக்கின்றது. இந்த அழகைக் கிழித்துக் கொண்டு படகு கல்லடிப் பாலத்தைச் சமீபிக்கின்றது.

“எவ்வளவு ரம்மியம்! அங்கத்தில் மரசுதப் பசுமை புனைந்து, விண் தொட்டுத் துயில் பயிலும் குறிஞ்சித்தாயின் அழகிற்கு எதுவுமே ஈடில்லை என்று இவ்வளவு காலமுங் கர்வங் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நிறைநிலா இரவில், இந்த வாவியின் அழகுக்கு நிகர்...” என்று கல்லடிப் பாலத்திற்கு மேலே பார்த்தான் ஞானரதன்.

படகின் விளிம்பிலே காதை வைத்துக் கொண்டிருந்த மனோகரன், “மீனிசை கேட்கும் பிராந்தியத்தைச் சமீபித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...” என்று சொல்வதையும் காதில் வாங்காது, கல்லடிப் பாலத்திலேயே ஞானரதனின் கண்கள் நிலைத்திருந்தன.

ஒரு பெண் உருவம் பாலத்திலிருந்து ஆற்றுக்குள் குதித்ததை அவன் கண்ணாரக் கண்டான்.

“ஒரு பெண் தற்கொலை செய்யும் நோக்கத்துடன் ஆற்றுக்குள் குதித்து விட்டாள். சீக்கிரம் படகை அந்தப் பக்கமாக ஓட்டுங்கள்...” என்று ஞானரதன் அவசரப் படுத்தினான்.

“மோகினிப் பெண்ணொன்று ஆற்றிலே குதித்துத் தற்கொலை செய்வதான காட்சியொன்று தோன்றுவதாகப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கைகூடாக் காதலினால், பாலத்திலிருந்து வாவிக்குள்ளே குதித்துத் தற்கொலை செய்த பெண்ணின் ஆவியே அந்த மோகினி என்று கிராமத்தவர்கள் நம்புகிறார்கள்” என்று சிரத்தை எதுவுமின்றி மனோகரன் சொன்னான்.

“இல்லை. அது பெண்ணேதான். தயவுசெய்து அந்த இடத்திற்குப் படகைத் திரும்புங்கள்...” என்று ஞானரதன் வாவியிலே குதித்தான்.

அவன் நீந்திச் செல்லும் இடத்துக்குப் படகு திருப்பப் பட்டது. ஆற்றில் விழுந்த பெண்ணைப் பற்றி மனோகரன் கவலைப்படவில்லை. அதைத் தோற்றமென்றே நம்பினான். ஆனால், “ஆற்றலும்,

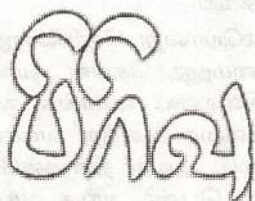

திறமையும் உள்ள ஒருவன், இப்படி ஆற்றுக்குள் குதித்துத் தன் உயிருடன் விளையாடுகிறானே என்ற விசாரம் கீமலெழுந்திருந்தது. ஒவ்வொரு கணமும் மனோகரனின் கழுத்துக்குழியை நெரித்தே நகர்வதுபோலத் தோன்றியது. படகுக்குச் சம்பமாக ஞானரதனின் தலை தெரிந்தபோதுதான் மனோகரனுக்கு உயிர் திரும்பியதைப் போன்றிருந்தது.

காட்சி மயக்கமன்று! உண்மையில் ஸ்மரணையற்ற நிலையிலிருந்த ஒரு பெண்ணை அவன் படகிற்குள் ஏற்றினான். அவளுக்கு முதற்சிகிச்சை அளித்தவாறே “படகைச் சீக்கிரம் கரைக்குச் செலுத்துங்கள்” என்றான் ஞானரதன்.

பெண்ணின் உருவத்தை உற்றுப்பார்த்த மனோகரன், “கமலியா?” என்று வினவினான்.

அதிசயமாய் பண்ணிண்டு

வைகறைத் துயிலின் பசை உலர்ந்த நிலை. படுக்கையின் சொகுசு நெருஞ்சி முட்காடாக விரிந்ததைப் போன்ற எரிச்சல். கனவுக்கும் நினைவுக்குமிடைப் பட்ட ஸ்திதியில் கனவோ, நினைவோ என்று நிதானிக்க இயலாத பல சித்திர விசித்திரக் காட்சிகள் தோன்றின.

ஒரு காட்சியிலே மெழுகுவர்த்தி தெரிகின்றது. இறைவணக்கத்திலே ஒன்றித்த பொலிவுடன் ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. சற்றே தூரத்தில் மெழுகுவர்த்தியை நையாண்டி செய்வதைப் போல, ஒளியிலேயே நிற ஜால வித்தைகாட்டிச் சிரித்தது நெயோன் விளக்கு. 'மெழுகுவர்த்தியே! நீயும் ஒளி பரப்புகின்றாயா? காற்றுச் சற்றுப் பலமாக வீசினாற்கூட நீ அவிந்துவிடுவாய். பத்திரம்....' என்று ஏளனமாகப் பேசிற்று. அதற்கு அந்த மெழுகுவர்த்தி, 'நீ அறிவின் விளைச்சலாக இருப்பதினால் அகம் பாவத்துடன் பேசுகின்றாய். தியானமும் தியாகமும் நான் அறிந்தவை. ஒளி பரப்பும் கிரியையிலே என்னை நானே அழித்துக் கொள்கின்றேன். இருப்பினும், அதுவே என் பயனும் முக்தியும். தியாகத்திலே பிறக்கும் ஒளி தன்னலமற்றது. அதனாற்றான் என் பாதங்களில் நிழல் கவிந்துள்ளது. என்று மெழுகுவர்த்தி

அமைதியாகப் பதில் சொன்னது. மெழுகுவர்த்தியின் குரல், கமலியின் குரல் போன்றே தொனித்தது.

இன்னொரு காட்சியிலே சிலையொன்று தெரிகின்றது. அஃது அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்து, தெய்வ ஓயில் சிந்திக் கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தது. அச்சிலையை வணங்க ஒரு பெண் வந்தாள். அதன் பாதத்திலே ஒரு மலரை வைத்து வணங்கினாள். பின்னர் தியானத்திலே கண்களை மூடி அவள் தன்னையே மறந்து போனாள். அப்பொழுது இன்னொரு பெண் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். சிலையின் பாதத்திலிருந்த மலரைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு, பெரியதொரு கடதாசிப் பூவை அதிலே வைத்து அழகு பார்த்தாள். விழித்து எழுந்த முன்னவள் தான் அஞ்சலியிலே அர்ப்பணித்த பூ வீசியெறியப்பட்டு, அதனிடத்திற் கடதாசிப் பூ வைக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டாள். சோகமே நாதமாக இழைந்த குரலில் மற்றவளை நோக்கி, நீ வீசியெறிந்தது மலரல்ல; அது என் இதயக் கமலம். இந்த 'தெய்வத்திற்கு அதுதான் பிரீதி' என்றாள். 'இது என் சிலை; நான் விரும்பியபடியே தான் அலங்கரிப்பேன். அதனை வணங்கவோ உடைத்தெறியவோ கூட எனக்கு உரிமையுண்டு. உனக்கு இந்தச் சிலைமீது எந்தப் பாத்தியதையும் கிடையாது' என்று பின்னவள் அகம்பாவந் தொனிக்கச் சினந்தாள். 'இந்தச் சிலை உன்னுடையதாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சிலை உருவகிக்குந் தெய்வத்தை வணங்க எனக்கு உரிமையுண்டு. நீ இந்தச் சிலையை உடைக்கலாம். பின்னரும் இத்தெய்வத்தை வணங்குவேன். ஏனெனில், நீ சிலையை உடைத்ததும் தெய்வம் என் நெஞ்சிலேதான் குடியேறும்' என்று நம்பிக்கை மண்டிய குரலில் முதலாம் பெண் சொன்னாள். அவளுடைய குரல் அசலாகக் கமலியின் குரலாகவே இருந்தது.

பிறிதொரு காட்சியிலே ஒரு பருந்து தெரிகின்றது. 'நித்திய நிம்மதி என்ற சொர்க்கம் எங்கே இருக்கிறது' எனப் பலரிடம் அது உசாவியது. மேலே சூரியனுக்கு அப்பாலுள்ள ஓர் இடத்திலே அந்த சொர்க்கம் இருப்பதாக விடை வந்தது. அந்த சொர்க்கத்தை அடைவதையே இலட்சியமாக வரித்து, அந்த இலட்சியத் தியானத்திலே மனதைப் பதியவைத்து, மேலே மேலே பறந்தது. வெப்பம் அதிகமதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. ஒரு கட்டத்தில் பருந்தின் இறக்கை ஒன்று பொகங்கவே, அது நிலத்திலே விழுந்தது. விழுந்தது பருந்தல்ல. ஆனந்தனே தான். கமலி வெகு சாகஸமாக அவனை ஏந்தித் தன் மடியிலே கிடத்தியிருந்தாள். 'கமலி, என்னைக் காப்பாற்ற நீ இருக்கிறாய் என்று தெரிந்திருந்தால், நான் இன்னும் உயரப் பறந்திருப்பேன்' என்றான் ஆனந்தன் உத்ஸாகமாக. கமலி தன் முகத்திலே குமிண்சிரிப்பை அப்பி, 'உங்கள் இலட்சியத்தின்

உயரம் அவ்வளவுதான். அதற்கு ஒரு அடிதானும் மேலே பறந்திருந்தால் சாம்பல்தான் எஞ்சியிருக்கும். இந்தக் கமலிக்கும் ஏமாற்றம் காத்திருக்கும்...' என்றான்.

தொடர்ந்து இன்னொரு காட்சியைக் காண்பதாகவுமிருந்தான். அதற்கிடையில் ராணி பரபரப்புடன் ஓடிவந்து ஆனந்தனை எழுப்பினாள். ராணியின் முகத்திலே கவலையும் செயலிலே அசாதாரண திகிலும் காணப்பட்டன.

ராணி, "கேட்டீர்களா செய்தியை" என்று கேட்டாள்.

"காலைப்பத்திரிகைகள் இவ்வளவு நேரத்துடன் வந்து விட்டனவா"

"வீடு, பற்றி எரியும் பொழுது பீடிபற்ற நெருப்புக் கேட்பதாக நகைச்சுவை செய்பவனுடைய நெஞ்சிலே ஆண்டவன் இதயத்திற்குப் பதிலாகக் கற்பாறைகளைத்தான் வைத்திருப்பான்."

"உனக்குக்கூடக் கவித்துவமாகப் பேச வருமா? ஏதோ வீடு பற்றி எரிவதாகச் சொன்னாயே.. எங்கே" என்றான் ஆனந்தன் வினையாட்டாக.

"இங்கேதான். கமலி அக்காவைக் காணவில்லை."

அமுதங் கிடைக்குமென்ற ஆவலிற் பாற்கடலைக் கடைந்து கொண்டிருந்த பொழுது, அதற்குள் ஆலகால விஷம் கக்கப் பட்டதைப் போன்று அமைந்தது ராணியின் பதில்.

"காணவில்லையா?... உனக்கு வார்த்தைகளின் பெறுமானம் என்றாவது தெரிந்ததுண்டா? அதுவும் கண்டன வார்த்தை என்பது கத்தியைப் போன்றது. அவற்றை ரணசிகிச்சை வல்லாளன் கையிலுள்ள கத்தியைப் போன்று உபயோகிக்க வேண்டும்.. நேற்றிரவு கண்டன வார்த்தைகள் கசாப்புக் கடைக்காரனின் கையிலேயுள்ள கத்தியைப் போன்று உன்னுடைய நாவலிலே சதிராடியதே நீ இரவு உதிர்த்த சொற்களால் கெரவசேனை முழுவதையும் நிர்ந்தூரி யாக்கி யிருக்கலாமே.... 'இந்தக் கொடுஞ் சொற்களால் ஏசாதே. வேண்டுமானால் நஞ்சைத் தா. நான் சிரிப்புடன் குடித்துச் சாகிறேன் தங்கச்சி' என்று அவள் கதறிய பொழுது பேயினுடைய மனமென்றாலுங் கரைந்திருக்குமே.. மரணத்தை விதைக்கும் மதயானையைப் போல நீ... நீ... அந்தச் சுடு சொற்கள் உன் நாக்கைப் பொசுக்காமல் எப்படியுமே கீழே உதிர்ந்தன..." கமலியின் பிரிவு ஊட்டிய ஆவேசத்தில் பேசிய ஆனந்தன், 'எப்படியும்' என்ற சொல்லின் மூலம் தான் பண்பு வரம்பை மீறியதை உணரலானான்.

இருப்பினும் கமலியின் பாசம் பக்கச் சாய்வாக இருக்க ராணிமீது மிருகத்தனமான வெறுப்பு வெறி பிறந்தது. அந்த வெறியின் உக்கிரத்தில் அவளுடைய கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்ய

வேண்டும் என்றுகூடத் தோன்றிற்று. ஆனந்தனின் விழிகளிலே பளிச்சிட்ட கொலைவெறி ராணியின் நெஞ்சைப் பிளந்தது. அவளுக்கு மரண பயத்தை ஏற்படுத்த அவன் விழி உகுத்த தீயே போதுமானதாக இருந்தது.

கடைசித் துரும்புப் பாரமும் ஏற்றப்பட்டதும் படுத்துக் கொள்ளும் ஒட்டகத்தின் நிலையில் அவன் மனம் உடைந்தது. கண்ணீர் மலமலத்துப் பெருகியது. உதடுகள் வெலவெலத்துத் துடித்தன.

“ஏன் இப்படி என்னைப் பார்க்கின்றீர்கள்? என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தால் அதைச் செய்யுங்கள். சாவுதான் எனக்கு நிரந்தர நிம்மதி தரும். என்னை விவாகரத்து செய்து விட்டு அக்கா கமலியுடன் வாழ்வதானாலும் வாழுங்கள். இது கமலியின் வீடு. அவள் இங்கு சுமங்கலியாக வாழ வேண்டும். அதுதான் என் ஆசை... ஆண்டவனே, என்னைக் கூடப்பிறந்தவளைக் கொலை செய்த பாவியாக மட்டும் ஆக்கிவிடாதே. நான் எப்படிப்பட்ட ஆசைக் கோட்டைகளைக் கட்டியிருந்தேன் என்பதை எல்லோரும் ஒருநாள் அறியத்தான் செய்வார்கள். அதற்கிடையில் கொலைகாரி என்ற பழியை மட்டும் சுமத்தி விடாதே...” என்று ராணி கதறி அழுதாள். சோகம் கவிந்த அந்தக் கார்மேக இருட்டிலே மின்னற் புழுவை விளக்காக ஏந்தி, அங்கே புதியதொரு சொரூபத்தில் ராணியைத் தரிசித்தான்.

இதனால் ஆனந்தன் அமைதியடைந்தான்.

“கமலி அக்காவின் அறையைச் சோதனை போட்டுப் பாருங்கள். எனக்குப் பயமாக இருக்கின்றது” என்று கெஞ்சினாள்.

கமலியின் அறைக்குள் ஆனந்தன் நுழைந்தான். மூலையிலே பழைய ரங்குப் பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அதன் மேல் முற்று முழுக்க எரிந்த மெழுகு வர்த்தியின் தடம். பெட்டியைச் சுற்றிலும் எழுது தாள்கள் பல கசக்கியெறியப் பட்டிருந்தன. அந்தத் தாள்களை ஒவ்வொன்றாக விரித்துப் பார்த்தான் ஆனந்தன். பல தாள்கள் வெற்றுத் தாள்களாகவே இருந்தன.

ஒரு தாளிலே ‘என் அத்தான், இந்த உலகிலே நான் வாழ....’ என்ற சொற்கள் இருந்தன.

இன்னொரு தாளிலே ‘என் அத்தான், ஏன் ஆண்டவன் என்னை உணர்ச்சிகளுடன் சாம்பும் மங்குளிப் பெண்ணாகப் படைத்தான்? என்னை ....!’ என்ற வாசகம் காணப்பட்டது.

பிறிதொரு தாளிலே, ‘திருவாளர் ஆனந்தன் அவர்களுக்கு —வணக்கங்கள். உங்களை அத்தான் என்று அழைக்கும் உரிமையற்ற பாவி நான். தோட்டக்காரன் ஒரு செடியை நட்டுவளர்த்தான்.

அது கொடி. அது படர்வதற்கு ஒரு கொழு கொம்பும் நாட்டினான். அந்தக் கொழு கொம்பிலே இயற்கையில் முளைத்த இன்னொரு கொடி படர்ந்தால்? — இந்த வினாவுடன் அந்தத் தாளும் வீசியெறியப் பட்டிருந்தது.

அந்தப் பெட்டிக்குப் பூட்டிருக்கவில்லை. அதை ஆனந்தன் திறந்து பார்த்தான். அதற்குள் சில நூல்கள், பல குறிப்புக் கொப்பிகள், சில ஒட்டுப் புத்தகங்கள் ஆகியன இருந்தன. ஒரு குறிப்புக் கொப்பியை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தான். முதற் பக்கத்தில் 'அஞ்சலி' என்ற சொல் கொட்டை எழுத்திலும், 'மாணிக்கம்' என்ற சொல் குறும் எழுத்திலும் பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. மற்றைய தாள் களெல்லாம் வெறுமையாக இருந்தன. மற்றும் சில குறிப்புக் கொப்பிகளில் கதைகள் எழுதப் பட்டிருந்தன. ஒட்டுப் புத்தகங்களில் ஆனந்தனுடைய கதைகளும், 'மாணிக்கம்' எழுதுங் கதைகளும் சேகரிக்கப் பட்டிருந்தன.

'அட, கமலி! இப்படிக் களவு செய்ய எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்? இந்த மணியான கதைகளை நீ தானா 'மாணிக்கம்' என்ற புனைபெயரில் எழுதிவந்தாய்? இந்த ஆனந்தனுக்குப் போட்டியாக இன்னொரு எழுத்தாளர் இந்த வீட்டில் வசித்துள்ளதை அறியாது போனேனே. நீ மெல்லிய மனமும், உணர்ச்சிகளும் படைத்தவனென்று நினைத்திருந்தேன். இவ்வளவு அகலிய அறிவுங் கொண்டவனென்று அறியாது போனேனே... நீ எங்கிருந்தாலும் உன்னைக் கண்டுபிடிப்பதுதான் என் வாழ்க்கை...' என்று நினைத்துக் கொண்டு தன் அறைக்கு மீண்டான். ஒரு சூட்கேஸில் தன்னுடைய உடைகளை அடுக்கி எடுத்துக்கொண்டு 'ஹோ'லுக்கு வந்தான்.

ஹோலின் ஒரு மூலையில் கமலியின் தாய் நாகம்மா, தலையைத் தன் இரண்டு கைகளிலுந் தாங்கிக் கொண்டு, 'இப்படிக் குடும்ப கௌரவத்திலே கரி அள்ளிப் பூசுவா இந்த வயிற்றிலே வந்து பிறந்தாய்?...' என்றெல்லாம் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

"எங்கே அத்தான்?"

"என் கமலியைத் தேடி"

"பெட்டி படுக்கையுடனா?"

"ஆம்.. இனி எனக்கு இங்கே என்ன வேலை... நான் எப்பொழுதும் ஒரு பிரயாணி.. எனக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒன்றைத் தேடி அலைகின்றேன். மட்டக்களப்புக்கு வருவேன்; உன்னைச் சந்திப்பேன்; அது விவாகத்தில் நிறைவுறும் என்று ஒரு காலத்தில் கனவுகூடக் கண்டிருக்கமாட்டேன்.. மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் இவ்வாறான எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகளே நிரம்பி வழிகின்றன. நமது சிறுபருவத்து நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையுமா ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றோம்? சில மட்டுமே மங்கலான கனவுகளாக ஞாபகத்தில் மிதக் கின்றன.

இன்றிலிருந்து நமது விவாக பந்தத்தையும் நடந்தேறிய நிகழ்ச்சியொன்றின் மங்கலான கனவென்று வைத்துக் கொள்வதுதான் நல்லது....”

ராணி அழுகையின் மொத்த உருவமாகக் குலுங்கினாள்.

“நீலித்தனமாக அழாதே ராணி... மனிதன் அறியாமையால், எத்தனையோ தவறுகளைச் செய்கின்றான். அநுபவத்தால் அத்தவறுகளைத் திருத்தி மனிதனாக நடக்கின்றான். நாம் விவாகங் செய்து கொண்டது தவறு என்று தெரிந்த பின்னரும் நம் மனச்சாட்சிகளை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டு ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்தல் சுத்த அயோக்கியத்தனம்...” என்று கூறிக்கொண்டே வாசலுக்கு வந்தாள்.

ஆனந்தன் நகராதவாறு கெட்டியாகத் தழுவி அணைத்தவாறு, அழுகையும் சோகமும் புரையோடிய குரலில், “அத்தான்! என்னைக் கால்வதற்குக் கமலி அக்காவும், நீங்களும் இன்றைய தினத்தைத் தான் தேர்ந்தெடுத்தீர்களா?... நீங்களும் கமலியும் ஓடிப்போய் விட்டதாக ஊரார் ஏளனமாகப் பேசுவார்கள் அத்தான்! இருகைகளையுமெடுத்துக் கும்பிட்டுகிறேன். என்னை விட்டு எங்கும் செல்லாதீர்கள் அத்தான்” என்று கெஞ்சினாள்.

“உன் கண்ணீரை மகாவலி கங்கையாகப் பெருக்கி என் கால்களைச் சுத்தப்படுத்தினாலும், நான் இந்த வீட்டில் இனி ஒரு கணமும் இருக்கப்போவதில்லை. என் நெஞ்சம் இரக்கம் என்கிற ஈரலிப்பை இழந்து விட்டது...” என்று உறுதியும் தீர்மானமும் தொனிக்க ஆனந்தன் சொன்னான்.

“ஐயோ, நான் அப்படிச் செய்த தவறுதான் என்ன?” என்று கதறியபடி ஆனந்தனின் கால்களை அவள் மீண்டும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“தவறு செய்யாதவர்களையும் ஆண்டவன் தண்டிக்கின்றான்” என்று கூறிய ஆனந்தன் அவளுடைய தலைமயிரைக் கெட்டியாகப் பிடித்து தன் பலம் முழுவதையும் கூட்டி, காலில் அட்டையாக ஓட்டிக் கிடந்த ராணியைத் தூக்கி நிலத்திற் புரட்டினான்.

மண்டையடிபட நிலத்தில் விழுந்த ராணியின் தலையிலே காயம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது.

“ஐயோ பாதகன் என் மகளைக் கொலை செய்கின்றானே...” என்று நாகம்மா ஒப்பாரி வைத்தாள்.

ராணியையோ, நாகம்மாவையோ திரும்பிக்கூடப் பார்க்காத ஆனந்தன், சூட்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு செழுங்கிளை பரப்பிய ஆலமரத்தையுந் தாண்டி வீதியிலேறி விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

கேள்வி

அஞ்சலி மலர் பதிவு

வாவியில் விழுந்த கமலிக்கு முதற் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. பின்னர் அவள் மனோகரனுடைய வீட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டாள். அப்பொழுதும் கமலிக்குச் சய நினைவுகள் மீளவில்லை. நினைவு நிலைக்கும் சயநினைவு அற்ற நிலைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு ஸ்திதியிற் கமலி புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். இதைத் தட்டின் கீறல் விழுந்த தடத்தில் ஊசி மாட்டிக் கொண்டால், ஒரே அடியை மீண்டும் மீண்டும் பாடுமல்லவா? அப்படித்தான் இருந்தது கமலியின் புலம்பலும்.

“அத்தான் பிறருடைய இன்பத் திற்காக இறப்பது எவ்வளவு சுகமானது..”

“அத்தான் பிறருடைய இன்பத்திற்காக இறப்பது எவ்வளவு சுகமானது..”

வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்ட விரக்தியினால் தன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்த கமலியின் பரிதாப கரமான கோலங்கண்டு ஞானரதனின் உள்ளத்தில் இனந்தெரியாத கசிவு சுரந்தது. அந்தச் சுரப்பிலேயே அவனுடைய உள்ளத்திலே வேடிக்கையான நினைவுகளும் மலர்ந்தன.

காதல், காதல், காதல்

காதல் போயிற் காதல் போயிற்

சாதல், சாதல், சாதல்

என்ற பாரதியாரின் பாடலை உணர்ச்சிவசப்படும் இளம் உள்ளங்கள் எவ்வாறெல்லாம் தவறாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றன. பிறருடைய இன்பம் பெருகவேண்டும் என்று நினைத்துத் தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதிலே என்ன இன்பம் இருக்கின்றது? துன்பத்தைச் சகித்து, சுய இன்பத்தை மறுதலித்து, பிறருடைய இன்பத்திற்காக வாழ்வதுதான் இன்பம். மெழுகு வர்த்தி தன்னைத் தானே உருக்கி, மரணத்தைத் தழுவினே ஒளி கொடுக்கின்றது. அதன் பயனும், அது தரும் இன்பமும், அது உயிர்வாழ் மட்டுமே நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

ஞானரதனின் எண்ணங்கள் இவ்வாறு கற்பனைக் கிளைகளிலே தாவிச் குதித்துக் கொண்டிருக்க, பூரண பிரக்ஞை பெற்ற கமலியின் விழிகள் அலர்ந்தன. எதிரில் மனோகரனையும் ரீட்டாவையும் காண அவளுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. 'பிளாஸ்' கிலே ஆயத்தமாக வைத்திருந்த காப்பியைப் பருக்கி, ஆதரவு தந்தாள் ரீட்டா.

முற்றிலும் அந்நியனாகத் தோன்றும் ஞானரதனைப் பார்த்து மிரள மிரள விழித்தாள். அதே சமயம் அவனுடைய கண்கள் தன்னை அன்புடனும் அருளுடனும் நோக்குவதை உணரத் தவறவில்லை.

"கமலி. இவர் பெயர் ஞானரதன். இவர்தானம்மா உன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றியவர்..." மனோகரன் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தான்.

"மனோகர் அண்ணா..! அதற்கு நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவள் என்று சொல்கின்றீர்களா?" என்று கேட்ட கமலி ஞானரதன் பக்கமாகத் திரும்பி, "ஐயா, நான் உங்களுக்கு என்ன பாவஞ் செய்தேன்? ஏன் என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள்?... இந்த உலகில் நான் விரும்பியபடி சாகவாவது உரிமையில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"பிறப்பும் இறப்பும் ஒவ்வொருவருடைய விருப்பப்படி நிறுவப் படுவதில்லை. இவை வேறொரு புற நியதிகளின் படியும் நடைபெறுகின்றன. நீங்கள் இப்பொழுது சாகக்கூடாது என்பது நியதி... அந்த நியதியை நிறைவேற்ற நான் கருவியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டேன். அவ்வளவுதான். ஓர் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற உந்தலில் வாயியுள் குதித்தேன். அவ்வுயிரைக் காப்பாற்றியதால் மகிழ்ச்சி... பிரபல எழுத்தாளர் ஆனந்தனின் மச்சானைக் காப்பாற்றினேன் என்பதில் என் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாகின்றது" என்று பதில் கூறினான்.

அந்தப் பலஹீன நிலையிலேகூட கமலி, “அத்தானை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“அவனுடைய எழுத்துக்களிலே அவனைக் கண்டிருக்கிறேன். வியாபார நோக்கத்துக்காகவன்று, ஆன்ம திருப்திக்காக எழுதப்படும் எழுத்துக்களிலே ஓர் எழுத்தாளனின் உண்மையான சொரூபத்தைத் தரிசிக்க முடிகின்றது.”

“ஞானரதா! உன்னுடைய கூற்றை என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. அபூர்வ அழகிகள் போன்று திரையிலே தோன்றும் நடிகைகளை ஒப்பனை எதுவுமின்றிப் பார்த்தால்? அப்படித்தான் இந்த எழுத்தாளர்களும்! தம் எழுத்துக்களிலே தம் உணர்ச்சிகளுக்கு ஒப்பனை புனைகிறார்கள்.... ஆனந்தனைப் பொறுத்தமட்டில் இது முற்றிலும் பொருந்தும். விடியற் காலையில் செய்தி அனுப்புவேன். அப்பொழுது அவனை நேரிற் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் உனக்குக் கிடைக்கும்...” என்றான் மனோகரன்.

மனோகரனின் கூற்றைக் கேட்டு நகைத்த கமலி, தன் பலம் முழுவதையும் ஒருங்கு சேர்த்து! கட்டிலிலிருந்து எழுந்தாள்.

“அதை மட்டும் செய்ய வேண்டாம். நீங்கள் என்னைச் சாகத் தான் விடவில்லை. இரு கரஞ் சேவித்துக் கொஞ்சிக் கேட்கிறேன். கூடப் பிறந்த சகோதரியாகப் பாவித்து எனக்குப் பாதுகாப்பளியுங்கள். நான் இருக்கும் இடத்தை யாருக்கும் சொல்லி விடாதீர்கள். என் வீட்டாரையும் உற்றாரையும் பொறுத்தமட்டில் நான் செத்த வளாகவே இருக்க விரும்புகிறேன்” என்று எலும்பினுள் இருக்கும் குழலட்சையும் உருகும்படி கதறினாள்.

“கமலி நீ கவலைப்படாதே உனக்குப் பாதுகாப்பளிக்க நான் இருக்கிறேன். இங்கு எல்லாம் உன் விருப்பப்படி நடக்கும்.. அகால வேளை.. நீங்கள் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் கமலியுடன் படுக்கப் போகின்றேன்...” என்று ரீட்டா கூறி, மனோகரன் ஞான ரதன் ஆகிய இருவரையும் அந்த அறையிலிருந்து வெளியேற்றினாள்.

மனோகரன் ஆனந்தனின் வீட்டிற்கு வந்தபொழுது ஹோல் வெறுமையாக இருந்தது. அஃது உயிர்களின் நடமாட்டமில்லாத பாழடைந்த வீட்டின் சோபிதந்தந்தது. வித்துவச் செருக்கின் அதிர் வெடிகள் தவழ்ந்து விளையாடிய தரையிலே சோகத்தின் கரும்பாசி படர்ந்து கிடந்தது.

“ஆனந்தா! ஆனந்தா!” என்று பலமுறை குரல் கொடுத்த பின்னர், ராணி மனோகரன் முன்னால் தோன்றினாள்.

சோகத்தின் அனைத்துக் கொலங்களும் அவள் அங்கங்களிலே நீக்கமற விரவியிருந்தது. இந்த ராணியின் துள்ளலும், துடுக்கும்

எங்கே? கமலி வாவிக்குள் விழுந்ததும், ராணியா உயிர்ப் பினை இழந்தாள்? கடைச்சரக்குகளையெல்லாம் அப்பி, பெண்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டதாக மனப்பால் குடிக்கிறார்கள். உணர்ச்சி என்ற மயன்தான் பெண்களுக்கு உண்மை யான மேக்-அப் செய்கின்றான் என்ற எண்ணம் மனோகரனின் மனதிலெழுந்தது.

“ஆனந்தன் எங்கே? இவ்வளவு அதிகாலையில் வெளியே போய்விட்டானா?” என்று கேட்டபடி, ஒரு கதிரையிலே மனோகரன் அமர்ந்தான்.

‘ஆம்,’ அந்த வார்த்தையை உதிர்க்க அவள் மிகவுஞ் சிரமப் பட்டாள்.

“திரும்பிவர நேரமாகுமா?”

“இரவு படுக்கைக்கும் வரவில்லை...”

“வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறியதைப் போன்று, மீண்டும் குடிப்பழக்கத்தை வாலாய்ப்படுத்திக் கொண்டாயனல்லவா?.. அவன் யாராவது குடிகாரக் கூட்டாளியின் குடிசையிலே இரவைக் கழித்திருக்கலாம்” என்று சமாதானம் கூறும் குரலில் மனோகரன் பேசினான்.

“அப்புடியல்ல” இருப்பு உலைத்துருத்தியாகப் பெருமூச்சை உருட்டினான். மனோகரனை நேரே சந்திக்க விரும்பாத ராணியின் கண்கள் தரையை மேய்ந்தன. விரல்கள் சுவரில் வெள்ளையடிக்கப் பட்டிருந்த சுண்ணாம்பைச் சுரண்டிச் கொண்டிருந்தன.

அப்பொழுது ராணியின் தாய் நாகம்மா அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

“உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு, ஆனந்தனுடைய கூட்டாளிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிவதற்கு வெட்கமாக இல்லையா? வெளியில் எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொண்டால், வீட்டில் இல்லாத அயோக்கியத்தனம் எல்லாம் செய்யலாம் என்று அர்த்தமா? இந்தக் குடும்பத்தின் மானத்தைக் கப்பலேற்ற வேண்டும் என்றுதான் இந்த வீட்டிலே பெண் எடுத்தானா? ஒருத்தி என்ன ஆனாளோ தெரியாது- இங்கே ஒருத்தி உண்ணாமல் — குடியாமல் செத்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். படிச்சவன் என்றால் அதற்கேற்ற செய்கை வேண்டாமா?” என்று நாகம்மா வார்த்தைகளைக் கக்கினாள்.

“போதுமம்மா- ஏன் குரல் வைத்து ஊரைக் கூப்பிடுகிறாய்?” என்று மனம் நொந்து பரிதாபமாகக் கேட்டாள் ராணி.

“நான் ஊரைக் கூப்பிடவில்லை. நீங்கள்தான் ஊரை உலை மூடியாலே மறைத்து விடலாமென்று மனப்பால் குடிக்கின்றீர்கள்... எட, ராணி! உன்னைப் பார்க்க என் வயிறு பற்றி

எரிகிறதே... தம்பி மனோகரன், ஆனந்தன் ராணியை விரும்பிக் கட்டியவன். மூத்தவன் கமலி இருக்கத்தக்கதாக இந்தக் கல்யாணம் நடைபெற்றது... வீட்டு மூலையிலே கிடந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு குமரிப் பெண்ணுடன் எவ்வளவு தூரம் பழகவேண்டும் என்பது இந்தப் பெரிய எழுத்தாளனுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? தெரியாத்தனமாகவும் தான்தோன்றித்தன மாகவும் நடக்கிறவனுக்கு இதை ஜாடை மாதையாக ஞாபகப் படுத்தினால் குற்றமா... அவள் கமலியை எந்த ஏழரைச்சனியன் போட்டு ஆட்டுதோ? தங்கை ஏதோ சொல்லி விட்டாள் என்பதற்காக, அவள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஓடி இருக்கிறாளே..." என்று நாகம்மா அழத் துவங்கினாள்.

"நடந்தேறியதைப் பற்றி வியாகூலப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் போலப் பைத்தியக்காரத்தனம் பிறிதில்லை. ஆனந்தன் என்னுடைய நண்பன். ஒரு நண்பனை அவனுடைய பலஹீனங்களுடன் சேர்த்தே நேசிக்கத் தெரிந்தவன்தான் உண்மையான நண்பன். ராணி, உன் விவாகபந்தம் என்றும் இறுக்கமாக இருக்கவேண்டுமென்று என்னைப் போல அக்கறை வேறு யாருக்கும் இருக்க முடியாது. தயவு செய்து நடந்ததைக் கூறு..."

ராணி நடந்தவற்றை ஆதியோடந்தமாகக் கூறினாள். கமலி படுக்கப் போவதற்கு முன்னர் அவளுக்கும் தனக்கும் நடந்த தர்க்கத்தைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை.

"ஆனந்தனே கமலியை மறைத்து வைத்திருக்கின்றான் என்று நீயும் நினைக்கின்றாயா ராணி?" என்று மனோகரன் மெதுவாகக் கேட்டான்.

"இல்லை. அவர்கூட கமலியின் இருப்பிடத்தைத் தேடித் தான் அலைகின்றார். சென்ரல் ஹோட்டலிலே தங்கியிருப்பதாக அறிந்தேன்."

"கமலி ஏதோ ஆத்திரத்தினால் தான் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள் என்பதையும், முற்கூட்டியே திட்டமிட்டு வெளியேற வில்லை என்பதையும் நம்புகிறாயா?"

"திடீரென ஏற்பட்ட ஆத்திரத்திலேதான் கமலி அக்கா வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள் என்பதைப் பூரணமாக நம்புகின்றேன்..."

"அந்த ஆத்திரத்திலே அவள் தற்கொலைகூடச் செய்திருக்கலாமென்று..."

"அந்தப் பயமிருக்கிறது..." என்று கூறிய ராணி நடுங்கினாள்.

"கமலி காணாமற் போனதைப் பற்றிப் பொலீஸிலே புகார் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா?"

"பொலீஸுக்குத் தகவல் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அவர்கள் கேட்கக் கூடிய கேள்விகளுக்கு ...."

“பொலீஸுக்குத் தகவல் கொடுக்காதது நல்லதாகப் போயிற்று. கமலியைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவளைப் பற்றி யாரேனும் விசாரித்தால், சுகவாசத்திற்காக வெளியூர் உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருப்பதாகக் கூறுங்கள்... ராணி, கமலியை இங்கு கொண்டுவந்து சேர்ப்பது என் பொறுப்பு. துக்கப்படுவதற்கோ வெட்கப்படுவதற்கோ எந்தக் காரியமும் நடந்து விடவில்லை...” என்று மனோகரன் ஆறுதல் கூறினான்.

“வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையா...? ‘ஏன் ராணி, உன் கணவன் உன்னை விட்டு விலகிவிட்டாரா? அவர் சென்ரால் ஹோட்டலில் ஒண்டிக் குடித்தனம் நடத்துகிறாராமே...’ என்று என்னைக் குடைந்தெடுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு நான் எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பதில் சொல்வேன்?”

“வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி உண்டு. உறவும் உடலும் பின்னிப் பிணைந்ததுதான் வாழ்க்கை. உடலுக்கு ஏதுவான பிணக்குத்தான், வாழ்க்கையைச் சுவையுஞ் சாரமுள்ளதாகச் செய்கின்றது. ஆனந்தன் தான் அறிவு வழியில் உணர்ச்சி வசப்படாது வாழ்வதாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றான். பெருஞ் சூறாவளிகளைத் தாங்கிக் கொள்ளும் உள்ளம் அவனிடம் இருக்கின்றது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், சிறு சிறு உணர்ச்சி அலைகளில் அலைக் கழிக்கப் பட்டுச் சுயத்தை இழந்துவிடவல்ல இயல்பினனும். பேசும்பொழுது நியாய பூர்வமானவற்றையும் தன் தர்க்க அறிவினால் முறித்துப் பேசுவது அவனுடைய சபாவம். ஆனால் நியாயத்தை ஏற்றுக் கொள்ள அவன் மனம் என்றுமே தயங்கியதில்லை. நான் இப்பொழுதே போய்ப் பேசி இங்கு அழைத்து வருகின்றேன்” என்று மனோகரன் பல ஆறுதல் மொழிகள் கூறி ராணியைத் தேற்றினான்.

கமலியின் வீட்டில் அமைதியான சூழ்நிலையைத் தான் ஏற்படுத்திவிட்டதான திருப்தியுடன் மனோகரன் ஆனந்தனைத் தேடி, சென்ரால் ஹோட்டலுக்குச் சென்றான். அவன் அங்கு காணப்படவில்லை. நேற்றிரவு யாரோ ஒரு எழுத்தாளனுடன் ஆனந்தன் வெளியூர் சென்று விட்டான் என்ற தகவலை ஹோட்டல் மானேஜர் தெரிவித்தார்.

“அந்த எழுத்தாளனுடைய பெயர் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று மனோகரன் கேட்டான்.

“விமலதாசன் என்று பேசிக்கொண்டதாக ஞாபகம்...” என்று மானேஜர் சொன்னார்.

‘இவன் மீனாவின் அண்ணன் விமலதாசனா? இவன் எப்பொழுது தொடக்கம் எழுத்தாளனானான்?’ என்றெல்லாம் நினைத்த மனோகரன் வியப்பிலாழ்ந்தான்.

இணை

விஞ்ஞாபாபி பஞ்ஞாபி

நாள்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கழன்று உதிர்ந்தன.

கமலி தன்னுள்ளே புது ஜன்மம் எடுத்தவனைப் போலக் காணப்பட்டாள். அமைதியின் உருவாய், மனோகரன், ரீட்டா, ஞானரதன் ஆகியோருடன் சகஜமாகப் பழகிக் கொண்டாள். ரீட்டா வின் மகனுடன் பழகுவதையே அவள் அதிகம் விரும்பினாள். அவனுடைய மழலை மொழியில் அவள் தன்னை மறந்திருப்பாள். மற்றைய வேளைகளில் அவளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறையில் நூல்கள் வாசிப்பதிலேயும், ஏதாவது எழுதுவதிலேயும் பொழுதைப் போக்கு வாள்.

ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் ஓர் அதியற்புத நாவலாகும் என்று நம்பிய அவள், தன் வாழ்க்கையை வைத்து எழுதத் திட்டமிட்டிருந்த நாவலுக்குக் குறிப்புகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். எழுதுவதற்கான 'மூட்' ஏற்பட்டு விட்டதென்ற நினைப்பில், விட்ட இடத்திலிருந்து அந்தக் குறிப்புகளை எழுதத் தொடங்கினாள்.

'நாள்கள் ஒவ்வொன்றாக உதிர உதிர, என் அத்தான் ஆனந்தன் என்னை விட்டுத் தூரந்தூரமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பதான ஒரு பிரமை எழுகின்றது.

ஏன் இந்தப் பிரமை?' வாவியிலே விழுந்தபோது கூட அவரின்றி — அவர் உறவின்றி — என்னால் ஒரு கணங்கூட உயிர்வாழ முடியாது என்று நான் கெட்டியாக நம்பியவன். அவருடைய இன்பத்திற்காக என் உடலைக் காயத்திரியாக்கி அர்ப்பணிக்கத் தயாராக இருந்தவன். காதல் வசப்பட்டவனும், கள்வசப்பட்டவனும் சுயத்தை இழந்த வேறோர் உலகத்திலே சஞ்சரிக் கின்றார்கள். பித்தந் தெளிந்து, சுயத்தைப் பெற்றதும் நடந்ததை நினைத்துத் துக்கப்படுவதுமுண்டு... அத்தானின் அன்பிலே கட்டுப் பட்டுக் கிடந்ததற்காகத் துக்கப்படுகின்றேனா? துக்கப்படுவதாக ஒரு கணம் தோன்றுகின்றது! ஒரே ஒரு கணந்தான் அப்படித் தோன்று கின்றது. மறுகணம் இப்பொழுது அத்தான் என் முன் தோன்றி, 'கமலி, உன்னை விட்டு என்னால் வாழமுடியாதே, என் வாழ்க்கைக்கு மணமூட்ட நீ உன்னைச் சந்தனக் கட்டையாகத் தேய்த்துக் கொள்ள மாட்டாயா?' என்று கேட்டால், மறு வார்த்தை பேசாமல் அவருடன் கலந்து விடுவேன் போலவுந் தோன்றுகின்றது. ஆனந்தனின் பேச்சிலே உள்ள காந்த சக்தியே தனி. அந்தச் சக்தி என் வசத்தையும் சுயத்தையும் இழக்கச் செய்திருக்கின்றது.

'துன்பமலைச் செங்குத்திலே நடப்பதான எண்ணத்தாலே, தன்னை மறந்த குடிபோதை ஏற்றி, கிணற்றடியில் இடறுப்பட்டு வலக்காலை முறித்துப் படுத்தபடுக்கையாகக் கிடந்தார். போதை தெளிந்ததும் வேதனை தாங்காது முனகிய பரிதாபம்; வீரமும் கனத்தே போக்கிய நிலை! அப்பொழுது என் உள்ளம் பட்டவேதனை...

'ராணி பாடசாலைக்குப்போய் வந்ததினால், அத்தானுக்கு நானே சிசுருகைச் செய்ய வசதியாக இருந்தது. அதிலேதான் எத்தனை கோடி இன்பம் அனுபவித்தேன்! அவர் சற்றுத் தேறிக் கொண்டிருந்தபொழுது 'அத்தான்! நீங்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளன். அதற்காக ஊரறிந்த குடிகாரனாகவும் இருக்க வேண்டுமா... அத்தான் மட்டும் குடிப்பழக்கத்தை விட்டால், அவரைப் போன்ற ஓர் உத்தமன் இந்த லோகத்தில் பிறக்கவில்லையென்று நான் பெருமைப்படுவேன்' என்று கூறும்பொழுது நான் அழுதே விட்டேன். எப்படித்தான் என்னையும் மீறி அந்த அழகை பீறிட்டதோ நான் அறியேன். ஆனால் அவர் சிரித்தார். எந்தத் துன்பத்தையும் பார்த்து எள்ளி நகையாடும் அந்தச் சிரிப்பை எங்குதான் அவர் கற்றுக் கொண்டாரோ? 'கமலி எந்தக் குடிகாரனுக்கும் தெரியும் தான் குடிப்பது தவறென்று. சிலர் பழக்கத்திற்கு அடிமையாகிக் குடிக்கிறார்கள். சிலர் உழைப்பின் நோவையும், நெஞ்சின் நோவையும் போக்கிக் கொள்வதற்காகக் குடிக்கிறார்கள்...' என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தார். 'உங்களுக்கு அப்படி என்ன மன நோய்? எனக்குத் தெரிந்தால் அதனைப் போக்குவேன்' என்று சொன்னேன். ஏன் நான் அப்படிச் சொன்னோமென்று இப்பொழுது தோன்று கின்றது.

அவர் தன் விழி களால் என் உள்ளத்தைத் துளாவி, என் கமலி என்னுடையவளாக வாழ்ந்தால் எந்தத் துன்பமும் என்னை அணுகமாட்டாது' என்றார்.

‘அந்தப் பார்வையிலும், அந்த வார்த்தைகளிலும் எப்படித் தான் நான் என்னையே இழந்தேன் என்பதை நினைக்கும் பொழுது, இப்பொழுதும் ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ‘அத்தான்! இந்தக் கமலி உங்களுடையவளே! என் உடல் - உணர்வு - உயிர் அனைத்தும் உங்களுடையவையே...’ என்று வெறிபிடித்தவளாக அவருடைய மார்பிலே என் மார்பு புதைத்துத் தழுவினேன். இந்த உலகத்தின் இன்பம் முழுவதும் அந்தத் தழுவலுக்குள் சிக்குப்பட்டு விட்டதாக அப்பொழுது மகிழ்ந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது அவரிடமிருந்து பிரிந்து தூரந்தூரமாக வந்துவிட்ட பின்னர் அந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்து வெட்கமும் துக்கமும் அடையக் காரணமென்ன?

நான் என் உயிரையே போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்த அந்தப் பயங்கர இரவு என் மனத்திலே மிதக்கின்றது.

‘அவர் பக்கத்திலிருந்து அவருக்கு சிசுருகைச் செய்ய ஆரம்பத்திலிருந்து மிகவும் நெருக்கமாகப் பழக ஆரம்பித்தோம். காதல் மானசீகமானதுமன்று; ஆன்மீக ரீதியானதுமன்று. காதல் என்பது உடல் சம்பந்தப்பட்ட உணர்ச்சிகளே. ஆசை கொண்ட நெஞ்சிலே விழுந்த விதை, எலும்பை உறையிடும் ஊனாம் பசளையை உண்டு, செழித்து வளருகின்றது. வார்த்தைகளை வைத்துக் கிளியந் தட்டாடி உணர்ச்சிகளை மறைத்தது இறந்தகாலமாகியது. ஆண் தன் மனைவிக்குக் கொடுக்கும் உரிமைகளை அவர் எனக்களிக்க முற்பட்டார். ஊர், உலகமறியாது என்னுள்ளே நான் பெற்றிருந்த மனைவி ஸ்தானத்திலே குதாகலித்தேன். அவருண்ட மிச்சில்களைச் சாப்பிடுவதில் அப்படி என்ன சுவை இருந்ததோ? அன்றிரவு அவர் குடித்து மீதம் வைத்திருந்த பாலை அருந்திவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறத் தயாராக இருந்தேன். பூனை உறக்கம் பயின்ற அத்தான் விழித்துக் கொண்டார். எங்கே அவசரமாகப் பறக்கின்றாய் என்று கேட்டபடி என் முந்தானையைப் பற்றி இழுத்தார். அவர் அப்படிப் பலவந்தமாக இழுப்பார் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. நிதானம் வழுவ, தாவணி நழுவ அவருடைய மார்பிலே ‘தொப்’ பென்று விழுந்தேன். அக்கணமே அவர் என்னை வாரி அணைத்துக் கொள்ள, துர்க்கையின் கோலத்திலே ராணி அறைக்குள் பிரவேசித்தாள். ‘நான் சந்தேகப்பட்டது சரி தான்! எட கமலி, எத்தனை! எத்தனை காலமாக என் கணவனுக்குத் தாவணி விரித்து அவன் ஆசைநாயகியாக வாழத் திட்டமிட்டிருந்தாய்?’

‘தங்கச்சி ராணி! சத்தம் போட்டுப் பேசாதே. கையெடுத்துக்

“கும்பிடுகிறேன்” என்று கெஞ்சினேன். என் நிலையில் வேறு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை.

“கும்பிடு கள்ளி - ஆசாரக் கள்ளி என்பதெல்லாம் நீ தான்! அந்த ஆளுக்குத்தான் ஒன்றுடன் அடங்குவதில்லை யென்றால் சீ! ...”

‘தொடர்ந்து எழுந்த சம்பாஷணையைப் பொறிக்கவே என் கை நடுங்குகின்றது.

‘புயல் ஓய்ந்தது போன்ற அமைதி... என்னுள் பல எண்ணங்கள் குமைந்தெழுந்தன. அத்தான் என்னை ஏமாற்றவில்லை என்பது உண்மை. சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளின் இராக்கதப் பிடியை உணராதது, சபல நினைவுகளுக்கு வளைந்து கொடுத்து என்னை நானே ஏமாற்றி விட்டேன். கானல் நீரைப் பாலைவனப் பசுந் தரையென நினைத்து ஏமாற்றமடைந்த பாலைவனப் பிரயாணி நான். தூக்ஷணை மழையில் ஏற நனைந்துவிட்டேன். இனி குளிருக்குப் பயப்பட்டு என்ன இலாபம்?.. சூறாவளியை அனுபவித்து விட்டேன். புயலைப் பற்றிய பயமில்லை. எரிமலையின் மணிக் குடல் வழியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அக்கினிக் காம்புக்குப் பூசும்பத்தை நினைத்து அச்சமா?

‘என் அத்தானின் மனைவியாக வாழ இந்தச் சமூகம் அனு மதிக்கப் போவதில்லை. சமூகத்தின் அபிப்பிராயத்தைத் துச்சமாக மதித்து வாழும் ‘துணிச்சல்’ நமக்கில்லை. அந்த அசாத்தியத் துணிவு என்னிடம் இருந்தது. ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சி என் துணிவினை வேர்கல்லி எறிந்து விட்டது. வாழ்ந்தால் அத்தானுடனேயே வாழ முடியும் என்ற முடிவு... காதல் உணர்ச்சிகள் விரித்திருந்த திரையை விலக்கியதான ஓர் நிலை. ராணியினுடைய வாழ்க்கையின் சிதை யிலேதான் என் வாழ்க்கை துளிர்க்கும். தங்கையின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கித் தான் என் வாழ்க்கை சிறப்புற வேண்டுமா?... நான் இறந்தால்...

‘அந்தோ, இறக்க வேண்டும் என்ற என் அற்ப ஆசை கூட நிறைவேறவில்லையே.’

‘நான்தான் ‘மாணிக்கம்’ என்ற புனைபெயரில் எழுதுபவள் என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்து விட்டது. இதனால் எனக்கு ‘யாழ்’ சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியர் பதவியை மனோகர் தந்திருக்கின்றார். கல்யாணம் என்பது பெண்ணுடைய இலட்சியமல்ல. அது அவள் வசதியாக வாழ்வதற்கு செய்யப்படும் ஓர் ஏற்பாடு. கல்யாண மின்றியும் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையுடனும், பற்றுடனும் வாழ உதவுவது இலட்சியப் பற்றுக்கோடே. இந்நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளராக வரவேண்டும் என்பதை இலட்சியமாக வரித்துக்

கொண்டு ஏன் இலக்கியப்பணி ஆற்ற முடியாது? காதலில் மனமுடைந்த எத்தனையோ வனிதையர், இலட்சிய வாழ்க்கையை வரித்துக் கொண்டு, நாட்டிற்கும் சமுசுத்திற்கும் பயன்படத்தக்க வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்றெல்லாம் மனோகரன் சொல்வார். ரீட்டா எட்வர்ட் என்பவரை விவாகஞ் செய்வதாக இருந்தாள். ஆனால், அவள் கடைசியில் மனோகரனை மணந்தாள். இன்றும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் தேனும் பாலும் கலந்து ஓடுகின்றதே...

‘ரீட்டா மிகவும் இனியவள். அத்தகைய இனிய சுபாவத்தை ஆண்டவன் ஆயிரத்தில் ஒருத்திக்குத் தான் வைத்திருப்பானென தோன்றுகின்றது. ‘கமலி, முதல் காதல் மயக்கமூட்ட வல்லதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதுவே மணமூட்ட வல்லதாக அமைய வேண்டுமென்பதில்லை. நீ நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் ஒரு பெண்ணின் கணவன் ஊழ் வசமாகவே கிடைக்கின்றான். ஆண்டவ ஒரு குறும்புக் காரன். மன்மதனுடைய விருப்பத்தை அழித்தெழுத அவனிடம் விநோதமான ரப்பர் ஒன்று வைத்திருப்பதாக நான் நினைப்பதுண்டு. என்று அவள் வேடிக்கையாகப் பேசுவாள். அவளுடைய பேச்சு எனக்கு அடிக்கடி ஆனந்தனையே ஞாபகப்படுத்தும். அத்தான் அறிவுச் செருக்குடன் பேசுவார். அவருடைய பேச்சுக்கு எதிர்த்துருவமானது ரீட்டாவின் பேச்சு. கடவுள் நம்பிக்கையை அடிநாதமாகக் கொண்டு அனுதாபச் செறிவுடன் அவள் பேச்சு அமையும்.

‘கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்னர்தான் அறிமுகமானவன் ஞானரதன். என் கண்களில் தூசு விழுந்தால் தன் உள்ளத் திலே உதிரங்கொட்டுவது போலத் துடிப்பது எதனால்? அவனுடைய உணர்ச்சிகள் சிக்கலற்றவை. பேச்சும் அப்படித் தான். அன்றொரு நாள், ‘இதுவரை காலமும் விவாகத்தைப் பற்றியே நினைக்கவில்லையா ஞானி?’ என்று மனோகரன் கேட்டார். ‘கல்யாணத்தைப் பற்றி நினைக்காத வாலிப உள்ளமும், அலையில்லாத கடலும் இருக்கின்றதா மனோ?’ என்று சிரித்தபடி பதில் அளித்தான். அப் பொழுது யாரும் பார்க்காத கோணத்திலே என்னைப் பார்த்து விழி முறுவல் செய்ததின் அர்த்தமென்ன?

“உன் மனைவி எத்தகைய தேவதையாக அமைய வேண்டும் என்று கனவு காண்கின்றாய்” என்று மனோகரன் மீண்டும் கேட்டார்.

“என் மனைவி ஓர் இளம் விதவையாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். இலட்சியப் பூர்வமான கற்பனையென்று நினைத்து விடாதே. ஓர் இளம் பெண்ணின் உள்ளத்திலே சிதைந்து போயிருக்கும் கோட்டையைச் சீர் செய்து அவளுடைய இனிய கனவுகளைக் தொடரச் செய்வதிலே வாழ்க்கையின் இன்பம்

மட்டுமன்றி வாழ்க்கையின் பயணமிருப்பதாகக் கருதுகின் றேன்..’ இலட்சிய வெறியுடன் ஞானரதன் பேசும் பொழுது அவனுடைய உருவத்தில் திடீரென ஒரு காம்ப்ரியம் குடி புகுந்து விடுகின்றது. அத்தான் ஆனந்தனுடைய காம்ப்ரியம் போன்று!

‘விதவையாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தாய். அப்படியானால் அந்த எண்ணத்தை இப்பொழுது மாற்றிக் கொண்டாயா?’

‘அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு திருத்தம். சிதைந்த கனவுக் கோட்டைகள் விதவைகளின் உள்ளங்களிலே மட்டுந்தான் குடியிருக்கின்றன என்று சொல்வதற்கில்லை..’ என்று சொல்லி மழுப்பினான்.

‘என்னுடைய உள்ளத்திலே சிதைந்து போன கனவுக்கோட்டை ஒன்று இருப்பதையா அப்படிச் சுட்டிக் காட்டினாயடா ஞானி! என் அத்தான் வாழ்ந்த கோட்டையைச் செப்பனிட்டு அதிலே நீ குடியேறலாமென்று நினைக்கின்றாயா? சிங்கம் விடுத்துச்சென்ற மிச்சிலை எச்சில்படுத்திப் புசிக்குஞ் சிறுநரிக்கு உன்னை ஒப்பிட மாட்டாள் கமலி என்பது என்ன நிச்சயம்?’

‘என் வாழ்க்கை குறிப்புகளை எழுதத் தொடங்கி இப்படி மனம் போன போக்கில் என் பேனா உழுது கொண்டே போகிறது. யார் யாரோ, எதை எதையோ பற்றிப் பேசியதை வைத்துக் கொண்டு இப்படியெல்லாம் என் மனம் மறுகுகின்றதே. மனம் எப்பொழுதும் இருட்டுக் கற்பனைகளிலே அம்மணக் குதியாட்டத்தில் சுகங் காணுகின்றது...

‘நான் ஏன் உயிர்வாழ வேண்டும்? இலட்சிய வாழ்க்கை மேற் கொள்ளவா? அந்த இலட்சியம் என்ன? அல்லது பயனென்ன? அல்லது ரீட்டா அக்கா சொல்வதைப் போல ஆண்டவன் தன் விநோத ரப்பரை எடுத்து என் ஊழை அழித்தெழுதும் வரைக்கும் நான் வாழ வேண்டுமா? நேற்றும் இப்படித்தான்- ஏன் உயிர் வாழ வேண்டும்? யாருக்காக உயிர் வாழ வேண்டும்? இந்தக் கேள்விகள் எழுந்ததும் பேனா எழுத மறுக்கின்றது...’

பேனாவை உதறியும், பல்லில் நகங்களைக் கடித்தும், எவ்வ ளவோ முயன்றும், கமலியால் அதற்கு மேல் ஒருவரி தானும் எழுத முடியவில்லை. சலிப்புடன் குறிப்புப்புத்தகத்தை மூடி வைத்துத் தன்னுடைய அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

ஞானரதன் ‘ஹோ’லிலிருந்து அன்று வந்த கடிதங்களைப் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருந்தான். கடிதங்களை வாசிப்பதிலே மூழ்கிக் கிடந்த ஞானரதன், கமலி வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. ஒரு கடிதத்தை வாசிக்கும் பொழுது அவன் தன்னை அறியாமலே

முறுவலித்தான். அதை வைத்து விட்டு, மற்றைய கடிதத்தைப் பிரித்தான். அப்பொழுது அவனுக்குச் சிரிப்பூட்டிய கடிதம் நிலத்தில் விழுந்தது. பிரித்த கடிதத்தை வாசித்தபடியே, நிலத்தில் விழுந்த கடிதத்தைப் பொறுக்குவதற்காகக் குனிந்தான். அப்பொழுது அங்கு விரைந்து வந்து நிலத்தில் விழுந்த கடிதத்தைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த கமலியின் தலையுடன் அவனுடைய தலைமோதியது.

இந்த மோதலிலிருந்து சுயம்பெற இருவருக்கும் சில கணநேரம் பிடித்தது. ஞானரதன் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு, “என் தலையை உன் தலையினால் மோதி உடைக்க வேண்டுமென்று எத்தனை காலம் திட்டமிட்டிருந்தாய்?” என்று தன் இதழ்களிலே பால்நகை பரப்பிக் கேட்டான்.

“என் தலையை மோதி உடைக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் எத்தனை காலம் திட்டமிட்டிருந்தீர்களோ, அவ்வளவு காலம் நானும் திட்டமிட்டிருந்தேன்” என்றாள் கமலி.

கமலியின் சாதுர்யமான பதில் ஞானரதனை மகிழ்வித்தது.

“நீ பொறுக்கி எடுத்த கடிதத்தை நீ வாசிக்கலாம் கமலி.”

“பிறருக்கு வரும் கடிதங்களை வாசிக்கும் பழக்கம் எனக் கில்லை.”

“யாழ் ஆசிரியருக்கு வரும் கடிதங்களை வாசிக்க அதன் உதவி ஆசிரியருக்கு உரிமையில்லையா? வாசியேன் கமலி! சுவையான கடிதம். எழுத்திலுள்ளதை அப்படியே வாசிக்க வேண்டும்.. திருத்தம் வேண்டாம்...”

கமலி அந்தக் கடிதத்தை உரக்க வாசித்தாள்.

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு,

வணக்கம். நீங்கள் ஒரு பத்திரிகை அறம்பித்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டார். நான் மூண்டு நாவல்களை எழுது வைச்சிருக்கிறேன். சல்லி ஒண்டும் தர வேண்டாம். பிறசிரிப்பீர்கலா எண்டு அரிய விறுப்பம்...!

அந்த இடத்திலே நிறுத்தி தன்னை அறியாமலே கமலி ‘களுக்’ எனச் சிரித்தாள்.

‘சிரிப்பு என்பது மின்னலைப் போன்றது. சோக மேகத்திலே கூட அது தன் தளிர் உடல் காட்டலாம்’ என்று நினைத்த ஞானரதன், “ஏன் கமலி சிரிக்கின்றாய்?” என்றான்.

“இவருடைய நாவல்களைப் பிரசுரித்தால்...” என்று வாக்கியத்தை முடிப்பதற்கிடையில், தந்திச் சேவகன் கதவிலே தோன்றினான். “ஞானரதன் இருக்கிறாரா?” என்று தந்திச் சேவகன் கேட்டான்.

“ஆம்” என்று கூறியபடி ஞானரதன் கதவுப் பக்கம் விரைந்தான்.

‘எந்த வீராதி வீரனையும் தந்தி ஒரு கணம் உலுப்பி விடுகின்றது. ஞானி தந்தியைப் பிரிப்பதற்கிடையிலே பரபரப் படைவது வேடிக்கையாக இருக்கின்றது’ என்று கமலி நினைத்தான். ஆனால் தந்தியைப் பிரித்துப் பார்த்ததும் அவனுடைய முகத்தில் தோன்றிய கலவர ரேகைகள் கமலியின் நினைவுத் தொடரை அறுத்தன.

“என்ன விஷயம்?” என்று அவளையும் மீறிய பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

அவன் தந்தியைக் காட்டினான்.

‘தாயாருக்கு அபாயம்; உடன் புறப்பட்டு வரவும்.’

ஆமை

குஞ்சிமாமரீ பஞ்சனைநீது

நக்கிரனுடைய புகழ் மலையகம் முழுவதும் பரவியது. புதிய எழுச்சிகளின் தரிசன வடிவமாக அவர் தோன்றினார். தன்னலமற்ற சேவையினால் அவர் செப்பனிடும் பாதை மலையகமக்களின் விடிவை நோக்கி அமைக்கப்படுவதான நம்பிக்கை துளிர்ந்தது. தம் வாழ்நாளில் கண்ணாலும் பார்க்காத கற்பனைப் பிராந்தியத்தைத் தாய்நாடெனச் சேவிக்கும் மூட நம்பிக்கையிலிருந்து விழித்தெழுந்து, நமது முன்னோர்களின் இரத்தத்தினாலும் வியர்வையினாலும் மரகதப் பூமியாக்கப்பட்ட இலங்கைத்தீவே நமது தாய்நாடு என்றும், ஏனையருக்கு உள்ள சகல உரிமைகளும் நமக்கும் இருக்கின்றன என்றும் சமர்க்கொடி எழுப்பியுள்ள புதிய சக்திகளின் போர்க் குரலாகவும், உந்துசக்தியாகவும் நக்கிரன் விளங்கினார். இந்தப் புதிய விழிப்பிற்கு வேகம் கொடுக்கவல்ல அற்புதக் கவிதைகளைப் புனைந்தார். சரஸ்வதி அவருடைய நாவலையே வீணையின் நரம்பாக மீட்டிப் பிழிந்த சுவையில் அக்கவிதைகள் அமைந்தன. குறிஞ்சி மடந்தையின் மலைச் சிகரங்களெல்லாம் அந்தக் கவிதைகள் எதிரொலித்தன.

விடுதலை இயக்கம் வெறும் அரசியல் இயக்கமாக அமையக் கூடாது என்று நக்கிரன் கண்டிப்பாக நம்புவார்.

அது வெறும் அரசியல் இயக்கமாக மாறும்பொழுது, பணம் - படிப்பு ஆகிய செல்வாக்குடன் சுயநலமிகள் புகுந்து கொள்ளுகிறார்கள். அத்தகையோருக்குத் தாம் பாராளுமன்ற அங்கத் தவராகி, அந்தஸ்துடனும் அதிகாரத்துடனும் வாழவேண்டும் என்பதற்கு அப்பால், வேறெவ்வித அபிலாஷையும் இருப்பதில்லை. இவர்கள் வாக்காளரை மயக்குவதற்காக அவ்வப்போது சாதுர்யமாகக் கோஷங்கள் எழுப்பிக் கொண்டே இருப்பார்கள். இந்தக் கோஷங்களினால் தமது வயிறோ, மனமோ நிரம்பப் போவதில்லை என்பதை அறியாத அப்பாவிகள் ஏமாறுகிறார்கள். பொருள் அபிவிருத்தி, கல்வி நிலை உயர்வு, கலாசார மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றுடனும் விடுதலை இயக்கம் பின்னப்பட வேண்டும் என நம்பி உழைத்தார். மலையகத்திலே குமைந்தெழும் எழுத்தார்வத்தைப் பிரதிபலிக்கவும், கலைப்பற்றை வளர்க்கவும் ஹட்டன் நகரிலே ஒரு தமிழ் விழாவை நடத்த நக்கீரர் ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

விடியற்காலையில் எழுந்ததும் தமிழ்விழா சம்பந்தமாகச் சில கடிதங்கள் எழுதவேண்டும் என்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எழுதும் அறைக்குள் வந்து யன்னலின் திரைச் சேலையை விலக்கினார். பனிப்படலம் மூட்டமிட்டிருந்தது. சீதளக் 'குளுகுளு'ப்பிலே துயில்பயிலும் குறிஞ்சி நங்கையின் எழிலைக் காணமுடியவில்லை. அந்த ஏமாற்றம் அவருக்கு, பைரனுடைய கவிதைகளின் அடியொன்றை ஞாபகப்படுத்திற்று-- அதனை வாய்விட்டு உச்சரித்தார்.

'... and to me

High mountains are a feeling,
but the hum of human, cities torture'

இந்த அடிகளைத் திரும்பவும் பாடியதும் torture (சித்திரவதை) என்ற சொல் அவர் சிந்தையிலே நிலைத்தது. அவர் பண்டிதர், வித்துவான் லோகநாயகியைத் தமிழ் விழாவுக்கு அழைப்பதாக இருந்தவர். அந்தப் பெயரை நினைத்துக் கொண்டதும் 'கன்னிகா' லோகேஸ்வரியின் ஞாபகமும் வந்தது. சித்திரவதை என்ற சொல் அவர் நெஞ்சிலே மீண்டும் முள்ளாக ஏறியது.

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய உள்ளத்திலேயும் பல இருட்குகைகள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பிறருக்கு அவன் காட்டுவதில்லை. தனிமையில் இருக்கும் பொழுது, தான் புதைத்து வைத்துள்ள பொக்கிஷத்தை எடுத்துப் பார்க்கும் கஞ்சனைப் போல தனிமையிலேதான் மனிதன் அந்த இருட்குகைகளைத் திறந்து பார்க்கின்றான். நக்கீரன் விக்டோரியாவுக்குக்கூடத் தெரியாது மறைத்து வைத்திருந்த சில இருட்குகைச் சம்பவங்களைத் திறந்து பார்த்தார். நினைவுகள் ஊர்கோலமாயின.

சண்முகமும், அவர் தம்பி செல்லத்துரையும் மிக இளம் வயதிலேயே நாவலப்பிட்டியில் குடியேறி சிறிய கடை ஒன்றை வைத்துத் தமது வாழ்க்கையைத் துவங்கினார்கள். இருவருடைய விடாணக்கத்தினாலும், சலியா உழைப்பினாலும் வெகு வேகமாக வியாபாரம் முன்னணிக்கு வந்தது. வாழ்க்கை வசதியாக அமைந்ததும், முதலில் மூத்தவரான சண்முகம் மண வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டார். அவருடைய தாம்பத்திய இன்பத்தின் அறுவடையாக நாகராஜன் பிறந்தான். அவன் பிறந்த ஒரு மாத காலத்திலேயே, 'தாயைத் தின்னி'யானான். இதனால் சண்முகத்துடைய மனத்திலே விரக்தியும், அதே சமயம் வைராக்கியமும் பிறந்தன. தன் புத்திரப் பாக்கியத்தை மாற்றந்தாயின் கொடுமைக்குள்ளாக்க அவர் விரும்பாமல் தெய்வசிந்தையிலே மனதைத் திருப்பி விட்டார்.

'இராம-இலக்குமணராக வாழ்கிறார்கள்' என்று ஊரார் புகழ வாழ்ந்த அவர்களுள் இளையவரான செல்லத்துரை பிரமச்சரியத் தைக் கடைப்பிடித்தார். 'நான் கொடுத்து வைத்து அவ்வளவுதான். நீயாவது குடியும் குடித்தனமுமாக வாழேன்' என்று மூத்தவர் சொல்வார். 'ஆஸ்திக்குத்தான் நாகராஜன் இருக்கிறானே? அப்புறம் எனக்கு எதற்கு அண்ணர் கல்யாணம்?' என்று தம்பியார் தட்டிக் கழித்துவிடுவார்.

நாகராஜன் ஆஸ்திக்கு ஒரு ஆணாகவும், அழகிற்கு ஒரு பெண்ணாகவும் வளர்க்கப்பட்டான். இலங்கையின் அழகிலே மயங்கும் சபாவமுடைய நாகராஜனுக்கு இளமையிலே ஆடல் — பாடல்களிலே மிகுந்த விருப்பம் இருந்தது. இலக்கியப் பாடல்களிலே ஆர்வங்கொண்ட அவன், கவிதை இன்பத்திலே தன்னை மறந்தான். 'நக்கிரன்' என்ற புனைபெயரைச் சூடி, சுயமாகக் கவிதை களும் புனைந்தான். 'இவன் ஒரு வரகவி; இருந்தாலும் சீமைக்கு அனுப்பிச் சிறந்த டாக்டராக்குவேன்' என்று அடிக்கடி சண்முகம் பெருமிதத்துடன் கூறுவார். அந்த ஆசையை நிறைவேற்றாமலே மண்டையைப் போட்டு விட்டார்.

இருப்பினும் தாயையும் தந்தையையும் இழந்த குறையை உணராதவாறு வாழும் வசதிகளை அவனுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க இளையவர் செல்லத்துரை பின்நிற்கவில்லை.

இளமையின் துடிப்பும் வாலிபப் பருவத்துப் பாலுணர்ச்சிகளும் நாகராஜனின் உடலிலே குடியேறின. கலைப் பைத்தியத்தைப் போன்றே அழகுப்பைத்தியமும் அவனுடைய உள்ளத்திலே குடியேறியது. அழகிய பெண்களுடைய உறவை அவன் மனம் நாடித் தவித்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் 'கன்னிகா' லோகேஸ்வரி நாவலப்பிட்டிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

நாவலப்பிட்டியிரின் பிரசித்தி பெற்ற இந்து ஆலயத்தின் திருவிழாக்களைப் பெரிய புள்ளிகள் முன்னின்று கோலா கலமாக நடத்துவது வழக்கம். சண்முகம் பிரதர்ஸ் நடத்தும் திருவிழாவை மூத்தவருடைய மறைவின் தாக்கத்தை மறைக்கக் கூடியதாக அதிவிமரிசையாகச் செல்லத்துரை நடாத்தி வந்தார். மற்றவர்களுடைய திருவிழாக்களின் கோலாகலத்தைத் தோற்கடிக்கக் கருதி, அக்காலத்தில் ஈழத்திலே உச்சப் புகழ் 'கன்னிகா' லோகேஸ்வரியின் சதிராட்டத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்தார்.

விழாமுடிந்ததும் சின்ன மேளக்கோஷ்டி திரும்பி விட்டது. ஆனால் 'ஓய்வு' பெறும் நோக்கத்துடன் மலை நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புவதாகக் கூறிக்கொண்டு லோகேஸ்வரி செல்லத்துரை வீட்டிலேயே தங்கினாள்.

அப்பொழுது தான் பத்தொன்பது வயதுப் பிராயத்தனான நக்கிரனுக்கும், அவனைப் பார்க்கிலும் பத்துவயது மூத்தவளான 'கன்னிகா' லோபிஸேவரிக்கும் அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

மதியத்தைத் தாண்டிய சின்னவர் செல்லத்துரையின் பிரமச்சரிய உள்ளத்தைத் தன்னுடைய சுந்தர சாகஸச் செயலால் கன்னிகா வீழ்த்தியிருந்தாள். அந்தச் சின்ன மேளக்காரி செல்லத் துரையின் ஆசைநாயகியாக வாழ்கின்றாள் என்று குசுகுசுத்தார்க்கள். இருப்பினும் செல்லத்துரையின் பண்பலம் ஊர்வாயை அடைத்தது. அவர் 'காதல் காதல்' என்று வீட்டோடு கிடக்கவில்லை. வியாபார வேலைகளிலே மூழ்கிக்கிடந்த அவர் இரவு வேளைகளிலேதான் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். சில சமயங்களில் வெளியூர் சென்று இரவு திரும்பிவராமல் இருந்ததும் உண்டு.

இந்நிலையிலேதான் தன் காதல் விருந்தாக அவள் நக்கிரனை நாடினாள். தன்னுடைய உள்ளத்தை உதடுகளிலேயும், உணர்ச்சிகளை விழிகளிலேயும் தேக்கி அவனைச் சுட்டாள். ஒரு நாள் குளியலறையிலிருந்து பாவாடை மட்டும் புனைந்த கோலத்தில் மீண்டு கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது நக்கிரன் தான் புதிதாக இயற்றிய காதற்கவிதையொன்றைப் பாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பாடலிலே, தான் காதல் கொண்டு ஏக்கமடைந்திருப்பதாகக் கற்பனை செய்த தலைவியை வர்ணித்திருந்தான். அதிலிருந்த உவமையொன்றைக் கேட்ட அவள் அவனுடைய அணைப்பிற்காகத் தவித்தாள். அவள் அப்படியே அவனருகில் வந்தாள்.

"நக்கிரப் புலவரே உங்கள் குலமென்ன?" என்று காமத் தகிப்பிலே உலர்ந்த உதடுகளை நாக்கினால் நனைத்த வண்ணம் கேட்டாள்.

"சங்குறுப்பது எங்கள் குலம்" என்று 'சட்'டென்று அவன் பதில் சொன்னான்.

“அப்படியிருக்க முடியாது. சங்கைப் பார்த்தவன் நீங்கள் குறிப்பிட்ட உவமையைக் கூறியிருக்க மாட்டான்.” வெப்பம் கக்கிய அவளுடைய மூச்சு அவன்மீது பட்டது.

அந்த வெப்பம் அவனுடைய உணர்ச்சிகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தது.

நக்கிரன் சுயத்தை இழந்த பித்த நிலையில் நிற்பதை உணர்ந்தான்.

“பார்ப்பதற்குக் கண்களும், காதலிப்பதற்கு உள்ளமும், முத்த மிடுவதற்கு உதடுகளும் இல்லையா...?” என்று கேட்ட வண்ணம் அவனை அனைத்து அவனுடைய உதடுகளிலே முத்த முத்திரை பொறித்தாள்.

அன்றிலிருந்து அவன் அவளுடையவனேயானான். காதலிக்கு ஜாதி இல்லை; பந்து முறையில்லை; வயதில்லை. ‘பாவத்தின் சகதியிலேயும், பலவீனத்தின் சேற்றிலேயும் முளைகொள்ளும் காதலே செந்தாமரை நிகர்த்தது. அதற்கு ரம்மியம் மட்டுமல்ல, வேகமும் இருந்தது. லோகேஸ்வரிக்கு நக்கிரனின் இளமை இனித்தது. அந்த இனிமையிலே அவள் உடலிலே இளமை மீளப் புகுந்தது. அவள் நக்கிரனுக்கு ஊட்டிய காதல் போதை, நக்கிரனுடைய அறிவினைக் கட்டிப் போட்டது. அவள் அவனைக் காதல் வெறியனாக்கினாள். காதலின் அனைத்து சுருதிகளையும் அர்த்தங்களையும் அவள் உடலுறவின் மூலமே ஊட்டினாள்.

குலத்தொழில் முறையிலே அவள் சுற்று அநுபவித்துத் தேர்ந்த இன்ப வித்தைகள் மூலம் தேன்பிழிந்து கொடுத்தாள். அவனோ தேன்பசையிலே விழுந்த ஈயாக அதனை மாந்தலானான். ஆலும், பாடலும், கலவியும் இன்பமுமாக நாள்கள் உருண்டோடின. உலகினுடைய அற்புத இன்பங்களெல்லாம் ‘கன்னிகா’ லோகேஸ்வரியின் உடலுருவமெடுத்துத் தன் காலடியிற்கிடப்பதாக அவன் பூரித்தான்.

ஒரு நாள் இன்பத்தின் உச்சத்தில், தன் உடலின் அனைத்து மென்மைச் சுருதிகளையும் அவனுக்கு ஊட்டிய சரஸ் சிங்கார நிலையில், “நக்கிரா, உனக்கும் எனக்கும் ஒரு குழந்தை பிறந்தால், ஊரறிய உன் குழந்தையென்று ஏற்றுக் கொள்வாயா?” என்று ‘கன்னிகா’ கேட்டாள்.

“என் இன்பத்தின் அறுவடையை என்னுடையதே என்று ஒப்புக்கொள்ள நான் நிச்சயமாகத் தயங்கமாட்டேன்...”

“பிரசவத்தினால் என் கட்டுலின் வனப்பு அழிந்து விடுமென் பதற்காகக் கர்ப்பந்தரிப்பதைத் தடுத்தேன். இன்றோ, என் செளந்தர்யம் முழுவதும் அழியினும், எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது. நக்கிரா! என் நக்கிரா! உன் அறிவுடன் எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டுமடா...”

அவன் கர்ப்பவதியானான். நாளாக நாளாக அவனா டைய வயிறு முற்றிப் பெருக்கத் தொடங்கியது. அவன் கர்ப்பதிவதியானதும் செல்லத்துரை விழித்துக் கொண்டார். அந்த விழிப்பிலே, அவன் தகாதமுறையில் நக்கிரனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்ற உண்மையும் தெரிந்தது. அவர் சுறுசுறுப் பாகச் செயற்படத் தொடங்கினார். பயமுறுத்தல் - பணம் எல்லாமே தோற்றன. தன் வயிற்றிலே கனிந்து வரும் கருவைச் சிதைப்பதற்கு அவன் ஒப்பவேயில்லை.

ஈற்றில் புசல்லாவையில் வாழ்ந்த வேலாயி வீட்டிலே கன்னிகா லோகேஸ்வரி வாழ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எந்த இன்னலையும் அநுபவித்துத் தன் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் நோன்புடன் அவன் வாழ்ந்தான்.

மேற்படிப்புக்குக் கொழும்புதான் ஏற்ற இடம் என்று சொல்லி நக்கிரனை அங்கு அனுப்பி, அவர்களை இலகுவாகப் பிரித்து வைத்தார்.

இவற்றைச் செய்து முடித்ததும், தன்னுடைய வயசைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாது செல்லத்துரை விவாகஞ் செய்து கொண்டார். தான் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்தை அனுபவிக்கத் தனக்கென்று ஒரு வாரிசு இல்லையே என்று அவரை வாட்டிய குறையே விவாகத்தில் முடிவடைந்தது. கன்னிகா லோகேஸ்வரியுடன் நக்கிரன் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டமை பசுமையாக இருக்கவே, தான் தன் இளம் மனைவியுடன் குடும்பம் நடத்தும் வீட்டில் நக்கிரன் வருவதையும், தங்குவதையும் அவர் வெறுத்தார்.

சிறிய தந்தைக்கும், நக்கிரனுக்குமிடையே கசப்பும் குரோதமும் வளர்ந்தது. இருவருக்குமிடையில் வெறுப்புப் பெருஞ்சுவர் எழுந்தது.

வேலாயி பணத்திற்காக எதையும் செய்யும் சுபாவமுள்ளவன். எனவே, கன்னிகாவுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள நக்கிரனுக்கு வசதியாக இருந்தது. ஒரு கடிதம், கன்னிகாவுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை சுகப்பிரசவமாகியிருந்ததைச் சுமந்து வந்தது. அந்தக் குழந்தைக்குக் குந்தவை எனப் பெயர் வைக்குமாறு நக்கிரன் எழுதினான். அதன் பின்னர் கன்னிகாவிடமிருந்து கடிதம் வருவது நின்றது. ஒரு மாதமாகியும் கடிதம் வராததைக் கண்ட நக்கிரன் அவளைத் தேடிப் புசல்லாவை சென்றான்.

வேலாயி வீட்டில் கன்னிகா இருக்கவில்லை. விஸ்வாமித்திரரின் குழந்தைபைப் பூலோகத்திலே விட்டுச் சென்ற மேனகையைப் போல, அவன் மறைந்தாளா?

நக்கிரனுக்கு மேற்படிப்பிலே நாட்டம் குன்றியது. கன்னிகா லோகேஸ்வரியை முறைப்படி மணந்து, தன் குழந்தையுடன் இல்லறம் இயற்ற வேண்டுமென அவன் மனம் விழைந்தது. அவன்மீது

கொண்டிருந்த காதலிலும் பார்க்க, தன் சிறிய தந்தையின் அதிகாரத்தைமீறி நடந்து, அவரை அவமதிக்க வேண்டுமென்ற குரூரமும் நக்கிரனின் உள்ளத்திலே செழித்திருந்தது.

கன்னிகாவை நேரிற் கண்டு, தன்னுடன் வந்து வாழும்படி நக்கிரன் கெஞ்சினான். அவனுடைய குழந்தைத் தனம் மிகுந்த கெட்டியான காதலில் அவனுடைய மனம் கசிந்தது. இருப்பினும் தன்னுடைய மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு, 'நக்கிரா.. நீ எனக்குத் தெய்வத்திலும் பார்க்க மேம்பட்டவன். தினமும் உன்னை அஞ்சலி செய்வேன். ஆனால் இனி மேலும் காதல் என்று சொல்லி உன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பாழாக்க என் மனம் ஒப்பவில்லை. நக்கிரா! எதிர்காலம் உன்னுடையது.. நீ உந்தமாக வாழவேண்டும். சேற்று வாழ்க்கையிலே புரளும் இந்தக் கிழவிக்காக நீ உன் வாலிபத்தையும் வாழ்க்கையையும் பாழாக்குவதை நான் ஒப்பவே மாட்டேன்...' என்று அவன் பிடிவாதமாகக் கூறிவிட்டான்.

அடுக்கடுக்காக ஏற்பட்ட மனமுறிவுகளைத் தாங்க மாட்டாது நக்கிரன் மலையாவுக்குச் சென்றான் சென்றதை மறந்து புதிய வாழ்க்கை தொடங்க...

நினைவுத் தொடர் இந்த இடத்திலே அறுந்தது.

அதே நக்கிரன் இப்போது எப்படி மாறிவிட்டான்... காலம் ஏற்படுத்திய மாற்றமா? அன்றேல் விக்டோரியாவின் தொடர்பு ஏற்படுத்திய மாற்றமா?.. ஒவ்வொரு நாளும் மரிக்கின்றன. ஆனாலும், மரணம் சங்கமமாகும் மகாமகானம் போன்று சில நினைவுகள் நிலையானவை. இந்தப் பழைய நினைவுகளிலே குதித்தெழும் கனவுகள் வாழ்க்கையிலும் பார்க்க ரம்மியமானவை. காலத்தின் ஓட்டத்திலே அந்தக் கனவுப் பூக்கள் மணத்தையும், மென்மையையும் இழந்து விடலாம். இருப்பினும் மனோகற்பிதமே அவற்றிற்கு, வசீகரம் ஊட்டுகின்றன என்று நினைத்த வண்ணம், நக்கிரன் நிமிர்ந்தார்.

எதிரிலே விக்டோரியா நின்றாள்.

தன் பொக்கிஷத்தைத் தனிமையிலே திறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த கஞ்சன் முன்னால் ஒரு திருடன் தோன்றினால், அவனுடைய மனோநிலை எப்படியிருக்கும்? அப்படித்தான் நக்கிரனின் உள்ளமும் துணுக்குற்றது.

"நீங்கள் தனிமையிலே தேடி அலையும் பொக்கிஷத்தை இந்த விக்டோரியா அறியாமல் விடப் போகின்றாளா?" என்று மென்னகை பூத்துச் சகஜநிலையை உண்டாக்கினாள்.

"உங்களுடைய தேநீர் ஹோலிலே ஆறிக்கொண்டிருக்கிறது..."

“ஏன், இங்கேயே கொண்டு வந்திருக்கலாமே...?”

“உங்களுடன் அதிகாலைத் தேநீர் விருந்துண்ண இன்ஸ்பெக்டர் குமார் வந்திருக்கின்றார்.”

“அப்படியா?” என்று கேட்டபடியே நக்கீரன் ஹோலுக்கு விரைந்தார்.

எதுவுமே பேசாது தேநீரைக் குடித்து முடித்தார் இன்ஸ்பெக்டர் குமார். பின்னர் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, “குந்தவையை வளர்த்த வேலாயிக்கு, ஹட்டனில் மருதாயி என்ற பெயருடைய அக்காள் வாழ்வது தெரியுமா...?” என்று கேட்டார்.

“ஹட்டன் தபால் முத்திரையுடன் குந்தவையிடமிருந்து எனக்குத் தபால்கள் வந்திருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் பொலீஸ் ஸ்டேஷனில் பேசிக் கொள்ளலாமே...” என்று நக்கீரன் அவசரமாக இன்ஸ்பெக்டருடன் புறப்படத் தயாரானார்.

வினாவு

வினாவு

ஜின்னல் கம்பிகளின் ஊடாகச் சுதந்திரமாகச் சிறகடிக்கும் பறவைகளைப் பார்த்தபொழுது, தான் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதான ஓர் உணர்வு ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்டது. யாருமே அவனைச் சிறைப்படுத்தவில்லை. தன்னைத் தானே சிறையிலடைத்துக் கொண்டதான கற்பிதம். எனக்குத் தெரியும். கமலி உயிருடன் எங்கேயோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளைக் கண்டுபிடித்துத் தருவது என் வேலை. பொலீஸ் இலாகாவிலே பணியாற்றிய என் நண்பன் ராகுலன் உதவுவான் என்று விமலதாசன் உதிர்த்த வார்த்தைகளை நம்பியே அவனுடன் வந்தான். விமலதாசன் ராகுலன் ஆகிய இருவருடைய செயல்களும், பேச்சுக்களும் அவ்வளவு நம்பிக்கையூட்டும் வகையிலே அமையாது போனாலும், மட்டக்களப்பின் சனசமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கி, இந்தக் கழனி நிலப்பகுதியிலே, தன்னைத்தானே சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்வதில் ஏதோ சுகமிருப்பதாக ஆனந்தன் எண்ணத் தலைப்பட்டான். அது அவனுடைய இயல்பான சுபாவமாக இல்லாதுவிடினும், மனிதன் சில சந்தர்ப்பங்களிலே தன்னுடைய சுபாவத்திற்கு மாறாகவும் நடந்து கொள்கிறான் என்பதற்கு ஆனந்தன்கூட விதிவிலக்கில்லை.

தலையிலே பிணைக்கப்பட்ட பாரம் ஒன்று, தன் தலையைத் தலையணையுடன் அழுக்குவதான ஓர் உணர்வு அவனை ஆட்கொண்டது. கட்டிலிலிருந்து எழுந்திருக்க முடியாத நிலையில் பார்வையை வயல் வெளியிலிருந்து மீட்டு, இமைகளால் திரையிட்டான். கண்கள் மூடிக்கிடந்த போதிலும், சிந்தனை குறுக்கும் நெடுக்குமாக இழையோடிக் கொண்டிருந்தது. உடலின் சோர்விலும் பார்க்க, மனத்தின் சோர்வு அவனை வெகுவாகப் பாதித்தது. மனோவேதனையின் எதிர்த்தாக்கமாக ஆண்டவன் மீது ஆத்திரம் பொங்கிற்று.

‘ஆண்டவனுக்கு அறிவு கெட்டுத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மனமென்ற பண்டத்தை வைக்காமல் அவன் மனிதனைப் படைத்திருக்க மாட்டானா? தன் சிருஷ்டியிலே வித்துவச் செருக்கைக் காட்ட மனதைப் படைத்திருக்கத்தான் வேண்டுமென்றால், அதனைக் கருங்கல்லிலே செய்திருக்கக் கூடாதா? மனதைப் படைத்ததிலேகூடத் தவறில்லை; ஆனால் அதற்கு உணர்ச்சிகளையும் வைத்துப் படைத்ததிலேதான் தவறு இருக்கின்றது-

வலியெடுத்த அவன் நெஞ்சிலே ராணியின் உருவந் தோன்றிற்று. ‘அத்தான்! இருகைகளையும் எடுத்துக் கும்பிட்டேன்... என்னை விட்டு எங்கும் சொல்லாதீர்கள் அத்தான்!’ என்று கதறும் சோகக் காட்சியே மீண்டும் மீண்டும் எழுந்தது. அவன்மீது துளிகூட அன்பு கிடையாது, அவனுடன் வாழவே முடியாது என்று ஆனந்தன் தூரந்தூரமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றான். பிரிவு என்னும் மயன் இருவருக்குமிடையிலே பெரிய சுவர் ஒன்று எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றான். அப்படியிருக்கவும், அந்தச் சோகக் கோலம் அவனுடைய உள்ளத்திலே அடிக்கடி தோன்றுவதை நினைத்து அவனே ஆச்சரியப்பட்டான்.

ராணியின் நினைவுகளைப் பலவந்தமாக மறப்பதற்காக கம்பளை வாழ்க்கையைப் பற்றி அசை போடத் தொடங்குகிறான். பழைய சம்பவங்கள் எவ்வளவுதான் சோகம் நிறைந்தனவாயினும், கால ஓட்டத்திலே ரம்மியமான கனவுகளாக மாறுகின்றன.

ஆனந்தனுடைய தாய் தங்கரத்தினம் காலமானதும், விக்டோரியா அவனுடைய காதலை உதறிச் சென்றதும் தாங்க முடியாத அதிர்ச்சிகளாக அமைந்தன. அந்த அதிர்ச்சியிலே அவன் வருங்காலம் பற்றிக் கட்டியிருந்த வண்ணக் கோபுரங்கள் தரை மட்டமாகின. விரக்தியின் பாலையாக அவன் மனம் கிடந்தது. புதிய சூழலிலே உத்தியோகம் பார்த்தால், மனப்புண்கள் ஆறும் என்று பல அனுபவஸ்தர்கள் சொன்ன ஆலோசனையை ஏற்று, கம்பளையிலுள்ள ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியனாகச் சேர்ந்தான்.

எந்திர இயக்கம். கிளிப்பிள்ளையாகப் பாடங்களை ஒப்புவித்தான். மீதி நேரமெல்லாம் தன்னுடைய 'ரூமி'லேயே அடைபட்டுக் கிடந்தான். ஆனந்தனுடைய விசித்திரப் போக்கு அவனுடைய 'ரூம்மேட்'டான அழகரத்தினத்தை வியப்பி லாழ்த்தியது.

அழகரத்தினம் குஷால் பேர்வழி. துன்பத்தின் நிழல் படியாத துள்ளல். எதிர்ப்படும் சந்தர்ப்பங்களை நழுவவிடாது இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு. சிருங்கார ரஸனைக்கே தன்னை அர்ப்பணித்திருந்த அவன் பாரதி பாடல்களிலே 'செந்தமிழ் நாடெனும்' என்பதையோ, 'யாமறிந்த மொழிகளிலே' என்பதையோ மறந்தும் பாடமாட்டான். மாலை வேளையில் வெளியே போக அலங்கரிக்கும் பொழுது, 'தீர்த்தக் கரையினிலே...' என்ற பாட லையோ, 'காதலினால் மானிடர்க்குக் கலவியுண்டாம்...' என்ற பாடலையோ முணுமுணுப்பான். நேரம் நள்ளிரவிலே சங்கமிக்கும் பொழுதுதான் தன் அறைக்கு மீளும் அவன் குடிபோதையிலே, நாக்குத் தடுமாறப் பின்வரும் பாரதி பாடலை எட்டுக்கட்டை 'சுதி'யிலே பாடி, தன்னுடைய துயில் கொள்ளும் படலத்தைப் பறை சாற்றுவான்.

பச்சை முந்திரித் தேம்பழங்கொன்று
பாட்டுப் பாடிநற் சாறு பிழிந்தே
இச்சை தீர மதுவடித் துண்போம்
இஃது தீதென் றிடையர்கள் சொல்லும்
கொச்சைப் பேச்சிற் கை கொட்டி நகைப்போம்
கொஞ்சு மாதரும் கூட்டுணுங் கள்ளும்
இச்சகத்தினில் இன்பங்களன்றோ
இவற்றி னல்லின்பம் வோறு மொன்று றுண்டோ?

உண்டு - உடுத்து - குடித்து - கலவிக் களித்து சகா இன்பத்தை அநுபவிப்பதே அவனுடைய சுபாவம். நடுத்தர வர்க்கத்தினரும், ஒழுக்க நெறியாளரும் கற்பித்த மரபு வேலிகளை அறுத்தெறிந்து சுதந்திரமாகவும், தன்னிச்சையாகவும் வாழவேண்டும் என்ற ஒரு போக்கு. அவனுடைய எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் மற்றவர்களுக்கு வேடிக்கையாகக் தோன்றலாம்.

'மனிதன் ஆண்டவனைச் சேவிப்பதற்காப் படைக்கப் பட வில்லை. சேவிப்பதற்காகவே என்றால், இறை தியானத் தவிர்ந்த ஏனைய உணர்ச்சிகளே அவனுடைய ஊனிலே வேர் பாய்ச்சி இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? மனிதன் தன்னுடைய சிறுமைகளு டனும் பலவீனங்களுடனும், உணர்ச்சி இன்பங்களை நுகர்ந்து, மானிட இன்பங்களை மாந்தி வாழ்வதற்காகவே பிறந்திருக்கின்றான். இயற்கைசால் பாலுணர்ச்சி பாவமென்றால், தன் சாயலிற் படைக்கப்பட்ட மனிதனின் உடலிலே ஏன் இந்தப் பாவத்தை

ஆண்டவன் பதுக்கி வைத்தான்? சந்ததி விருத்திக்காக மட்டும் பாலுணர்ச்சி படைக்கப்பட்டிருந்தால், சில மிருகங்களுக்கு ஏற்படுவது போல மேற்றிங் சீசனில் (Mating Season) மட்டும் இவ்வுணர்ச்சி தோன்றினால் என்ன? இன்றைய கலவியுடன் செத்துவிட்டதாகத் தோன்றும் பாலுணர்ச்சி, நாளைக்கு மீண்டும் சடைப்பதற்குக் காரணமென்ன? தன்னுடைய பாலுணர்ச்சிகளை அடக்கி, ஒழுக்கம் என்ற சிலுவையைச் சுமந்து, வயோதிகத்தையும் சாக்காட்டையும் நோக்கிப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளவன் பைத்தியக்காரன். இன்ப உணர்ச்சிகளை அடக்கியதற்குப் பிரதியுப காரமாகக் கிடைக்கும் இன்ப சுகமென்ன? அதை அநுபவித்து மீண்டவன் யார்? மாதருடன் மதுவையும் சேர்த்து விலக்கி வைப்பதுதான் ஒழுக்கமாம். தேவர்கள் சுரபானம் என்னும் மதுமாந்திச் சகிக்கும்பொழுது, மானிடனுக்கு மட்டும் ஏன் அந்தச் சுகம் கிடைக்கக்கூடாது? நான் மது அருந்து வதில்லை (I am a teetotaler) என்ற வாழ்க்கையில் 'ஹம்பக்' செய்பவன், வாழ்க்கை இன்பத்தின் பாதியை இழந்து விடுகின்றான். நாளைய இன்பத்திற்காக, இன்றைய இன்பத்தை இழப்பவன் சூதாடி. இன்றைய பொழுதை இன்பங்களுடன் வாழ்ந்து முடிப்பவன்தான் மனிதன்.

ஆரம்பத்தில் அழகரத்தினமும், ஆனந்தனும் இருவேறு துருவங் களிலே சஞ்சரிப்பவர்களாகத் தோன்றினார்கள்.

விரக்தி - பெருமூச்சு - தனிமை என்ற துன்பங்களிலே அழுந்தும் ஆனந்தன்...

மதுவும் - போதையும், மாதரும் - கலவியும் என்று இன்பக் கலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டதாக வாழும் அழகரத்தினம்...

துண்டும் துணுக்குமாக ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களை அழகரத்தினம் அறிந்துகொண்டான். 'முதற்காதல் என்பது அப்பாவித் தனமான உணர்ச்சிகள்; வாழ்க்கை மேடையில் ஆடுவதற்கு முன்னர் அறையில் நடத்தப்பெறும் ஒத்திகை என்பது அறியாது மனத்தை இப்படியெல்லாம் வருத்திக் கொள்ளுகின்றானே' என்ற இரக்க உணர்வு ஆனந்தன்மீது பிறந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை. ஓய்வு நாளாகையால் நீண்ட நேரம் படுத்திருந்து விழித்தான் அழகரத்தினம். அப்பொழுதும், வழக்கம் போல ஆனந்தன் ஜன்னலுக்கு வெளியாற் பார்வை எறிந்து, வெகு தூரத்திலே தவமியற்றும் மூங்கில் புதரிலே மேயவிட்டிருந்தான். அவனுடைய தனிமையை உடைத்தெறிய வேண்டுமென்ற உறுதி அழகரேத்தினத்தின் உள்ளத்திலே உதித்தது.

"ஆனந்தா! இன்றைக்கு உனக்குப் பரிசு ஒன்று அளிக்கலா மென்று நினைத்திருக்கின்றேன்..."

"பரிசா?... எதற்கு"

“தகைமை இன்மையைக் கௌரவிப்பதும், அதற்குப் பரிசளிப்பதுமே நம் நாட்டின் கலாசாரம். எந்தத் துறையையும் எடுத்துப் பார்...”

“பரிசுப் பொருள் என்ன?”

“அதிலும் ஒரு புதுமை. இரண்டு பொருள்களுள் ஒன்றை நீயே ‘செலக்ட்’ செய்து கொள்ளலாம். ஒன்று ஒரு புட்டி பொலிடோல்...” என்று இழுத்தபடி அழகரத்தினம் நிறுத்தினான்.

“பொலிடோலா?”

“ஆம்... யாரோ ஒரு மங்குளிப்பெண், உன்னை அல்லது உன் காதலை ஏமாற்றிவிட்டு மலையாவுக்குச் சென்று விட்டாள் என்ப தற்காக, உலக இன்பங்களனைத்துமே அஸ்தமித்து விட்டதாகச் சாம்பிக் கொண்டிருக்கின்றாய். காதல் - புனிதம் - ஆன்மீகம் - புளோட்டோனிக் என்றெல்லாம் பேசித் திரிவது சுத்த ‘ஹம்பக்’. காதலே ஜீவ மரணப் போராட்டம் என்றுநினைக்கும் கோழைகள் வாழ்வதிலும் பார்க்கச் செத்துத் தொலைந்து பூமிப் பாரத்தைக் குறைப்பதுதான் மேல்...”

ஆனந்தன் தன்னுடைய பேச்சை உன்னிப்பாகக் கேட்பதை உணர்ந்த அவன், “ஒரு பெண் காதல் என்று அபிநயிப்பது முழுவதும் நடிப்பு. அவள் ஒரு கொடி. பற்றிப் படர்வதற்கான கொழுக்கொம்பு வேட்டையே காதல். வருங்காலத்தில் உணவு, உடை, வசதிகள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்க வல்லவன் என்று அவள் கருதும் ஒருவனுக்குத் தன் உடலை வாழ்க்கை பூராகவும் சிற்றின்பக்குதமாக ஒப்புக் கொடுக்கும் ஏற்பாட்டையே அவள் காதலென்று நினைக்கிறாள். பைத்தியக்காரா! நீ உன்னை ஒரு எழுத்தாளன் என்று வேறு சொல்லிக் கொள்ளுகின்றாய். ஒரு தேனீக்கு எத்தனை மலர்கள்?... இயற்கை சார்ந்து வாழும் சீவராசிகளுக்கு வற்புறுத்தப்படாத ‘கற்பநெறி’ ஏன் மானிடனுக்கு மட்டும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது? இந்த நெறியை ஆண்டவன் விதித்தானா? தன் தனிச் சொத்து இச்சையில் மனிதன் உண்டாக்கினானா?...” என்று நிறுத்தினாரன்.

“பொலிடோலை நான் பரிசுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுக்கா விட்டால்...” என அழகரத்தினத்தின் பேச்சிலே அர்த்தமும் சாரமும் இருப்பதாக மயங்கிய ஆனந்தன் கேட்டான்.

“அப்படியானால் நீ இதுவரையும் காணாத இன்னோர் உலகத்தைக் காட்டுகின்றேன்.... இயற்கை சார்ந்து மனிதன் மனிதனாகவே வாழும் உலகம்...”

அன்றிரவு ஒரு கிளாஸ் ‘பியருடன்’ அந்தப் புதிய உலகத்திலே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கிய ஆனந்தன் அந்தப் புது உலகின் நடவடிக்கைகளிலே மனம் ஒன்ற, ஒன்ற... விக்டோரியாவின் நினைவுகள் மெல்ல மெல்ல மறையத் துவங்கின.

சுதி

விசித்திரமான பதிவு

இந்த உலகத்தின் ஒழுக்க வேலிகளைத் தகர்த்து தன்னுள் மறைந்து வாழும் மிருகத்தை அம்மணமாகவும், தன்னிச்சையாகவும் இன்பமனுபவிக்க விடுதலை அளிக்கும் ஏற்பாட்டின் மூலமே, உடலின் உபவாதைகளை வெற்றி காணும் சுகங்கள் கிடைப்பதான ஓர் எண்ணம் ஆனந்தனுக்குத் தோன்றிற்று.

இந்நாள்களிலேதான் குமாரிஹாமி யின் தொடர்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது அவனை அழகரத்தினம் அவனுக்கு அறி முகப்படுத்தினான். “அவள் ஒரு விபசாரி யல்ல. ஆனால் Flirting type! உன்னிலே அவளுக்கு ஒரு தனிக்கவர்ச்சி. உன்னை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும்படி என்னைக் கேட்டாள்..... அநுபவசாலியான நான் ஒன்று சொல்லுகின்றேன்: ஆனந்தா! இத்தகைய பெண்கள், நல்ல துணையாக அமையும் கணவன் ஒருவனை அடைந்து விட வேண்டுமென்ற வேட்டையிலே தான் தங்களுடைய உடலைச் சோரப் படுத்துகின்றார்கள்” என்று பீடிகையான ‘ஞானோப தேசம்’ செய்து, குமாரி ஹாமியை அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

ஆனந்தனின் சோதனையை அறி யாதே, அவளுடைய தொடர்பு மிகமிக நெருக்கமாக அமைந்து வரலாயிற்று.

கன்னத்துச் சதைப்பிடிப்புடன் கூடிய வட்டமுகம். கனவுக் கதைகள் பேசும் அகலிய விழிகள். சுழுத்திறக்கித் தைக்கப்பட்டிருந்த ரவுக்கையின் விளிம்பிலே மேடிட்டுப் புதைந்திருக்கும் திரள்சதை மார்பின் பொலிவு அலாதியானது. அத்துடன் 'எனக்குங் கொஞ்சாங் கொங்சாங் தமிழ் தெரியுங்...!' என்று மழலைத்தனமாக அவள் தமிழ் பேசுவதிலே தனிக்கவர்ச்சி இருந்தது.

ஜப்பானிய 'கேஸாப்' பெண்கள் உலகப்பிரசித்தமானவர்கள். ஆண்களுடைய தேவைகளை அறிந்து திருப்தி செய்வதை இவர்கள் கலையாகப் பயின்றவர்களாம். அவர்களுக்கு ஈடுசெய்யக் கூடிய வளாகக் குமாரிஹாமி விளங்கினாள். 'உங்கட சந்தோஷந்தானே... கொஞ்சம் பியர் குடிப்பேன்...' என்று சிறிது மது அருந்தி அகலிய விழிகளிலே இரத்தச் சிவப்பு அப்பிய சரஸப் புன்னகையை அவள் அலர்த்துவாள். அந்நிலை எந்த ஆணையும் கிறங்கச் செய்யும். சிகரட்டை எடுத்து உதட்டிலே வைத்ததும் மார்பின் சதையால் உடல் ஒத்தடம் அளிக்கும் நெருக்கத்தில் நின்று தானே நெருப்புக் குச்சு கிழித்துப் பற்ற வைத்து விடுவதே ஒரு கவர்ச்சி. அது எந்த ஆணையும் காந்த ஈர்ப்பில் இழுக்கவல்லது. 'இன்பம் விக்டோரியா வுடன் மலையாவுக்கு ஓடிவிடவில்லை. இங்கே குமாரிஹாமியின் உறவிலே பின்னிக் கிடக்கின்றது' என மகிழ்ந்தான்.

ஆனந்தனுடைய உறவு நெருக்கமாக நெருக்கமாக, குமாரிஹாமி யினுடைய போக்கிலேயும் மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் அவனுடைய சட்டைப் பையிலே கை வைத்து, 'எனக்குச் செலவுக்குச் சல்லி வேணுந்தானே?' என்று உரிமையுடன் சிலவேளைகளில் பணம் எடுத்தவள் அந்தப் பழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டாள். அவளுக்குப் பணம் தேவையிருக்கலாமே என்ற எண்ணத்தில் ஆனந்தன் பணம் கொடுக்க முன்வந்தாலும், 'நாங் வேசப் பெண்ணா?.. சல்லி தூறுதுங்.' என்று மறுக்கத் தொடங்கினாள். பாதி நடுக்கலவியிலே, 'டார்லிங்... நீங்க என்னைக் கைவிட்டா நாங் இந்த உசிரை வெச்சிருக்கமாட்டேங்...' என்று காதல் மொழி பேசிக் குழையத் தொடங்கினாள்.

நாங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓடிக் கொண்டிருக்க ஒரு நாள் விடிந்தது. அவள் தான் கர்ப்பவதியாக இருக்கும் தகவலைத் தெரி வித்தாள். 'சத்தியமா நீங்கதானே இதுக்குப் 'பப்பா'. என்னைக் கல்யாணங் கட்டத்தானே வேணுங்..' என்று கண்களில் நீர்பெருக்கி ஒற்றைக் காலில் நின்றாள்.

என்ன செய்வதென்றறியாத ஆனந்தன் அழகரத்தினத்தின் ஆலோசனையை நாடினான். அவன் துணுக்குற்று விழித்தான்.

“ஆனந்தா! உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிகள் இப்படித்தான் இரு கண்களையும் திறந்து கொண்டு சேற்றிலே குதிக்கிறார்கள். சித்திரக்காரனுக்கு

‘மொட’லாக அமர்ந்து சினிமாவில் நடித்துப் புகழும் பணமும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று அலைந்த ஒருத்தியுடன் நமது இன்பத்திற்காக உடலுறவு வைத்துக் கொள்வது என்பது வேறு; அவளையே ஊரறிய மனைவியாக வைத்துக் கொள்வது என்பது வேறு! நானே உடலுறவு வைத்துக் கொண்ட ஒருத்தி என் நண்பனின் மனைவி யாக வாழ்வதென்றால். உன்னுடன் காதல் நாடகம் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் இதே வேளையில், இன்னும் எத்தனை பேரிடம் இதே நாடகத்தை... இவளை உன் மனைவி என்று சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு ஆனையிறவுக்கு வடக்கே உன்னால் போக முடியுமா?... மட்டக்களப்பிலுள்ள ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியர் தேவையென்ற ஒரு விளம்பரம் கண்டேன். சுவடு கூடத் தெரியாது. அங்கு சென்று அந்த உத்தியோகத்திலே சேர்வதுதான் புத்தி” என்று அழகரத்தினம் ஆலோசனை கூறினான்.

‘யாழ்ப்பாணத்து மைனர்’ என்னதான் அற்புதமான தத்துவங்கள் பேசினாலும், யாழ்ப்பாணத்திற்கு வடக்கே வெள்ளை வேட்டிக்காரருடன் ஒருவனாகவே வாழப் பிரியப்படுகின்றான் என்பதற்கு இந்த அழகரத்தினங்கூட விதிவிலக்கல்ல!” என்று ஆனந்தன் நினைத்துக் கொண்டாலும், அவன் காட்டிய வழியிலே மட்டக்களப்பிற்கே சென்றான்.

‘மதுவும் அதன் போதையிலே நடத்தப்படும் காமசுகமும் வேண்டாம்.’ புதுமனிதனாக வாழ்க்கையை இலக்கியத்திற்கு அர்ப்பணித்து வாழும் இலட்சிய வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் உறுதியுடன் மட்டக்களப்பிற் குடியேறினான்.

நினைவு நிலையில் உருட்டப்பட்ட கனவுத்தொடர் அற, ஆனந்தன் விழித்தான். இரவு நங்கையின் இருட்கோலம் அறையிலே விரிந்திருந்தது.

குமாரிஹாமியிடமிருந்து விலகி மதுவைத் தொடுவதுமில்லை என்ற உறுதியுடன் வந்தவன்... இன்று மது போதையிலே அதே குமாரிஹாமியின் வீட்டிலே படுத்துக் கிடக்கின்றான். விசித்திர நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்தது தான் மனித வாழ்க்கை! என்ற நினைவுடன் ஆனந்தன் எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

திடீரென அறையில் வெளிச்சம் பரவியது. அதைத் தொடர்ந்து குமாரிஹாமி அறையிலே பிரசன்னமானாள். காலத் தேய்விலே அவளுடைய வனப்பின் ஒரு அணுதானும் சோரம் போகவில்லை.

‘கழுத்திற்க்கிச் சட்டை தைக்கும் நாகரிகமே என் மார் பழகைப் பறைசாற்றத்தான் தோன்றியது’ என்று சொல்லும் கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தான்.

“ஆனந்த எலும்புங்கோ.. மிச்சாங் குடிச்சா அப்பிடித் தானே...”
அதே மயக்கு மொழித் தமிழ்!

“விமலதாசனும், ராகுலனும் எங்கே?” என்று ஆனந்தன் கேட்டான்.

“அவன் ரெண்டு ஆளும் மட்டக்களப்புல போனாங்... வர மிச்சங் நேரமாவான்...” என்று கூறியபடி குமாரிஹாமி ஆனந்தன் அமர்ந்திருந்த கட்டிலை நோக்கி நடந்தாள்.

குமாரின் உள்ளம் விளாம்பழத்தைப் போன்றது. கடமையும் கண்டிப்புமுள்ள உத்தியோகத்தன் என்ற கடினமான வெளியோடு மட்டுமே மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் உள்ளே இருக்கும் பழத்தின் கனிவிலே ஆனந்தன் வியாபித்திருந்தான். அப்படி ஓர் ஆழ்ந்த பாசம். தாயையும் தந்தையையும் இழந்த குமார், தன் ஒரே இரத்த உறவு ஆனந்தனே என்று நினைத்தார். அத்துடன் தன் கண்காணிப்பின்கீழ் தானே அண்ணனும் அப்பனும் அம்மையுமாக அவன் பெருவாழ்வு வாழ்வதைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைக் கோட்டைகள் கட்டியவர். கம்பளையிலிருந்து சென்றபொழுது ஆனந்தன் ஏராளமான கடன்களை அடைக்காது விட்டுச் சென்றிருந்தான். தம்பிக்குத் தெரியாதே முழுக் கடனையும் குமார் அடைத்தார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தம் தம்பிக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இலர் என்று பெருமைப் படுபவர். ஆனந்தனுடைய முதலாவது அபிமான வாசகன் அவரேதான். அழகான கற்பனை, ஆழமான சிந்தனை, மெல்லிய உணர்ச்சிகள்... அவன் வேறொர் உலகத்தில் வாழ்ந்தாலும், அவனுடைய பலவீனங்களுடன் சேர்த்தே அவன் என் தம்பி என்று தன் அந்தரங்க நண்பர்களிடம் புளகாங்கிதமாகக் கூறுவார். தம்பிக்கு ஏற்படும் அவமானங்களைத் தனக்கே ஏற்பட்ட அவமானமாக எண்ணிப் புழுங்குவார். அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் கௌரவம் தன்னையே கௌரவிக்கும் உணர்வினை ஏற்படுத்தும். அண்ணன் இவ்வாறு ஆழ்ந்த அன்பினைத் தன்மீது கொண்டிருப்பதை ஆனந்தன் அறிய மாட்டான். அவன் உறவு முறைகள் பாராட்டாமல் விலகியே நடந்தான். இந்த அந்தரங்க விபரங்களையெல்லாம் ராகுலன் அறிவான்.

குமாரின் உருவில் சட்டத்தின் நிழல் தங்களைத் தொடர்வதான சந்தேகம் ராகுலனுடைய உள்ளத்திலே ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனந்தனை மக்கள் மத்தியிலே அவமதித்து அவன் புகழுக்கு ஊறு

செய்யக் கூடிய 'பிடி' ஒன்றைத் தன் வசம் வைத்துக் கொண்டால், நேர்மை தவறாத குமாருடன் பேரம் பேசலாம் என்று நம்பினான். இவற்றை அவன் தன் சகாவான் விமலதாசனிடம் விளக்கினான். பல சதிகளை உருவாக்கி இயற்றி, இதுவரையிலும் சட்டத்தின் கரங்களுக்குள் சிக்காத இருவருடைய மூளைகளும் சுறு சுறுப்பாக வேலை செய்தன. திட்டமும் உருவாகியது.

மீனாவின் மூலம் ஆனந்தனுடைய அறிமுகத்தைப் பெறுவது விமலதாசனுக்குச் சுலபமாயிற்று. சந்தர்ப்பங்களும் அவனுக்குச் சாதகமாக அமைந்தன. கமலி காணாமற் போனதும் அதைத் தொடர்ந்து ஆனந்தன் வெளியேறியதும் அவனை எவ்வித சந்தேகத் திற்குமிடமின்றி கல்லோயா பள்ளத்தாக்கிலே அமைந்திருந்த இவ்வீட்டிற்கு இலகுவாக அழைத்து வந்தாயிற்று. குடிப்பழக்கத்தை அவன் மீண்டும் மேற்கொண்டிருந்தபடியால் அவன் பெரும்பகுதி நேரம் சுயசிந்தனையற்றவனாகவும் செயற்படத் தொடங்கினான்.

ஆனந்தன் ராகுலனுடைய வீட்டிற்குக் கொண்டு வரப் பட்டதும், சதித்திட்டத்தின் இரண்டாவது அங்கம் உருவாயிற்று. பழைய உறவுகளை நினைவூட்டி குமாரிஹாமி அவனைத் தன் வசப்படுத்த வேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில் குமாரிஹாமி தன்னுடைய அறையில் அவனுடன் சரஸ் சல்லாப நிலையில் படுத்துக்கிடக்க வேண்டும். முன்னேற்பாடாகக் கதவு பூட்டப் படாமலிருக்க வேண்டும். அதே நேரம் அறைக்குள் நுழையும் ராகுலன் அவர்களை அந்நிலையிலேயே படம் பிடிப்பான். அந்தப் புகைப்படம் ஆனந்தனையும், அவன் மூலம் குமாரையும் பணிய வைக்கும் 'பிடி'யாக அமையும்.

சந்தர்ப்ப வசத்தினாலேதான் ராகுலன் குமாரிஹாமியை மனைவியாக ஏற்றிருந்தான். அவன் முன்னரே சோரம் போன வாழ்க்கை நடத்தியவள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். பொதுவான ஆபத்து ஒன்றைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அவர்கள் கணவன், மனைவியாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். 'கற்பைப் பற்றி நடுத்தர வகுப்பார் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களை எள்ளி நகையாடும் சுபாவம் ராகுலனிடம் இருந்தது. பொலீஸ் இலாகாவிற்கு கடமையாற்றியபோது குற்றவாளிகளின் இளம் மனைவியரின் அவல நிலையைப் பயன்படுத்தி, அவர்களை அனுபவிப்பதில் கில்லாடி! இப்பொழுதும் பண்பலத்தை வைத்துக்கொண்டு தன் மனம் போன வாறெல்லாம் பெண்களை அநுபவித்து வாழ்பவன். எனவே, தன் மனைவியாக நடித்து வாழும் குமாரிஹாமி மாற்றான் ஒருவனுடன் படுத்துக்கிடப்பதைப் பார்க்கவும் படமெடுக்கவும் அவன் கூச்சப் படவில்லை. விமலதாசனுடைய திட்டத்திற்கு அப்பாலும், ராகுலன்

வேறு ஒரு திட்டத்திற்கும் மனத்திற்குள் சுழிபோட்டு வைத்திருந் தான். சட்டத்தின் கரங்களிலிருந்து தான் பூரணமாகத் தப்பிவிட்ட பிறகு, குமாரிஹாமியை விவாகரத்துச் செய்து புது வாழ்வை நிர்மாணிக்கவும் இந்தப் புகைப்படம் மிகவும் உபயோகப்படலாம் என்றும் நம்பினான்.

தான் விவாகஞ் செய்வதற்கு முன்னர் சோரம் போய் இருந்தாலும், ஆனந்தனின் ஆசை நாயகியாக வாழ்ந்திருந் தாலும் கல்யாணமான பின்னர் கணவனையே தெய்வமாக மதித்து வாழ்வதாகவும், மீண்டும் தன்னுடைய உடலைத் தான் அழுக்காக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லையென்றும் தன்னுடைய காதலின் புனிதத்தைத் தன்னுடைய கணவன் மதிக்கவேண்டும் என்றும் குமாரிஹாமி எவ்வளவோ நியாயங்களைக் கற்பித்து மறுத்தாள். 'பணம் - கற்பு - தர்மம் என்று பேசும் நிலையிலா இருக்கின்றோம்? எவ்வழியிலாவது நம்மை நாம் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். நானே சம்மதிக்கும் பொழுது உனக்கு என்ன?' என்று ராகுலன் ஆவேசமாகப் பேசினான். கணவனுடைய வற்புறுத்தலுக்காகத் தான் இசைவதாக அவள் ஒப்புக் கொண்டாள்.

ஆனால் உண்மையில் அவளுடைய மனம் ஆனந்தனுடைய உறவுக்காக ஏங்கித் தவித்தது என்பதும் உண்மையே. தான் ஆனந்தனை ஆபத்திற்குள் மாட்டிவைக்கும் கருவியாக வேண்டியுள்ளதே என்பதற்காகத்தான் அவள் விசனித்தாள்.

அந்தி சாயும் நேரம். குமாரிஹாமி வந்து வற்புறுத்தி அவனை எழுப்பியும் ஆனந்தன் எழும்பவில்லை. 'பாவம், மத்தியானமும் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. வயிறு வெறுமை யாக இருக்கும்' என்ற எண்ணத்தில் அவள் பாதி வேகவைத்த முட்டைகளும் பாண் துண்டுகளும் கொண்டு வந்து வற்புறுத்திச் சாப்பிடச் செய்தாள். அவள் பரிவு காட்டியதற்கு அவனுடைய மனம் நன்றி செலுத்தினாலும், பண்டைய நெருக்கத்துடன் அவள் பழகுவதை அவன் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை.

'முழுகினால் சுகமான உணர்வு ஏற்படும்' என்ற எண்ண மேற்படவே, அவன் ஸ்நானம் செய்தான். அப்பொழுது உண்மையிலேயே புதுப்பொலிவுடன் காணப்பட்டான். அந்தக் கோலத்தில் அவனைக்காண, அவளுடைய பழைய ஆசைகள் புதிய வேகத்திலே பொங்கின. குமாரிஹாமி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றிக் குழைந்தாள். அவளிடமிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகவேனும் ஏதாவது புத்தகத்தை வாசிக்கலாமென்று நினைத்து ராகுலன் அடுக்கி வைத்திருக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்தான். எல்லாமே துப்பறியும் மர்மநாவல்கள். அத்தகைய நாவல்கள் அவனுக்குப் பிடிக்காது; இருப்பினும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு 'செற்றி' ஒன்றில் அமர்ந்து அதன் பக்கங்களைப் புரட்டத் தொடங்கினான்.

புத்தகங்களின் பக்கங்களைப் புரட்டும்போதே பல சிந்தனைகள் அவனை மொய்த்தன. எட்டு மணியைக் கண்கணத்துக் கொட்டிய கடிகார ஒலியிலே சிந்தனைமொய் அறுந்தது.

அப்படி அறுந்த சிந்தனை, மீண்டும் வேறொரு சுவட்டிலே செயற்படத் தொடங்கிற்று. 'மணி எட்டாகியும் ஏன் இந்த விமலதாசனையும், ராகுலனையும் காணவில்லை... என்னையும் இந்தக் குமாரிஹாமியையும் தன்னந்தனியே இந்த வீட்டிலே இருக்கவிட்டு... எனக்கும் அவளுக்கும் முன்னர் இருந்த தொடர்பு இவர்களுக்குத் தெரியாதா... இந்தக் குமாரி ஹாமியுடன் தனியே இருப்பது மடியிலே நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பது போல! பழைய தனக்கும் சரஸமும் சொட்ட... நான் ஸ்நானம் செய்ய ஆயத்தமானபொழுது, என் மயிரைச் செல்லமாகக் கோதி, 'ஆனந்த! நான் யாருக்குப் பொஞ்சாதியாயிருந்தாலும் என் குழந்தைக்கு நீ தானே அப்பா?' என்று தன் மகளின் படத்தைக் கூட என்னிடங் காட்டினாள். அதன் சாயலிலே என் சாயலைக் கூட இனங்காண முடிவையும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவளுக்கு என் நினைவாக 'ஆனந்தி' என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறாளாம். அந்தத் துர்ப்பாக்கியம், குமாரிஹாமியின் தாய் வீட்டில் வளர்ந்து வருகின் றாளாம்...' என்ற நினைவுகள் எழுந்ததும், ஆனந்தியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஆனந்தனின் மனதிலே எழுந்தது. அந்த அற்பாயுசு ஆசை மடிவதற்கிடையில் குமாரிஹாமி எதிரில் வந்து நின்றாள்.

அவள் மதுப்போத்தலையும், ஒரு கிளாசையும் அவன் அமர்ந்திருந்த 'செற்றி'க்குப் பக்கத்தில் கொண்டுவந்து வைத்தாள். அவளை அவன் விழிகளிலே வினாவெழுப்பிப் பார்த்தான். அவள் முகம் மலர்ந்தது.

"அவர்களை இன்னமும் காணவில்லை. நான்குடிப்..." என்று ஆனந்தன் கோபங்கக்கி ஏதோ சொல்வதாக இருந்தான். ஆனால் அவன் அதற்கிடையில், "நீங்க கவலைக்கு மிச்சங் குடிச்சது சுட்டித் தாங் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாங்... இப்ப கொங்சங் குடிச்சாத்தாங் நல்லம். அப்பதாங் கொஞ்சம் 'மஜா' வருவாங்.. அவங்க வராட்டா குத்தமில்ல... நாங்க ரெண்டு பேருந் சாப்பிடுறாங்; தூங்கிறாங்..." என்று அதே - பழைய - கிள்ளை மொழி பயின்று கிளாஸிலே மது ஊற்றி நீட்டினாள்.

படே

அஞ்சிமாமநீ பஞ்செனட்டு

கிளாஸைக் காலியாக்கியதும்
மீண்டும் சிந்தனைகள் அவனை
மொய்த்துக் கொண்டன.

‘அன்று மனோகரனுடைய
வீட்டிற்கு முன்னால் என்னை எரித்து
விழுங்குபவள் போல் பார்த்த இவள்,
இன்று முதல் காதலின் வசப்பட்டுத்
தன்னை இழந்தவளாகப் பழகுவதன்
விந்தை என்ன...? தனக்குச் சௌகரியமான
வாழ்க்கை ஒன்றைத் தேடுவதற்குத்தான்,
தன் உடலைச் சூதாட்டப் பொருளாக்கி
யிருந்தாளென்றால், ராகுலனை மணந்த
துடன் அந்த லட்சியம் பூர்த்தியாகி
விட்டதல்லவா...? ஆம், குமாரிஹாமி
நான் உன்னை எப்பவோ காதலித்திருக்
கலாம். இப்பொழுது உன்னைக் காதலிக்க
வில்லை. குற்றம் என்னுடையதாக இருக்க
லாம். நீ அன்றிருந்த அதே மனோ நிலை
யிலே தான் இருக்கின்றாய்? ஆனால்,
இந்த ஆனந்தன் எவ்வளவோ மாறி
விட்டான்...’

இத்தகைய சிந்தனைகளுடன் அவன்
மதுவை அருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது குமாரிஹாமி தன்னை
நன்கு அலங்கரித்த நிலையில் வந்து
‘செற்றி’யின் சட்டத்தில் அமர்ந்து, அவ
னைத் தழுவுவது போலத் தீண்டினாள்.

“வேண்டாம், குமாரி.. இது முறையில்லை..” என்று சற்று நகர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“என்ன ஆனந் நீங்க சொல்றது? நாங் அவன் பொஞ் சாதியா இருந்தாலுங், ஒனக்குத்தானே மொதமொத நெஞ்சு கொடுத்தது?” என்று நெருங்கினாள்.

“என்மீது நீ அன்பு செலுத்துவது உண்மையானால், என்னைக் குழப்பாதே... என்னைத் தனிமையில் விடு...” என்று ஆனந்தன் சீறினான்.

அந்த அவமதிப்பைத் தாங்க மாட்டாதவளாக அவள் கேவிக் கேவி அழுதுகொண்டே தன்னுடைய படுக்கையறைக்குள் ஓடினாள். பாவம் அவளைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டுமென்ற கசிவு அவனுடைய உள்ளத்திலே தோன்றியது. அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்று... என்று எழுந்த அந்த எண்ணத்தை அவன் முளையிலேயே கிள்ளி எறிய, அவனுடைய மனதிலே எழுந்த பிறிதொரு சிந்தனை உதவியது. பெண்களுக்கு ஆண்டவன் மிகச்சிறிய உள்ளத்தை வைத்திருக்கின்றான். இதனாற்றான் பெண்ணிற்கு உள்ளம் இருக்கின்றதோ என்று ஆண் சந்தேகப்படுகின்றான். பெண்ணுடைய அந்தச் சின்னஞ்சிறு உள்ளத்திலே அன்பையோ விசுவாசத்தையோ பதிக்க முடியாது. எனவேதான் பெண்ணுடைய அன்பு தண்ணீரில் எழுதப்படுகின்றது. அவளுடைய விசுவாசம் மணலிலே தீட்டப்படுகின்றது..”

கடிவாளமற்ற குதிரையாய்த் தன் சிந்தனைகளை அலைய விட்ட ஆனந்தன், “ஆ! இங்க வாங்கலேன். நமக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறாங்... அம்மே... அம்மே...” என்ற குமாரிஹாமியின் அவலக் குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்றான். ‘இந்தப் பெண்கள் அவசரப் புத்தியில் எதையும் செய்யக் கூடியவர்கள்..’ என்று நினைவு உதித்த வேகத்தில் அறைக்குள் சென்றான்.

அங்கு அவளைக் கண்ட கோலத்தில், பாசாங்காகவே அவள் அவலக்குரல் எழுப்பியிருக்கின்றாள் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

அவள் அரை நிர்வாண கோலத்தில், கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தாள். மார்பின் பெரும்பகுதி அசினம் மட்டுமே போர்த்திய அம்மண கோலத்தில் கவர்ச்சி காட்டியது. ‘ஒனக்குத்தானே மொத மொத நெஞ்சு கொடுத்தது’ என்ற வாக்கியம் அவன் மனதிலே மிதந்தது. சேலை கலைந்து, நிலத்திற்கும் கட்டிலுக்குமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ‘றேந்தை’க் கரை வைத்துத் தைத்த பாவாடை முழங்காற் சில்லையும் காட்டிக் குலைந்திருந்தது. கண்கள் அடக்க முடியாத காமவெறியில் பாதி திறந்தும் பாதி முடியும் கிடந்தன.

“ஆனந்த்! என்னைக் கொலை செய்ய வேணாங்...” என்று அவன் உதடுகள் கெஞ்சின.

கைகளிரண்டும் தன்னை அணைத்துக் கொள்ளும் படியான அபிநயத்தில் விரிந்தன.

அந்தக் கவர்ச்சியான அம்மணக் கோலத்தைக் காணக் கூச்சப் பட்டவனைப் போல அவன் விழிகளை வேறு திசையிலே திருப்பினான்.

“நாங் கொமரியாயிருக்க நல்லம். நான்தாங் லோகத்தில மிச்சங் பசிந்து சொல்லி வந்தது. இப்ப நாங் நல்லமில்லை... நம்ம ஆனந்தி தனிச்சுத்தானே இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பின்னுக்கு ஒரு ஓதவியு மில்லை. அவளுக்கு ஒரு தம்பி வேணும் சுட்டித்தான்...” என எழுந்து அவனைத் தன் அணைப்பிற்குள் ஆட்படுத்திக் கட்டிலில் அமரச் செய்தாள். அந்த அணைப்பின் இதத்திலும் அவன் தூண்டி லாகப் போட்ட ஆசையிலும் ஆனந்தன் தன்னை மறந்தான்.

தந்தத்தின் நிறஞ் சிந்தும் குமாரிஹாமியின் மிருதுத் தசைத் திரள்கள் விரகத்தின் எழுச்சியிலே சிலிர்த்தன. பெண்ணின் காமத்திற்கு அகங்காரமான மிருதுத்தன்மை இருக்கும் போலும்... ஆசைத்தீயைக் கக்கிய அவன் அணைப்பில், ஆனந்தன் சிலகண நேரம் தன்னையே மறந்தான். ஒருவன் அதீத மது போதையிலே சுயத்தை இழந்து தன்னை மறப்பது போலவே, அதீத காமவசப் பட்டும் சுயத்தை இழந்து தன்னை மறக்கின்றான். இந்த இயல்பிற்கு இசையவே ஆனந்தன் தன்னை மறந்திருந்தான். ஆனால் அடுத்த கணமே அவனுடைய சுயம் விழித்துக்கொண்டது. அப்பொழுது தான் தன் மனோவிருப்பத்திற்கெதிரான உறவு ஒன்றுக்குத் தான் பலவந்தப்படுத்துவதான எண்ணமும் எழுந்தது. அவளுடைய அணைப்பைத் திமிறிக் கொண்டு கட்டிலிலிருந்து எழுந்தான். வான வெளியில் ‘ஜில்’ லெனப் பறந்த உணர்ச்சிப் பறவை, வெறுப்புக் கணைபட்டு நிலத்திலே விழுந்தது போன்ற நிலை குமாரிஹாமிக்கு. ‘ஆனந்தனை என் அணைப்பிற்கு அடிமைப்படுத்தும் சக்தியை என் வாலை வனப்பு இழந்து விட்டதா?’ என்ற எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட மனச்சரிவும், நிறைவேறாத காமமும் அவன் உடலை நடுங்க வைத்தன... விழிகளிலே நீர்ப்பூக்கள் நுகும்பு வைத்தன!

ஆனால் ஆனந்தனுடைய கற்பனையில் பிற்தொரு விநோதக் காட்சி விரிகின்றது.

அவன் படுத்துக் கிடக்கும் கட்டில் பென்னம் பெரிய சிலந்திக் கூடாக மாறுகின்றது. வசமிழந்த காமத்தால் துகில் விலகிக் கிடக்க அம்மண சதைக்கோள விருந்து படைக்கும் குமாரிஹாமியின் உருவம்

ஒரு சிலந்தியாக மாறுகின்றது... அந்தச் சிலந்தியின் சுந்தர சாகசத்தில் வசமிழந்த ஆண் சிலந்தியொன்று அந்தச் சிலந்திக் கூட்டிற்குள் நுழைகின்றது. கலவிக் களியின் பின்னர் ஆண் சிலந்தி இன்பப்போதையில் மயங்கிக் கிடக்கிறது. அப்பொழுது எதிர்பாராதது நடைபெறுகின்றது. தான் கொடுத்த இன்பத்திற்கான பரிசுப் பொருளாக ஆண் சிலந்தியைப் பெண் சிலந்தி புசிக்கத் தொடங்குகின்றது. கண்ணே இன்பத்திற்காகத் தன்னையே அழித்துக் கொள்ளும் ஆண்சிலந்தி! குமாரிஹாமியிலே தனக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பின் காரணம் அவனுக்குத் தெளிவாகிறது. அதே சமயம் குமாரிஹாமிக்கு ஏற்பட்ட இச்சாபங்கம் பற்றிய அனுதாபமும் அவனுடைய மனதிலே துளிர்ந்தது.

“குமாரி! என்னை மன்னித்து விடு... நம்முடைய பழைய தொடர்புகளை மறந்து புது வாழ்க்கை வாழ்வதுதான் முறை. அந்தத் தொடர்பு பல ஜன்மங்களுக்கு முன்னர் இருந்ததாக வைத்துக் கொள். நான் உன்மீது கொண்ட அன்பு குறைந்து விட்டதென்றோ, உன்னை வெறுக்கின்றேன் என்றோ நினைத்து விடாதே... நான் மித்திரத் துரோகம் இழைக்கப்படுவதையே வெறுக்கின்றேன்” என்று ஆனந்தன் நிதானமாகக் கூறினான்.

‘நான் உன் மீது கொண்ட அன்பு குறைந்து விட்டதென்றோ உன்னை வெறுக்கின்றேன் என்றோ நினைத்து விடாதே...!’ என்ற சொற்கள் அவனை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே நெய்யுற்றவே உதவின. வெறி பிடித்தவனைப் போல எழுந்தோடி வந்து ஆனந்தனுடைய கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். ஆசை உந்திய வேகத்திலே அவள் விழிகள் நீர் சொரிந்தன. குழந்தைப் பிள்ளையாகத் தேம்பி, “அநே சுது. எக்க சரய-” என்ற சொற்களை மந்திரமாக உச்சரித்தாள். பிச்சை கேட்கும் பாவனையில் அக்குரல் அடித்தொண்டையிலிருந்து வெளிவந்தது. மாமிசப் பலவீனங்களை உதறித் தள்ளும் ஆக்ரோஷத்தில் அறிவு விழிப்பில் கொண்டது. அந்த வேகத்தில், அவளை நிலத்தில் உதறித் தள்ளி கதவுக்கு விரைந்தான்.

“உம்ப பிரியியெக்த. பன்னத்த. வஹம்பிட வெயாங்...” என்று சிறிச் சினந்து கட்டிலிலே போய் விழுந்தாள் குமாரிஹாமி.

பழையபடி ‘செற’றியிலே வந்தமர்ந்த ஆனந்தனின் மனம் மிகவுங் குழம்பியிருந்தது. தன்னை ‘ஆண்மையற்றவன்’ என்று அவள் இழிவாக உதிர்த்த வார்த்தைகள் போலியான ஆண்மை உணர்ச்சியைப் பிய்த்துப் பிழிந்தது. ‘தாய்வழிச் சமூகம் இருந்த காலத்தில் யார் கற்பைப் பற்றிப் பேசினார்கள்? பெண் சந்ததி விருத்திக்கான சாதனம் என்று மட்டுமே கொள்ளப்பட்டாள். தனிச் சொத்துரிமையைப் பேணும் மத்திய தர வகுப்பினர் தமது சுய சௌகர்யத் திற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்ட நெறிதான் கற்பு. இயற்கை சார்ந்த

உணர்ச்சிகளுக்கு மடிந்து வாழ்பவர்களுக்குக் 'கற்பு' என்பது அர்த்தமேயற்ற வெற்றுச் சொல். என் ஆண்மை பிச்சை கேட்கப்படுகின்றது. ஆம். பிச்சையேதான்! சந்ததி விருத்திக் காகச் சோதனைக் குழாய்கள் மூலம் கர்ப்பந்தரிக்கும் பெண் சோரம் போகவில்லையென்றால், சந்ததி விருத்திக்காக மட்டுமே பிறனை நாடும் ஒருத்தியின் செயல் எவ்வாறு சோரம் போனதாக இருக்கமுடியும்? பாவம் குமாரிஹாமி...' என்று அவள் பக்கமாக ஆனந்தனின் மனம் குழைவதற்கும் சுவர்க்கடிகாரம் ஒன்பது அடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அந்தக் கணம் 'பிளாஷ் பல்ப்' ஒளி சிந்த அவனைப் படம் பிடித்து எதிரில் நின்ற ராகுலன் 'தாங்யூ' என்றான். அவனுக்குப் பின்னால் நின்ற விமல்தாசன் "நான்தான் இப்படியே படமெடுக்கச் சொன்னேன். படம் இயற்கையாக அமைந்துள்ளது. படம் எடுக்கப் போகின்றார்கள் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டதுமே மனிதன் நடிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றான். மனிதனுடைய இயல்பான முகத்தைப் புகைப்படத்தில் பார்க்க வேண்டுமென்றால் அவன் எதிர்பாராத சமயத்தில் அவனைப் படம் பிடிக்கவேண்டும். ஆனந்தா! நீ எழுத் துலகச் சிந்தனையுடன் ஒன்றியிருக்கும்பொழுது உன்னுடைய முகத்தில் அலாதியான தேஜஸ் தோன்றுவதைக் கண்டிருக்கின்றேன். அதனை அப்படியே படம் பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இன்று தான் பூர்த்தியானது..." என்று விளக்கப்படுத்தினான். அவன் பேசும் வார்த்தைகள் உண்மையானவை அல்ல என்பதை ஆனந்தன் இலகுவாகப் புரிந்து கொண்டான்.

ராகுலனும் விமலதாசனும் தங்களுடைய திட்டம் இப்படி ஏமாற்றத்தில் முடியும் என்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை. சரியாக ஒன்பது மணிக்குத் தன்னுடைய கூட்டிலில் ஆனந்தனை இணக்கமான நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று குமாரி ஹாமி வற்புறுத்தப் பட்டிருந்தாள். அவளுடைய சாகஸத் திறனிலும் ஆனந்தனின் பலவீனத்திலும் அவர்கள் முற்றாக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, ஆனந்தன் 'செற்'றியிலே தனியாக அமர்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கக் காணப்பட்டான். கமராவும் கையுமாக வந்த தன்னை ஆனந்தன் சந்தேகத்துடன் பார்க்கக்கூடாது என்பதற் காகவே மேற்படி படம் எடுக்கப்பட்டதற்கு ஒரு விளக்கம் கொடுக்கப் பட்டது.

குமாரிஹாமியின் சாகஸம், ஒன்பது மணி அடித்தல்; இவர்கள் படம் பிடிக்கத் தயாராகக் 'கமரா'வுடன் வரல் ஆகியன திட்ட மிடப்பட்ட ஒரு சதியின் அங்கங்கள்...

'நான் உயிருக்கு உயிரான கமலியைத் தேடி அலைகின்றேன்... என் தேடலில் இவர்களும் பங்கு கொள்வார்கள் என்று எதிர்

பார்ப்பது பைத்தியக்காரத்தனம். சதிக்காக ஊரறியக் கூடிய மனைவியின் பெண்மையைக் கூடச் சூதாடக்கூடிய இவர்கள் கொலை செய்வதற்குக்கூட அஞ்ச மாட்டார்கள். இன்ஸ் பெக்டர் ரகுநாதன் கூறியது போல இவர்களுடைய வாழ்க்கைக்குப் பின்னால் ஏதோ மர்மம் இருக்கின்றது. இவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு சீக்கிரம் விலகிப் போக முடியுமோ அவ்வளவுக்கு நல்லது...' என்ற முடிவுக்கு ஆனந்தன் வந்தான்.

தன்னுடைய நினைவுகளை ஒரு புன்னகையால் மூடிமறைத்து- "அந்த அலாதியான தேஜஸ் தோன்றும் படத்தின் பிரதியொன்றை எனக்குத்தர மறக்க வேண்டாம்" என்றான்.

"ஆனால் அண்ணா! முதற்பிரதி எனக்குத்தான்" என்று கூறியபடி மீனா அங்கு தோன்றினாள். வானத்திலிருந்து குதிப்பதைப் போன்று மீனா எப்படி அங்கு வந்தாள் என்ற திகைப்பு முதலில் ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்புக்குச் சென்றிருந்த இவர்களுடன் மீனா வந்திருக்கக் கூடும் என் நினைத்து மனநெதளிந்தான்.

"குமாரி... குமாரி!" என்று குரல் கொடுத்து தாங்கள் வந்து விட்டதைச் சூலகமாகத் தெரிவித்தான் ராகுலன்.

குமாரிஹாமி பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தாள். அவளுடைய குரல் உணர்ச்சியற்றதாகவும், உறுதியாகவும் ஒலித்தது. சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் உணர்ச்சியைக் கொட்டிய அதே அவளுடைய குரல்தானா என ஆனந்தன் வியந்தான்.

"ஆனந்த் எப்படியும் ஆறுமணிக்கிடையில் திரும்பி விடலா மென்றுதான் சென்றோம். வரும்வழியில் உன் மனைவி ராணிக்குச் சில ஆறுதல் மொழிகள் சொல்லி வரவேண்டுமென்று விமலதாசன் விரும்பினான். தெரியாதா? ஒரு வேலையைத் தொட்டு இன்னொரு வேலையாக நேரம் போனதே தெரியவில்லை... குமாரிஹாமி உன் சௌகரியங்களை எல்லாவற்றையும் கவனிப்பாள் என்று நினைத்தேன். அவள், உன்னை உன் பாட்டிற்கு விட்டுவிட்டு அவள் தன் பாட்டிற்குச் சென்று படுத்திருக்கின்றாளே..." என்று சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத பல தகவல்களை ஒன்றிணைத்தான்.

'குமாரிஹாமியை அவளாக இருக்க நீங்கள் விடவில்லை. நானாக இருக்க அவளும் உதவவில்லை' என்று சொல்ல நினைத்தான் ஆனந்தன். அதற்கிடையில் குமாரிஹாமியே அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

'சற்றுநேரத்திற்கு முன்னர் வசமிழந்த காமத்தாற் காதற் பிச்சை கேட்ட அதே குமாரிஹாமிதான் இவள் என்பதை யாரும் நம்ப மாட்டார்கள்' என்ற நினைவு ஆனந்தனுக்கு இயல்பாகத் தோன்றியது. அவள் அடக்கமான குடும்பப் பெண்ணாகத் தோன்றினாள்.

ஏமாற்றத்தில் விளைந்த வெறுப்பினை விழிகளில் ஏந்தித் தன்னைச் சுடக்கூடுமென்று ஆனந்தன் நினைத்தான். அவளுடைய முகம் முழு நிலவின் சாந்தத்தைக் கொட்டியது. அதிலே மந்தகாசம் தவழ்ந்தது. விழிகளின் கடைக்கோடிகளில் மட்டும் சோகத்தின் இலேசான ரேகைகள்.

“சுத்த பொய்சட்டிதானே பேசுறாங். நமக்கு ஒண்ணும் தூக்கம் போகல்ல. பவல் எல்லாங் நாங் அவங்கட வேலை தாங் பாத்தது- அவங்க பெரிய ஆள்தானே! பத்திரிகை எல்லாங் எழுதுறதுசட்டி மிச்சங் ஹொந்த இந்த ஆள்... அது சட்டி நம்ம பேச்சு சரிப்படுறது இல்ல... அதுங் அவனுக்குப் புரியமில்லதானே?” என்று விளக்கம் கூறி, பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் அடுக்களைப் பக்கம் நடந்தாள்.

“இல்லை ரகு! எல்லா சௌகரியங்களையும் குமாரி ஹாமி அக்கறையாகக் கவனித்தாள்... எனக்கு மட்டக்களப்பில் அவசர அலுவல் ஒன்று இருந்ததை மறந்து போனேன். நீங்கள் வரும் வரையில்... இருந்து உங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்வதுதான் முறையென்று காத்திருந்தேன்” என்று ஆனந்தன் சொன்னான்.

“What is the matter with you... நாங்கள் உங்களுக்கு தேனான செய்தி யல்லவா கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்? எழுத்தாளர் ஏதோ கற்பனையில் “நாங்களெல்லோரும் எதிரிகளென்று நினைத்துப் பிய்த்துக் கொண்டோடப் பார்க்கின்றார். மிஸ்டர் ராகுலன்! பொலிஸ்காரர்கள்தான் எதையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்ப் பார்கள் என்று சொல்வார்கள். சந்தேகங் கொள்வதில் எழுத்தாளர் பொலிஸ்காரரையும் மிஞ்சிவிடுவார்கள் போலல்லவா தோன்று கின்றது...” என்று கூறிய மீனா, ஆனந்தனுடைய கையைப் பற்றி அவனை அமரச் செய்தாள். அவனும் அவளுடைய மென்ஸ்பரிசத் திற்குள் சுட்டுண்டவனைப் போல அமர்ந்தான். ஆனால், உண்மையில் மீனாவின் அறிவு விழித்துக் கொண்டதை அவதானித்துத்தான் அவ்வாறு செய்தான். தான் இவர்களுடைய செயல்களிலே சந்தேகங் கொண்டுவிட்டதைக் காட்டிக் கொள்ளாது நடக்க வேண்டுமெனவும் தீர்மானித்தான். தன் சிந்தனைகளை வெளியிற் காட்டாது, மீனா சொன்னதில் ஆர்வங்காட்டுபவனைப் போல, “அந்தத் தேனான செய்தி, மீனாவின் தேனநிகர்த்த இதழ்களாற் கேட்பது சுவையாக இருக்கலாம்” என்றான்.

“கமலி உயிருடன் இருக்கிறாள்...” என்றாள் மீனா.

“அவள் உயிருடன்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஓராயிரம் முறை சொல்லிவிட்டார்கள்...”

“இது ஊகமோ, கற்பனையோ இல்லை எழுத்தாளரே! அவள் எழுத்தாளர் ஆனந்தன்மீது கொண்ட கோபத்தினால், தற்கொலை

செய்யும் நோக்கத்துடன் மட்டக்களப்பு வாவியிலே குதித்தாள். அப்பொழுது இன்னொரு எழுத்தாளரான ஞானரதன் காப்பாற்றினார். அவள் தற்சமயம் பிறிதொரு எழுத்தாளரான மனோகரன் வீட்டிலே வசித்து வருகின்றாள்...”

உடனேயே மனோகரன் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும்; கமலியைப் பார்க்க வேண்டும்; அவளுடன் பேசவேண்டும் என்றெல்லாம் ஆனந்தனுடைய மனம் தவித்தது. இருப்பினும், இந்த ஆசையை நாளைக்குத்தான் நிறைவேற்றுவதில் சாத்தியம் என்பதை அறிவு உணர்த்தியது.

இந்த உரையாடலிற் கலந்து கொள்ளாது, விமலதாசனும், ராகுலனும் மூலையிலே நின்று குசுகுசுத்தார்கள். பின்னர் ராகுலன் அடுக்களையை நோக்கி விரைந்தான். அவர்களுடைய செயல் அவனுக்கு வெறுப்பையூட்டியது. வெளியே சென்று உலாவிவிட்டு வந்து படுக்கலாமென்று தீர்மானித்தான்.

“இன்று முழுவதும் அறையிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்து விட்டேன். சற்று உலாவி விட்டு வருதல் நல்லது” என்று சொல்லி ஆனந்தன் புறப்பட்டான்.

“எழுத்தாளரே! உங்களுடைய கற்பனை உங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் வெளியே வீசும் காற்று உங்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. நானும் உங்களுடன் உலாவ வருவதனால், காற்றுப் பற்றாக்குறையினால், நீங்கள் மூச்சுத்திறை மாட்டீர்களென நான் உத்தரவாதம் தருகின்றேன்” என்று வேடிக்கை யாகக் கூறிக் கொண்டே மீனாவும் அவனுடன் புறப்பட்டான்.

கிட்

வீதிசுமாமம் பூரெகான்பது

ஆனந்தன் வெளியேறும்வரை தனக்கேற்பட்ட ஏமாற்றத்தை வெளியிற் காட்டாது மறைத்திருந்தான் ராகுலன். இப்பொழுது அவனுடைய இயல்பான குணங்கள் விழித்துக்கொண்டன.

‘ஒருவேளை குமாரிஹாமிதான் பொய் சொல்லுகின்றாளோ? தன் மாஜிக் காதலனான ஆனந்தனைக் காப்பாற்று வதற்காக அவளுடைய ‘கற்பு’த் தனத்தை நிலைநாட்டி நாடகமாடியிருக்க மாட்டாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? வேசிப் பெண் களின் மனம்பரந்த மணற்பரப்பென்றும், தன்மீது நடந்து செல்லும் ஆண்களுடைய சுவடுகளை அது மறந்து விடுகிறதென்றும் சொல்வார்கள். ஆனந்தனின் நினைவு மட்டும் சிவனொளிபாத மலையிலேயா பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது’ என்றெழுந்த நினைவுகள் அவனுக்குக் குமாரிஹாமி மீது மேன்மேலும் வெறுப்பினை வளர்க் கவே உதவின.

நிகழ்ந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க மாட்டாது ராகுலன் அவதிப்படுவதை விமலதாசன் உணர்ந்தான். அதைப் போக்குவதற்காக “ரகு! நீ திறமையான பொலீஸ் அதிகாரி என்று பெயரெடுத்தவன். ஒரு திட்டம் நிறைவேற்றவில்லையென்றால் எல்லாவற்றையும் கோட்டை விட்டு விட்டோமென்று அர்த்தமா....” என்றான்.

“சில விஷயங்களை ஆண்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களே சாதுர்யமாக நிறைவேற்ற வல்லவர்கள்..... இந்தக் குமாரி ஹாமியால் அவனைத் தன்னுடைய வலைக்குள் சிக்க வைக்க முடியாது போய்விட்டதா?”

“ரகு! நான் நித்திய பிரமச்சாரி வேஷத்திலே திரிவதினால் நான்தான் பெண்களை நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன். பெண்களுடைய முகங்கள் சம்மனசுகளைப் போலத் தோன்றினாலும், அவர்களுடைய இதயங்களிலே சாத்தான்களே குடியிருக்கின்றன. அவர்களுடைய உடலங்கள் தளிர்க்கொடியின் நளினம் காட்டினாலும், அவற்றிலே நச்சுக்கனிகள் தான் விளைகின்றன. அந்நச்சுக்கனிகளின் அழகிலே சிந்தை பறிகொடுக்கும் ஆண்கள், தங்களையே அஞ்சலிப் பொருள்களாக்கி அழிந்து போகிறார்கள்.”

“விமலா! நீயும் அந்த ஆனந்தனைப் போன்று தத்துவமா பேசுகின்றாய்? எழுத்தாளர்கள் வேலையற்ற சோம்பேறிகள்...”

“அந்தச் சோம்பேறிகளின் எழுத்துக்கள் சோம்பலைப் போக்க வாவது உதவுகின்றதே?” என்று கூறி விமலதாசன் சிரித்தான்.

“நீ சிரிக்கிறாய்- குமாரிஹாமியை என் தலையிலே கட்டியடித்து விட்டாயல்லவா? எனக்கு வரும் ஆத்திரத்திலே அவளை இப்பொழுதே கொன்று விடவேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது...”

“அவனைக் கொலை செய்வதற்கான காலம் அவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிட்டதா? ரகு, விரக்தியடைந்த மனத்திலே விரக்திமயமான சிந்தனைகளே தோன்றுகின்றன. விரக்தி தோல்வியின் முதற்படி... பெண்களைப்பற்றி இன்னொரு கருத்தைச் சொல்லவா? பெண்கள் சம்மனசுகளுமல்ல, சாத்தான்களுமல்ல. அவர்கள் வெறும் கருவிகள். அவர்களை அடிமைகளாக உபயோகிக்கத் தெரிந்தவன், இன்பம் அருபவிக்கின்றான். அவர்களை எஜமானிகளாக்கித் துதிபாடுபவன் துன்பம் அருபவிக்கின்றான்...”

“இவற்றை நீயும் பாடமாக்கி வைத்திருக்கிறாயா?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டான் ராகுலன்.

“பாடமாக்கி வைத்ததா?- இது ஓரிஜினலாக என் கருத்துக்களே- மறு திட்டம் வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டதை அறியாது மனத்தை இப்படி விசாரத்திற்குட் படுத்திக் கொள்ளுகின்றாயே...”

“மறு திட்டமா?”

“ஆம். இல்லாமலா மீனா ஆனந்தன் கூடச் சென்றிருக்கின்றான்...?”

“மீனாவும்..... விமலா! நான் எப்படியாவது இந்தக் குமாரி ஹாமியைத் தொலைத்துவிட்டு மீனாவுடன் குடும்ப வாழ்க்கையைத்

தொடங்கத் திட்டமிட்டிருப்பவன். நமது ஒப்பந்தங்களுள் அதுவும் ஒன்று. அதனை மறந்து- இப்பொழுது குமாரிஹாமி யின் பாதையில் மீனாவையும்....”

“ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மத்திமம் என்று சொல்வார்கள். வரும்வழியில் கூட அது சரியாகத்தான் இருந்தது- வரும் வழியில் உன் மனைவி ராணிக்குச் சில ஆறுதல் மொழிகள் சொல்லி வர வேண்டுமென்று விமலதாசன் விரும்பினான் என்று நீ சொன்னதும், ஆனந்தனுடைய முகத்திலே தோன்றிய கலவரத்தைக் கவனித்தாயா?”

“ஆம். கவனித்தேன். அதற்கும்...”

“எனக்கும் ராணிக்கும் அந்தரங்கத் தொடர்பு உண்டு என்ற விஷவிதைகளை இந்நேரம் மீனா ஆனந்தனின் நெஞ்சத்திலே தூவியிருப்பான்- மனித சுபாவந் தெரியாதா? பிரபல எழுத்தாளன் ஒருவனுடைய மனைவி மாற்றான் ஒருவனுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளுகின்றாள் என்ற அவமானத்தை ஆனந்தனால் தாங்க முடியுமா?”

விமலதாசனின் இந்தச் சொற்கள் ராகுலனுக்கு உற்சாகம் ஊட்டின. அவனுடைய முகத்திலே குவிந்திருந்த வியாகூல முகிற் கூட்டங்கள் விலகுவதை விமலதாசன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. “ரகு! என் குறி தவறாது... எப்படியும் ராணியை என் வலைக்குள் சிக்கவைத்து ஆனந்தனை நடைப்பிணமாக்காது விடமாட்டேன்...” என்று குளுரைப்பது போலப் பேசினான்.

அவர்கள் இருவரும் குமாரிஹாமி அடுக்களையிலிருக்கின்றாள் என்ற நினைப்பிலேதான் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். உண்மையில் குமாரிஹாமி இவர்கள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையை ஒற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு திட்டத்துக்குப் பதிலாக இன்னொரு திட்டந் தீட்டுவது அவர்களுடைய சுபாவம் என்பதை அறிந்திருந்தபடியாற்றான் அவ்வாறு ஒற்றுக் கேட்டாள்.

அவ்விடம் விட்டு அகன்ற அவளுடைய உள்ளத்திலே பல சிந்தனைகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பளிச்சிட்டன.

‘இனி நானும் உஷாராக இருக்க வேண்டும். என் சரஸ சாகஸ செயல்களுக்கு மசிந்து கொடுக்காது ஆனந்தன் விழிப்பாக இருந்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது. இது கடவுள் செயல்தான்- என் இனிய ஆனந்த்! உனக்கு இனிமேல் மனதாற்கூட தீங்கு நினைக்க மாட்டேன்...’

ஆனந்தனைப் பற்றிய குளிர் நினைவுகளை ஊடறுத்து ஆனந்தனுடைய சொற்கள் நெஞ்சக் குகையிலே வட்டமிட்டன. ‘நம்முடைய பழைய தொடர்புகளை மறந்து புது வாழ்க்கையைத் தேடுவது தான் முறை... அந்தத் தொடர்பு பல ஜன்மங்களுக்கு முன்னர்

இருந்ததாக வைத்துக் கொள்... நான் உன் மீது கொண்ட அன்பு குறைந்துவிட்டது என்றோ உன்னை வெறுக்கின்றேன் என்றோ நினைத்துவிடாதே... நான் மித்திரத் துரோகம் இழைக்கப்படுவதையே வெறுக்கின்றேன்...'

அந்த வார்த்தைகளிலே தொற்றி அவளுடைய மனம் வேறோர் சிந்தனையில் உலையத் தொடங்கிற்று.

'ஆனந்! இவர்களா மித்திரர்கள்? இவர்கள் சதிகாரர்; துரோகிகள். இவர்களுக்கு ஒரு துரோகமும் நினைத்தும் அறியாத உன் வாழ்க்கையைச் சிதைப்பதையே இவர்கள் இலட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறியாது, நீ கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றாயே!— நமது தொடர்பு பல ஜன்மங்களுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்ததல்ல. அந்தத் தொடர்பு எல்லா ஜன்மங்களுக்கும் போதுமா! நான் உன்மீது கொண்டுள்ள அன்பு இக்கணமிருந்து பெருகும். உனக்கு வரும் ஆபத்தைத் தடுக்கும் பணியிலே என் உயிரைக் கூடப் பணயம் வைப்பேன்.'

இப்படி சிந்தனையிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த குமாரி ஹாமியை ராகுலனின் அழைப்பு நிஜ உலகிற்குக் கொண்டு வந்தது.

குமாரிஹாமி அவர்களிருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான். அவளுடைய முகத்திலே எவ்வித மாறுதலும் காணப்படவில்லை.

கழுத்திற்குத் தைக்கப்பட்ட சட்டையை மேடிட்டு விம்மிய தனபாரங்கள், அவளுடைய கவர்ச்சியை அதிகப் படுத்திக் காட்டியது. அவளுடைய கவர்ச்சிக் கோலமே, ராகுலன் இருந்த மனோநிலையில், வெறுப்புக் கொள்ளத் தூண்டியது.

"அம்மா தனக்கும் மினுக்கும் செய்கின்றாள்தான். ஆனால் ஆனந்தனிடந்தான் கவர்ச்சி பலிக்கவில்லை..." என்றான் ராகுலன் ஏளனமாக.

இந்த வார்த்தைகள் சட்டென்று அவள் விழிகளிலே முனிவினைத் தேக்க, அவர்கள் இருவரையும் வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

"என்னட, சுட்டெரிச்சவிடப் போறவனைப் போல பார்த்தாய்?" என்று எழுந்து அவளுக்கு எதிராக வந்தான்.

"ஏன் ஆத்திரப்படுகின்றீர்கள் மிஸ்டர் ராகுலன்? விருந்தினன் ஒருவன் வந்திருக்கின்றானல்லவா?" என்ற குரல்கேட்டுத்திரும்பிப் பார்த்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன் விஷமப் புன்னகையுடன் நின்றான்.

சூபம்

சூபம்

ஆனந்தனுக்குப் பக்கத்தில் அத்தர் நெடியும் சுடைச்சரக்குகள் கொப்பளிக்கும் லாகிரியும் குழைந்து கக்க, தன் உடலின் பொலிவு சிந்தி மீனா ஓயில் நடை இயற்றினாள்.

ஒரே வண்டியை இழுக்கும் மாட்டு ஜோடியின் கதியில் இருவரும் நடந்து கொண்டிருந்தாலும், இருவருடைய மனங்களும் வெவ்வேறு தடங்களிலே விரைந்தபடியால் மௌனம் நிலவியது.

‘வரும்வழியில் உன் மனைவி ராணிக்குச் சில ஆறுதல் மொழிகள் சொல்லி வரவேண்டுமென்று விமலதாசன் விரும்பினான்’ என்ற ராகுலனின் சொற்கள் அவனுடைய நெஞ்சக் குளத்திலே சிந்தனை அலைகளை எழுப்பியிருந்தது.

‘ஆனந்தா! நீயே எனக்குச் சகலமும்.. கண்டதுமே உங்களிடம் மனம் பறிகொடுத்தேன். என் வசமிழந்தேன்.. மாடமானிகைகளிலே செல்வத்தின் எஜமானியாக இருப்பதிலும் பார்க்க உன் காலடியில் அடிமையாக வீழ்ந்து கிடப்பதைச் சொர்க்க இன்பமெனக் கருதுவேன்... உங்கள் உள்ளத்திலே ஆயிரமாயிரம் இன்பக் கற்பனைகளுக்கு இடமளித்திருக்கின்றாயே, அதிலே இந்த ராணிக்கு ஊசி குத்தும் இடத்தையாவது ஒதுக்கித்தர முடியாதா.... என்னைக் கைவிட்டால்

உன்னுடன்கூட வாழ வேண்டுமென்று ஆயிரம் கனவுகளை நெஞ்சத்திலே வரித்த ஒருத்தியைக் கொலை செய்த பாவம் உங்களை ஒட்டிக் கொள்ளும்” என்றெல்லாம் வடித்த கண்ணீர் நீலித்தனமானவையா? உதிர்த்த சொற்கள் அர்த்தமற்றவையா? ராணி! நீ ஓர் அசைப்பிலே என் இனிய விக்டோரியாவை நினைவுபடுத்தினாய். அத்துடன், ‘நீ ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பதைக் காட்டிலும் அப்பெண் உன்மீது கொண்டிருக்கும் காதல் ஆழமானதாக இருக்குமேயானால் அப்பெண்ணையே விவாகஞ் செய்வது மேல்’ என்று மனோகரன் சொன்னான். உன்னை மணந்தேன். இப்பொழுது என்னைப் பார்க்கிலும் இந்த விமலதாசன் உன்மீது பரிவும் அனுதாபமும் கொண்டுவிட்டான் என்பதை நீ நம்புகின்றாயா ராணி? ஏன் உன்னை அன்று சந்தித்தேன் என்று இப்பொழுது தோன்றுகின்றது-’ என்று நினைத்த ஆனந்தனுடைய உள்ளத்திலே அந்த முதற்சந்திப்பைப் பற்றிய காட்சி விரிகின்றது.

மட்டக்களப்புப் பகுதியிலே ‘பாடும் மீன்’களுக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரசித்தி பெற்றது கோட்டை முனைப்பாலந்தான். அதன் முக்கியத்துவம் பலப்பலவற்றால் உயர்ந்திருக்கின்றது. மட்டக்களப்புப் பகுதிக்கு ஒரு பிராந்திய தினசரி இல்லையேயென்ற குறையை அது போக்கி வருகின்றது. மாலைவேளைகளிலே கோட்டை முனைப் பாலம் ஆழர்வலோகம். ‘தம்பி! சீனாவில் பெய்கிற மழைகூடச் சிவப்பு நிறந்தான்’ எனப் பிரசாரம் செய்யும் மெய்யடியார்; ஜவுளி விலைக் கட்டுப்பாட்டை அமுலாக்கியவர் பிலிப் குணவர்தனா என நிறுவும் அரசியல்வாதி; இப்பொழுது இங்கிலாந்தில் நடைபெறும் கிரிக்கெட் போட்டியில் கிழக்கிந்தியக் கோஷ்டியின் கப்டன் டொன்பிராட்மன் என்பவரின் தம்பி என்று கருதும் விளையாட்டு விசிறி; முதலாவது தமிழன் தோன்றியது ஆலையடிச் சோலையிலேதான் என்பதைக் கடல் கடந்தும் நிறுவிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்; நாட்டிலுள்ள சங்கக் கடைகளின் ஜாதகங்களைத் தன் பாலாமணிச் சட்டைப் பையில் வைத்திருப்பதாக நம்பும் ஒரு சட்டம்பியார்; ஆசிரியர் இடமாற்றங்களை எம்.பி.யின் அனுசரணையுடன் குத்தகைக்கு எடுத்துள்ள இன்னொரு சட்டம்பியார்; அவ்வேளையில் அப்பாலத்தின் மீது நடந்துவரும் பெண்களுடைய பிறப்பு வளர்ப்பு பற்றித் தொகுத்துரைக்கும் சரித்திர வல்லாளர்; ‘சீனி’ போடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்ட வாலிபர்கள் இப்பிரமுகர்கள் வாய்களிலிருந்து உதிர்ந்து விழும் பொன்மொழிகளைப் பொறுக்கக் கூடுவோர்; இத்தியாதி, இத்தியாதி மகா ஜனங்களை ஒன்றாக, வேறு எங்குதான் காணமுடியும்?

மட்டக்களப்பு வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகியும் ஆனந்தனுக்கு

நண்பர் குழாம் பெருகவில்லை. எழுத்தாளன் என்ற முறையில் மனோகரனின் நட்பு கிடைத்தது; மற்றும் சக ஆசிரியர்களுடைய அறிமுகம். எனவே, ஆனந்தனும் மாலை வேளைகளை 'முஸ்பாத்தி'யாகக் கழிப்பதற்கு கோட்டை முனைப்பாலத்திலே நடை பயில்வதுண்டு. மட்டக்களப்பு வாழ் மக்களுடைய உச்சரிப்பு முறை, அவர்கள் தனித்துவமாகக் கையாளும் சொற்கள் ஆகியன வற்றைக் கவனிப்பதில் அவனுக்கு அலாதி மோகம் பிறந்தது. அன்றும் அவ்வாறு கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன் தனக்குச் சம்பமாக ஒரு கார் 'ஸ்லோ' பண்ணியதைக் கவனிக்கவில்லை.

'ஆனந்தா! மட்டு நகரின் பெருமையைப் பார்த்தாயா? பாலத்துக் கம்பியில் உட்கார்ந்தாற்குட எங்களுக்குக் கற்பனை குடம் குடமாக வரும்... உன் கற்பனையைக் கொஞ்சம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு 'சட்' டென்று காருக்குள் ஏறு...' என்று காரை ஓட்டி வந்த மனோகரன் அழைத்தான்.

அவனுடைய அழைப்பை ஏற்றுக் காருக்குள் ஏறிக் கொண்ட ஆனந்தன், "எங்கே?" என்று கேட்டான்.

"கண்ணகி வரலாற்றை மையமாகக் கொண்ட நாட்டிய நாடக மொன்று இன்று நகரசபை மண்டபத்திலே அரங்கேற்றப் படுகின்றது. என் மனைவி ரீட்டாவுக்காக வாங்கிய ரிக்கட் உனக்காவது பயன் பட்டுமேன்."

மேற்படி நாட்டிய நாடகம் நன்றாகவே அமைந்தது. மாதவியாக ஆடியவளுடைய ஆட்டம் பிரமிப்பு ஊட்டத்தக்கதாக அமைந்து. நாடகத்தின் முடிவில் "எப்படி இருந்தது?" என்று மனோகரன் அபிப்பிராயம் கேட்டான்.

"கிராமியச் செழுங்கலைகளும், செழித்துக் கிடக்கும் இங்கு கலை ஆற்றல், இயல்பாக இருக்கின்றது. மனோ! மாதவியின் ஆட்டம் உண்மையிலேயே என்னைப் பிரமிக்க வைத்துவிட்டது. செல்வாக் கையும், அந்தஸ்தையும் பிரயோகித்து, கரிபூசப்பட்ட ஒருபக்க இலவச விளம்பரத்தால் கொழும்பிலே பல 'நுனமணிகள்' பிரபல மடைந்து வருகிறார்கள். ஆனால் அரிய ஆற்றல் இங்கு காட்டி லெறித்த நிலாவாக ஊக்கப்படுத்துவாரின்றிக் கிடக்கின்றது..."

"ஆனந்தா! நீ தான் சுண்டனம் எழுதுவதில் சங்கற்போன் பரம்பரையல்லவா? 'பரணி' வார வெளியீடு இருக்கின்றது. மாதவியாக நடித்த பெண் ஒரு ஆசிரியை. எனக்குத் தெரியும். அறிமுகப் படுத்தி வைக்கட்டுமா?"

"நிச்சயமாக அறிமுகப்படுத்தி வை. நல்ல கலை ஆற்றலைப் பாராட்டி இரண்டு நல்ல வார்த்தை சொன்னாலே தொண்டையின் தண்ணீர் வற்றிவிடுமென்று நம்பும் மனப்பான்மையை நான் அடியோடு வெறுப்பவன்..."

ஒப்பனையறையிலிருந்து ஒப்பனை கலைத்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள் ராணி. ஒப்பனை இன்றியே அவள் அழகிதான்.

“இவர்தான் மாதவியாக நடித்தனர். பெயர் ராணி- இவரை உங்களுக்குத் தெரிகின்றதா ராணி? இவர்தான் மிஸ்டர் ஆனந்தன், பிரபல எழுத்தாளர்...”

“இவர்தான் ஆனந்தரா? ... நான் உங்கள் அபிமான வாசகர்களுள் ஒருத்தி. நேரிற் சந்தித்தது என் பாக்கியமே.”

“அவரும் உங்கள் நாட்டியத்தின் ரசிகர்களுள் ஒருத்தர்...” என்று மனோகரன் சொன்னதும் மூவரும் சிரிப்புப் பரல்களைச் சிந்தினார்கள்.

பழங்காலத்தைப் பற்றி இவ்வாறு ஆனந்தன் மனத்தில் எழுந்த நினைவுகளை ஊடறுத்து, தன்னையே இழந்த ஒரு சுந்தர நிலையில் மீனா பாடலானாள்.

“கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து - நல்ல

காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்து

தெள்ளு தமிழ்ப் புலவோர்கள் - பல

தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார்...”

பாரதியாரின் இந்த அடிகள் ஆனந்தனுக்கு எப்பொழுதும் கவி பைரனுடைய பாடல்களுள் ஒரு அடியையே ஞாபகப்படுத்தும்

Man being reasonable must get drunk

The best of life is but intoxication

இந்த அடிகள் இப்பொழுதும் ஆனந்தனின் மனதிலே எழுந்தது.

‘ஆம் வாழ்க்கையின் பயனே வெறிதான்- இந்த வெறி புகழால் - பணத்தால் - மதுவால்... இதனைத் தொற்றி எழுந்த நினைவுகள் சடைத்து வளருவதற்கு முன்னால், “இந்த எழுத்தாளர்களே இப்படித் தான். பெருமை பிடித்தவர்கள். தங்களுடைய படைப்பு நல்ல தென்றால் மகிழ்வார்கள். ஆனால், மற்றையோருடைய ஆற்றலைப் பாராட்டி நாலு வார்த்தை சொன்னால் நாக்கு உதிர்ந்து விடுமென்று கருதுவார்கள். இன்று கல்லடிக் கடற்கரையிலே இதைப் பாடிய பொழுது ராணி எவ்வளவு பாராட்டினாள் தெரியுமா?” என்று போலிக் கோபம் சிந்தி, மீனா சினுங்கினாள்.

“ராணியா? இன்றா? பாராட்டினாளா?” என்று ஆனந்தன் அவசரப்பட்டுக் கேட்டான். அப்படி அவசரப் பட்டதன் மூலம், தன்னை மிகச் சாதாரண மனிதனாகக் காட்டிக் கொண்டதற்காக ஆனந்தன் வருந்தினான்.

ஆனந்தனுடைய மனோபாவத்தை நன்குணர்ந்த மீனா, “ராணி என் சிநேகிதி. அவள் எதையுமே என்னிடம் ஒளித்ததில்லை. இன்று தான் உயிர் வாழ்வதே விமலதாசனின் அநுதாப வார்த்தைகளினாலேதான் என்று என்னிடம் கூறியிருக்கின்றாள்” என்றாள்.

‘அநுதாபம் எதையெதையோ மறைப்பதற்கு உதவும் பகட்டுச் சொல். எந்த ஒரு பெண் தன் கணவன் தவிர்ந்த அந்நிய ஆடவனுடைய அநுதாப வார்த்தைகளிலே சுகங்காண விழைகின்றாளோ, அவள் தன்னுடைய கற்பைச் சோரம் போக்கும் முதற் காரியத்தை இயற்றிவிட்டாள். ஒன்றை அடைவதற்காக, இன்னொன்றாகக் காட்டிக் கொள்ளும் போலி உணர்ச்சியே அநுதாபம். இலக்கை அடைந்ததும் உணர்ச்சியும் வறண்டு விடுகின்றது. காதல் ஊனையும் உதிரத்தையும் பொறுத்த உணர்ச்சியாகவும் வினையாகவும் அமைகின்றது. அதனாற்றான் காதல் கசப்பான இன்பமாகவும், இனிப்பான துன்பமாகவும் வாழ்வின் சாவாகவும், சாவின் நித்திய வாழ்வாகவுந் தோன்றுகின்றது.....’ என்று ஆனந்தனின் மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

அதே சமயம் மீனாவிடமிருந்து மேலும் விபரங்களையறியும் ஆவலும் எழுந்தது. அவர்கள் வாய்க்காலுக்கு மேலாற் போடப் பட்டிருந்த குறும்பாலம் ஒன்றைச் சமீபித்தார்கள். அவன் கால்களைப் பாலத்தின் கீழே ஓடும் நீர் கழுவக்கூடிய வாக்கில் அதிலே குந்தினான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் சதிபதிகளின் அந்நியோன்யத் துடன் மீனா அமர்ந்தாள்.

அவர்களுடைய கண்களைக் குருடாக்கிய வண்ணம் கார் ஒன்று வளைவிலே திரும்பி அவர்களை நோக்கியே வந்தது.

கிழப்பம்

அதிசயமா மம் சிறப்பித்தான்

அது மனோகருடைய கார் என் பதை அனுமானித்த ஆனந்தனுடைய வியப்பு மேலும் அதிகரித்தது.

மனோகரன் இயல்பாகவே, அமைதியான வாழ்க்கையை நாடுபவன். நேர் சீரான அமைதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவன். எல்லா இயக்கங்களும், நாளாந்தக் கருமங்களும் நேர சூசியின்படி நடப்பதான ஒழுங்குமுறையில் இடம்பெறும். துயில் கொள்ளச் செல்லும் நேரங்கூட அத்தகைய முறையில் அமையும். அத்தகையவன் இந்நேரத்தில், வீட்டிலிருந்து இவ்வளவு தூரத்திலே காட்சியளித்தமைதான் ஆனந்தனுடைய வியப்பிற்குக் காரணம்.

மனோகரன் காரிலிருந்து இறங்கியதும், ஆனந்தன் அவனுக்குச் சமீபமாக விரைந்தான். நண்பர்களுடைய பேச்சுக்குத் தான் குறுக்கே நிற்கக்கூடாது என்று கருதியவனைப் போல, மீனா சற்றுத் தூரத்தில் ஒதுங்கியே நின்றாள்.

“மனோ! இந்த நேரத்தில்.. இங்கே..”

“ஆம். ஆனந்தா! உன் உதவியை நாடி வந்திருக்கின்றேன். விளக்குவதற்கு அவகாசங்கூட இல்லை. காரில் ஏறிக் கொள். வழியில் சொல்கின்றேன்..” அவனுடைய குரலிலே அசாதாரணமான குழப்ப நிலை புரையோடிக் கிடந்ததை ஆனந்தன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

“அவசரபுத்தி, பண்பையும், தர்மத்தையும் அழிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. இந்தப் பரந்த வெளியில் ஒரு கண்ணிப் பெண் தன்னந்தனியாக நிற்கின்றாள். அவள் தங்கி நிற்குமிடத்திலே அவளைச் சேர்த்து விட்டு, உன்னுடன் வருவது தான் முறை!” வார்த்தைகளில் தயக்கம் குழைத்து உச்சரித்தான்.

“தர்மம், அதர்மம் என்பவை நாம் வாழும் தளத்தைப் பொறுத்து நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. உணவுக்காகப் பசுவைப் பலியிடுதல் ஒருவனுக்குத் தர்மமான செயல். ‘ஆகுமானது’ என்றும் ஹாலலானது என்றும் சொல்லுவான். அவன் நம்பும் வேதமும் அதனை வலியுறுத்துகின்றது. அதே செயல் இன்னொரு மதத்தைச் சேர்ந்தவனுக்குப் பஞ்சமா பாதகமாகவே தோன்றும். இதிலே எவனுடைய மதம் உண்மையின் தரிசனத்தை முன்வைக்கின்றது? கிதையிலே திளைத்த ஆனந்தனா இவ்வாறு மருளுகின்றான்?”

அக்கணத்தில் ஆனந்தனுக்குக் கீதையின்மீது கூட ஆத்திரம் வந்தது. “ஐயத்திற்கு இன்னொரு பெயர்தான் தத்துவம். ஐயத்தைப் போக்குவதான பணியில் மேலும் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தும் கலை..” ஆனந்தனுடைய குரலிலே விரக்தி மண்டிக்கிடந்தது. வித்து வத்தையும் களத்தே போக்கி வெறுங்கையனாகக் காட்சியளிக்கும் ஆனந்தனுடைய நிலை, மனோகரனுடைய உள்ளத்திலே வேதனை யைப் பாய்ச்சியது.

“ஆனந்தா! நீதான் பேசுகின்றாயா? தத்துவத்தை நம்பாதவன் என்று கூறுபவன் உண்மையிலேயே தத்தவ ஞானிதான் என்று கூறிய நீதானா இப்படிப் பேசுகின்றாய்? தத்துவ தரிசனமில்லா எவனும் சிறந்த கவிஞனாகவோ, எழுத்தாளனாகவோ இருக்க முடியாது. ஆண்டவன் என்பவன் இல்லையென்றாலுங்கூட, தேவை குறித்து அவனைப் படைக்கும் ஆற்றல் தத்துவத்திற்கு உண்டு.”

ஆனந்தனுடைய மனம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டது. விவாதத்தை நீட்ட விரும்பவில்லை... “வேல்விழி மாதொருத்தி நிற்கும் இடத்தைக் குருஷேத்திரத்திற்கு உவமிப்பதிலே கவித்துவம் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வந்தேன்...”

“ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலேயும் ஒவ்வொரு குருஷேத்திரம் இருக்கின்றது. நம் மூதாதையரின் விந்துச் செழுமை வழிப் பிறந்து தாமே சுயங்களாகிவிட்ட இனசன பந்துக்கள் தனித்தனி இச்சைகளுடன் செயல்படுகின்றனர். சுயமான சுயங்களுடன், சுயமான நாம் மோதும்பொழுது ஏற்படும் வியாகூலங்களைப் பார்க்கிலும், உடலிலேயே நடைபெறும் குருஷேத்திரப் போர் அதிக வியாகூலம் தரவல்லது. நான் என்ற ஒரே சுயத்தின் அங்கங்களாக உணர்ச்சிகளும் சிந்தனைகளும் இடம்பெறுகின்றன. ஆனந்தா! நாம் அதிகம் பேசும் நிலையில் இல்லை. நண்பன்

என்ற முறையில் உதவினோரி வந்திருக்கின்றேன். அவகாச மில்லை. ஏறிக்கொள்ள காருக்குள்...”

“மீனா...”

“திரும்புவதற்கு அவளுக்கு வழி தெரியும்...” என்றான் மனோகரன் பிடிவாதமாக.

நண்பர்களுடைய பேச்சிலே தான் குறுக்கிடுதல் முறையன்று என்ற பாவனையிற் சற்றே தூரத்தில் ஒதுங்கி நின்ற மீனா பொறுமை யிழந்தவளாகவும், அதே சமயம் அவர்களுடைய பேச்சு தன்னைச் சுற்றியதாக இருக்கலாமோ என்று பெண்களுக்கு இயல்பாக ஏற்படும் சந்தேகப் புத்தியினாலும் அவர்கள் நிற்குமிடத்திற்கு வந்தாள்.

“அவசர உதவி ஒன்றை நாடி ஆனந்தனைத் தேடி வந்தேன். தாமதமின்றி அவனை என்னுடன் அனுப்பி வைக்க வேண்டும்...” என்று மனோகரன் ஆனந்தனை முந்திக் கொண்டு சொன்னான்.

பதிலுக்கு மீனா மோகினிச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள். அந்தச் சிரிப்பு எந்தப் பதிலையும் புலப்படுத்தாது மருதவெளி யெல்லாம் எதிரொலித்தது.

“மீனா...” என்று ஆனந்தன் குழைவுடன் அழைத்தான்.

“பார்த்தீர்களா ஆனந்தன்! நாடு போற்றும் சிந்தனையாள னான உங்களை நான் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன் என்று உங்கள் நண்பர் சொல்லுவது வேடிக்கையாக இல்லையா?” அவளுக்கே உரித்தான சரஸ் சாகஸம் குழைத்துக் கேட்டான்.

“ஏதோ உதவி தேவையென்று அவசரமாகக் காரில் ஏற்றி னானே, இதுவரையிலும் அந்த உதவியை மட்டும் ஏன் அவன் சொல்லவில்லை?... மௌனம் சாதித்த வண்ணம் இவ்வளவு வேக மாகக் காரை ஓட்டுவதன் அர்த்தமென்ன?... மனோகரன் தன் இயல்பிற்கு மாறாகவே நடந்து கொள்ளக் காரணமென்ன?... மீனா இந்நேரம் வீடு சென்றிருப்பாளா?... அவன் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்?... சுயசிந்தனையற்ற சூத்திரப் பாவையென்றா?... நான் கலைஞன். கலைஞன் மெல்லிய உணர்ச்சிவசப்பட்டவன். அவன் அழகின் சுவைஞன். மலரின் அழகை ரசிப்பது போல, பெண்மையின் அழகையும் சுவைக்க அவனுக்கு உரித்துண்டு... அப்படியாயின் குமாரிஹாமியினுடைய அழகை மட்டும்... என் கமலி எங்கே! மனோகரன் வீட்டிலா?... ராணி? அவளுக்கும்...?” இவ்வாறெல்லாம் குதித்த ஆனந்தனின் சிந்தனைகளை அறுப்பதைப் போல, மனோகரன் ஓட்டி வந்த கார் சம்மாந்துறைத் திருப்பத்தில் திறந்திருந்த ஒரு தேநீர்க்கடை ஓரமாக நிறுத்தப்பட்டது.

“ஆனந்த்! மட்டக்களப்பிலிருந்து ஒரே ஓட்டம். ஒரு இடமும் தங்கவில்லை. இந்தக் கடையிலே தேநீர் அருந்தினால் தெம்பா கவும் இருக்கும். கொஞ்சம் ஓய்வு பெற்றது போலவும் இருக்கும்” என்றான் மனோகரன்.

“மனோ! உன் போக்கே இன்று விசித்திரமாக இருக்கின்றது. உனக்கு என்னிடமிருந்து ஓர் உதவி ஆகவேண்டுமென்று சொன்னாயே. அந்த உதவி என்னவென்று சொன்னாற்றான் காரிலிருந்து இறங்குவேன்” என்று முரண்டு செய்தான் ஆனந்தன். நாடு போற்றும் எழுத்தாளனான அவன் சிறுபிள்ளையைப் போன்று பேசியது மனோகரனுக்கு சிரிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

“அந்த உதவியை நீ செய்துவிட்டாய். என்னுடன் மட்டக்களப்பிற்கு இப்படி வருவதுதான் அந்த உதவி... வா, முதலில் தேநீர் அருந்துவோம்...”

சம்மாந்துறையிலிருந்து கார் நிதானமான கதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கரவாகுப் பற்றின் வயல்வெளிகளிலே துள்ளல் நடனம் பயின்ற தென்றல் மேனித் தழுவலிற் சுகம் ஊட்டியது. பழைய அமைதியும் பண்பும் மிக்க மனோகரனாகவே சுவாரஸ்யமாகப் பேசினான்.

“விமலதாசனுடன் நீ சென்று விட்டதாக சென்ட்ரல் ஓட்டல் மனேஜர் ராமையாவிடம் அறிந்தேன். அன்று தொட்டு, இப்பொழுது உன்னை நேரிற் சந்திக்கும்வரை என் மனதில் நிம்மதியேயில்லை. ஆனந்தா! உன்னைப் போன்ற ஒரு எழுத்தாளன் சுய இன்பம் - சுய திருப்தி என்பவற்றிற்காக மட்டும் வாழக்கூடாது. அப்படி வாழ்தல் சமுதாயத்திற்கு இயற்றுத் துரோகமாகும். உனக்கு ஏதாவது அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டால், உன்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு தனிமனிதனின் மரணமாகப் படலாம். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இந்நாட்டு இலக்கியத்திற்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பு என்றே கருதுவேன். முகஸ்துதிக்காகச் சொல்வதாக நினைக்கவேண்டாம். கலை - இலக்கிய - அரசியல் முதலிய துறைகளில் முதன்மை பெற்றவர் களுடைய உயிர் சமுதாயத்தின் சொத்து...” மனோகரனுடைய குரலிலே அன்பு குழைந்தது. உணர்ச்சியிலே குரல் கம்மியது. ‘மீனாவைப் போன்ற சுந்தராங்கியின் புன்னகையிலேதான் அன்பு இருப்பதாக நினைப்பது எவ்வளவு பேதைமை? - இந்த நண்பனுடைய உள்ளத்திலே கசிந்துருகும் மானசிக அன்பு...’ என்று ஆனந்தனின் உள்ளம் தவித்தது. அந்தத் தவிப்புடனேயே, “மனோ.. என் உயிருக்கு ஆபத்து நேரலாம் என்று ஏன் நினைத்தாய்?” என்று கேட்டான்.

“நச்சரவங்கள் வாழும் புற்றுக்குள் கையை வைத்தி ருப்பவனுக்கு எந்த நேரமும் மரணம் சம்பவிக்கலாமென்பதை

ஊக்கிப்பதற்குப் பிரமாதமான மூளையா தேவை-
இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதனை உனக்குத் தெரியுமல்லவா...”

“ஆம். அவன் என் பால்ய நண்பன். இப்பொழுது
கண்டியிற் கடமையாற்றுகின்றான்.”

“அவனை அண்மையிற் சந்தித்திருக்கின்றாயா?”

“ஆம். தான் விமலதாசன், குமாரிஹாமி ஆகியோருடைய
நடமாட்டங்களை அறிந்து செல்வதற்காக வந்திருப்பதாகக் கூடச்
சொன்னான். அதற்குப் பின்னர் அவனைச் சந்திக்கவேயில்லை.
ஒரு வேளை கண்டிக்குத் திரும்பியிருக்கலாம்...”

“உன் ஊகந் தவறு. இந்நேரம் உனக்குப் புதிதாகக் கிடைத்துள்ள
விமலதாசன், - ராகுலன் ஆகிய நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டி-
ருப்பான்...”

“எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“இதே காரில் வந்து ராகுலனின் வீட்டில் இறங்கினான்.
அவனுடைய பாதுகாப்புக்குத் தேவையான பொலீஸ் கோஷ்டி-
பின்னர் வந்து சேரும்- நீயும், மீனாவும் தனிமையில் உலாவச் சென்று
கொண்டிருப்பதை அடையாளம் காட்டியதும் அவன் தான். நாம்
எழுத்தாளர்களாக இருந்தாலும், எக்ஸ்ரே கண்கள் இந்தப் பொலீஸ்
அதிகாரிகளுக்கே இருக்கின்றது. அவன்தான் உன்னை உடனே
மட்டக்களப்பிற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி சொன்னான். அதைத்
தான் நிறைவேற்றுகின்றேன்...”

“எதற்காக...?”

“நாளாக்கு நம்மைச் சந்திப்பதாக ரகுநாதன் சொன்னான்...
என்ன இருந்தாலும் ஒன்று மட்டும் உறுதி. இவையெல்லாம் உன்
நன்மைக்காகவே செய்யப்படுகின்றன...”

“எனக்குப் பின்னால் சதியா?... ஓர் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள
வதற்கு முன்னரே இன்னோர் அதிர்ச்சி...” எதையோ நினைத்துக்
கொண்டவனைப் போல, “கமலி உன் வீட்டிலே தான் தங்கியி-
ருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். செளக்கியமாக இருக்கின்றாளா?”
என்று கேட்டான்.

“நீ எல்லோரைப் பற்றியும் கவலைப்படுகின்றாய். மீனாவின்
சௌக்கியத்தைப் பற்றி அப்பொழுது... இப்பொழுது கமலியின்
சௌக்கியத்தைப் பற்றி... அவள் செளக்கியமாக இருக்கின்றாள்...
ஆனால், உன் மனைவி ராணியின் செளக்கியத்தைப் பற்றி
மட்டும் உனக்குக் கவலையே இல்லை. ரகுநாதன் மட்டும்
சாதுர்யமாகத் தலையிட்டிருக்காவிட்டால், ராணிக்கு என்ன
நேர்ந்திருக்குமோ என்று இப்பொழுதுகூட என் நெஞ்சம்
அடித்துக் கொள்ளுகின்றது...”

இலக்கு

அஞ்சலாபம் அநபுசுரணம்

மருதாயியின் வீட்டை நோக்கிக் கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் குமார் எதைப் பற்றியோ ஆழ்ந்து சிந்திப்பவராகக் காணப்பட்டார். எடுத்த கருமத்தை இயற்றிய பின்னரே கண் தூங்கும் இயல்பினர் அவர். நக்கீரன் அவருடைய சிந்தனையைக் கலைக்க விரும்பவில்லை. இயந்திர இரைச் சலைத் தவிரக் காருக்குள் நிசப்தமே நிலவியது.

மலைகளை வளைய வளைய வந்து, கார் வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சீதளச் சினைகளைச் சுமந்த குளிர்காற்று இதமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும், குமுறும் எரிமலையின்மீது அமர்ந்து சித்தாந்த விசாரணை நடத்தும் யோகியாகவே நக்கீரன் காணப்பட்டார்.

குந்தவையைப் பற்றிய நினைவு வரும்போதெல்லாம் மாணிக்கம் எழுதிய தாய் என்ற சிறுகதை அவர் ஞாபகத்திற்கு வரும். கதையின் கரு அற்புதமானதென்று சொல்லமுடியாது. ஈழநாட்டின் வரலாற்றிலே இரத்தக் கறைகளைச் சிந்திய 1958ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுந்த பல கதைகளுள் அதுவும் ஒன்று. இருப் பினும் அக்கதையில் தாயின் பாச உணர்ச்சிகள் சித்திரிக்கப் பட்டிருந்த

விதம் அந்தக் கதைக்கு அசாதாரண ஜீவனை ஊட்டியது. கதையின் கட்டுக்கோப்பு வருமாறு:

பொலநறுவையில் 'அப்போதிகரி'யாகக் கடமையாற்றிய ஒருவருடைய மகள் புனிதம். பருவமங்கை. இனக்கலவரம் மூண்ட பொழுது, அவள் வீட்டிலே தன்னந்தனியாக இருந்தாள். மொழி வெறியிலே தொற்றி, ஊன் பசியைப் போக்க விளைந்த ஐந்து காழுகர் திடுதிடுமென அவளுடைய வீட்டிற்குள் நுழைகின்றார்கள். அவளுடைய அவலக்குரல் அவர்களுடைய செவிகளிலே ஏறவேயில்லை. பருவ வாளிப்பில் மதர்த்திருந்த அவளுடைய குருத்து உடல் சோரம் போயிற்று. அந்தச் சம்பவத்தினால் அவள் கருத்தரிக்கின்றாள். கரு வளர்ந்து பிள்ளையும் பிறக்கின்றது. அந்தக் குழந்தை அவளுடைய வாழ்க்கைக்கு உலை வைக்கக்கூடிய அவமானச் சின்னமென்று கருதிய அவள் தந்தை, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அதனை வேறோர் இடத்தில் வளர ஏற்பாடு செய்து விட்டார். பின்னர், புனிதத்திற்கு முறைப்படி விவாகம் நடந்தேறுகின்றது. அவள் தந்தை நிம்மதியாக இறக்கின்றார். தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் அவள் கருத்தரிக்கவில்லை. பிள்ளை பிறக்கும் சாத்தியமும் இல்லையென்பதை அவள் உணருகின்றாள். இந்நிலையில் எங்கேயோ வளர்ந்து வரும் தன் குழந்தையைப் பற்றிய நினைவு அவளை வாட்டுகின்றது. அக்குழந்தை எங்கே வளருகின்றது என்ற இரகசியம் அவள் தந்தையுடன் மரித்து விட்டது...

கதையின் ஜீவனே புனிதத்தின் மனப்போராட்டம் தான். எந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தாலும் அது தன் குழந்தையாக இருக்குமோவென்று புனிதத்தின் மனம் தவிக்கின்றதாம். அப்படியொரு தவிப்புத்தான் நக்கிரனுக்கும் ஏற்பட்டது. இந்தத் தவிப்பு சில சமயம் வாழவேண்டுமென்ற பற்றினை ஊட்டியது. வேறு சில சமயம் அதே தவிப்பு வாழ்க்கையிலே விரக்தியை ஊட்டக்கூடியதாகவும் அமைந்தது. தாய் என்னும் சிறுகதையைப் பற்றிய தத்துவ விசாரத்தில் அவருடைய மனம் ஈடுபடலாயிற்று.

'மனிதன் வாழ்வதேயில்லை. அவன் தான் வாழ்வதாக நம்புகின்றான். வாழ்வதான பிரமையே வாழ்க்கை என்று நம்பி மரிகின்றான்! மிருகங்கள் வாழ்க்கையைத் தொழிலாகவும், கலையாகவும் கொண்டு வாழ்வதைக் கண்டும், பாசத்தின் நெகிழ்விலே போலியையே அசுலென நம்புகின்றான். கடந்த காலச் சம்பவங்களை இரைமீட்டி இரட்டிப்பான வாழ்க்கையை அனுபவிக்கலாம் என்று நினைப்பதுகூடக் காணல் நீரை நீர்த்துறையென நிறுவும் விவகாரந்தான்....'

இப்படி நினைத்த நக்கிரனுடைய மனம், பாசம் என்ற கிளைச் சிந்தனையிலே தொற்றிப் படரலாயிற்று.

பாசமே மனிதப் பலவீனங்களுக்குள் தலையாயது. அதுவே இவ்வுலகின் புழுதி வாழ்க்கையுடன் நம்மைப் பிணைத்து வைத்திருக்கின்றது. பாசத்தை அறுத்து, தாமரை இலை நீராக வாழத் தெரிந்த பெற்றியனுக்கே அமரர் உலகின் நித்திய சுகம் கிடைக்கின்றது. நாம் அறியாத அமரர் உலக இன்பத்திலும் பார்க்க, இவ்வுலகப் பந்தபாச உணர்ச்சிகளுடன் தன்னைப் பிணைத்து, அதனால் வரும் துன்பங்களை அநுபவிப்பதிலே கூட... புண்ணைச் சொறியும் பொழுது ஏற்படும் சுகானுபவத்தைப் பெற்று வாழ்வதுதான் நிதர்சன இன்பமாகத் தோன்றுகின்றது. கலவி நிகழ்ச்சி பாசத்தின் விளைநிலம். அதன் அறுவடை உறவு நிலைகளை நிறுவுகின்றது.

இந்தத் தத்துவவிசாரணையை ஊடறுத்து, மீண்டும் குந்தவையைப் பற்றிய நினைவே மேலெழுந்தது.

‘குந்தவை! உன்னைத் தேடி, உன்னைக் கண்டுபிடித்து, உனக்கு நானே தந்தை என்பதை நாடறியச் செய்து, உன்னைத் தலை நிமிர்ந்து வாழச் செய்யவேண்டுமென்ற உறுதியுடன் நான் இலங்கை மீண்டேன். என் இனிய ஆசை நிறைவேறாது போய்விடுமா? இன்ஸ்பெக்டர் குமார் சந்தேகப்படுவது போல் உனக்கு உயிர் மோசம் நடந்திருக்கக்கூடுமா? என் மகளே, என் மகளே... இப்படி ஓராயிரம் தடவைகள் உன்னை அழைத்து என் ஆசையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேனே... என் மகளே! நீ யாருக்கு என்ன தீங்கு நினைத்து எதிரிகளைச் சம்பாதித்தாய்? நீர்த்துறைக்கு நீர் அருந்த வந்த புள்ளிமான் வேடனுக்கு என்ன தீங்கு நினைத்தது? மகளே! உன் தாயின் கொள்ளை அழகையெல்லாம் அப்படியே பெற்றிருந்தாயென்று கேள்விப்பட்டேனே. அந்த அழகே உன் எதிரியாக மாறியதா? பெண்களின் கொடி உடம்பிலே அழகினைப் படைத்த ஆண்டவன், அந்த அழகின் புனிதத்துவத்தைக் காப்பாற்றும் திண்மையை வைக்காதது ஏனோ?... ஆண்டவனும் அவனுடைய படைப்பின் விநோதங்களும்...’

இந்த நினைவு தரிக்க, வெப்பமான நெடுமூச்சொன்று வெளியேறியது. அந்தப் பெருமூச்சு குமாரின் கவனத்தை அவர்பால் ஈர்த்தது. அவருடைய சிந்தனையை வேறு திசையிலே திருப்பினால் நன்று என்ற எண்ணம் தலை தூக்கவே, காருக்குள் இதுவரையும் நிலவிய மௌனம் கலைந்தது.

“மிஸ்டர் நக்கீரன்! நீங்கள் ஒரு மூத்த கவிஞர். ஆகையினால் இந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய சில சங்கதிகளை உங்களிடம் அறிந்து கொள்ளலாமென்று ஆசைப்படுகின்றேன்...” என்று குமார் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“கொலை செய்தவன் - கற்பைச் சூறையாடியவன் - கள்ளன் - கள்ளக்கடத்தல் பேர்வழி - சட்டத்தை மீறுபவன் ஆகியவர்களையே சதா வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் உங்களைப் போன்றவர்கள் மத்தியில் காணப்படும் இலக்கிய இரசனை என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது. எழுத்தாளர்கள் விசித்திரப் பிறவிகள் தாம். அவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன அறிந்து கொள்ளவேண்டும்?” என்று நக்கீரன் உற்சாகமாகவே கேட்டார்.

“எழுத்தாளர்கள் அறிவுநிலையிலும், உணர்ச்சி நிலையிலும் மற்றவர்களிலும் பார்க்க மேம்பட்டவர்கள். அப்படிப் பட்டவர்கள் ஒற்றுமையாக இலக்கியப்பணி ஆற்றினாலென்ன? ஏன் கட்சி பிரிந்து, காட்டு மிராண்டித்தனமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்? இலக்கியக் கூட்டத்தில் அமைதியை நிலைநாட்ட நாங்கள் அழைக்கப்பட்டோமானால் எவ்வளவு கேவலம் என்று பாருங்கள்...”

“நீங்கள் சொல்வது உண்மை. சொந்த மனக்கசப்புகளைக் கொட்டி எழுதுவதையே இலக்கிய விமர்சனமென்று கருதுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசியல் சூழ்நிலைகள், இலக்கிய இயக்கத்தை வழி நடத்துகின்றன என்பதை நம் எழுத்தாளர்கள் தவறுதலாகப் புரிந்து கொண்டதினால் ஏற்பட்டுள்ள கோளாறு இது. இலக்கியப் பற்றினையும் மீறிய, கட்சி வெறி நம் எழுத்தாளர் பலரை ஆட் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலை மாற வேண்டும்.. ஆனால், எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் சகஜமான கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவத்தான் செய்யும் - நிலவத்தான் வேண்டும்!”

“கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவத்தான் வேண்டுமா?” என்று ஆச்சரியக்குரலில் குமார் கேட்டார்.

“ஆம். இலக்கியப் பூங்காவில் ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டும். வண்ணத்திற்கு ஒரு மலர்; வகைக்கு ஒரு மலர்; மணத்திற்கு ஒரு மலர்; காய்க்கு ஒரு மலர்; கனிக்கு ஒரு மலர் என்ற ரீதியில் விளைய வேண்டும்... இந்தக் கருத்து வேறுபாடுகளே எழுத்தாளனின் தனித்துவத்தை நிறுவவும் உதவுகின்றன. நெற்றிக் கண் திறந்த போதும் கூட, அஞ்சாத உறுதியுடன் நக்கீரன் தன் கருத்து முரண் பாட்டினை முன்வைத்தான்...” என்று சொன்னபொழுது, “அதனாலேதான் நீங்கள் உங்களுக்கு நக்கீரன் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டீர்களாக்கும்” என்று குமார் குறுக்கிட்டார்.

“ஏதோ ஒரு நினைப்பில் நக்கீரன் என்ற புனைபெயரை வரித்தேன். அதுவே நிலைத்து விட்டது... உண்மையில், அன்றைய நக்கீரனிடமிருந்த நெஞ்சரம் இன்று உங்கள் தம்பி ஆனந்தனிடத்தான் இருக்கின்றது. அவனுடைய இலக்கிய விரோதிகள் அவனுடன்

மோதிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவனுடைய எழுத்துக்கள் காலத்தை எதிர்த்து வாழ வல்லன என்பதை அவர்கள் நெஞ்சார அறிவார்கள்!”

ஆனந்தனைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததும் குமாரின் உள்ளத் திலே வேதனை உணர்ச்சி பரவியது. அவன் மீண்டும் மது அருந்தத் தொடங்கியிருப்பதுடன், விமலதாசன் போன்றவர்களுடனும் தொடர்பு வைத்திருக்கின்றான் என்பதை இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன் அறிவித்திருந்தான். இதன் காரணமாக, “மனிதனுடைய புகழ் அவனுடைய செயலால் நிலைபெறுகின்றது என்று சொல்வார்கள். ஆனந்தனுடைய செயல்கள் அவனுக்கு அபகீர்த்தி ஏற்படுத்தவே உதவுகின்றன!” என்று சலிப்புடன் குமார் சொன்னார்.

“சாமானியன் நற்செயலால் புகழ் சம்பாதிக்க விழைகின்றான். ஆனால், எழுத்தாளன் அவ்வாறன்று. அவனுடைய இலக்கியப் படைப்பின் வயதினை வைத்தே அவனுடைய அமரத்துவங் கணிக்கப்படுகின்றது. ‘நல்ல’ எழுத்தாளன் என்று சொல்லும் பெர்முது நல்ல என்ற அடைமொழி அவனுடைய குண இயல் பினைக் குறிப்பதாக அமையமாட்டாது. அவனுடைய இலக்கியப் படைப்பின் தரத்தையே குறிக்கும்..! நீங்கள் ஏன் இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டீர்கள்? என்ற ஒரே கேள்வியைப் பத்து எழுத்தாளர் களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். அவர்களுடைய பதில் பத்து விதமான தாகவே அமையும். அன்றொரு நாள் ஓர் இளங்கவிஞனுடன் பேசும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் கொடுமுடி களை அறிந்தவன் போலப் பேசினான். மக்களுக்கு நற்போதனை களை ஊட்டுவதே இலக்கியத்தின் பணி என்று சாதித்தான். ‘அப்படி யானால் நீங்கள் எழுதுவதை நிறுத்தி மத குருவாகி விடுங்கள்’ என்று புத்திமதி கூறி, அவனுடைய கோபத்தையும் வெறுப்பையும் சம்பாதிக்க நேர்ந்தது...” நக்கீரனுடைய பேச்சு இடையிலே தடைப் பட்டது. கார் ஒரு வீட்டிற்கு முன்னால் நின்றது.

“ஆம். இதுதான் மருதாயியினுடைய வீடு” என்று கூறிய வண்ணம் இன்ஸ்பெக்டர் குமார் காரிலிருந்து இறங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து நக்கீரனும் இறங்கினார்.

அந்த வீட்டின் கதவு திறந்து கிடந்தது. இங்கிருந்து பார்க்க ஹோல் நன்றாகத் தெரிந்தது. ஹோலின் ஒரு மூலையில் ஓர் இளம்பெண் அமர்ந்து பத்திரிகை வாசிப்பது தெரிந்தது. அவளுடைய பின்பக்கமே தெரிந்ததினால், ‘ஒருவேளை இவளே என் மகள் குந்தவையாக இருந்தால்...’ என்ற எண்ணம் சுழன்றது. அவள் மருதாயியினுடைய மகளாக இருந்தால்... என்ற எண்ணம் மனச் சுழற்சியை நிறுத்தியது.

“மருதாயியிக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?” என்று குமாரிடம் நக்கிரன் கேட்டார்.

“ஞானரதன் என்ற ஒரே ஒரு மகன்தான். அவனுடைய பிறப்புக்கூட ஒரு கதை- அந்த இளம் பெண் யார்? ஞானரதனுக்கு விவாகமாகி விட்டதா?” தன்னுள்ளேயே பேசும் தொனியிற் பேசிய குமார் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, “இதுதான் மருதாயியின் வீடா?” என்று குரல் கொடுத்தார்.

அந்தக் குரல் கேட்ட இளம்பெண் கதவண்டை வந்தாள்.

“மருதாயி உள்ளே இருக்கிறாளா? அவளுடன் நான் பேச வேண்டும்...” என்றார் குமார்.

“உள்ளே வந்து அமருங்கள். அவருக்கு உடல் நலமில்லை. மருந்து வாங்க டாக்டரிடம் சென்றிருக்கின்றார். வரும் நேரமாகி விட்டது...”

“ஞானரதன் எங்கே?”

“அவர் தாய்கூடச் சென்றிருக்கின்றார்....?”

“நீங்கள் அவருடைய...”

“சினேகிதி! மலை நாட்டிற்கு நான் வந்ததில்லை. இப்பொழுது தான் ஊர் பார்க்கும் ஆசையால் வந்திருக் கின்றேன்.”

“உங்கள் பெயர்?”

“கமலி.”

“உங்கள் ஊர் மட்டக்களப்பா?”

“ஆம்.”

“உங்களுக்கு ராணி என்னும் தங்கச்சி ஒருத்தி இருக்கிறாளா?” என்று குமார் கேட்ட கேள்வி அவளை வியப்பிலாழ்த்தியது. தன் திகைப்பினை ஒருவாறு மறைத்துக் கொண்டு, “ஆம்” என்ற சொல்லைத் தடுமாற்றத்துடன் உதிர விட்டாள்.

“இவரை உங்களுக்குத் தெரிகின்றதா?” என்று நக்கிரன் கேட்டார். பதிலெதுவும் பேசாமல், விழிகளிலே வினா ஏந்தி அவள் மிரள மிரளப் பார்த்தாள்.

“இவர்தான் ஆனந்தனுடைய அண்ணன்; குமார்” என்றார்.

கேதனை

விஞ்ஞானம் விருப்பத்திற் பண்ணு

தெரு விளக்கின் கீழே நிற்கும் பொழுது, நம் நிழலை நாம் பார்ப்பதில்லை. ஆனால், விளக்கிலிருந்து தூரம் தூரமாக நடக்க நம் நிழல் நம் உருவிலும் பெரிதாக நம் முன்னால் நீண்டு வளர்வதைப் பார்க்கலாம். மனிதனுடைய நினைவுகளை இந்த நிழலுக்கு உவமிப்பது பொருந்தும். ஆனந்தனுடைய நினைவை மறைப்பதற்கு இவ்வளவு தூரத்திலுள்ள ஹட்டனுக்குக் கமலி வந்துள்ளாள். வந்த இடத்திலும் அவனைப் பற்றிய நினைவு நிழல்களே முன்னால் நெடிதுயர்ந்து காணப்பட்டன.

வானக் கூரையைத் தொட்டு மோனத்திலே தவமியற்றும் மலைக் குன்றுகளும், அதன் மடியிலே துள்ளிக் குதித்தோடும் அருவிகளும் மனத்துயர் துடைத்து, இத உணர்ச்சி ஊட்ட வல்லன என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் தூரத்திலே தவமியற்றும் குன்றுகளைப் பார்த்ததும் கமலிக்கு ஆனந்தனின் நினைவுதான் வந்தது. 'எழுத்தாளர்கள் மலைக்குன்றுகள் நிகர்த்தவர்கள். காவியக் கற்பனை என்ற முகிற்கூட்டங்களைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தாலும், புழுதிசேர் மக்களுடைய வாழ்க்கையுடன் இரண்டறப் பிணைந்தும், அநுபவ வாழ்க்கை வாழ வேண்டும்' என்ற வாக்கியத்தை ஆனந்தன் அடிக்கடி விரும்பிச் சொல்லுவான்.

இவ்வாறு எழுந்த நினைவுகளை அடக்கி, தன் முன்னால் ஆனந்தனின் அண்ணன் குமார் நிற்கும் நிதர்சனத்தை உணரலானாள். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டு, “நமது உறவினர்களை எதிர்பாராத இடத்திலே சந்திக்கும் பொழுது அதிர்ச்சி ஏற்படுவது இயற்கை தானே?” என்று கேட்டுச் சிரித்தாள்.

தொப்பியைக் கழற்றி, தனது தலைமயிரைக் கைக்குட்டையினால் துடைத்தவாறே, “இங்கு தனியாகவா கமலி வந்திருக்கின்றாய்?” என்று குமார் கேட்டார்.

“ஆம். நான் எதனையும் திருடிக் கொண்டு வரவில்லை. அதனால் பொலீஸ் எஸ்கோட் கிடைக்கவில்லை” என்ற கமலியின் பதில் அவருடைய நெஞ்சிலே சுருக்கென்று ஏறியது.

“கமலி நீ விவாகமாகாதவள். இப்படி ஊர் சுற்றித் திரிவதிலும் பார்க்க, தாலி புனைந்து, மணவாழ்க்கை மேற்கொள்வதுதான் ஒரு பெண்ணின் கடமை” என்ற குமார், தான் உறைப்பான பதில் கொடுத்து விட்டதாகத் திருப்தி கொண்டார்.

கமலி சளைத்தவளல்லள். காண்டிபம் ஏந்திக் கணை தொடுப்பவளைப் போல, “நீங்கள் பாதுகாத்து நிலைநாட்டுவதாகப் பிரமை கொள்ளும் சட்டங்கள் இருக்கின்றனவே, அந்தச் சட்டங்கள் சமுதாய ஒழுக்கத்தின் அளவு கோள்களா? அல்லது ஒழுக்கக் கேடுகளின் அளவுகோள்களா?” என்று கேட்டாள். குமார் பதில் எதுவும் பேசாமலிருக்கவே, “முலாம் பூசப்பட்ட தாலியைக் கட்டிக் கொண்டு சோரவழியிற் பொருளீட்டும் பெண்ணினுடைய வாழ்க்கை, பொருந்தாத் திருமண வாழ்க்கையை விட மேலானது. பொருந்தாத் திருமணத்தைப் பார்க்கிலும் தூக்குக் கயிற்றிலே தொங்குவது மேலானது. கெட்ட சம்பிரதாயங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் பார்க்க, அவற்றை உடைத்தெறிவது மேலானது என்பதுதான் உண்மை. உண்மைக்காகச் சிலுவைச் சுமையை ஏற்பது, பொய்மையினாலேற்படும் சொர்க்க சுகத்திலும் பார்க்க மேலானது...” என்று தொடர்ந்து பேசி நிறுத்தினாள்.

“..... ஞான நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்;

பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டீரோ?” என்ற பாரதி அடிகள் இப்பொழுது என் நினைவிற்பளிச்சிட்டன. திருமணம் தேவீயைப் போன்றது. வாயிலே தேனிருப்பினும் வாலிலே கொடுக்குமிருக்கலாம்...” என்று தன்னை மறந்து நக்கீரர் குறுக்கிட்டார்.

“அநுபவம் பேசுகின்றதாக்கும்” என்று காரமான பதில் கொடுக்க நினைத்தார் குமார். ஆனால், அதற்கிடையில் மருதாயியும், ஞானரதனும் வந்து சேரவே அவர்களுடைய உரையாடல் தடைப்பட்டது.

மூப்பினாலும், நோயினாலும் தளர்ந்திருந்த மருதாயியின் உடல் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் பயத்தினால் நடுங்கத் தொடங்கிற்று. மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர் இரண்டு பொலீஸ் காண்ஸ்டபிள்கள் வந்து விசாரணை செய்ததி லிருந்து இனந்தெரியாத திகில் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டது. அந்தப் பயஉணர்ச்சியே அவளுடைய உடல் நிலையைப் பாதிக்கவும் காரணமாக இருந்தது. இதனாலே தான் அவள் ஞானரதனைத் தந்தி கொடுத்து அழைப்பித்திருந்தாள். போலீஸார் வேலாயி சம்பந்தமாகவும், அவளுடைய வளர்ப்புப் பெண் குந்தவை சம்பந்த மாகவும் கேட்ட கேள்விகளையெல்லாம் மகனிடம் கூறினாள். எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்டிருந்த ஞானரதன் “அம்மா, நீங்கள் எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்த விபரங்களை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள்” என்று கூறியிருந்தான்.

தன் தாயாரின் தடுமாற்றத்தைக் கண்ட ஞானரதன், இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, “இன்ஸ்பெக்டர், நீங்கள் ஸ்டேட்மெண்ட் பதிவு செய்யப் போகின்றீர்களா? அல்லது சில விபரங்களை அறியப் போகின்றீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை, ஞானரதன். சில விபரங்களை அறிய ஆவலாக இருக்கின்றேன். I know that your mother is absolutely innocent” என்றார் குமார் வெகுநிதானமாக.

“அம்மா. நீங்கள் ஒன்றிற்கும் பயப்பட வேண்டாம். அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் தந்தால் போதும்...” என்று சொல்லிய ஞானரதன், “கமலி, நீ விருந்தினராக இருந்தாலும், புதிய விருந்தினருக்கு நீயே தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்கலாம்...” என்று அழைத்தான்.

அவர்கள் பிற்கட்டிற்குச் சென்றதும், “நக்கீரர்! நீங்கள் வெளியே நிற்கும் என் காரிலே போய் அமருங்கள். அம்மா சங்கோஜப்படாமல் சில கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும்.”

மருதாயி பின்வரும் விபரங்களைக் குமாரிடம் தனிமையிற் கூறினாள். தோட்டத் தொழிலாளியான மருதாயியினுடைய வாழ்க்கையில் ஞானரதனுடைய பிறப்பிற்குப் பின்னர் பெருமாறுதல் ஏற்பட்டது. மகன் ஞானரதனை மேல் நிலைக்குக் கொண்டு வருவது மட்டும் அவளுடைய வாழ்க்கை யின் இலட்சியமாக அமைந்தது. இதற்கான நிலையான மாத வருமானம் தன்னைப் பகிரங்கப்படுத்த விரும்பாத ஞானரதனின் அப்பாவிடமிருந்து ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருந்தது. எனவே கொழுந்து பறிக்கும் வேலையைத் துறந்தாள். இதனால் அவளுடைய சகோதரியான வேலாயியும் தன்னுடைய வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்தாள். அவளுடைய வாழ்க்கை தவறான வழியில் அமையலாயிற்று. முதலில் ஒளிவு மறைவாக, நடந்தது. ஏற நனைந்தவனுக்குக் குளிர் ஏது, கூதல் ஏது? என்பது போல

நடக்கலாயிற்று. இந்தச் சூழலில் ஞானரதனை மேல் நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியாது என்பதை நிதானித்த மருதாயி, ஞானரதனுடன் ஹட்டனிலே குடியேறினாள்.

வேலாயியிடம் குந்தவை என்னும் பெண் வளர்ப்பிற்காக ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளைத் தீய வழிகளிலே இறங்காத வாறு, ஞானரதனின் தங்கையாக வளர்க்க மருதாயி ஆசைப்பட்டாள். ஆனால், மலேசியாவிலிருந்து குந்தவையின் வளர்ப்பிற்காக மாதந்தோறும் வரும் பணத்தின் மீதுள்ள ஆசையே இந்தப் பரிவுக்குக் காரணம் என்று வேலாயி கேலி பேசியதால், இந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. ஒருநாள் தன் வளர்ப்புத்தாய் வேலாயியின் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியவில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டு குந்தவை மருதாயியின் வீட்டுக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் தங்கியிருந்தாள். அப்பொழுது மலேயாவிலுள்ள தன் தந்தைக்கு இரண்டு கடிதங்கள் எழுதியிருந்தாள். இடையில் ஒருநாள் வேலாயி ஒரு இன்ஸ்பெக்டருடனும், இன்னொரு வாலிபனுடனும் ஒரு பெரிய காரில் வந்தாள். அந்தக் காருக்குள் குந்தவை பலவந்தமாக ஏற்றப்பட்டாள். அன்றிரவு அவர்கள் எல்லோரும் கஸ்ரோ ஹோட்டலிலே தங்கியிருந்து அதிகாலையிற் சென்று விட்டதாக அங்கு வேலை செய்யும் பிறாவி ஞானரதனிடம் தெரிவித்திருந்தான். அதற்குப் பின்னர் குந்தவையைப் பற்றி அவர்கள் எவ்விதத் தகவலும் அறியவேயில்லை.

இந்த விபரங்களுடன் குந்தவை சென்ற இருநாள்களில் மலேயாவிலிருந்து குந்தவையின் முகவரிக்கு வந்த கடிதம் ஒன்றைப் பிரிக்கப்படாத நிலையில் மருதாயி ஒப்படைத்தாள்.

கடிதம் நல்ல தடையம். நிகழ்ச்சிகள் நடந்த காலத்தை நிர்ணயிக்க ஓரளவு உதவும். காரில் மருதாயி வீட்டுக்கு வந்த இன்ஸ்பெக்டர் ராகுலனாகவும், வாலிபன் விமலதாஸனாகவும் இருக்கலாம், என்று அனுமானித்த குமார் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். கமலி தேநீருடன் வந்து நின்றதை அவர் கவனிக்கவில்லை.

“தேநீர் சுறுசுறுப்புத் தர வல்லது,” என்றாள் கமலி.

தேநீரை எடுத்துப் பருகியவாறு ஞானரதனை நோக்கி, “பிறாவியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“ஆம். பிறாவி நல்லவன். நீதியை நிலைநாட்டுவதற்குச் சகல ஒத்துழைப்பும் தரவல்லவன்.”

தேநீரைக் குடித்து முடித்ததும், “இப்பொழுது பிறாவி எங்கே?”

“இப்பொழுதும் அவன் கஸ்ரோ ஹோட்டலிலேதான் வேலை பார்க்கிறான்.”

“அப்படியாயின் எங்கள்கூட அந்த ஹோட்டலுக்கு வரமுடியுமா?”

வேதனை

வந்தியமாமிர் இருபதீசுநாமிர்

மனோகரன் ராணிக்கு எவ்வளவோ புத்திமதிகளைக் கூறியிருந்தான். அந்த வார்த்தைகளினால் அவள் மனத் தெளிவு பெற்றவளாகவும் காணப்பட்டாள்.

பெண்கள் புதிர்களே என்பதைப் புத்தி பூர்வமாக அறிந்துள்ள ஆண்கள் அந்தப் புதிர்களை முடிச்சவிழ்க்கும் முயற்சியில் மகத்தான தோல்வியே அடைந்து வருகின்றனர். பெண் என்ற சிக்கின் ஒரு நுனி அவளுடைய நாக்கிலே இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் தான் அவள் உதிர்க்கும் ஆம் என்ற சம்மதத்திற்கும், இல்லை என்ற மறுப்பிற்கும் அதிக வித்தியாசம் இருப்பதில்லை.

பெண்கள் தங்களுடைய தவறுகளைக் கண்ணீர்த் திரைகட்டி மறைப்பதைப் போலவே, ஆழ்ந்த மனத்துயரைக் காகிதப் பூச்சிரிப்புக்களினால் மூடி மறைக்கவுந் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒரு கணம் ஒன்றாகவும், மறுகணம் பிற்தொன்றாகவும் தோன்றும் புதிரின் திருட்டாந்தமாகவே ராணி வாழ்ந்தாள்.

காலையில் பாடசாலைக்குப் போக ராணி ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த பொழுது, கோடை மழையாக ஆனந்தன் அவள் முன் தோன்றினான். அவன்

வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பின்னர் வீடே சூனியமாக வெறிச்சோடிச் சுடுகாட்டின் சலிப்பினைத் தந்ததை அவள் உணர்ந்திருந்தாள். அந்தச் சலிப்பிலிருந்து உடனேயே விடுதலையடைய வேண்டுமென்ற உந்தலில் அவனைத் தழுவி, ஈருடலும் ஒருடலான நிலையில் அவனுடைய மேனிக் கதகதப்பை அநுபவிக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி ஒரு கணத்தின் துகட்பொழுது நேரத்திலே தோன்றி மறைந்தது. மறுகணம் பிறிதொரு எண்ணச் சுழற்சியில் வேறு உணர்ச்சிகள் வளையப் படுகின்றன.

‘என்னைத் தனிமையில் விட்டுச் செல்ல வேண்டாமென்று மன்றாடினேன். கெஞ்சினேன். ஆனால் என் உருக்கமான வேண்டு கோளையும் புறக்கணித்து விட்டுக் கமலியைத் தொடர்ந்து ஓடியவர் தானே? ஆனந்தன் பெரிய எழுத்தாளன் என்று போற்றப்படுகின்றார்... இந்தப் புகழுக்கு அவர் எவ்வளவு தூரம் அருகதை யுடையவர் என்பதை நான் அறியேன். தன் மனைவியின் மெல்லிய உணர்ச்சிகளை உணரவும் மதிக்கவும் முடியாத ஒருவரினால் எவ்வாறு உந்த உணர்ச்சிகளை எழுத்திலே வடிக்க முடிகின்றது..’

இந்த நினைவுகள் ஏற்பட, ஆரத்தழுவிட வேண்டுமென்ற உணர்ச்சிகள் வெறுப்பாக மாறின. பெண்ணின் உள்ளத்திலேற்படும் விருப்பு - வெறுப்பு உணர்ச்சிகள் ஒரே நாணயத்தின் இரு முகங்களே! அவள் எதுவும் பேசாது மெளனஞ் சாதித்தாள். அந்த மௌனம் எழுப்பிய சுவரில் தன் வீட்டில் தானே அந்நியனாக நுழைந்துள்ள விநோத உணர்ச்சி வளைத்துக் கொள்ளத் தன்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ராணியைப் பற்றி மனத்திலே எழுந்த பல நினைவுகளிலிருந்து தப்புவதற்காக, தனக்கு வந்த கடிதங்களைப் பிரித்து வாசிக்க லானான். வழக்கமான கடிதங்கள். ‘பரணி’ பத்திரிகை அவனுடைய விஷயதானத்திற்கான செக் அனுப்பியிருந்தது. செலவுக்கு உதவும் என்று அதனைப் பக்குவமாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். ஹட்டனில் கூடவிருக்கும் தமிழ்விழாவில் இடம்பெறும் கருத்த ரங்கிலே அவளையும் பங்குபற்றும்படி நக்கீரர் அழைத்திருந்தார். அந்தக் கடிதத்தை அவள் இரண்டாம் முறையாகவும் வாசித்தாள்.

அன்பு ஆனந்தா,

மிகப்பெரும் அளவில் தமிழ்விழா ஒன்றினை ஹட்டனில் நடத்த ஏற்பாடுகளை நான் செய்து வருவதைப் பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்திருப்பீர்கள். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மட்டக்களப் பிலே நடைபெற்ற கோலாகலமான தமிழ் விழாவிற்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் இத்தமிழ் விழாவும் அமையும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

எழுத்தாளனுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்ற வாய்ப்பாட்டு முறையில் இலக்கியக் கோட்

பாடுகளை வரையறுத்துக் கொடுத்து விடவும் முடியாது. இந்நிலையில் பலதரப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் புதிதாகத் தோன்றி வருஞ்சந்ததியினர் முன்னர் சமர்ப்பிக்கப் படல் வேண்டும். சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகள் சாங்கோ பாங்கமாக விமர்சிக்கப்படல் வேண்டும். எந்த இலக்கியக் கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றுவதினால் அதிக பலனுள்ள ஆக்க வேலைகளை இயற்றலாம் என்பதை அவர்கள் தீர்மானிக்கட்டும்.

இலக்கியப் பணியினைப் பொழுதுபோக்காகக் கருதுபவர்கள் இருக்கிறார்கள்; தமிழ்த் தொண்டென நினைப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்; பயிலுந் தமிழுக்கு மரபு வேலி கட்டுதலை இலக்கியப் பணியாக எண்ணுபவர்கள் இருக்கிறார்கள்; தாம் வரித்துக்கொண்ட கட்சியின் சித்தாந்தங்களைப் பரப்பும் சாதனமாக இலக்கியத்தை மேற்கொள்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் போக்குகளைப் பிரதிபலிப்பவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் கருத்தரங்கிற் பங்கு பற்றும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அண்மையில் இலக்கியப் போக்கிற்கு வலுவான அடித்தளமிட்டு, புதிய கோட்பாட்டினை முன் வைத்திருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் சமர்ப்பித்துள்ள கோட்பாட்டின் சிறப்பியல்புகளை நிலைநாட்ட மேற்படி கருத்தரங்கம் வாய்ப்புத் தரலாம். ஏனைய சிரமங்களை நோக்காது தங்களுடைய இசைவினைத் தருமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். கருத்தரங்கு நடத்தப்படும் திகதியும் நேரமும் அடுத்த வாரம் உறுதிப்படுத்தப்படும்.

தமிழ்விழா இனிது நிறைவேறத் தங்களுடைய பூரண ஒத்துழைப்பையும், ஆசியையும் வேண்டுகின்றேன்.

என்றும் அன்புள்ள,

நக்கீரன்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்ததும் ஆனந்தன் நிமிர்ந்தான். ராணி காப்பியுடன் அவனுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான். ஆவிகக்கிக் கொண்டிருந்த காப்பியை அவனுக்கு முன்னாலிருந்த டீப்பாயில் வைத்தான். அப்பொழுதும் அவள் பேசவில்லை. மௌனத்தின் பாதுகாப்பில் திரும்பிப் போக உன்னினான்.

“ஹோட்டல்களிலேகூட, ‘சார் காப்பி’ என்று இன்முகங் காட்டித் தான் பரிசாரகன் பரிமாறுகிறான்...” சுவருடன் பேசும் பாவனையில் ஆனந்தன் குத்தலாகச் சொன்னான்.

“அப்படியா? நான் ஹோட்டல்களில் வாழும் பறவையல்ல, பரிசாரகன் பண்புகளை அறிந்து வைத்திருப்பதற்கு...” என்று யோசிக்கும் அவகாசங்கூட எடுக்காது ராணி டக்கென்று பதில் சொன்னாள்.

“உன் நாக்கு நிலத்தில் விழுந்து தொலைந்து போயிற்றே என்று நினைத்திருந்தேன். அது உன் வாய்ப்புற்றிலேதான் வாழுகின்றது என்பதை இப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். பெண்களின் மூன்றங்குல நாக்கு ஆறடி மனிதனைக் கொல்ல வல்லது. இந்தக் கூற்று உன் நாக்கிற்கு எவ்வளவு ஜோராகப் பொருந்துகின்றது?” என்று ஆனந்தன் குரலிலே கடுமையைக் குழைத்துச் சொன்னான்.

ஆழப்பல்

விதிசீராமாயி விருபதிசைநிதி

ராணி திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை எரி காங்கையைக் கக்கிற்று. இருப்பினும் பதில் எதுவும் பேசாது திரும்பிச் சென்றாள். குளத்திலே கல் விழுந்து நீரில் அமுங்கி விடுகின்றது. அதற்குப் பின்னரும் நீர்ப்பரப்பிலே கல் விழுந்த இடத்திலேயிருந்து அலை வட்டங்கள் விரிகின்றனவல்லவா? அப்படித் தான் ஆனந்தனின் மனத்திலே ராணியைப் பற்றிய நினைவு அலைவட்டங்கள் எழுந்தன.

‘ராணியும் நானும் காதல் திருமணஞ் செய்து கொண்டவர்கள் என்றுதான் எல்லோரும் நினைக்கின்றார்கள். காதல் என்ற சொல்லின் பூரண அர்த்த தரிசனங் கண்டவர்களாக எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் புலம்புகின்றார்கள். கரித்துண்டும் வைரமும் கர்பனே. எனவே கரித்துண்டு வைரமே என நிறுவுவது போன்றதுதான் காதல் என்ற சொல்லுக்கு நாம் ஏற்றி வைத்திருக்கும் அர்த்தம். உடலின் அம்மண இச்சைக்கு இன்னொரு பெயர்தான் காதல். அந்த இச்சாபலிதம், காதலின் வெற்றியாக அமைந்து விடுமா? காதல் தேன் நிகர்த்தது என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் நான் முள்ளிலிருக்கும் தேனையல்லவா நக்கிப் பார்க்கின்றேன். தேன் சுவையானது

என்பதற்காக மேலெல்லாம் அள்ளிப்பூசினால் தொல்லை என்ற ஈக்களே மொய்க்கின்றன. கலவியிலேதான் தேன் நிகர்த்த இன்பம் சுரக்கின்ற தென்றால் தன் கண்ணிற்படும் முதல் மலரிலேயே கொள்ளைத் தேன் மண்டிக் கிடக்கின்றது என்று நம்பும் மனிதனின் அறியாமையை என்ன வென்பது...?’

இந்த எண்ண அலைகளிலே ஏற்றி எறியப்பட்ட ஆனந்தன், ராணி கொண்டு வந்து வைத்த கோப்பியைப் பருகவில்லை. அது குளிர்ந்து கிடந்தது. மீண்டும் அவனுடைய அறைக்குள் நுழைந்த ராணி தான் கொண்டு வந்து வைத்த கோப்பி அருந்தப்படாது இருப்பதைக் கண்டாள். சாண் ஏற முழும் சறுக்கும் விவகாரமாக, தான் சகஜ நிலையை ஏற்படுத்த எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் பூஜ்ய பலன் தருவது அவளுக்கு வேதனையைத் தந்தது. இருப்பினும் பாடசாலைக்குப் போகும் அவசரத்துடன் “காலை உணவு மேஜையில் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது” என அறிவித்தாள்.

“மகாராணியார் எங்கே உலாப் புறப்பட்டு விட்டார்?”

“நீங்கள் தான் மகாராஜா. உலாவிலிருந்து இன்றுதான் திரும்பி யிருக்கின்றீர்கள். நினைத்த பொழுது கல்லூரிக்குப் போவதும் நிற்பதும் உங்களுடைய வழக்கம்.. நானோ ஏழை ஆசிரியை. கடமை உணர்ச்சி இருக்கின்றது....” என்றாள். அவளுடைய கண்கள் துளிர்த்தன. அவள் உடலிலே சடைத்திருந்த ஆணவம் முழுவதும் கரைந்து அவளுடைய விழிகளிலே கண்ணீராகத் தேங்கியிருப்பதாக ஆனந்தனுக்குத் தோன்றியது.

கண்களிலே துளிர்த்த கண்ணீரை மறைத்தவாறே அவள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

பாடசாலையின் கருமங்களில் அன்று ராணியின் மனம் ஈடுபடவில்லை. குற்ற உணர்வொன்று வளைத்துக் கொண்டது.

எல்லாவற்றையும் மறந்து, வீடுதேடிவந்த ஆனந்தனுடன் நான் அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் பேசியிருக்கலாம். வரட்டுக் கௌரவம் குறுக்கிட்டு மனோகரன் அண்ணாவின் சமரஸ முயற்சி களைப் பாழாக்கிவிடும் போலிருக்கிறதே. ‘நான் ஆனந்தனை எப்படியும் அழைத்து வருகின்றேன். தங்கச்சி ராணி, பெண் என்ற நிலைக்களனில் நின்று, ஆனந்தன் என்னும் ஆண் எப்படி அன்பு செலுத்த வேண்டுமென்பதைப் பற்றியே நீ கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாய். ஆனந்தன் ஒரு கலைஞன் என்பதை மறந்து விடுகின்றாய். கலைஞர்கள் கற்பனை மயமானவர்கள்; உணர்ச்சி மயமானவர்கள். கற்பனையிலே கண்ட காவிய நாயகிகளைத் தங்க ளுடைய மனவியர் களிலே தரிசிக்க விழைபவர்கள். எனவே தங்களுடைய உணர்ச்சிகளை மறந்து, மறுத்துக் கணவனுடைய

உணர்ச்சிகளுக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டிய பெரும்பொறுப்பு அவர்களைச் சாரும். இந்தக் கடமை உணர்ச்சியை நீ கடைப்பிடித்தால்தான் மீண்டும் குடும்பத்திலே அமைதி நிலவும்படி செய்யலாம்.' என்று எவ்வளவோ அறிவுரைகளைச் சொன்னாரே... இப்பொழுது ஆறுதலாக யோசிக்கும்பொழுது இருவர் மத்தியிலும் தோன்றியுள்ள மனக்கசப்பிற்கு அவர் முற்றும் பொறுப்பாளியல்லர். பெண் ஆணை அடிமை கொள்ளலாம். அதற்கான சமர்ப்பு பூமி பள்ளியறையே. அவள் உடலே ஆயுதம்; மோகனக் கலவியே போர் நெறி. அதிலே தன்னைத் தானே கசக்கி அர்ப்பணிக்கும் ஒருத்தி ஆணை அடிமை கொள்ளுகின்றாள். அந்த உடல் நெருக்கத்தை மறுத்து ஆனந்தனின் இதயத்திலே அன்பு சுரக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது எவ்வளவு பைத்தியகாரத் தனம்? - அவரிடமிருந்து விலகி விலகி ஒருவதற்கான காரணத்தை அவர் அறிந்தால்... நான் எதையும் ஒளிக்கப் போவதில்லை. புதிய ஏடொன்றைப் புரட்டி வாழத் தொடங்குவேன்... இன்று மத்தியானம் அவருக்காக -லீவு எடுத்து, என் கையாலேயே உணவு பரிமாறுவேன்... அவருடைய ஏச்சுக்களை நிந்தாஸ் துதியாக ஏற்றுக் கொள்வேன்.'

இவ்வாறு சிந்தனைகளிலே திளைத்திருந்த ராணி எதிரில் பாடசாலை அதிபர் வந்து நிற்பதைக் கவனிக்கவேயில்லை. கவனித்த பொழுது திகைத்தாள்.

"ராணி! உன்னை நான் என் அறையிற் சந்திக்க விரும்புகின்றேன்..." என்று கூறிய அதிபர் நடக்கத் தொடங்கினார். ராணி பின் தொடர்ந்தாள்.

அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையின் சகல அதிகாரங்களையும் தன்னுடைய உருண்டு திரண்ட உடம்பிலே சுமக்கும் அதிபர் செல்வி காசிநாதர் அமைதியாக அறைக்குள் நுழைந்து தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். குற்றவாளியின் நெஞ்சக் குறுகலுடன் ராணி அவர் முன் நின்றாள்.

ராணிக்கு அதிபரிடம் பயமென்று சொல்லிவிட இயலாது. ஆனால் அவரிடம் கொள்ளை மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தாள். அதிபருடைய அன்பினாலும் ஆதரவினாலுந்தான் இன்றுள்ள நிலையைத் தான் அடைந்ததான நன்றியறிதலை ராணி மறக்க வில்லை. அதே சமயம், என் பிரிய மாணவி என்ற பாச உணர்ச்சி அதிபரின் உள்ளத்திலே விரவியிருந்தது.

எதிரிலிருந்த கதிரையை விழிகளாற் சுட்டிக்காட்டி அதிலே அமரும்படி அதிபர் சமிக்ஞை செய்தார். ராணி எதுவுமே பேசாது அவ்வாசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

"முக்கியமான ஒரு விஷயமாகப் பேசத்தான் அழைத்தேன்"

என்ற பீடிகையுடன் தன் கண்ணாடியைக் கழற்றி மேஜையில் வைத்தார். ஒரு கணநேர மௌனத்தின் பின்னர், “கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியில் நமது பாடசாலைக்கே முதலிடம் கிடைத்தது. அந்த நாடகத்தைத் தயாரித்தவன் நீ. நமது மாணவிகளின் ஆற்றலுக்கு மட்டுமல்ல, உன்னுடைய திறமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக அது அமைந்தது எனப் பலரும் பாராட்டினார்கள். அகில இலங்கைப் போட்டியிலும் அதற்கே முதற்பரிசு கிடைக்கலாம் என்று நான் நம்புகிறேன்.”

“ஆம், மிஸ். அதற்கே முதல் பரிசு கிடைக்கும்...”

“கண்டிக்குச் செல்லச் சகல ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்று வரும் பொழுது, நீ கண்டிக்குச் செல்லத் தயாராக இல்லையென்று ஆசிரியர்கள் அறையில் கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உண்மையா?... ”

“மிஸ்... வீட்டிலே குழப்ப நிலை... இந்நிலையில் நான் கண்டிக்குச் செல்வதால் குழப்பங்கள் அதிகரிக்கும். அதனாற்றான்...” எனத் தயங்கியவாறு குரலை இழுத்தாள்.

“இதோ பார் ராணி! நாங்கள் ஏனைய பெண்களுக்கு இலட்சியமாகவும், எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்க வேண்டும். அத்தகைய இலட்சியப் பெண்களை உருவாக்குவதை என் இலட்சியப் பணியாக வரித்துள்ளேன். We are doing a dedicated service. ஆசிரியத் தொழில் சம்பளத்திற்காக ஒட்டிக் கொள்ளும் தொழிலன்று. இதனை நம் ஆசிரியைகள் உணருதல் வேண்டும். ஆண்டுதோறும் பிரசவ லீவினைப் பயன்படுத்தும் எத்தனை ஆசிரியைகள் இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் தமது சுய இன்பத்திற்காக நாட்டிற்கும் சமூகத்திற்கும் ஏற்படுத்தும் நடத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதேயில்லை. அதிபர்கள் மகாநாடொன்றில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி என் மனதில் இப்பொழுதும் பசுமையாக இருக்கின்றது. அதே மகாநாட்டில் குறிப்பிட்ட ஒரு ஆசிரியையினுடைய இடமாற்றப் பிரச்சினை எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. அப்பொழுது இங்குள்ள பிரபல கல்லூரி ஒன்றின் அதிபர் குறுக்கிட்டு, ‘என்னுடைய கல்லூரிக்கு ஆசிரியைகளே வேண்டாம். பரிட்சை வகுப்புக்களை அவர்களிடம் ஒப்புவித்தால், மீட்டல் வகுப்புகளை நடத்துவதற்கு முன்னர் தாங்கள் பிரசவ விடுதியிற் குந்தி விடுகிறார்கள்.’ என்று கூறி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார். அவருடைய குறிப்பு என்னை நாணச் செய்துவிட்டது. ஆசிரியைகள் சேவா உணர்ச்சியும் கடமையுணர்ச்சியும் உள்ளவர்களாக வாழ வேண்டும். என்னைக் கேட்டால், ஆசிரியைகள் இல்லறத்தில் ஈடுபடக் கூடாது. ஈடுபட்டாலும் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கண்டிப்பாகக் கருத்தடை செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்வேன். சந்ததிப் பெருக்கமே

தமது தலையாய கடமையென்று நினைக்கும் ஆசிரியைகள், ஆசிரிய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதே சாலச் சிறந்தது. இது பெற்ற பிள்ளைகள், கற்பிக்கும் பிள்ளைகள் ஆகிய இரு சாராருக்குமே சேமம்.... உத்தியோக வேட்டையிலும், சம்பளத்திலும் சம உரிமை அநுபவித்துக் கொண்டு, சமதையான சேவை செய்யாது போனால் பொதுப்பணம் விரயமாக்கப்படுகின்றது. வீடு என்பது தனி உலகம். அதனை விட்டுப் பாடசாலைக்கு வந்தால், வீட்டை மறந்து பாடசாலைக் கடமைகளில் மூழ்கி விட வேண்டும்..” என்று நீண்ட லெக்சர் அடித்துத் தன்னுடைய பருமனான உடலைச் சுழல் நாகாலியில் ஆட்டிய அதிபர் செல்வி காசிநாதர் சற்றே தரித்தார். பின்னர் குரலிலே அக்கறையைக் குழைத்து, “ராணி! உனக்கும் உன் கணவனுக்குமிடையில் ஏதோ தகராறு என்று கேள்விப்பட்டேன். அதையிட்டு மனதை அதிகம் அலட்டிக் கொள்வதில் பயனில்லை. வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி என்பது போல, கணவன் மனைவியரிடையே உள்ள அபிப்பிராய பேதப் பூசல் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருக்கின்றது. இத்தகைய அபிப்பிராய பேதங்கள், இறுதியில் புரிந்துணர்விலும் அன்புப் பெருக்கத்திலுமே முடியும்... காலமெல்லாம் கன்னியாக வாழ்க்கையைக் கழிக்கும் எனக்கு இல்லறத்தின் நெளிவு சுழிவுகள் எப்படித் தெரியுமென்று நீ தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது” என்று தன் பருமனான உடல் குலுங்கச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் ராணியும் கலந்து கொண்டாள்.

அந்தச் சிரிப்பு அடங்குவதற்கு முன்னரே, “என்ன ராணி? மாணவிகளுடன் நீ கண்டிக்குப் போகிறாயா, இல்லையா?” என்று அதிபர் கேட்டார். தர்ம சங்கடமான அந்நிலையில் “ஆம்” என்று சொல்லித் தப்பிக் கொள்வது தான் புத்திசாலித் தனமானது என்பதை உணர்ந்த ராணி, “நான் அழைத்துச் செல்கிறேன் மிஸ்” என்று பதிலளித்தாள்.

விஷயம் சகஜமாக முடிந்த மகிழ்ச்சியில், “சரி ராணி இப்பொழுது நீ உன் வகுப்பறைக்குச் செல்லலாம்” என்றார் அதிபர்.

ஆனால் இருக்கையிலிருந்த எழுந்த ராணி தயங்கியபடி நின்றாள்.

“என்ன வேண்டும் ராணி?”

“இல்லை மிஸ்... இன்று எனக்கு உடல்நிலை... சரியான தலைவலி... வெயில் ஏற ஏற மண்டை பிளந்து விடும் போல் வலிக்கின்றது... லீவு எடுத்துக் கொண்டு டாக்டரிடம் போனால்... டாக்டரிடம் போனால் நல்லது...” என்று கூறிய ராணி தாங்க

முடியாத தலையிடியுடன் அவஸ்தைப் படுபவளைப் போல அபிநயித்தாள்.

“அப்படியா? லீவுக்கு எழுதி வைத்து விட்டுச் செல்லலாம்...”

இல்லாத தலைவலி ஒன்றைக் கற்பித்து, லீவு எடுத்த ராணி எப்படியாவது ஆனந்தனுடைய கோபத்தைத் தணித்து, அன்பைச் சுவீகரிக்க வேண்டுமென்ற எழுச்சியுடன் வீடு திரும்பினாள். கற்பனைக் காற்றை உறிஞ்சி வானத்திற் பறந்த மனம் என்ற பந்து, வேதனை என்ற முள்பட்டு நிலத்தில் விழுந்தது.

ராணி பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டதுமே ஆனந்தன் காலை உணவைக்கூட அருந்தாமல், உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு சென்று விட்டதான தகவலை நாகம்மா தெரிவித்தாள்.

வகாநாலை

சுருதிமாமம் விருபகீதாறு

“எப்பொழுது சார் மட்டக்களப் பிலிருந்து வந்தீர்கள்? தங்களை ஆசிரிய ராகக் கொண்ட ‘யாழ்’ என்னும் பத்திரிகை எப்பொழுது வரும் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக் கின்றேன்” என்று பிறாவி வரவேற்கும் தோரணையிற் பேசினான்.

“நேற்றுத்தான் வந்தேன். பிறாவி! இவர்கள் உன்னிடம் பேசவேண்டுமாம். இவர் இன்ஸ்பெக்டர் குமார், இவர்...” என்று கூறி நக்கீரன் பக்கம் திரும்பினான்.

“இவர் கவிஞர் நக்கீரர் என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்று பிறாவி முந்திக் கொண்டான்.

“இவர்கள் என்னுடன் என்ன பேசவேண்டும்? எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லுகின்றேன்...”

இவர்கள் ஏதோ வழக்கு சம்பந்த மான தகவல் சேகரிக்கவே வந்திருக்க லாம் என்பதைப் பிறாவிக்குப் பக்கத்தில் நின்ற ஹோட்டல் மனேஜர் அலெக் ஸாண்டர் அருமானித்துக் கொண்டார். அவருடைய அருமானம் சரியென்பதை உறுதிப்படுத்துவதைப் போல. “காலி யான ஓர் அறை இருந்தால் வசதியாக இருக்கும்... உங்களுடைய வியாபாரத் திற்கும் தடையாக இருக்காது...” என்றார் குமார்.

“பிறாவி, மூன்றாம் நம்பர் அறை காலியாகத்தானே இருக்கின்றது?... மைக்கேல்... மைக்கேல்...”

ஹோட்டல் பரிசாரகன் மைக்கேல் மனேஜர் முன் தோன்றினான்.

“மைக்கேல், மூன்றாம் நம்பர் அறையைக் காலி செய்து கொடு...” என்று மனேஜர் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

மூன்றாம் நம்பர் அறையில் அவர்கள் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டார்கள். அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைத் தன்னுடைய தொண்டைக் களைப்பினாற் கிழித்துக் கொண்டே, “மிஸ்டர் ஞானரதன், உன்னைப்பற்றி நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார் பிறாவி. ஒரு வழக்குச் சம்பந்தமான முடிச்சுக்கள் சிலவற்றை அவிழக்க உன்னுடைய உதவி தேவையாக இருக்கின்றது...” என்றார் குமார்.

“என்னால் முடிந்த அளவுக்கு ஒத்துழைப்புத் தரத் தயார்...”

குமார் ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டபல கேள்விகளை அடுக்கத் தொடங்கினார்.

“உன் முழுப்பெயர்; வயது; சொந்த ஊர்...”

“எஸ். பிறாவி. வயது 25; சொந்த ஊர் மாத்தளை...”

“எப்பொழுது தொடக்கம் கஸ்ரோ ஹோட்டலில் வேலை?”

“1961ம் ஆண்டு தை மாதம் தொடக்கம்.”

“அந்த ஆண்டில், இங்கு குந்தவை என்ற பெண்ணுடன் வந்த கோஷ்டியினரைப் பற்றி ஞானரதனுக்குச் சொன்னது ஞாபக மிருக்கிறதா...?”

“ஆம்- நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. குந்தவை என்ற பெண்ணிற்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படலாம் என்ற பயத்தினாலேதான் மேற்படி விபரங்களை அவருக்குச் சொன்னேன்...”

“சந்தேகம் எதனால் ஏற்பட்டது?”

“அடுத்த அறையிலேதான் குந்தவையும் வேலாயியும் தங்கினார்கள்...”

“அவர்களுடைய பெயர் எப்படித் தெரியும்?”

“சம்பவத்தைச் சொன்ன பொழுது அவ்விருவருடைய பெயர்களையும் ஞானரதன் சொன்னார்.”

“அப்புறம்...?”

“அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், விமலதாசன், ஒரு சிங்களப் பெண் ஆகிய மூவரும் இதே அறையிலிருந்து மது அருந்தினார்கள்...”

“அவர்களை இப்பொழுது அடையாளம் காட்ட முடியுமா?”

“ஓரளவு காட்ட முடியுமென்றே நம்புகின்றேன்... இந்த ஹோட்டலுக்குப் பெண்கள் வந்து மது அருந்துவதில்லை... அந்தச் சிங்களப் பெண், ஆண்களுடன் சரிநிகர் சமானமாக மது அருந்தவே, அவளை உற்றுப் பார்க்கும் ஆவல் ஏற்பட்டது. இதற்கு முன்னரும் இரண்டு மூன்று சந்தர்ப்பங்களில் கண்டி பஸ் நிலையத்தில் அவளைப் பார்த்ததான ஞாபகமும் இருக்கின்றது...”

“அந்த ஆண்கள்?”

“அவர்களிருவரும் மீண்டும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் இங்கு வந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு தடவை அந்தப் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்னைத் தனியே அழைத்து, ‘அன்றிரவு நாங்கள் இருவரும் அந்தப் பெண்களுடன் வந்து தங்கியதை யாருக்காவது வெளியிட்டால் உன்னுடைய உயிருக்கு ஆபத்து’ என்று எச்சரித்தார்...”

“எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டும், வற்புறுத்தல் எதுவுமின்றியே இவற்றை வெளியிடுவதற்கான காரணம் ஏதாவதுண்டா?”

“காரணமில்லை; என் கடமை. எப்படியாவது உண்மை வெளியாக வேண்டும். நிரபராதிகள் தப்பவும், குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படவும் தனக்குத் தெரிந்த தகவல்களை வெளியிடுதல் மனிதனின் கடமை” என்று பிறாவி உறுதியுடன் கூறினான்.

“பிறாவி! உன்னைப் போன்ற சிலரேனும் இந்நாட்டிலிருந்தால், முடிச்சலிழக்கப்படாதிருக்கும் எத்தனையோ வழக்குகளில் சம்பந்தப் பட்ட குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கலாம்...” என்று குமார் சுபாவத்திற்கு மாறான உணர்ச்சியுடன் கூறினார்.

“கேட்டீர்களா, இன்ஸ்பெக்டர்... சிறு வயதிலிருந்தே பிறாவி பொது இயக்கங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவன். பொதுநலத் தொண்டிலே மிகுந்த அக்கறை உள்ளவன்” என்றான் ஞானரதன்.

“ஆம்... பிறாவி! குந்தவைக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படலாம் என்று நீ கருதியமைக்கு ஏதாவது விசேடக் காரணம் உண்டா?”

“... இந்த அறையிலிருந்து மூவரும் நிறைய மது அருந்தினார்கள். அந்தப் போதையிலே, நான் நிற்பதைக் கூட அவதானிக் காது பல விஷயங்களைப் பேசினார்கள். ஊர் உலகம் தெரிய விபச்சாரம் செய்த தேவடியாள்தான் கன்னிகா லோகேஸ்வரி... அவளுடைய மகள் இன்று கற்பாஸ்திரி வேஷம் போடுகின்றாள். இந்த விமலதாசன் நினைத்ததைச் செய்பவன். இதில் என் உயிரே போயினும் அவளுடைய உடலை இன்று அநுபவித்தே தீருவேன்’ என்று ஒருவர் சொன்னார்...”

“ம்...”

“அதற்கு இன்ஸ்பெக்டர் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, ‘பொறுத்தது போதும். பொங்கி எழு விமலதாசா’ என்றார்.. சிறிது நேரத்தில் வேலாயுதம் இதே அறைக்குள் அழைக்கப் பட்டார். அவர்கள் குசுகுசுத்தது என் செவிகளில் சரியாக விழவில்லை. நான் எதிர் அறையிலிருந்த பெண்ணை எட்டிப் பார்த்தேன். அவள் விசம்பி விசம்பி அழுது கொண்டிருந்தாள். என் காலடி ஓசை கேட்டதும் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். என்னைக் கண்டதும், ‘நீ எனக்கு அண்ணாவைப் போல... இந்தப் பாவிகளிடமிருந்து தப்பவே முடியாது. உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகின்றேன். ஏதாவது நஞ்சு தரமாட்டாயா?’ என்று பரிதாபமாகக் கேட்டாள்”.

“இதை நீ அப்பொழுதே பொலீஸுக்குத் தெரிவித்திருந்தால்...”
“அறையைக் காலி செய்துகொண்டு அன்றிரவே புறப்பட்டு விட்டார்கள்... இதைப்பற்றி மனேஜ்மென்டிடம் சொன்னேன்.. பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் கூடவே இருந்ததினால், அவர்கள் என் கூற்றைப் பெரிதாக நினைக்கவில்லை...”

“இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த தேதியைச் சரியாக நினைவு படுத்திச் சொல்ல முடியுமா?...”

“1961ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நடுப்பகுதியாக இருக்க வேண்டும்...”

“இவ்வளவு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும், இப்படிச் குறிப்பாகச் சொல்ல முடிகிறதா?...”

“ஆம்.. நவம்பர் மாதந்தான் ரசிகர்குழு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியின் அறிவிப்பு வெளியாயிற்று. அச்சிறுகதைப் போட்டியில் நானும் பங்குபற்றினேன். அந்தக் கதையை ஞானரதன் அவர்கள் தான் பார்வையிட்டுத் தந்தார். அந்தக் கதைக்கு மூன்றாம் பரிசு கிடைத்தது. குந்தவைக்கு ஏற்பட்ட அவலநிலையின் அருட்டுணர்விலே தான் அந்தக் கதையை எழுதினேன்...”

“அந்தக் கதை ஏதாவது பத்திரிகையிற் பிரசுரமாயிற்றா?”

“இல்லை. ஆனால் அந்தப் போட்டியிலே பரிசும் பாராட்டுதல்களும் பெற்ற கதைகள், நூல் வடிவாக வெளிவந்துள்ளது. என்னிடம் ஒரு புத்தகம் உண்டு...”

“பிறாவி! நீ அந்தப் புத்தகத்தையும், 1961ம் ஆண்டு இங்கு அறைகளில் தங்கியவர்களுடைய பெயர் விபரங்கள் உள்ள ரிஜிஸ்ட்டரையும் எடுத்து வா...” என்று இன்ஸ்பெக்டர் குமார் கூறினார். பிறாவி வெளியேறினான். நக்கீரர் ஒன்றுமே பேசாது, பிரமை பிடித்தவரைப் போல இருந்தார்.

“ஞானி! துயங்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு அதிகமாகவே கிடைக்கின்றன... ஏன் கொலை செய்யப்பட்டான், எவ்வாறு கொலை செய்யப்பட்டான் என்பவை நிறுவப்படல் வேண்டும். அதற்கு முன் கொலை செய்யப்பட்ட பெண் குந்தவை தான் என்பதை நிறுவுவதற்கு ஏதாவது ஆதாரம் தேவை...” என்று சொல்லியபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

அப்பொழுது ஞானரதனின் முகம் பிரகாசமடைந்தது. “இன்ஸ்பெக்டர்! ஒரு தடவை அவள் வழக்கி விழுந்து முழங்காலிற் காயம் ஏற்பட்டது. அந்தக் காயத்திற்கு நான் மருந்து கட்டியிருக்கின்றேன். அப்பொழுது அந்த முழங்காலுக்கு மேல் சாந்துப்பொட்டு இட்டதைப் போல ஒரு கறுப்பு மச்சம் இருக்கக் கண்டேன். அதில் அடர்த்தியாக மயிரும் முளைத்திருந்தது” என்ற தகவலை வெளியிட்டான்.

இடக்கையின் பெருவிரலினாலும் நடுவிரலினாலும் விழிக்குழிகளை மருவிநின்ற மூக்கினைத் தடவிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த குமார் தன் சட்டைப்பைகளைத் துளாவி, ஏதோ குறிப்புகளை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினார். சற்று நேரத்தில் திரவியத்தைக் கண்டவரைப் போல “ஆம்... வலக்காலின் முழங்காலுக்கு மேலே அந்த மச்சம் இருந்தது... மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டில் இருக்கின்றது... வெரிகுட்... பிணத்தின் ஐடென்ற்றியை நிறுவலாம்” என்றார் உற்சாகமாக.

இவ்வளவு நேரமும் அடக்கி வைத்திருந்த நக்கீரருடைய சோகம் உடைந்தது. அவருடைய நயனங்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிந்தது. “உங்களைப் போன்ற ஒரு கவிஞரை நானா தேற்றுவது? சொற்களிலே உணர்ச்சிப் பெருக்கினை ஏற்படுத்தவல்ல சொல்லேர் உழவர் நீங்கள். அப்படி இருந்தும்... நீங்கள் இப்படி மனமுடைந்தால் விசாரணையை எப்படித் தொடர்ந்து நடத்துவது? நடந்தவை நடந்து விட்டன. அவற்றை மாற்றியமைக்க முடியாது. இனி நடக்க வேண்டியவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும்...” என்று தேற்றிய குமார் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவரைப் போல், “ஞானரதன் வீட்டிலே கிடைத்த கடிதம் உங்களிடம் இருக்கின்றதல்லவா? அதைப் பிரித்து வாசிப்போம்...” என்றார்.

எதிலுமே மனம் ஓட்டாத நிலையில் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து இன்ஸ்பெக்டரிடம் ஒப்படைத்தார். அந்தக்கடிதத்தை வாசிக்கும்படி அவர் ஞானரதனிடம் கொடுத்தார். ஞானரதன் வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

“கோலாலம்பூர்... 20.11.61”

“தேதி 20.11.61 டா? பிறாவி சொன்ன திகதியுடன் ஒத்துப் போகின்றது. செக் பண்ணிப் பார்ப்போம்...” என்ற இன்ஸ் பெக்டர் மீண்டும் தன் கையிலிருந்த குறிப்புக்களிலேயே பார்வையை மேயவிட்டார். “ஆம்... பிணம் போலீசாரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது நவம்பர் 28ம் திகதி... சரி. கடிதத்தைத் தொடர்ந்து வாசியுங்கள்” என்றார்.

ஞானரதன் கடிதத்தைத் தொடர்ந்து வாசிக்கலானான்.

என் மகளே!

சோகக் குரலிலே தோய்ந்து நீ எழுதிய கடிதம் கிடைத்தது. அதனை வாசித்த பொழுது என் நெஞ்சிலே ஏற்பட்ட வேதனைக் கீறல்களை நீ அறியமாட்டாய். உன்னை எப்படித் தேற்றுவது என்பதை அறியாது தவிக்கின்றேன். என்னையும் உன் அன்னையையும் பிரித்த அதே சமூகத்தின் மீதுதான், நான் தந்தையின் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாத பழியையும் போடுவதா? இல்லை. அந்தச் சமூகத்திற்குப் பயந்து கோழையாக, வேறொருத் தியின் நிழலில் வாழவிட்ட நான் தான் பாவி. இந்தக் கோழையை மன்னித்துவிடு மகளே. உன்னை நேரில் கண்டு என் கண்ணீரால் உன்னைக் கழுவி மன்னிப்புக் கோரினாலொழிய என் மனம் அமைதி அடையாது.

வேலாயியிடம் உன்னை அடைக்கலப் பொருளாகவே ஒப்படைத்தேன். பணத்தாசை பிடித்த அந்தப்பேய், இப்படி உன்னைக் கொடுமைப்படுத்துவாள் என்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை. உன்னை மருதாயி வீட்டிலே வளரவிடும்படி, கேட்டுக் கடிதம் எழுதியதுடன், ரூ. 500 சந்தோஷமாகவும் அனுப்பியிருக்கிறேன். இனியாவது அவள் உன் வாழ்க்கையிற் குறுக்கிட மாட்டாள் என்றே நம்புகின்றேன்.

நீ நன்றாக நாட்டியமாடுகின்றாய் என்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி. என்னைக் கேட்டால், உன் அன்னையைப் போன்ற ஒரு சிறந்த நர்த்தகியை நான் என் வாழ்நாளிற் கண்டதில்லை என்றே சொல்வேன். இன்றுகூட அவள் என் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து ஆடுகின்றாள். அவள் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்திருந்த அதே நடனக்கலையில் நீயும் சிறந்து விளங்கவேண்டும் என்பது தான் என் ஆசை. உலகின் நடனப் பேரரசுக்குளிலே எல்லாம் உன் சதங்கை ஒலி கேட்க வேண்டும். நடனக்கலை தனக்குரிய சிறப்பிடத்தை உன்னால் அடைய வேண்டும். நடனக் கலை சோரப் பெண்களின் கூத்தாக மதிப்பிடும் கீழோர்கள் ரசனை ஒழிக்கப்படல் வேண்டும்.

கலைக்கு அபிநயம், இசை, சொற்கள், கற்கள், வண்ணங்கள் ஆகிய எந்தச் சாதனமும் ஊடகமாக அமையலாம். ஒருவகை ஊடகத்தை உயர்ந்தது என்றும், வேறொரு சாதனத்தைத் தாழ்ந்தது என்றும் மதிப்பிடுதல் பேதைமை. கலையின் பயன் அதன் தொண்டே. அதனையே வியாபார மூலதனமாக்கும் பொழுது..."

இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும் பொழுது அறைக்குள் பிறாவியும், அலெக்ஸாண்டரும் பிரவேசித்தார்கள். அலெக்ஸாண்டரின் கையில் அறையை வாடகைக்கு எடுப்போரின் பெயர், முகவரி ஆகிய விபரங்கள் அடங்கிய ரிஜிஸ்டர் இருந்தது. அந்த ரிஜிஸ்டரின் பக்கங்களை, குமார் கண்கள் ஆவலுடன் மேய்ந்தன.

நவம்பர் மாதம் 13ம் திகதி மூன்றாம், நான்காம் அறைகளைத் திருக்கோணமலையைச் சார்ந்த விமலதாசன் வாடகைக்கு எடுத்திருக்கின்றான்..." என்று கூறியபடி தலையை நிமிர்த்தினார்.

பங்கு

அதிசயமாம் விநயசீரகம்

“ராணியின் மனம், தன்னை விட்டுத் தூரந்தூரமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆனந்தனின் காதலையே யாசித்தது. ஒரு பெண் ஓர் ஆணை எவ்வளவு தான் இச்சைப்பட்ட போதிலும் அவனுடைய அணைப்பின்றித் தன்னைத் தானே வலிந்து ஒப்புக் கொடுக்குந்தன்மை பெண்ணிடம் கிடையாது. ராணி விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. இந்தப் போலிக் கௌரவத்திற்குள் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட ராணி மௌன மோனத்திலே சாம்பிக் கொண்டிருந்தாள். இதனால் அவள் சக ஆசிரியர்களுடன் பேசுவதையும் ஒறுப்பாக்கிக் கொண்டாள்.

பெண் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர் அறைகள் ஒவ்வொன்றும் வம்பு மடங்களை. ஆசிரியர்கள் ராணியின் முதுகின் பின்னால் அவளுடைய ஒழுக்க நெறி பற்றிப் பல வதந்திகளை உருட்டி விட்டார்கள். வம்புகள் மலிந்தன. இவற்றைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த மீனா முந்திக் கொண்டாள்.

ராணியிடம் அநுதாபமான வார்த்தைகளைச் சொரிவதான பாவனையில் விஷவித்துக்களை மீனா விதைக்கலானாள்.

“ஆனந்தன் எவ்வளவுதான் படித்தவராக இருந்தாலும், பலரும் பாராட்டும் எழுத்தாளராக இருந்தாலும், இப்படி உன்னைக் கல்நெஞ்சத்துடன் இம்சைப் படுத்தக் கூடாதே ராணி... இல்லை; உன்னுடன் மனக்கருத்து வேறுபாடு இருந்தால் அதை எல்லோருக்கும் பறைதட்டிக் காட்டுவதைப் போல ஹோட்டலில் நும் எடுத்துத் தங்கலாமா?.. உனக்கு இதனால் ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கின்றாரா?.. எனக்கு இப்படி ஒரு கணவன் கிடைத்தால் பூனையாக ஓடுங்கி, அடிமையாக வாழ்வதிலும் பார்க்க ஒரு துளி விஷம் கொடுத்துக் கொன்றிருப்பேன்.. கேட்டியாட, ராணி புதினத்தை? நேற்றுக் கற்குடாவுக்குப் போயிருந்தேனல்லவா? அங்கு ஆனந்தனைப் பூமணியுடன் கண்டேன்... பூமணியினுடைய நடத்தையை இந்த மட்டக்களப்பு அறியுமே... ஒரு ஆண் பகிரங்கமாகவும், கேவலமாகவும்...”

ராணிக்கு எதிராகக் கிளப்பப்படும் கதைகளைப் பாடசாலை அதிபர் அறிந்தார். ஆசிரியைகள் பரஸ்பரம் எப்படித் துமது பொறாமைகளைக் கொட்டித் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதையும் அறிந்தவர். இதனால் ராணியைச் சரியான தடத்திலே போகச் செய்ய வேண்டுமென்ற அக்கறை பிறந்தது.

இதன் காரணமாகப் பாடக் குறிப்புக்கள் சம்பந்தமாகவும், வகுப்பு மாணவிகள் சம்பந்தமாகவும் பேசுவதாக அழைத்துப் பல அறிவுரைகளை வழங்குவார்.

“ராணி! நாங்கள் மண் பொம்மைகள். ஓர் உத்தம ஆணின் உள்ளத்திலே குடியேறி அங்கேயே அவன் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும் பொழுதுதான் அவளுக்குத் தெய்வத்தன்மை என்ற மெருகு ஏறுகின்றது. கொலுவீற்றிருந்த பீடத்தை விட்டு வெளியே வந்து விட்டால், அவன் உடைந்த பொம்மைக்குச் சமம்.. ஈட்டி முனை கண்டு இமை கொட்டாத வீரன்கூட, ஒரு பெண்ணின் விழி வீச்சுக்கும், அவன் விழிகள் உகுக்கும் கண்ணீருக்கும் தன் மனத்தினை ஒப்புக் கொடுக்கின்றான்.. குடும்ப வாழ்க்கையில் ஓராயிரம் பிணக்குகள் ஏற்படலாம். அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல பெண்களாகிய நாம் தான் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். கணவன் செய்யக்கூடிய எந்தத் தவறையும் மன்னிக்கவும், மறக்கவும் தெரிந்த பெண்ணே உத்தமக் குடும்பப் பெண்ணாக வாழ்கின்றாள்... ராணி! உன்னைப் பற்றியும், உன் கணவன் ஆனந்தனைப் பற்றியும் ஆசிரியைகள் பேசுவதை அறிவேன். அந்தக் கதைகளிலே பத்துசதவீதமாவது உண்மையாகத் தேறமாட்டாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஒருத்தியினுடைய நாக்கிலே உதித்த பொய், பத்துப்பேருடைய நாக்கிலே திருவலம் வந்து உண்மையாக நிலைத்தும் விடுகின்றது... நீ குற்றஞ் செய்யாதவளாகவும், கணவனே முழுக் குற்றங்களுக்கும்

பொறுப்பாளியாகவும் இருக்கலாம். கணவனின் குற்றங்களைக் கூடத் தன் குற்றமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பெண்ணின் வாழ்க்கையே சீருடனும், சிறப்புடனும் அமைகின்றது. ஒரு குழந்தை இருந்தால் கணவன் - மனைவிக்கிடையிலிருக்கும் மனவேறுபாடுகளை மறப்பதற்கு அதுவே இணைப்புப் பாலமாக உதவுகின்றது."

அதிபருடைய இத்தகைய வார்த்தைகளால் தெளிவடைந்த ராணி ஆனந்தனைச் சந்தித்து எல்லா விடயங்களையும் சீராக்கி விடல் வேண்டுமென மனந்துணிந்தாள். அதனைச் செயலாக்க சென்ட்ரல் ஹோட்டலுக்கு வந்தாள்.

"சார்! உங்களை, உங்கள் மனைவி பார்க்க வேண்டுமாம். அங்கே காத்திருக்கின்றார்கள்" என்று மனேஜர் இராமையா ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார்.

"என்னையா? மனைவியா?... எனக்கு ஒரு மனைவி இருப்பது நீ ஞாபகப்படுத்தத்தான் தெரிகிறது" என்று விரக்தியுடன் கூறிய ஆனந்தன் மனைவி அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு வந்தான். இராமையா பின் தொடர்ந்தார்.

"மனேஜர், யார் இந்த அம்மா? இவ்விடத்திற்கு மது அருந்த வந்திருந்தால், என்ன மது வேண்டுமென்று விசாரித்துக் கொடுப்பதுதானே?" என்றான்.

"ஐயோ, ஆனந்த்! ஏன் இப்படிப் பேசுகின்றீர்கள்? மது போதையிலிருந்து விழித்துப் பாருங்கள். நான் உங்கள் மனைவி..."

"என்னைக் குடிகாரன் என்று ஏசுவதற்கு இவ்வளவு தூரம் கால் நோக நடந்து வந்தாயோ?"

"ஏன் இப்படிக் குயுத்தித்தினமாகப் பேசுகின்றீர்கள்?"

"நீ பெரிய யுக்திக்காரி, என்னைக் குயுத்திக்காரன் என்று கண்டு பிடிப்பதற்கு..."

"அப்படி நான் நினைக்கவில்லை ஆனந்த். உங்கள் நிலையை நினைத்துப் பாருங்கள். நீங்கள் உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் மணிமொழியென்றும், பொன்மொழியென்றும் ஏற்கவல்ல வாசகர் படையொன்று திரண்டிருக்கிறது... அந்தப் பெருமையை இந்த மதுவில்..."

"மீண்டும் என்னைக் குடிகாரன் என்றுதானே சொல்லுகின்றாய்... ஆம். நான் குடிப்பேன். அது என் சுயேச்சை. இதோ பார் ராணி. நீ உன் போக்கில் செல்லலாம். நான் என் போக்கிலே செல்வேன். நான் உன் கணவனுமல்லன்; நீ என் மனைவியுமல்லன். ரயில் பிரயாணம் ஒன்றிலே சந்தித்த சக பிரயாணிகள்தான் நாங்கள். தரிப்பு நிலையிலே இறங்கியதும் அவரவர் பாதையிலே செல்லுகின்றோம்..."

“ஐயோ, ஆனந்த்... இந்தச் சுடுசொற்களைக் கேட்கத் தானா இந்த இடத்திற்கு ஒடோடி வந்தேன்..” என்று கூறிய ராணி மேற்கொண்டும் வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடிக்க இயலாத அவலநிலையில், கண்ணீர் சொரியத் தொடங்கினாள்.

“உன் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கண்டு என் இதயம் உதிரம் கொட்டியிருக்கக்கூடிய ஒரு காலம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இன்று நீ குடும் குடமாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாலும் உவர் நிலத்தில் விழக்கூடிய மழையையே அது எனக்கு ஞாபகப்படுத்தும்.. என் புகழுக்கு ஊறு வந்துவிடுமே என்று நீ நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கத் தேவையில்லை. என் புகழ் உன் அப்பன் வீட்டுச் சொத்தல்ல.. ஒருவன் தான் உழைத்த பணத்தைத் தான் நினைத்தவாறே செல வழிக்க எவ்வாறு சுவாதீனம் இருக்கிறதோ, அவ்வாறே என் புகழை விரயமாக்கவும் எனக்கு உரித்திருக்கிறது...”

“பணத்தைப் பாதுகாக்க வங்கிகள் இருக்கின்றன... புகழை?”

“கைதிகளைக் காவலில் வைக்கச் சிறைச்சாலைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பெண்களின் கற்பைப் பாதுகாக்க...”

“திருமணம் அவள் கற்பைக் காவல் செய்யும் அரண்...”

ஆனந்தன் தன் அறைக்குச் சென்று மூன்று போஸ்ட் கார்டுகளைக் கொண்டுவந்து ராணியின் முகத்திலே வீசி எறிந்தான்.

“இவற்றைப் பார்! இவை உன் உயர்நிறைக்குச் சான்று பகர்கின்றன...”

ராணி அவற்றுள் ஒன்றை எடுத்து வாசித்தாள்.

சூழம் போற்றும் எழுத்தாளர் ஆனந்தனுக்கு, வணக்கம்.

இலக்கிய விபசாரிகளுக்கு நீங்கள் சிம்மசொப்பனம். பிறருடைய எழுத்தைத் தமது என்று உரிமை கொண்டாடும் நபஞ்சகங்களுக்கு நீங்கள் எதிரி. இலக்கியத்திலே கற்பு நெறியை நிலைநாட்டும் நீங்கள், உங்கள் மனைவி விபசாரஞ் செய்வதை அனுமதிக்கிறீர்களா? அவள் வேறுயாருக்காவது கருத்தரிக்கக் கூடிய குழந்தைக்கு நீங்கள் அப்பனென்று கையெழுத்து வைக்கத் தயாராக இருக்கவும். நீங்கள் மதுவிலே கிடவுங்கள். உங்கள் மனைவி பிற ஆடவர்மடியிலே சுகம் அனுபவிக்கட்டும்.

இங்ஙனம்,

உண்மை விளம்பி.

நஞ்சு தீட்டிய ஆயிரம் அம்புகள் ஒரே சமயம் எய்யப் பட்டதைப் போன்று ராணியின் நெஞ்சம் வலியெடுத்தது. தலையிலே எரிமலையொன்று வெடித்துச் சிதறியதைப் போன்ற பிரமை.

“நாடு போற்றும் எழுத்தாளர், எப்பொழுது தொடக்கம் பிட்டிஸ எழுத்தாளர்களுடைய இரகிகனாக மாறினார்?”

“நெருப்பு இன்றிப் புகையாது...”

“நான் புடம் போட்ட தங்கம் என்பதைக் காலம் நிரூபிக்கும். இந்த உண்மை விளம்பிகளுக்கு உண்மைப் பெயர் இருப்பதில்லை...”

“ராணி, ஒருத்தியின் ஒழுக்கக் கேடான நடத்தையைக் கடைசியாக அறிந்து கொள்ளும் நபர் அவளுடைய கணவன் தான். காலம் நிரூபிக்கட்டும்; என் காலத்தை வீணாக்காமல் நீ இப்பொழுது சென்று வருகின்றாயா?” என்று ஏளனந் ததும்பக் கேட்டான்.

வீரக்கி

விஞ்ஞாமம் விருபகீர்த்து

“நீண்ட கடிதம்-” என்றான் ஞான ரதன்.

“சுருக்கமான கடிதம் எழுதுவதற்கு ஆனந்தனுக்கு நேரம் கிடைத்திருக்காது...” என்று சொல்லிக் கமலி முறுவலித்தாள்.

“உண்மையிலே கமலி, நான் ஆனந்தனுடைய நிலைக்காக வருந்துகின்றேன். அவரையும் ராணியையும் ஒன்றுபடுத்தி வாழ வைக்க வேண்டுமென்று ரகுநாதன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் எதற்குமே பலன்கிட்டவில்லை. வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறியதைப் போன்று, மீண்டும் மிதமிஞ்சிய சூடியினால் தன் வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்ளும் மூர்க்கமான வெறிச் செயலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றார்...”

கமலியின் நெஞ்சிலே முள் ஏறியதைப் போலவே வலியெடுத்தது.

“உங்களுடைய நிலைக்களனிலிருந்து பார்க்கும்பொழுது மது அருந்துதல் நஞ்சு அருந்துதலை நிகர்த்ததாக இருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய மனோ நிலையில்... முட்டாளான கணவனுடன் இன்பமாக வாழ்ந்துவிடலாம். ஆனால் அதி விவேகமுள்ள கணவனைத் திருப்தி செய்வதைப் போன்ற கடினமான பணி வேறில்லை...”

“அதுதான் என்னைப் போன்ற

முட்டாளின் மனைவியாக வாழலாம் என்று நீ தீர்மானித்திருக்கின்றாயா?" என்று ஞானரதன் சட்டென்று கேட்டான்.

"பெண்கள் பொறாமைக்காரர்கள் என்று ஆண் எழுத்தாளர்கள் எழுதி விட்டார்கள். பொறாமை கொள்வதில் ஆண்கள் இரண்டாம் பட்சமானவர்கள் அல்லர் என்பதுதான் உண்மை. இல்லாவிட்டால் அத்தானிடமிருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறது என்றதும்..." அவளுடைய குரலிலே சோகக் கீறல் விழுந்தது.

"ஐயோ, கமலி! நான் அப்படி நினைக்கக்கூடியவனா? இவ்வளவு பழகியும் என் மனதை அறியவில்லையே, பைத்தியக்காரி.. நீ எவ்வளவு முட்டாளோ, அந்த அளவுக்கு நானும் முட்டாள் என்றுதான் சொல்லவந்தேன். இல்லாவிட்டால், நாங்கள் எழுத்தாளர்களாகத் தீர்மானித்திருப்போமா? இந்தா, கமலி 'யாழ்' முதல் இதழ். உன் கதையை அழகாகப் பிரசுரித்திருக்கின்றேன்..."

"கதைக்குச் சன்மானம்?"

"மாலையில் உலாவப்போகும் போது தந்தாற் போதாதா?..."

மதிய போசனத்தை முடித்துக் கொண்ட ஞானரதன், ரகு நாதனும் குடும்பமும் வந்து தங்க வசதியான அறையை ஒழுங்கு செய்வதற்காக வெளியே சென்றான். ஞானரதனுடன் வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. அத்துடன் ஆனந்தனின் கடிதத்தைப் பற்றியும் மறந்து போனான். இப்பொழுது தனிமையில் இருந்தபடியால் அவன் எழுதியிருந்த அந்தக் கடிதத்தை ஆற அமரப் படிக்க லானான்.

அன்புக் கமலி,

என்னைத் தெரிகிறதா?

நான்தான் ஆனந்தன். 'நான் தூரந்தூரமாக விலகி வந்து விட்டேனே... மீண்டும் ஏன் அத்தான் என்னைத் துரத்தி என் நிம்மதியைக் குலைக்கின்றீர்கள்?' என்றுகூட நீ சினக்கலாம். நான் அறிந்து வைத்திருக்கும் கமலி சினக்கமாட்டான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கமலி வாவிக்குள்ளே குதித்த அந்தக் கணமே மடிந்து விட்டாளா? கமலியின் உடலிலே இப்பொழுது புதியதொரு கமலி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாளா? விரக்தியே வாழும் பற்றாக மாறும்பொழுது, பழைய அன்புகள் எல்லாம் புதிய வெறுப்பு களாகவும், பழைய வெறுப்புகளெல்லாம் புதிய பந்தங்களாகவும் மாறுகின்றன. அதனாலேதான் இந்தக் கடிதத்தை உனக்கு எழுதலாமா வேண்டாமா என்று பல தடவை சிந்தித்தேன்.

பத்து சதம் போட்டு இழுத்ததும், பிளாட்போம் டிக்கட் கிடைக்கிறதல்லவா? என் எழுத்து வேகத்தைக் கண்டு என்னை

அந்த இயந்திரத்திற்கு உவமித்து ரூபகமிருக்கிற தல்லவா? உனக்குக் கடிதம் எழுதக்குந்தி, வார்த்தைகளுக்கு கேற்பட்ட பஞ்சத்தினால், சில சதுரங்களும், சில வட்டங்களும் கீறி அந்த வெற்றுத்தானைக் கிழித்தெறிந்ததும் உண்டு. தமிழ்ச் சொற்கள் எனக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்கின்றன வென்று நான் பெருமைப்பட்ட காலம் ஒன்று இருக்கின்றது. உனக்குக் கடிதம் எழுத உட்காரும் பொழுதெல்லாம் அந்தச் சொற்கள் என்னை அனாதையாகப் பரிதவிக்கவிடுவது ஏன்? அவ்வாறு கஷ்டப்பட்டும் உனக்கு இதனை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பது பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் தோன்றுகின்றது.

எனக்குப் பரந்துபட்ட வாசகர் வட்டம் ஒன்று இருக்கின்றது. விரிவான எழுத்தாள நண்பர்கள் குழாம் இருக்கிறது. இருப்பினும் நான் இந்தப் பரந்த உலகத்திலே தன்னந்தனிமனிதன் என்ற தனிமை உணர்ச்சியே மேலோங்கி நிற்கின்றது. என் உள்ளத்தின் வெகு ஆழத்திலே சுழிந்தது கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சிகளைச் சொல்லி, என் மனப்பாரத்தை இறக்கிக் கொள்வதற்கு உதவக் கூடியவர்கள் ஒருவர்தானும் இல்லை. ஏன் இல்லை? கமலி இருக்கிறாளே என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் எழுதுகின்றேன்.

என் உணர்ச்சிகளை மறைப்பதற்கும், மறப்பதற்கும் மது அருந்துகின்றேன். போதை தெளிந்ததும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விசாரத்திலேயே என் மனம் படிந்திருக்கின்றது. வாழ்க்கை என்பது உணவு - உடை - உறையுள் என்ற அடிப்படை வசதிகளைத் தேடுவதா? வயிற்றுப் பசியையும் பாலுணர்ச்சிகளையும் திருப்தி செய்து கொள்வதுதான் வாழ்க்கையா? பின்னர், ஏன் மனிதன் கலை - இலக்கியப் படைப்புக்களிலே தன் புலனைச் செலுத்துகின்றான்; தனது ஆறாவது அறிவின் மேதாவிலாசத்தை நிலை நாட்டவா? கலைத் தொண்டே என் வாழ்க்கை; இலக்கியம் என் மூச்சு என்று சொல்வதெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றுகின்றது. இன்றைய மனித வாழ்க்கையின் இலட்சியமே புகழ்தான். புகழ்பெற்ற ஒருவரைக் கொன்றாவது, அதன்மூலம் புகழ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றுங்கூட நினைப்பது மனித சபாவம். புகழ் என்பது பகட்டான பட்டுத்திரை. அதன் மறைவினைத் தேடிக் கொண்டால், அடிமன உளைவுகளையும் மறைத்து விடலாம் என நம்புகின்றான். என்னை நல்ல எழுத்தாளன் என்று புகழ்கின்றார்கள். அத்தகைய புகழ் என்னை வந்தடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே நான் எழுதியதும் உண்டு. ஆனால், இன்று... மனநிறைவுடன் அநாமதேயனாக வாழ்வதிலே நிம்மதி அதிகம்; சுகம் அதிகம் என்றே தோன்றுகின்றது.

அஞ்சா நெஞ்சன் என்று காட்டிக் கொள்ளும் வீரனுடைய நெஞ்சிலேகூட, வீரத்தின் இரட்டையனான கோழையும் வாழ்ந்தே வருகின்றான். அந்தக் கோழைத்தனம் சடைத்து விட்டால், வீரம் கரைந்து சூன்யமாகி விடுகின்றது. இப்படியும் இருக்குமோ? என்னுள் மறைந்திருந்த கோழை வளர்ந்து விட்டானா? அதனாலேதான் நான் அநாமதேயனாக வாழ விருப்பப்படுகின்றேன். இலக்கியத்தின் மூலம் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்றேன் என்று என்னையே ஏமாற்றி, அதனையே வாசகர்களையும் நம்பும்படிச் செய்து நாடகம் ஆடினது போதும்.

உடைந்து ஓடுகளாய்ச் சிதறிய பாணையைக்கூட ஓட்ட வைத்து விடலாம். என் வாழ்க்கையை மட்டும் ஓட்டிச் சீராக்க முடியாது. இலக்கியப்போக்குகளை எதிர் நீச்சலடித்து வெற்றி கண்டிருக்கின்றேன். என் மனநிம்மதியைத் தேடும் எதிர் நீச்சலிலே தோல்வியடைந்து விட்டேன். நீ என் கூட இருந்த பொழுது, என் மீது அன்பைச் சொரிந்த பொழுது, சமூகம் இட்டு வைத்திருக்கும் கண்ணிய வேலிகளைத் தகர்த்தெறிந்து எனக்கென்ற ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளலா மென்ற நம்பிக்கை இருந்தது. மனிதன் சமூகக் கட்டுப்பாடு என்று சொல்லி, சுய உணர்ச்சிகளை மறைத்து நாடகமாடுகிறான். எல்லோரும் நாடகப் பாத்திரங்களாக இருக்கும்பொழுது, நான் மட்டும்....?

ஆனந்தன்தான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருக்கின்றானா என்ற சந்தேகம் எனக்கே உண்டு. வீரக்தி நிலையிலேகூட ஞானம் பிறக்கின்றது. அத்தகைய ஞானம் பிறந்திருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்... கமலி, இளம் உள்ளங்கள் மானசீகக் காதல் என்றும், அன்பு உள்ளங்களின் சங்கமமென்றும், அவ்வு அமரத்துவமான உணர்ச்சியென்றும் கனவு காண்கின்றன. அந்தக் கனிவுக் காதல் முற்றிக் கலியாணமாக விளைய, அதன் கிரியை மிகமிகப் பச்சையாக, சந்ததி விருத்திதான் என்ற உண்மை பிறக்கின்றது... காதல் முற்றிக் கல்யாணங்களாக நிறைந்த நூறு குடும்பங்களில், ஒரேயொரு குடும்பத்திலே மட்டும் இல்லற சுகம் பூரணமடைந்திருக்கலாம். மற்றைய தொண்ணூற்றொன்பது குடும்பங்களிலும் தாம் அவசரப்பட்டு ஏதோ தவறு செய்து விட்டதான குற்ற உணர்வை மறைத்தே வாழுகிறார்கள். ராணிக்கு மட்டும் அந்த உணர்வில்லையா? எனக்கு அத்தகைய உணர்வு இல்லையா?

கடிதம் நீள்கின்றது. என்னவெல்லாம் எழுதி முடித்தேன் என்பது இந்த இடத்திலே சட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வர மாட்டேன் என்கிறது.

நான் இப்பொழுது வீட்டில் வசிப்பதில்லை. சென்ரல் ஹோட்டலில் அறை எடுத்துத் தங்கியிருக்கின்றேன். ராணியும் நானும் ஒரே கூரையின் நிழலின்கீழ் வாழ்தல் என்பது முடியாத காரியம். நீ ஹட்டனிஸிருந்து எப்பொழுது மட்டக்களப்பிற்கு வருவதாக உத்தேசம்? வந்தால் உன் அத்தானை வந்து பார்க்க மறந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் என் முகவரியைத் தந்தேன். பதில் போடுவாயா?

உன் அத்தான்,

ஆனந்தன்

பி. கு. யாழ் முதல் இதழ் வாசித்தேன். உன் உருவகக் கதை அந்த இதழில் இரத்தினக் கல் போல அழகாக இருக்கின்றது. வெளியீட்டு விழா ஹட்டனில் நடைபெறுமாம். தமிழ்விழாவுக்கு வருமாறு நக்கிரர் அழைத்துள்ளார். இன்றுள்ள மனோநிலையில் நான் வருவதாக இல்லை. மனம் மாறி அவ்விடம் வர நேர்ந்தால்...? அதற்கிடையில், நீ அவசரப்பட்டு மட்டக்களப்பிற்கு ஓடி வந்து விடாதே... ஆ..

கடிதத்தின் சில பகுதிகள் கமலியின் இதயக் குலையைப் பிழிந்து எடுத்தன. இவ்வளவு காலமும் தான் ஆனந்தனை மறந்து விட்டதாகவே நினைத்திருந்தான். ஆனால், இன்று- ஆனந்தனுடைய உருவம் தன் உள்ளத்தில் அழிக்கமுடியாதபடி வெகு ஆழமாகப் பதிந்திருக்கும் உண்மை. மனசை மட்டுமல்ல உடலையும் உறுத்து கின்றது.

‘வாழ்க்கையில் எத்தகைய விரக்தி ஏற்பட்டிருக்கின்றது? இலக்கியமே என் மூச்சு என்று வித்துவச் செருக்குடன் சொல்லும் ஆனந்தன், இன்று இலக்கியத்தையே துறக்கும் அளவுக்குத் துன்பச் சுழற்சியிலே... ஆனந்தனைப் போன்ற ஓர் எழுத்தாளன் நாட்டின் பொதுச் சொத்து. புகழுக்காக அல்ல, நாட்டின் இலக்கிய வளத் திற்காக ஆனந்தன் எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும். நான் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால், அவர் பாதங்களை என் கண்ணீரால் கழுவி, அவரை எழுதும்படித் தூண்டுவேன். அத்தான் ஆனந்தனை நேரில் சந்திப்பதா? ஆனந்தன் சூரியன். அவருக்கு முன்னால் நான் என் வாழ்க்கை சம்பந்தமாக எடுத்துள்ள தீர்மானங்கள் பனியாகி விடும். என் வாழ்க்கையில் இவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பின்னர்... அத்தான்! உங்கள் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள புண்களை எவ்வாறு ஆழ்ந்துவது என்பதை அறியாது நான் தவியாய்த் தவிக்கின்றேன். நான் ஒரு அபலை; ஒரு பெண்...’

இத்தகைய நினைவு அலைகளின் சென்னிகளிலே கமலியின் உள்ளம் எற்றுண்டு அலைக்கழிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, வெளியே சென்றிருந்த ஞானரதன் திரும்பினான்.

அவனுடைய முகம் வெளிறியிருந்தது.

“என்ன? உங்கள் நண்பர்களுக்கு மும் கிடைக்க வில்லை என்பதற்காக இவ்வளவு கவலையா?”

“இல்லை, கமலி. கஸ்ரோ ஹோட்டலில் கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்தானே பிறாவி...”

“ஆமாம். குந்தவை கொலை வழக்கின் பிரதான சாட்சி என்று சொன்னீர்களே...”

“அவனேதான். இரண்டு நாள்களாக அவனைக் காண வில்லையாம்.”

“அவன் என்ன சின்னப்பிள்ளையா, யாரோ தூக்கிக் கொண்டு செல்வதற்கு? தன் சொந்த ஊரான மாத்தளைக்குச் சென்றிருக்கலாம்...”

“அதுதான் இல்லை. கடைசித் தடவையாக விமலதாசனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கக் காணப்பட்டானாம். விமலதாசன் கொலைக்கும் அஞ்சாத பாதகன். எனக்கு என்னவோ பயமாக இருக்கின்றது...” என்றான் ஞானரதன். அவன் குரல் நடுங்கிற்று.

விழா

அதிசயமாம் இருபதிரொன்பது

சுர்க்கரைப் பந்தலிலே தேன்மழை பொழிந்தது போல என்பது பழைய உவமையேயாயினும், ஹட்டனில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தமிழ்விழாவை வர்ணிக்க அந்த உவமையே பொருந்தும். இறுதிநாள் காலை நிகழ்ச்சியாகக் கவியரங்கம் இடம் பெற்றது. ஐந்து கவிஞர்கள், 'கவிதை என் தொழில்' என்னுந் தலைப்பில் சத்தான கவிதைகளை அரங்கேற்றினார்கள். புதுயுகக் கவிஞன் பாரதியின் முது சொமாகக் கிடைத்த புதுக்கவிதை ஊற்று, சினிமாக்காரனின் மெல்லிசைச் சங்கீதத்தால் ஊற்றடைத்து விட்டதோ எனத் தவித்த வேளையில் அவ்வூற்று அடைக்காது ஈழத்திலேதான் பாய்கின்றது என்பதை அக்கவிதைகள் நிலைநாட்டின.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சியாக 'யாழ்' இலக்கியச் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. விற்பனையைப் பெருக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட இலக்கியத்தின் விபசாரப் போக்கிலிருந்து மாறுபட்ட நன்னிமித்தமாக, 'யாழ்' அமைந்தது, எல்லோருக்கும் திருப்தியாக இருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, இரசிகமணிகனகலிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் 'இலக்கியக் கலையின் பயன்' என்னும் பொருள் தொற்றிக் கருத்தரங்கம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பல்வேறு

இலக்கிய இயக்கங்களையும், அரசியற் கட்சிகளையும் சார்ந்த வர்கள் அதில் கலந்து கொண்டமை நிறைவையும் பொலிவையும் ஊட்டவல்லதாக அமைந்தது. ஒவ்வொருவரும் தாம் விரித்திருந்த கருத்தை வலியுறுத்திப் பேசினார்கள். அப்பேச்சுக் களுக்குச் செவிசாய்த்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன், 'எத்தனை போலியான கருத்துக்களை இந்த எழுத்தாளர்கள் நிசமென நம்புகிறார்கள்? எதிர்நீச்சலடித்தாயினும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினைச் சரியான பாதைக்கு இட்டுச் செல்வேன் என்று நம்பிய நான் சொந்த மன விரக்தி காரணமாக இலக்கிய உலகிற்கு முழுக்குப் போட யோசித்தேனா... நல்ல காலம், கமலி எனக்குப் பதில் போட்டுக் கண் திறந்தது. அந்தக் கடிதம் அவளமீதுள்ள பால்கவர்ச்சியை மறைத்து, அறிவுக்குக் கட்டுப்படும் அபிமானத்தை வளர்த்தது. இன்று, என் வாழ்க்கையை இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட எந்த நலனும் பாதிக்கமாட்டாது என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த மேடையிலே அமர்ந்திருக்கின்றேன்..' என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபொழுது, அவனைப் பேசும்படி, தலைவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

கம்பீரமாக எழுந்து, மைக்கிற்கு முன்னால் வந்துநின்ற ஆனந்தன் அவை வணக்கம் கூறிய பின்னர், தன்னுடைய பேச்சைத் தொடங்கினான்.

"தமிழனுடைய மிகப்பெரிய பலவீனம் பேச்சுத்தான். அலங்காரமான அடுக்குத் தமிழிலே பழம்பெருமை பேசிப் பேசிப் பயனின்றி மாரித்தவளைகளாகச் செத்துப் போவதே அவனுடைய தலைவிதியாகி விட்டது. இருப்பினும், இங்கு பரிவர்த்தனை செய்யப் பட்ட இலக்கியக் கருத்துரைகள் சம்பந்தமாக என் கருத்துக்களையும் சொல்ல வேண்டுமென்ற அவசியத்தினால் பேச, முன் வந்திருக்கின்றேன். இந்த மேடையில் தேடலின் ஒரு கட்டம் முடிவடைவதாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இலக்கியக் கலையின் பயனென்ன? என்பதற்கு விடை தேடும் முயற்சியிலே எழுத்தாளர் பலரும் ஈடுபட்டார்கள். அத்தேடலிலே கூழாங்கற்களை வைரக் கற்களென்று மருண்டோரும் உளர். எழுத்தாளர் செம்மறியாட்டுக் கூட்டத்தினர் அல்லர். சுயமான கருத்துக்களை அச்சமின்றிச் சுயேச்சையாக வெளியிடும் பெற்றியர் அவர்கள். சுயமான கருத்துக்கள் என்பதினால், அவை சுயம்புவான உண்மைகளென்று நம் எழுத்தாளர்கள் தம்மை ஏமாற்றிக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

"நக்கிரன் நமது மதிப்பிற்குரிய பெருங்கவிஞராவார். மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என வாழும் பண்பாளர். தொழிலாளருடைய எண்ணக் குமுறல்களை வண்ணத் தமிழிலே கடைந் தெடுத்து, அதனையே யுத்த கீதமாக்கவல்ல ஆற்றலுள்ளவர்.

அவருடைய கவிதைகளால், மனிதருடைய நரம்புகள், வீணையின் தந்திகளாக இசையைப் பொழிகின்றன. ஆனால், இலக்கியம் என்பது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும், அடக்கப்பட்ட மக்களினதும் போர்க் குரலாகவும், ஆயுதமாகவும் அமைதல் வேண்டும் என அவர் தெரிவித்த கருத்தை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இலக்கியத்தின் மூலம் போருக்கு எழும் ஆவேசத்தை ஊட்ட முடியும் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், அதுவே போர்க்கருவியாக அமைதல் சாலுமா? "அரசியல் அதிகாரம் துப்பாக்கியின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கின்றது" என்ற கோஷம் அர்த்த மற்றதா? மேலும், மக்கள் மத்தியில் முடிவடையாத தேவாசரப் போரே நிகழ்கின்றதென்றும், அதுவே இலக்கியத்திற்கான பொருளாக முடியும் என்பதும் தவறான பிரமேயங்களே. சங்ககாலம் தொடர்பு பொருள் மரபாக அமைந்துள்ள அகவொழுக்கத்தின் மெல்லுணர்ச்சிகள் இலக்கியத்தின் பொருளாக மாட்டாவா? நக்கிரர் கனவு காணும், 'இல்லை யென்ற சொல் இல்லையான ஒரு அரசியல் அமைப்பு' ஏற்பட்ட பின்னர், இலக்கியக்கலை தன் பயனை இழந்துவிடுமென்பது நக்கிரன் கண்டுபிடிப்பா? அவர் தமது கவிதா ஆற்றலை அரசியல் நோக்கத்துடன் போட்டுக் குழப்பு கின்றார். அதனை விடுத்து அரசியற் கட்சியொன்றிலே சேர்ந்து தொழிலாளருக்கு அரசியற் போதம் ஊட்டும் பணியிலே ஈடுபடுவாரானால், அவர் தமது இலட்சியத்தை விரைவாக்குவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

"தமிழ்மொழி நமது உயிர்; நமது மூச்சு. ஈழத்து அரியணையில் என்று நம் தமிழ் சரியாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றதோ, அந்நாளே பொன்னாள். பூதந்தேவனார் காலந் தொட்டு, விபுலானந்தர் வரையில் தென்னகஞ் சென்று தமிழ்ப்பணி புரியவல்ல தமிழறிஞர்களை அனுப்பியது நம் நாடு" என்று மனோகரன் உணர்ச்சியுடன் பேசிய பொழுது உண்மையிலேயே மயிர் சிலிர்த்தோம். ஐநாவிலே தமிழனின் குரல் கம்பீரமாக ஒலிக்கின்றது என்ற செய்தியிலும் பார்க்க, சுப்புலட்சுமி என்ற பெயரில் இன்று கவர்ச்சி நடிகையாக வாழும் மாஜி சுப்பாயியின் நாய் இரண்டு நாள்களாகப் பட்டினி கிடக்கின்றது என்ற செய்திதானா முக்கியம்? என்று அவர் எழுப்பிய கேள்வியும் நியாயமானது. ஆனால், செம்மை சான்ற மொழிவளர்ச்சி தான் இலக்கியத்தின் பயன் என அவர்தேடி ஒப்புவித்த முடிவினை நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மொழி இலக்கியத்தின் ஊடகம் எனவே ஊடகம் எவ்வாறு அறுவடையின் பயனாகும்?

"இதே கருத்துடன் தொற்றி மரபு பிறழாத செந்தமிழ்ப் பயிற்சிப் பெருக்கமே இலக்கியக் கலையின் பயன்" என்ற முடிவுக்கு வந்தார் பண்டிதர் பூதத்தம்பி. புணரியலினாலும், பழந்தமிழ் உரைகளாலும்

நவமான இலக்கியந் தோன்றுகின்றதா? வளராத ஒன்றின் பயனென்ன? வள்ளுவனுடனும், கம்பனுடனும் இலக்கியப் பணி நின்றாவிட வேண்டுமென்பது தான் இவர் கண்டு பிடிப்பா? பாரதி - பாரதிதாசன் வழியிற் பிறிவரும் புதிய கவிதா ஊற்று நின்றாவிட வேண்டுமா? பயிற்சிப் பெருக்கம் இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கான வழியா? அன்றேல் பயனா? மொழியின் எல்லைகளையும் கடந்த மகோன்னத உணர்ச்சிகளின் பரிவர்த்தனையே இலக்கியத்தின் மூச்சாக இருக்கையில், மொழியின் முக்கியத்துவம் மட்டுமே வலியுறுத்தப்படுதல் கைக்கிளைக் காமத்திற்கு ஒப்பானது.

“இவர்கள் ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமை உள்ளவர்கள். இலக்கியப் பற்று மிக்கவர்கள் என்பதை யாவரும் அறிவர். இவர்கள் தெரிவித்த கருத்துடன் நமக்கு உடன்பாடு இல்லையென்பதையே இங்கு வலியுறுத்துகின்றேன். ஆனால், இக்கருத்தரங்கத்திலே துரை - கந்தப்பனும், சோம - சிறிதரனும் தெரிவித்த கருத்துக்கள் விந்தை யானவை. முன்னவர் மக்களை நன்னெறிப்படுத்தலே இலக்கியக் கலையின் பயன் என்றும், பின்னவர் மக்களைச் சட்டத்திற்கும், ஒழுங்குகளுக்கும் இசைந்தொழுக ஆற்றுப்படுத்துதலே இலக்கியக் கலையின் பயன் என்றும் கூறினார்கள். சுருக்கமாக அவர்களுக்கு ஓர் ஆலோசனை கூறுவேன். எழுத்துத் துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று, முன்னவர் மீதகுருவாகவும், பின்னவர் பொலீஸ் இலாகா உத்தியோகத்தராகவும் மாறுதல் அவர்கள் விரித்துள்ள கருத்துக்களைச் செயலாக்குவதற்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பதுவே அது.

“இன்னொருவருடைய பேச்சைப் பற்றி நான் நிச்சயம் குறிப்பிட்டுத்தானாக வேண்டும். அது நண்பர் இம்மானு வலுடைய பேச்சாகும். எதிலும் முற்போக்கை வரவேற்கும் ஓர் அணியின் பிரதி நிதியாகக் கருத்தரங்கிலே தான் குரலெழுப்புவதாகக் கூறினார். சர்ச்சைக்குரிய சில பிரச்சினைகளை அவர் எழுப்பியிருந்தார். அவற்றிற்குப் பதிலளிப்பது என்னுடைய கடமையாகும். இலக்கியக் கலையின் பயன் மக்களுடைய வாழ்க்கையை யதார்த்தமாகத் தரிசிப்பதாகும் என்றார். மயிலாடுவதும், குயில் பாடுவதும், மலர் புன்னகை சிந்துவதும் இயற்கையானவை; வெகு யதார்த்தமானவை. ஆனால் அவை கலைவிவகாரங்களல்ல. மயிலைப் போன்று ஓயிலாக ஆடுவது கலை; குயிலின் இனிமைக் குரலிலே பாடுவது கலை. மலரின் குமிண் நகையைச் சிறைப்பிடிக்கும் ஓவியம் கலை. எனவே, கலையென்று வந்து விட்டாலே அது நகல் எடுக்கும் விவகாரந்தான். புகைப்படம் எடுப்பதைப் போல நாம் வாழ்க்கையை உள்ளபடியே சித்திரிக்க வேண்டும் என்ற உவமையைக்கூடக் கற்பித்தார். புகைப்படம் நகல் எடுக்கும் கலை என்பது தவறான பார்வை. புகைப்படக்காரன் தேர்ந்தெடுத்த கோணத்தின்

உண்மையைத்தானே ஒரு புகைப்படம் பிரதிபலிக்கின்றது? அந்தக் கோணத்திலே கலையின் கூறு ஒன்று சங்கமிக் கின்றது உண்மை. இம்மானுவலின் அணியைச் சேர்ந்த வர்கள் அவர்கள் நின்று பார்க்கும் கோணத்திலே நின்று தான், நாங்களும் வாழ்க்கையை நோக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்து கின்றார்களா?”

இம்மானுவலின் பக்கம் நோக்கித் தன்னுடைய கேள்விக் குறியை ஆனந்தன் வைத்தான். இம்மானுவலுடைய பேச்சைத் ததர்க்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து சபையின் ஒரு மூலையிலே சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டதை ஆனந்தன் அறிவான். “அங்கே பார்க்க வேண்டாம். சபையைப் பார்த்துப் பேசு-” என்று குரல் எழுந்தது. அதே சமயம் அவன்மீது ஒரு முட்டை வந்து விழுந்து உடைந்தது. ஆனந்தன் இம்மியும் நகராது மைக்கிற்கு முன்னால் நின்றான்.

“பிற்போக்குவாதிகளின் கைக்கூலி, ஆனந்தன்...”

“ஒழிக!”

இவ்வாறு கோஷமிட்ட வண்ணம், ஒரு சிறு கோஷ்டி சபையை விட்டு வெளியேறியது. யதார்த்தம் இம்மானுவேலும் மேடையிலிருந்து இறங்கி அந்தக் கோஷ்டியுடன் வெளியேறினார்.

பின்னர் ஆழ்ந்த நிசப்தம் நிலவியது. எவ்வித அசம்பாவிதமும் நடந்துவிடவில்லையென்ற தோரணையில் ஆனந்தன் தன்னுடைய பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் தாம் விரும்பும் கருத்துக்களை விசுவாசிக்கவும், அவற்றைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லவும், அவற்றிற்குத் தமது விளக்கங்களைத் தரவும் உரிமை இருக்கின்றது. மாற்றுக் கருத்தைக் கேட்டு ஜீரணிக்க முடியாதவர்கள் கோழைகள்.

“எனவே அவர்களின் இழிசெயலை மறப்போம். இலக்கி யத்தின் பயன் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக அமைவதுதான் என்ற கருத்தை நண்பர் சாம்பசிவம் தெரிவித்தார். பாவம், தன் மயமாகவே வாழும் அவருக்கு வேறு பொழுதுபோக்குச் சாதனங்கள் கிடைக்கவில்லையா என்று கேட்கத் தோன்று கின்றது.

“இலக்கியம் என்றால் என்ன? அதைப் படைக்கும் கிரியை ஏன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவற்றிற்குப் பதில் அறிந்து கொண்டாற் றான் இலக்கியக் கலையின் பயன் என்ன? என்ற வினாவுக்கு ஏற்றதொரு விடையை நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும். அறிவைப் பரப்புவதின் எதிர்க்கொள்கையே இலக்கியமாகும். அது மனிதனுக்கு இன்ப மூட்டும் லாகிரிப் பொருளல்ல; அவனுக்குச் சக்தியூட்டும் இயக்கம்; சகல விழுக்கிகளும் அளிக்கும் நிப்பாண! உந்த இலக்கியப் படைப்பு இறைசிருஷ்டி நிகர்த்தது! நம் வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்

பட்டதும் மேம்பட்டதுமான உந்த வாழ்க்கையின் நேர்த்தி யான உள்முடிச்சுகளைத் தரிசிக்கவும் இலக்கியம் வழி சமைக்கின்றது. ஓர் உணர்ச்சியை, ஓர் அபூர்வத்தை, ஓர் அற்புதத்தைப் படைக்கும் தேடலே இலக்கியம். இலக்கியம் விளங்கப் படுவதும் விளக்கப்படுவதும் அல்ல. உணரப்படுவது. அந்த உணரலே பரவசம். அந்தப் பரவசத்திற்கு உருவமும் அமரத்துவமும் அளித்திட மேற்கொள்ளப்படும் ஊழியமே எழுத்து. அந்த ஊழியம் தரும் திருப்தி, முழுமை, சுகம் ஆகியவற்றையே இலக்கியத்தின் பயனாய் நான் அனுபவித்து வாழ்கின்றேன்.”

தொடர்ந்து முக்கியமான கருத்து ஒன்றினைச் சொல்லும் எண்ணத்திலே, விரித்து வைத்திருந்த தன்னுடைய குறிப்புகளைப் பார்ப்பதற்குச் சற்றே தலையைக் குனிந்தான் ஆனந்தன். நுமீல் என்ற ஓசையுடன் துப்பாக்கி ரவையொன்று மேடையிலே பாய்ந்தது.

அந்தச் சத்தத்துடன் ஆனந்தன் மேடையிலே விழுந்தான். கொலை என்ற பீதி, தமிழ்-சுமழ்ந்த அந்த மண்டபத்திலே விரிந்தது.

“ஐயோ, ஆனந்தா! இதுவா உன் முடிவு?” என்று அலறியபடி விக்டோயர் மேடைக்கு வந்தான்.

குறிஞ்சி

குறிஞ்சி மரம்

ஆனந்தன் துப்பாக்கிச் சூட்டிலே தரையிற் சாய்ந்ததும், அவன் இறந்திருக்கக்கூடும் என்று நினைத்த கமலி உறைநிலை அடைந்தாள். ஆனால், அதே நேரத்தில், பாய்ந்து சென்று மேடையை அடைந்த விக்டோரியா, தரையில் அமர்ந்து, மடியிலே அவன் தலையை வைத்துக் கொண்டு, அவனை அக்கறை யுடன் கவனித்தாள். அவளுடைய முகம் பல்வேறு உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலித்தன. ஆனாலும், துரித கதியிலே ஆனந்தனை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்தாள்.

மருத்துவமனைக்குக் கார் விரைந்தது. அதிலே நக்கீரன், மனோகரன், கனகலிங்கம், விக்டோரியா ஆகியோரே சென்றனர். ஆனந்தன் கூட, மருத்துவமனைக்குச் செல்லக் கமலியின் இதயம் துடித்தது. ஆசை நிராசையாக, அவள் ஞானரதனுடன் வீட்டுக்கே திரும்பினாள்.

ஆனந்தனுக்கு எவ்வித ஆபத்தும் இல்லை. கொலையாளி தேர்ந்தெடுத்த அதே நேரத்தில், குறிப்புகளைப் பார்க்க ஆனந்தன் குனிந்திருக்கின்றான். இந்தத் தற்செயலே ஆனந்தனின் உயிரைக் காப்பாற்றியது. தோளிலேதான் ஒரு சன்னம் பாய்ந்திருந்தது. அதை அகற்றிச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. சில தினங்களிலே

எல்லாம் குணமாகிவிடும் என்ற செய்தி கிடைத்த பிறகு தான் கமலிக்கு அமைதி திரும்பியது.

அந்த அமைதியிலேயே கமலியின் எண்ணங்கள் விக்டோரியாவுக்குத் தாவின.

‘உண்மையில் இந்த விக்டோரியா அதிசயப் பிறவிதான். அவளைத்தான் ஆனந்தன் முதன் முதல் காதலித்திருந்தான். முதற் காதல் மிகவும் ரம்மியமானது என்று சொல்வார்கள். முதற்காதலின் நினைவுகள் சிதையிலேதான் சாம்பராகும் என்று சொல்வார்கள். அன்று விக்டோரியாவுக்கு ஏற்பட்ட துடிப்பு அதன் காரணமாகத் தான் தோன்றி இருத்தல் வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆதனால் காதலினால் ஏற்பட்ட துடிப்பு அல்ல; ஓர் எழுத்தாளன்மீது இலக்கிய ரசிகைக்கு ஏற்பட்ட பக்தித் துடிப்பு என்று விக்டோரியா சொன்னாள். அவள் கூறியது உண்மையாக இருக்குமா?.. ‘காதல் உந்தமான உறவு. அதனிலும் மேலானது நட்பு. நட்பினும் மேலானது பக்தி. பக்தை பெறுபவளல்லன்; கொடுப்பவன். அனைத்தையும் அர்ப்பண மாக்கும் வெறியுணர்வே பக்தி..’ என்று ஆனந்தன் ஒரு கடிதத்திலே எழுதியதாக விக்டோரியா குறிப்பிட்டாள். விக்டோரியா ஆனந்தனின் பக்தையா? அவள் பழகுவதற்கு மிகவும் இனியவள் என்பதைக் கமலி சீக்கிரம் புரிந்துகொண்டாள். தன்னைத்தானே அழித்துக் கொண்டு பிறருக்காக வாழும் தியாக வாழ்விலேதான் முழுமையான இன்பம் இருக்கின்றது என்று நம்புகின்றாள். ஆனந்தனுடைய காதலைப் பற்றிக் கேட்கும்பொழுதுகூட, அவள் முகம் மலருவதோ, கூம்புவதோ கிடையாது. ‘அதுவா? அது இளைஞப் பருவத்துக் கனவு. அந்தக் கனவுலகிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியுமா?’ என்று சொல்லுவாள். எதையும் தாங்கும் சக்தியை விக்டோரியா எவ்வாறு எங்கிருந்து பெற்றாள்?.. என்னால் இந்த ஆனந்தனை மறக்கமுடியவில்லையே. ஞானரதனுடைய காதல் கனிந்திருக்கும் இந்த நிலையிலேகூட, அத்தானைப் பற்றிய நினைவுகளே என் மனத்திலே மூட்டம் போடுவதற்குக் காரணமென்ன? ஞானரதன் என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளத் துடிக்கிறார். ஆனால்..’

“எழுத்தாளர் கமலியின் கற்பனைப் பிரபஞ்சத்தை நான் கலைத்து விட்டேனா?” என்று கேட்டபடி விக்டோரியா அவள் முன்னர் தோன்றவே, அவளுடைய நினைவுத் தொடர் அறுந்தது.

“இல்லை. உங்களைப் பற்றித்தான் இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். உங்களுக்கு ஆயுசு நூறு..”

“அந்த வயதில் பாதியை உனக்கே நான் தானம் பண்ணி விட்டேன்” என்று கூறி விக்டோரியா புன்னகைத்தாள். அவளுடைய புன்னகை யாரையும் வசீகரிக்கவல்லது.

“நக்கீரர் உங்களுடன் வரவில்லையா?”

“அவர் என்னை இங்கு வந்து சந்திப்பதாகக் கூறி, ஆனந்தனைப் பார்க்கச் சென்றிருக்கின்றார்...”

“நீங்கள் ஆனந்தனைப் பார்க்கப் போகவில்லையா?”

“ஏன்? அவனுக்குச் சுகமாகி விட்டது. அவனைக் கொலை செய்ய முயன்றவனைப் பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்குத்தான் அவனிடம் அலுவலிருக்கும்...”

“கொலை செய்யத் துணிந்தவனை இன்னமும் கண்டு பிடிக்க வில்லையா?... இந்தக் கொலை முயற்சி என்ன நோக்கத்திற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்?”

“அதுதான் மர்மமாக இருக்கின்றது. கொலைகாரன் முட்டையெறிந்த இலக்கிய கோஷ்டியைச் சேர்ந்த ஒருவனாக இருக்கக் கூடுமென நக்கீரர் நம்புகின்றார்...”

“தங்களுடைய கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள எழுத்தாளர் எழுத்தாற்றலையே ஆயுதமாக உபயோகிக்க வேண்டும். அதை விடுத்து...”

“அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை கமலி. ஆனந்தன் இறந்து விடலாம். ஆனால் அவன் எழுத்துக்கள் காலத்தை எதிர்த்து வாழும் பெற்றியன். அவனுடைய எழுத்து வன்மை கூழ்முட்டைக் குவியல் களுக்கிடையில் மறைந்து விடவும் மாட்டாது. ஆனால் இன்னொரு பகுதியினர் ஆனந்தனுக்கும் இன்னொரு பெண்ணுக்கும்டையிலுள்ள தகாத உறவு காரணமாகத்தான் இந்தக் கொலை முயற்சி நடைபெற்றதாகப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்...”

“இதை நீங்கள் நம்புகின்றீர்களா?”

“ஏன் நம்ப முடியாது? ஆனந்தன் மலருக்கு மலர் தாவும் வண்டு மனங்கொண்டவன். அவன் பெண்களை ஏமாற்றுவதைக் கலையாகப் பயின்றவன். எழுத்து வன்மை அவனுக்கு ஒரு கொடையாகும். வார்த்தைகள் அவனுக்கு முன்னால் கைகட்டிச் சேவகம் செய்கின்றன. சிங்கார வார்த்தைகளை அவன் செப்பமாகக் கையாளும் பொழுது நாங்கள் எங்கள் நெஞ்சங்களைத் திறை கொடுக்கின்றோம். நம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைக் கிள்ளி விளையாடுவதில் அவன் சமர்த்தன். அவனைப் பொறுத்தமட்டில் காதல் ஒரு பொழுதுபோக்கு; விளையாட்டு. அவனுடைய வார்த்தைகளிலே சிந்தையைப் பறிகொடுத்த பெண்கள் அவனுடைய காதலே வாழ்வென்றும், அவனுடைய இன்பமே சொர்க்கமென்றும் தங்களைத் தாங்களே சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கிக் கொள்கிறார்கள்...” என்றான் விக்டோரியா.

உண்மையில் விக்டோரியாவுக்கு ஆனந்தனைப் பற்றி இப்படி இழிவான அபிப்பிராயம் கிடையாது. தன்னுடைய காதல் முறிவில் ஏற்பட்ட விரகத்தின் ஆனந்தனைப் பாதித் துள்ளது என்பதையும்,

அதன் காரணமாக உண்மையான இன்பம் கிடைக்கும் இடத்தைப் பற்றிய தேடலிலே தன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பதையும் அவள் திரிகரண சுத்தியாக அறிவாள். அப்படியிருந்தும் ஆனந்தனைப் பற்றிய பாதகமான அபிப்பிராயங்களையே கமலியிடம் வெளியிடு வதற்குக் காரணம் உண்டு. கமலியினுடைய மனம் ஆனந்தனுக்கும் ஞானரதனுக்குமிடையில் அலைபாய்வதை விக்டோரியா அறிவாள். கமலியின் வாழ்க்கை சீராக அமைய வேண்டுமென்றால், அவள் ஞானரதனை மணப்பதே சிறந்தது என நம்பினாள். எனவே கமலி ஆனந்தனைப் பற்றி நெருக்கமாகச் சிந்திப்பதைத் தவிர்க்க உதவுவது சிறந்ததென நினைத்தே பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டாள்.

விக்டோரியா கூறிய அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கமலி, “எட்டாப்பழம் புளிக்கும் என்று சொல்வார்கள். அந்தப் பழமொழி உங்களுக்குப் பொருந்தாதா?” என்று சட்டென்று கேட்டு, தன் நாக்கைத் கடித்துக் கொண்டாள்.

“நீதான் கமலி, காதல் என்பது ஏதோ தெய்வீக உணர்ச்சி என்று நினைக்கின்றாய். காதலுக்கு இன்னொரு சொல் கானல் நீர். கானல் நீரை நம்பி ஏமாறிப் பாலைவனப் பிரயாணிகளைப் போல, நாம் காதல் என்ற சொல்லுக்குப் புனிதத்துவமான அர்த்தங்கள் பாய்ச்சி, இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் கற்பித்து, நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோம். காதல் என்பது சந்ததி விருத்தித் தினவில் விளையும் அப்பட்டமான பாலுணர்ச்சியே. கமலி, நீ உன்னையே ஏமாற்றியது போதும். உனக்கும் எனக்கும் ஒரு விஷயத்தில் ஒற்றுமை இருக்கின்றது. ஆனந்தனிடம் நீ காதல் வசப்பட்டவள் என்பது ஞானரதனுக்குத் தெரியும். காதலிலே பட்டமரங்களிலே புதுவாழ்வு துளிர்க்கச் செய்யமுடியும் என ஞானரதன் நினைக்கின்றார். அவர் காதலை உணர்ச்சி பூர்வமாக அன்றி, அறிவுபூர்வமாக அணுகுகின்றார். He is really great...”

“ஆனாலும், உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா? ஞானரதன் என்னிலும் பார்க்க ஒரு வயது இளையவர்...”

“அப்படியானால் ஞானரதன் இரட்டை அதிர்ஷ்டம் படைத்தவன்...”

“ஏன்?”

“இதுகூடத் தெரியாதா? கார்க்கி, ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற எழுத்துலக மேதைகளுக்கும் கிடைத்த மனைவியர் எல்லோரும் அவர்களைப் பார்க்க வயதில் மூத்தவர்கள் அல்லவா?” என்று கேட்டு விக்டோரியா சிரித்தாள். கமலியும் அந்தச் சிரிப்பிற் கலந்து கொண்டாள்.

அந்தச் சிரிப்பு அடங்குவதற்கு முன்னரே நக்கிரன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய முகம் சோர்வுடன் காணப்பட்டது. அதைக் கவனிக்காதவளைப் போல “ஏதாவது தகவல் கிடைத்ததா?” என விக்டோரியா ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“நான் சொன்ன அபிப்பிராயம் தவறு. எழுத்தாளர் கோஷ்டிக்கும் இந்தக் கொலைக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் கிடையாதாம்...”

“அப்படியானால்?”

“குந்தவையைக் கொலை செய்த அதே கோஷ்டிதான் இந்தக் கொலை எத்தனத்திற்கும் பின்னால் இயங்கி இருப்பதாக இன்ஸ்பெக்டர் குமார் நம்புகின்றார். முட்டையெறிந்த சம்பவத்தை வைத்துக் கொண்டு பொலீஸார் வேறு தடத்திலே தமது விசாரணையை நடத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையில், அதிக முன்னேற்பாடுகளின்றி இந்தக் கொலை முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் குமார் நினைக்கின்றார். மர்மச்சிக்கல்களிலே வீழ்ந்து, முடிச்ச அவிழ்க்கப்பட இயலாத வழக்கு என முடிவு செய்யப்பட்ட குந்தவை கொலை சம்பந்தமான தடயங்களின் தேடலில் தான் இறுதிக்கட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருப்பதாகவும் குமார் நம்புகிறார்... ஆனால்...”

“ஆனால்?”

“ஆனந்தனின் செயல்கள்தான் குமாரை மிகுந்த வேதனைக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றது...”

“ஆனந்தனுடைய செயல்களா?” என்று கமலி குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.

“நித்தமும் கற்பனை என்ற தந்தக் கோபுரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கமுடியுமா? கொலை செய்ய முயன்றவனைக் கண்டு பிடிக்க உதவுவதில் ஆனந்தனுக்கு எவ்வித அக்கறையும் இல்லை. பொலீஸாருக்கு உதவக்கூடிய பல தகவல்களை அவன் வேண்டுமென்றே மறைத்து வருவதாகக் குமார் கருதுகின்றார்...”

“பொலீஸார் மட்டும் நேர்மையான தடத்திலேதான் தங்களுடைய விசாரணைகளை நடத்துகிறார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?” என்று ஆனந்தன் சார்பாகக் கேட்டாள் விக்டோரியா.

“ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ஆனந்தன் யாருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒரு கொலைகாரனைப் போன்று மறைந்த தற்குக் காரணம் என்ன?”

நக்கிரனின் இந்தக் கேள்வி விக்டோரியா, கமலி ஆகிய இருவரையும் ஏக காலத்தில் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

சேனா

விகிதாசாரம் மரபிடுகின்றது

“விகிடோரியா...” பல்லாண்டு களாக அடைபட்டிருந்த அன்பின் ஊற்றுக்கண் திடீரெனப் புதுப்பெருக்குப் பெற்ற இதம் குழைத்து வெளிவந்தது.

“ஆனந்த்! குடிப்பதற்கு ஏதாவது வேண்டுமா?” என்று உணர்ச்சிகள் எதுவுமற்ற குரலில் கேட்டாள்.

“அப்படியென்றால் மட்டும் உன்னை அழைக்கலாமா?...”

“உங்களுடைய உடல்நிலையில் வேறு சிந்தனைகளுக்கு இடமளிக்காது இருப்பது தான் சேமம்...”

“என் உடல்நிலையைப் பற்றிப் பேசுகின்றாய். என் மனோநிலையைப் புரிந்துகொள்ளாது...”

“மனம் என்னுஞ் சிறுவன் குரல்கின் போக்கிலே, நாம் இச்சா அலைகளிலே சுயங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ப தற்காகத்தான் ஆண்டவன் நமக்கு அறிவைப் படைத்திருக்கின்றான்...”

“அறிவைப் படைத்த ஆண்டவன், நிச்சயமாக மெல்லுணர்ச்சிகளைப் படைத்திருக்கக் கூடாது...”

“ஆண்டவன் படைப்பில் உள்ள குறைகளே, அவன் படைப்பின் நிறைவு களுக்குச் சான்று...”

“சமையல் அறையில் உலையில் வேகும் சோற்றுடன் தத்துவம் பேசுவது போல் இருக்கின்றது உன் செயல்... விக்டோரியா, என் தோளில் ஏறிய சன்னத்தை டாக்டர்கள் கத்தியின் துணைகொண்டு எடுத்து விட்டார்களல்லவா?... நீ நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், மலையாவுக்குப் போகும் பொழுது என் உள்ளத்தில் ஏற்றிய வேதனை முள்ளை எப்படி அகற்றுவது?”

அவனுடைய அந்தச் சோகம் மண்டிய வார்த்தைகள் விக்டோரியாவின் மனத்தை உலுக்கியது. தான் தீர்மானித்த ஒரு முடிவினால், ஆனந்தனுடைய வாழ்க்கை இப்படித் திசைமாறி விடுமென்று அவள் நினைக்கவேயில்லை. அதற்காக அவள் மனப் பூர்வமாக வருந்திய போதிலும், இனிச் செய்வதற்கு ஒன்றுமே யில்லை; எல்லாம் ஊழ்ப்படி நடந்துவிட்டது. ஆனந்தனுடைய உள்ளம் அலைமோதுகின்றது. தானும், கமலியும் எவ்வளவு தூரம், தூரமாக விலகிச் செல்லமுடியுமோ, அவ்வளவிற்கு ஆனந்தனின் மனஅமைதிக்கு நல்லது என அவள் தெளிந்தாள்.

பதில் எதுவும் பேசாது அவள் நீண்ட பெருமூச்சொன்று விட்டாள்.

“பதில் கிடைத்துவிட்டதா?... ”

“அந்த முள்ளை எடுத்துக் குணப்படுத்தக் கூடியவன் ராணியே” என்று உறுதி கலந்த குரலில் விக்டோரியா கூறினாள்.

“அந்தக் கசாப்புக் கடைக்காரியா?... ”

“ஆனந்தா! நீ எத்தனை அழகாக எழுதுகின்றாய்?... நீ மகா புத்திசாலி. இருப்பினும், உன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி மட்டும் யதார்த்தமாகச் சிந்திக்காமல், மனோரதியக் கற்பனைகளிலே தொற்றிப் பாழாக்கிக் கொள்ளுகின்றாய்...”

“கறந்தபாலை முலையில் ஏற்றமுடியாது என்பது உண்மையாயினும், புதிய பால் ஊறுமல்லவா?... ”

இடக்குப் பேச்சு ஆனந்தனுடைய கேடயமாக இருக்கும் பொழுது தன்னால் வெல்லமுடியாது என்று கண்ட விக்டோரியா, தன் மீது அவனுக்கு வெறுப்பு உண்டாகும் வகையில் பேச விழைந்தாள்.

“ஆனந்தா! அக்கம் பக்கம் வாழ்கின்றார்கள் சிறுவர், சிறுமியர். ஒருநாள் அவர்கள் விளையாடும்பொழுது ஒரு சிறுவனும் ஒரு சிறுமியும் அப்பா அம்மா வேடங்களில் நடித்தார்கள். அதற்காக அவர்கள் வாழ்க்கை பூராவும் அப்பா அம்மா வேஷம் புனைந்து தான் மரிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பது எவ்வளவு முட்டாள் தனம்?... நான் உன்மீது கொண்டிருக்கும் காதல் புனிதமானதாகவோ மறக்க முடியாததாகவோ இன்று தோன்றவில்லை.

அப்பா - அம்மா விளையாடிய சிறுவர்களைப் போல இளம் வயதுக் கற்பனையில் ஏதோ காதல் என்று நினைத்திருக்கின்றோம். அதை இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டால் வெட்கமாக இருக்கின்றது... வாழ்க்கை என்பது என்ன? ஆணும் - பெண்ணும் காதல் இன்பம் பருக மட்டுமே படைக்கப்பட்டவர்களா?... ஒன்று சொல்கின்றேன் கேள்: நான் உன்னைக் கட்டி வாழ்ந்தால் என் வாழ்க்கை எவ்வளவு இன்பமயமானதாக இருக்குமென்று கற்பனை செய்திருந்தேனோ, அதிலும் பார்க்க நான் எத்தனை மடங்கு மகிழ்ச்சியாக நக்கீரருடன் வாழ்கின்றேன். சபல புத்தி நிறைந்த உன் பேச்சினால் அந்த இன்பத்தைச் சிதைக்க வேண்டும் என்பதுதான் உன் எண்ணமா?...” அவளையும் மீறி அவளுடைய கண்கள் பனித்தன. தான் பேசியவை உதடுகள் உதிர்க்குஞ் சொற்கள் என்பதை ஆனந்தன் அனுமானித்து விடக் கூடாது என்பதற்காக அவள் வேறு திசையிலே திரும்பினாள்.

“நான்தான் ஏமாற்றப்பட்டேன் விக்டோரியா.. உன் உள்ளம் மலரைவிட மென்மையானதாக இருக்குமென்று கற்பனை செய்திருந்தேன். இல்லை, அது கருங்கல்லிலும் பார்க்கக் கடினமானது. காதல் உணர்ச்சியில் எவ்விதப் புனிதத் தன்மையுங் கிடையாது என்று வெட்கமின்றிக் கூறுகின்றாயே.. உன்னைப் பொறுத்தமட்டில் விவாகமென்பது ஒரு தொழில்... Yes, marriage is an occupation which gives the highest wages for unskilled labour...” என்று ஆனந்தன் கத்தினான்.

பீறிட்டுக் கொண்டுவந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு விக்டோரியா வெளியேறினாள். அதற்குப்பிறகு அவள் ஆனந்தனைப் பார்க்க வரவேயில்லை. அவனுடைய வாழ்க்கை சீராக அமைய வேண்டுமென அவள் அனுதினமும் கர்த்தரை வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள் என்பது ஆனந்தனுக்குத் தெரியாது. விரக்தி - விரக்தி - மேன்மேலும் விரக்தி. இவைதான் ஆனந்தன் அநுபவித்த உணர்ச்சிகள்.

கமலி ஹட்டனிலேதான் தங்கியிருப்பது ஆனந்தனுக்குத் தெரியும். அவள் இதுவரை தன்னை வந்து பார்க்காது அவனுடைய வேதனையை மேலும் அதிகப்படுத்தியது. ‘உங்கள் காதல் போயின், சாதலே என் கடன்’ என்று துணிந்து, அன்று ஆற்றில் விழுந்து உயிரையே மாய்த்துக் கொள்வதற்கும் தயாராக இருந்த அவள், இன்று... நான் இங்கே கட்டிலிற் கிடக்க, அவள் ஞானரதனுடன்.. என்றெல்லாம் நினைத்து வெறுப்புக் கொண்டாள். அவனுக்குப் பெண்ணினத்தின் மீதே வெறுப்புண்டாகியது.

ஆனந்தனின் மனோநிலையைப் புரிந்து கொள்ளாத பொலீஸ் பகுதியினர், அடிக்கடி வந்து கேள்விக்கணைகளால் துளைத்து எடுத்தார்கள். கேள்வி யாரால் கேட்கப்பட்ட போதிலும், அக்கேள்வி

களின் பின்னணியில் தன்னுடைய அண்ணன் குமாரின் குரல் ஒலிப்பதை அவன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அந்தக் கேள்விகளில் வேறொரு வழக்கின் முடிச்சை அவிழ்க்கும் பிரயத்தனமும் கலந்திருப்பதையும் கவனித்தான். அவனுக்கு வந்த சினத்தில், கேள்விகளுக்கு, உண்மைக்குப் புறம்பான பதில்கள் சொல்லிப் பொலிஸ் பகுதியினரை ஏமாற்ற வேண்டுமென்றுகூடத் தோன்றியது.

இந்தத் தொந்தரவுகளிலும் மனோ உளைச்சல்களிலிருந்து விடுதலை பெறக் கருதி, ஒருவருக்குஞ் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஹட்டனைவிட்டுப் புறப்பட்டான். பாடசாலை விடுமுறை ஆரம்ப ஊாகியிருந்தபடியால், மட்டக்களப்பிற்குச் செல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. அவனுடைய பாலிய நண்பனான புஷ்பராஜன் எக்கடுவாவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பது அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அங்கு சென்று அவனுடன் ஒரு வாரத்தைக் கழிக்கலாமென்ற எண்ணத்தில் மாத்தளை வந்து சேர்ந்தான். மாத்தளையிலிருந்து எக்கடுவாவுக்குப் போகும் பஸ்ஸில் ஏறப்போன பொழுதுதான், பாடசாலை விடுமுறை காரணமாகப் புஷ்பராஜன் யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்ட சங்கதி தெரியவந்தது. பஸ்பிரயாணம் அசதியைக் கொடுத்தது. 'எதற்கும் இன்றைக்கு ஒரு ஹோட்டலில் நாம் எடுத்துத் தங்குவோம்; நாளைக்கு ஆற அமர யோசிக்கலாம்' என்ற நினைவுடன் ஹோட்டல் ரத்னாவில் ஒரு ரூம் எடுத்துத் தங்கினான்.

இரவாகியது. வெளியே செல்ல மனம் வரவில்லை. ரூமிலிருக்கும்பொழுது தனிமையும், அதனுடன் தொற்றிய நினைவுகளும் அவனை வாட்டின. எல்லாவற்றையும் மறப்பதற்கு மதுவே சிறந்த மருந்து என்கிற பழக்க தோஷம் கப்பிக் கொண்டது. ஹோட்டல் விறாந்தையின் ஒரு ஓதுக்குப் புறத்தில் போட்டிருந்த கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து, மது கொண்டுவரும்படி ஓடர் செய்தான்.

கிளாஸைக் காலி செய்து நிமிர்ந்த பொழுது அவனுக்கு ஓர் அதிசயம் காத்திருந்தது.

எதிரில் மீனா நின்றாள். இளமையின் பொலிவு பிதுங்கிச் சிந்தும் வண்ணம் டிக்காக உடுத்துக் கொள்வதை மீனா கலை நுட்பத்துடன் அறிந்து வைத்திருக்கின்றாள் என்ற எண்ணம் முதலில் ஏற்பட்டது.

'நான் இன்பம் எங்கே இருக்கின்றது என்ற தேடலில் விக்கோரியா தொடக்கம் கமலி வரை வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால், இந்த மீனா... நான் எதிர்பாராத இடங்களில் எதிர்பாராத வேளைகளில் தோன்றி அந்த மோகனப் புன்னகையால்

மயக்குகின்றாளே... அவள் கூந்தலில் சூடியிருக்கும் ஒற்றை ரோஜா எவ்வளவு எடுப்பாக இருக்கின்றது- முதற் சந்திப்பிற்கூட, கமலி பறித்த ஒற்றை ரோஜாவைத் தன் கூந்தலிலே சூட்டி அழகு காட்டினாளே- இவள் எப்படி இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்தாள்? இங்கே தங்கியிருக்கின்றாள் என்றால், தனியாகத் தங்கியிருக்க முடியாது. அப்படியாயின் இவள்கூட யார் வந்திருப்பார்கள்?' என்று பல எண்ணங்கள் அவன் மனதிலே ஏக காலத்தில் தோன்றின. இதன் காரணமாக அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

"ஆனந்த்! நீங்கள் என்னுடன் பேசாவிட்டால் பாதகமில்லை. என்னை யாரென்றாவது தெரிகின்றதா?" என்று கேட்டு, கலகல வென்று சிரித்தாள்.

ஆம். தெரிகிறதே. நீ ஒரு பெண்."

இந்த அளவிலாவது என்னை இனங் கண்டுபிடித்ததற்கு நன்றி. எங்கே நீ ஒரு இரண்டு கால் பிராணி! என்று சொல்லி விடுவீர்களோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தேன்."

"நாக்குடன் சேர்த்து, பெண்கள் தன்னிச்சையாக நிற்பதற்கு ஆண்டவன் மூன்று கால்களைப் படைத்திருக்கும் சங்கதி உனக்குத் தெரியாதா?"

"மூக்கை ஐந்தாவது கையாக வைத்து, ஐங்கரன் காப்புப் பாடும் புலவர்களுக்குத்தான் கைகால்களின் விபரம் தெரியும்."

இதற்கிடையில் மீனா உட்காருவதற்காகக் கதிரை ஒன்று வைத்துச் சென்ற பரிசாரகன், ஆனந்தனுக்கு இன்னொரு கிளாஸ் மது கொண்டு வந்து வைத்தான்.

"நான் ஓடர் கொடுக்கவில்லையே" என்று ஆனந்தன் கேட்டான். மீனாவின் விழியைப்பைப் புரிந்து கொண்ட பரிசாரகன் பதில் எதுவும் பேசாது போனான்.

'இந்தக் கடவுளுக்கு யாரோ பக்தன் அனுப்பிய நைவேத்தியமாக இருக்கலாம் பாருங்கள்,' என்று கூறியபடி மீனா கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

"எனக்கு அத்தகைய பக்தன் கிடையாது..."

"தீக்கோழி தன் தலையை மண்ணில் புதைத்துவிட்டு உலகம் தன்னைப் பார்க்கவேயில்லை என்று நினைக்குமாம். அப்படித்தான் நீங்களும்... உன் பக்தை செலுத்தும் நைவேத்தியமாக இருக்கக் கூடாதா?"

"மீனா!"

"ஆம், ஆனந்த்!... நீங்கள், என்னை விட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும்; நான் உங்கள் நன்மைக்காகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்."

ருக்கின்றேன் என்ற உண்மையை என்றாவது ஒரு நாள் அறிவீர்கள். அன்று நிலவொளியில் இருவரும் தனிமையாக நடந்து சென்றோமல்லவா? உங்களை எதிர்நோக்கியுள்ள ஆபத்தை எச்சரிப்பதற்காகத்தான் அன்று வந்தேன். ஆனால், நீங்களோ மனோகரனின் அடிமையைப் போல, அவன் கொண்டு வந்த காரில் புறப்பட்டு விட்டீர்கள்.... நீங்கள் இருக்குமிடத்தைப் பொலீஸார் தேடுகின்றனர். அவர்கள் அறியாத இடத்தை நான் அறிந்து வைத்திருக்கிறேன் என்றால், இந்த மீனா உங்கள் எண்ணத்தின் எண்ணமாகவே வாழ்கின்றாள் என்பது புரிகிறதா? குடியுங்கள்... எனக்கு அவசரம் ஒன்றுமில்லை. இன்றிரவு பூராவும் நாங்கள் தனிமையிற் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். இந்த இரவுக்காக.... இந்தக் கணத்திற்கு நான் எத்தனை காலம் தவம் இயற்றினேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது..."

அதற்கிடையில் பரிசாரகன் இன்னொரு மதுகிளாஸ் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

மீனாவி

அக்டோபர் 1967

மீனாவின் அழகு அத்திப்பழத்தை நிகர்த்ததே... அவள் உடலிலே புழு நெளியாவிட்டாலும், அவள் மனத்திலே புழுக்கள் நெளிந்தன...

ஆனந்தனுடன் தனிமையில் விடப் பட்டபொழுது இவ்வளவு காலமும் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த உணர்ச்சிப் புழுக்கள் புதிய வெறிமாந்தினவாக நெளியத் துவங்கின....

எட்டாக் கொப்பிலிருந்து கிடைக்கும் கனி உருசியுள்ளதாம். அறிவு மேதை ஆனந்தனைத் தன் சாகஸச் சிரிப்பினால், இவ்வளவு இலகுவிற் சிறைபிடிக்கலாம் என்று மீனா எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தன் உறவிலே, தன் தயவிலே, தன் கட்டிலைப் பங்கிட்டுப் படுத்திருக்கும் ஆனந்தனை விழி நிறையப் பருகினாள். பருகிய பொழுது அவளுடைய பெண்மை உணர்ச்சிகள் நாணத்தை இழந்து வெறிக் கூத்தாடின. மனந்தவறிய காமவசத்தின் பால் அவள் உந்தப்பட்டாள்.

அப்பொழுது அவளுடைய அறையின் கதவு தட்டப்பட்டது. 'யாராக இருக்கலாம்' என்ற கேள்வி அவள் மனத்துள் எழுந்தது. விமலதாசனாகவோ, ஹோட்டல் பரிசாரகனாகவோ இருக்குமென்ற அலட்சிய எண்ணம் எழுந்தது. எனவே

அலங்கோலமாகிக் கிடந்த உடைகளைக் கூடச் சரிசெய்யாது கதவைச் சற்றே திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

எதிரில் இரண்டு பொலீஸ் உத்தியோகத்தார்கள் நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுடைய மனம் துணுக்குற்றது. இருப்பினும் நிலைமையைப் புத்திபூர்வமாகச் சமாளித்துக் கொண்டாள். அவர்களை அறைக்குள் வராது தடுக்க வேண்டுமென்று அக்கறையும் பிறந்தது. வந்த இரண்டு உத்தியோகத்தர்களுள் ஒருவன் இன்ஸ் பெக்டர் ரகுநாதன் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

“மிஸ்டர் ரகுநாதன் இந்த அகால வேளையில்...” தன் மோகினிச் சிரிப்பைக் கணையாகத் தொடுத்தாள் மீனா.

“மீனா, எங்களுக்கு, இந்தப் பொலீஸ் நாய்களுக்கு காலம் - அகாலம் என்று என்ன இருக்கின்றது?”

“தவறான நம்பர் அறையின் கதவைத் தட்டி விட்டீர் களாக்கும்...”

“இல்லை. சரியான நம்பர்தான். பூங்காவில் சந்திக்கும் காதலர் களைப் போல எங்களுக்குச் சுற்றி வளைத்துப் பேச வரமாட்டாது. உங்கள் தூக்கத்தைக் கலைத்ததற்கு மன்னிக்கவும். நாங்கள் தங்களிடமிருந்து சில விபரங்களை அறிய வந்திருக் கின்றோம்.”

“தயவு செய்து காலையில் வாருங்கள்; அறையில் என் கணவர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். காலையில் முழு ஒத்துழைப்பும் தருகின்றேன்.”

“உங்கள் வாக்குறுதிக்கு நன்றி. நாளைக் காலைவரை காத்திருப்பதற்காகவா நாங்கள் அவசர அவசரமாகக் கண்டியிலிருந்து வந்திருக்கின்றோம்?.. நாங்கள் தேடி வந்த விபரங்கள் மிகமிக அவசரமானவை. மிகமிக அவசியமானவை...”

குழந்தை தனக்குச் சாதகமாக அமையவில்லை என்பதை அனுமானிக்க மீனாவுக்கு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. “நீங்கள் எங்கிருந்து வந்தாலும் கவலையில்லை. ஆனால் உங்களுடைய விசாரணை என் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையையும் அதன் சுதந்திரத்தையும் அவமதிப்பதை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்...” என்று சொல்லி அவர்கள் முகத்தில் அறைவதைப் போல கதவைப் பூசுவதைச் சாத்தினாள்.

மீனா இவ்வாறு செய்யக்கூடும் என்பதை முற்கூட்டியே எதிர் பார்த்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன், தாழிடும் அவகாசத்தைக் கொடுக்காது கதவைப் பலவந்தமாகத் திறந்தார்.

இனித் தன்னுடைய சாகஸம் எவ்விதப் பலனையும் தர மாட்டாது என்பதை மீனா அறிந்துகொண்டாள். போர்வை எடுத்துக்

கேசாதி பாதம் வரை ஆனந்தனைப் போர்த்தி விட்டாள். தன் ஆடைகளையும் திருத்தி அமைதியை ஒம்புவளைப் போல அபிநயித்து, “அவருக்குச் சுகமில்லை. அறைக்கு வெளியே வாருங்கள்.... அமைதியாகப் பேசுவோம்....” என்றாள். அவளுடைய குரலில் இயற்கையாகத் தொனிக்கும் ஆனவமும் தன்னம்பிக்கையும் முற்றாக இற்று விட்ட நிலை. பதிலுக்கு அவள் குரலிலே கெஞ்சதல் குழைந்தது.

“உன்னிஷ்டப்படியே செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் கட்டிலிலே நோயாளியாகச் சயனித்திருப்பவன் விமலதாசனா இல்லையா என்பதை மட்டும் முதலில் அறிந்து கொண்டாற் போதும்” என்றார் ரகுநாதன்.

“விமலதாசன் என் அண்ணன். அப்படியிருக்க என் கட்டிலில் என் கூடவே சயனிப்பானா? சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். இங்கு படுத்துக்கிடப்பவர் விமலதாசனே அல்ல...”

“நீ சொல்வது உண்மையானால், நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. நாங்கள் விமலதாசனைத்தான் தேடிவந்திருக்கின் றோம்” என்று கூறியபடி ரகுநாதன் போர்வையை விலக்கிப்பார்த்தார். புருவங்கள் நெறிக்க, விழிகள் நிலைகுத்தின. கட்டிலில் ஆனந்தன் படுத்துக்கிடப்பான் என்று அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதனால் அவருடைய சிந்தனை வேறு தடத்தில் சுழன்றது..

அழகின் உபாசகர்கள், கலையின் தாஸர்கள் என்றெல்லாம் காட்டிக் கொள்வது அரிதாரம் பூசிக்கொள்ளும் விவகாரந்தான். மாமிஸ உணர்ச்சிகளின் போக்கிடம் தேடி அலைபவர்களுக்கு இந்த அரிதாரம் யோக்கிய முகம் அளிக்க உதவுகின்றது. ஆனந்தன் பெண் வெறி பிடித்தவனா? இலக்கிய ஆற்றல்கூட மீன்விழி அழகினைப் பிடிக்கும் தூண்டிலாகத் தான் அவனுக்கு உதவின. இல்லாவிட்டால், ஆனந்தனுக்கும் விமலதாசனுக்கும் இவ்வளவு நெருக்கமான நட்பு கனிவதற்குக் காரணம் என்ன? வடதுருவத்தில் அழகிய கற்பனை களையும் உவமைகளையும் தேடியலையும் ஆனந்தனும் கள்ளக் கடத்தல் - பதுக்கல் - கொலை - அராஜகம் என்றெல்லாம் தென் துருவத்திலே அலையும் விமலதாசனும் இந்த மீனா என்கிற சங்கமப் பலகையிலேதான் சந்திக்கிறார்கள்... குந்தவையின் மரணம் பற்றிய புனர்விசாரணை என்ற நமது தேடலுக்கு முடிவே இல்லையா? தேடலின் இறுதிக்கட்டம் வந்துவிட்டது. சிக்கலின் அவிழ்ப்பு முனை கிட்டிவிட்டது என்று சந்தோஷப்படும்பொழுது கையிலே படுமுடிச்ச அகப்பட்டும், ஏமாற்றமே காத்திருக்கிறது... இங்கே விமலதாசனை ‘அரெஸ்ட்’ செய்யலாம் என்று வந்தால் ஆனந்தன் கிடக்கின்றான்! இவனை என்ன செய்வது? ஹோட்டேல் மனேஜரின் அறையிலிருந்து கொண்டு, இந்த அறையைப் பரிசோதனை செய்து

விமலதாசனை அழைத்து வரக் கட்டளை பிறப்பித்துள்ள இன்ஸ்பெக்டர் குமாரசைக் கலந்தாலோசித்து மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுப்போம்....!”

ஆனந்தனைப் பார்த்ததும் இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன் சிந்தனை மிலாழ்ந்து மௌனவசப்பட்டது, மீனாவுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.

“பார்த்தீர்களா இன்ஸ்பெக்டர் சேர்! நான் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? இவர் விமலதாசன் அல்ல என்றேன். இப்பொழுது உண்மை தெரிகின்றதல்லவா?” என்றாள்.

“ஆமாம்; உண்மை தெரிகிறது. மீனா சந்திரமதியின் மறு அவதாரம் என்று பொலீஸ் இலாகாவில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.” என்று கேலி பேசிய ரகுநாதன், “மீனா, ஆனந்தன் எப்பொழுது ராணியை விவாகரத்து செய்தான்? எப்பொழுது உன்னைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டான்? இந்தக் கேள்விகளுக்கும் உண்மையான பதில்கள் தந்தால் மிகவும் உதவியாக இருக்கும்...” என்றான்.

“ராணியை விவாகரத்துச் செய்யவில்லை. ஆனால் ஆனந்தன் என் கணவன்” என்றாள் மீனா தயங்கிய வண்ணம்.

“அப்படியா சங்கதி? ஆனந்தன், தான் முருகப்பெருமான் என்ற எண்ணத்தில் இரண்டு மனைவியரை வரித்துக் கொண்டானா? எழுத்தாளனுக்கு அநுபவமே சிறந்த ஆசான் என்று சொல்லுவார்கள். நாடு புகழும் எழுத்தாளன் ஆனந்தன். இருதார மணக்குற்றத்துக்காகக் கம்பி எண்ணுவது புதுமையான அநுபவமாகத்தான் இருக்கும்...”

“என்னைச் சட்டப்படி மனைவியாக வரிக்கவில்லை. மனப் பூர்வமாக மனைவியாக ஏற்றுள்ளார்.”

“ஓகோ! கந்தர்வ மணமா? உங்களைப் போன்றவர்கள் சட்ட விதிகளைப் பற்றி மட்டுமல்ல, விதிகளின் விலக்குகளையும் நுட்பமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்களென்பதை அறிவேன். மீனா Don't try to be smart” என்றான்.

மீனாவின் அறையில் இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கையில், மனேஜரின் அறையில் அமர்ந்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் குமார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

‘ஆனந்தன் எட்டாம் நம்பர் அறையில் தங்கியிருக்கின்றான். அவன் வந்து சேர்ந்த கால் மணி நேரத்திற்குள் 9ம் நம்பர் அறையை மிஸ்டர் அண்ட் மிஸிஸ் அன்டன் வாடகைக்கு எடுத்திருக்கின்றார்கள். விமலதாசனும் மீனாவும் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் புனைப் பெயர்களுள் ஒன்று அன்டன் தம்பதிகள் என்பது இப்பொழுது உறுதியாகி விட்டது. அத்துடன் விமலதாசன் ஆனந்தனின் நடமாட்டத்தை மோப்பமிட்டுத்தான் இங்கு வந்திருக்கின்றான்

என்று ஊக்கிக்கும் இடமிருக்கின்றது. ஹட்டனில் மறைந்து போன ஆனந்தன் ஏன் மாத்தளைக்கு வந்தான்? இவர்கள் இங்கே தங்கியிருக்கும் தகவலைத் தெரிவித்தது ஒரு பெண் குரல்தான். சந்தேகமேயில்லை. 13ம் நம்பர் அறையில் குமாரிஹாமி என்ற பெண் தங்கியிருக்கின்றாள். அன்டன் தம்பதிகள் இங்கு வந்த பதினைந்து நிமிட நேரத்திற்குள் அவள் அறையைக் காலி செய்திருக்கின்றாள். இவள், அதே குமாரிஹாமியாகத்தான் இருப்பாளே யானால், அவள் பொலீசாரின் சார்பாகச் சாட்சியம் தரத் துணிந்து விட்டாள் என்று ஊக்கலாம். ஹட்டனிலிருந்து காணாமற்போன பிறாவி ஒரு சிங்கப்பெண்ணுடன் மாத்தளையில் காணப்பட்டதாகவும் தகவல் கிட்டியுள்ளது. பிறாவியின் சொந்த ஊர் மாத்தளையாகும். எதற்கும் பிறாவியின் வீட்டிற்கும் போய்விட்டுத்தான் கண்டிக்குத் திரும்ப வேண்டும்.

இந்தச் சிந்தனைகளிலிருந்து விழித்த இன்ஸ்பெக்டர் தன் எதிரில் முகத்தில் சற்றே கவலைக்குறிகள் படர்ந்த கோலத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் ரகுநாதன் நிற்பதைக் கண்டார்.

“What? பட்சிகள் பறந்து விட்டனவா?”

“சேர்! விமலதாசன் இங்கு இல்லை. எட்டாம் நம்பர் அறை காலியாக இருக்கின்றது...”

“ஆனந்தன்?”

“ஆனந்தனும் மீனாவும் ஒன்பதாம் நம்பர் அறையில் ஒரே கட்டிலிற் சயனிக்கின்றார்கள். ஆனந்தன் சுயநினைவற்ற போதை நிலையில் படுத்துக் கிடக்கின்றான். உங்கள் உத்தரவின்படி மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று அறிய வந்தேன். பி.எஸ்.காவலுக்கு அங்கு நிற்கின்றான்.”

இன்ஸ்பெக்டர் குமார் முகத்தைக் கைகளிலே தாங்கிக் கொண்டு ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். சற்று நேரத்தில் தீர்மானத்திற்கு வந்தவராகத் தலையை நிமிர்த்தினார்.

“இருவரையும் உடன் ‘அரஸ்ட்’ செய்யவும்” என்று கட்டளையிட்டார்.

“எந்தச் சட்டத்தின் கீழ்?”

“விபச்சாரத்தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ்...”

3

நீதிமாயம் மீதிமுடிந்த

குமாரின் கேள்விகள் மீனாவின் மனத்திலே அச்சத்தை ஊட்டின என்பது உண்மை. ஆனால், அவளுடைய கொடி வாக்கு உடம்பிலே எந்த உருட்டல் களுக்கும் மசிந்து கொடுக்காத உறுதி புளியம் வைரம் நிகர்த்ததாக அமைந்திருந்தது. சில கேள்விகளுக்கு அழுங்குப் பிடியாக மௌனஞ் சாதித்தாள். வேறு பல கேள்விகளுக்கு எவ்விதத் தயக்கமுமின்றிப் பதிலும் அளித்தாள். அந்தப் பதில்கள் அவளுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை மூடி மறைப்பனவாகவே அமைந்தன. அவளுடைய பதில்களைத் தொகுத்துப் பின்வரும் விஷயங்களை இன்ஸ்பெக்டர் குமாரினால் அறிய முடிந்தது.

மீனா, விமலதாசனின் ஒன்று விட்ட தங்கை. இந்த உறவு முறையைக் கற்பிக்கச் சுற்றி வளைத்த உறவுமுறைகள் கற்பிக்கப் பட்டன. அசிங்கமானதாகவோ அபத்தமானதாகவோ எவ்வவித உறவும் அவர்களுக்கிடையில் இருந்ததில்லை. விமலதாசன் பெரிய பிஸினஸ்காரன். எந்த ஒரு பிஸினஸ் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது. பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களை முதலீடு செய்து பல தரப்பட்ட வியாபாரங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான். அந்த பிஸினஸுகளின்

தன்மைகளை அவள் அறியமாட்டாள். காரணம் அவள் அவனுடைய வியாபார விவகாரங்களில் தலையிடுவது மில்லை. அவன் கள்ளக்கடத்தல், கறுப்பு வியாபாரம் ஆகிய வற்றில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. ராகுலன் விமலதாசனின் வியாபாரப் பங்காளி என்பதை அவள் அறிவாள். ஆனால், எப்படிப் பங்காளிகளாக இணைந்தார்கள் என்பதை அவள் அறியமாட்டாள். ராகுலன் முன்னெநாள் பொலீஸ் உத்தியோகத்தன் என்பதை இன்ஸ்பெக்டர் குமார் சொல்ல, இப்பொழுதுதான் அறிந்து கொண்டான். அப்படித்தான் அவன் மனைவி ஒழுக்கக்கேடான வாழ்க்கை நடத்தியவள் என்ற விவகாரமும்! பிறாவியை அவள் நேரிற் பார்த்தில்லை. அவன் அவர்களுடைய வியாபாரப் பங்குதாரர் என்பதை அவள் அறிய மாட்டாள். பிறாவி என்ற பெயரை இன்ஸ்பெக்டர் சொல்வதற்கு முன்னரும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றான். விமலதாசன் இன்று மாத் தளைக்கு வரும்பொழுது அவனுடைய பெயரை பிரஸ்தாபித்தான். ராகுலனுடைய மனைவி குமாரிஹாமி, யாருக்கும் தெரியாமல் பிறாவி என்பவனுடன் ஓடிவிட்டதாக விமலதாசன் சொன்னான். குமாரிஹாமிக்கும் பிறாவிக்குமிடையில் எத்தகைய உறவு நிலவியது என்பது பற்றியும், அவர்கள் எவ்வாறு 'ஓடிப்போனார்கள்' என்பது பற்றியும் அவள் விசாரிக்கவில்லை. எதைப்பற்றியும் 'விடுப்பு'ப் பேசுவதை மீனா விரும்புவதில்லை. பெண்கள் இயற்கையில் விடுப்புப் பார்க்கும் இயல்பினர் என்பதை அவள் அறியமாட்டாள். அவள் தற்சமயம் கண்டியிலேதான் தங்கியிருக்கின்றாள். அவள் கண்டிக்கு விமலதாசனுடனோ, ராகுலனுடனோ வரவில்லை. ராணியுடனும், பாடசாலை மாணவிகளுடனும் கண்டிக்கு வந்தாள். அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெறும் போட்டியில் அவளுடைய கல்லூரியும் பங்கு பற்றுகிறது. அந்த நடனத்தை ராணியே பழக்கியவள். நாளை நிகழ்ச்சியில் அந்த நடனம் இடம் பெறுகின்றது. அவர்கள் இப்பொழுது கண்டியிலுள்ள ஒரு வீட்டில் தங்கியிருக்கின்றார்கள். அந்த வீட்டை விமலதாசன்தான் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தான். அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் யார் என்பதை அவள் அறிய மாட்டாள். அவர்கள் வந்த பொழுது அது காலியாகத்தான் இருந்தது. அந்த வீட்டில் ஒரு காவலாளி இருக்கின்றான். மட்டக்களப்பிலிருந்து ஒரு கோஷ்டி, பெண்கள் வந்து தங்கிப்போவதை முற்கூட்டியே விமலதாசன் அறிவித்ததாக அக்காவலாளி கூறினான். ராணிக்கும் விமலதாசனுக்குமிடையில் தகாத உறவு இருப்பதையோ, இருந்த தையோ அவள் அறிய மாட்டாள். ஆனால், அவர்கள் இருவரும் சகஜமாகச் சிரித்துப் பழகுவதைப் பார்க்கும் பொழுது இருவருக்கு மிடையிலே காதல் உறவு இருக்கலாமென நம்பத் தோன்றும். அத்தகைய சந்தேகம் மீனாவுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மணமான

பின்னர், கணவன் இருக்கக்கூடியதாக ஒரு பெண் வேறொரு வனைக் காதலிப்பது அவளுக்குப் புதினமான சங்கதியாகப் படவில்லை. அப்படியான விவகாரங்கள் நாட்டில் நடப்பதாக பத்திரிகை மூலம் அவள் அறிந்து இருந்தாள். அத்தகைய ஒரு வழக்கு கோகிலாம்பாள் வழக்கு. ராணி அவளுடைய பிராண சிநேகிதி அல்லள். ஒரே பாடசாலையில் கற்பிப்பதினால் நல்ல பழக்கம்.

நான்கு ஐந்து மணி நேரத்திற்கு முன்னர்தான் அவள் மாத்தளைக்கு வந்தாள். இங்கு அவள் விமலதாசனுடன் வந்தாள். அவள் தான் ஒரு நண்பனை அவசர அலுவல் ஒன்றில் நிமித்தம் பார்க்க வேண்டுமென்று அவளிடம் கூறியிருந்தாள். அந்த நண்பன் யார் என்பதை அவள் அறிய மாட்டாள். யாரென்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. மாத்தளைக்கு அவள் முன்னர் எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. கண்டிக்குச் சமீபமாக இருக்கும் மாத்தளையின் அழகைப் பார்க்கலாம் என்ற ஆவலிலே தான் அவள் இங்கு வந்தாள். இன்றிரவே கண்டிக்குத் திரும்பி விடலாமென்றுதான் நினைத்திருந்தாள். ஆனந்தனைக் கண்டதும் இங்கேயே தங்க முடிவு செய்தாள். ஆனந்தனைத் தற்செயலாகத்தான் சந்தித்தாள். விமலதாசன் மது அருந்துவதற்கு இங்கு வந்தான். அப்பொழுதுதான் மேற்படி சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. விமலதாசன்தான் மீனாவுக்கு அறையை ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தவன். வெளியூர் களுக்குச் செல்லும்பொழுது விமலதாசனும் அவளும் ஒரே ஹோட்டலில் தங்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் அநேகம் ஏற்பட்டதுண்டு. இருவரும் ஒரே அறையில் எப்பொழுதும் சயனித்தில்லை. அக்கம் பக்கமாக இரண்டு அறைகள் எடுத்துத் தங்குவதுதான் வழக்கம். விமலதாசன் வேறோர் அறையில் தங்கி நிற்கின்றான் என்றே அவள் நம்பினாள். ஹோட்டலின் எந்த அறையிலும் விமலதாசன் காணப்படவில்லை என்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. மிஸ்டர் அண்ட் மிஸிஸ் அன்டன் என்ற பெயரில் அறையை அமர்த்தினான் என்பதை அவள் அறியமாட்டாள். அத்தகைய புனைபெயர்களை அவன் உபயோகிப்பது அவளுக்கு இற்றைவரை தெரியமாட்டாது.

தான் மாத்தளைக்கு வந்ததால் ராணிக்கு எவ்விதக் கஷ்ட முயில்லை. துணைக்கு இன்னொரு ஆசிரியை இருக்கின்றாள். ஆனந்தனை மீனா மனப்பூர்வமாகக் காதலித்தாள். தன்னுடைய காதல் ராணிக்குத் தெரியாமல் இருக்க வேண்டுமென்பது அவள் விருப்பம். ஆனந்தனைக் காதலிப்பது முறை தவறானதோ, ஒழுக்கக் கேடானதோ என்று அவள் நினைக்கவில்லை. காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பது அவளைப் பொறுத்தவரையிலும் உண்மை. ஆனந்தன், தன் மனைவி ராணியை நேசிக்கவில்லை. ஆனந்தனுக்குக்

குடும்பவாழ்க்கை இன்பமாக இருக்கவில்லை. ராணியை விவாகரத்து செய்து கொள்ளும் யோசனையும் ஆனந்தனுக்கு இருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் ஆனந்தனே மீனாவுக்குக் கூறியிருக்கின்றான். பெரிய புகழ்பெற்ற எழுத்தாளனின் மனைவியாக இருப்பது பெருமைக்குரியது என்ற காரணத்தினால், அவள் ஆனந்தனைக் காதலிக்கவில்லை. அவருடைய வாழ்க்கையை இன்பமாக்க வேண்டுமென்று எழுந்த அக்கறை காதலாகக் கனிந்திருக்கக் கூடும். மீனாவைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்வதாக ஆனந்தன் எந்தக் காலமும் வாக்குறுதி தரவில்லை. ஆனால் ராணியை விவாகரத்துச் செய்து கொண்டு தன்னைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளுவார் என்று மீனா நம்பியிருக்கிறாள். இதை ஆனந்தன் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லையாயினும், அநேக சந்தர்ப்பங்களில் பூடகமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றான்.

ஆனந்தனுடன் அவள் நெருங்கிப் பழகியதுண்டு. அவன் அவளை முத்தமிட்டிருக்கின்றான். ஆனால் உடலுறவு வைத்துக் கொண்டதில்லை. உடலுறவு வைத்துக் கொள்ள ஆனந்தன் விரும்பியிருக்கின்றான். திருமணம் ஆவதற்கு முன்னர் உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பது மீனாவின் கட்சி.

ஹட்டனில் வைத்து ஆனந்தன் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு உள்ளான சம்பவத்தை பத்திரிகை வாயிலாகவே அறிந்தாள். அந்தச் செய்தியை வாசித்த பொழுது அவள் நெஞ்சம் பதறியது. 'இதில் பதட்டத்துக்கு ஒன்றுமில்லை; மிகச் சாதாரண காயம்' என்று அவர் அண்ணனும் மனோகரனும் தகவல் தெரிவித்திருப்பதாக ராணி கூறினாள். அவள் கூற்றை மீனா நம்பவில்லை. 'ஆனந்தனுக்கு எவ்வித ஆபத்துமில்லை' என்று மறுதினம் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த செய்திதான் அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்தது. அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு இன்றுதான் முதன் முதலாக ஆனந்தனைச் சந்தித்தாள். மேற்படி, துப்பாக்கிப் பிரயோக நிகழ்ச்சி பற்றி, ராகுலனோ விமலதாசனோ விசேட அக்கறை எடுத்துப் பேசவில்லை. அவர்களுக்கும் அச்சம்பவத்திற்கும் தொடர்பிருக்கும் என்று மீனா நம்பவில்லை.

ஆனந்தனை மீனா காதலிப்பதை விமலதாசன் அறிவான். முதலில் மறுப்பு தெரிவித்த போதிலும், மீனா கொண்டிருப்பது ஆழமான காதலென்பதை உணர்ந்து கொண்ட விமலதாசன், அவர்களுடைய காதலை ஆசீர்வதித் தான். ஆனந்தன் நிறையக் குடிப்பவன் என்பதை அறிந்துகொண்டதான் அவனை அவள் காதலித்தாள். விரக்தியி லிருந்து விடுதலை பெறவே தான் குடியைத் துணையாகக் கொண்டிருப்பதாக ஆனந்தன் அவளிடம் கூறியிருக்கின்றான்.

மீனாவின் கூற்றிலே பொய்கள் பல தூவப்பட்டிருக்கின்றன

என்பதை இன்ஸ்பெக்டர் குமார் நம்பினார். ஆனால் எது உண்மை எது பொய் என்பவற்றை உடனடியாக நிதானிக்க இயலவில்லை. இது விஷயத்தில் ஓரளவு உதவக்கூடிய ஆனந்தன் பிடிவாதமாக ஒத்துழைக்க மறுத்தான். இந்த நிலையிலே கூட ஆனந்தன் எழுதி அவர் மனனஞ் செய்து வைத்திருந்த ஒரு பிரீதியான வாசகம் அவருடைய மனதிலே மிதந்தது...

‘நச்சரவம் பாம்புப் புற்றிலேதான் வாழும் என்பதற்கில்லை. அது பெண்வாய் என்ற புற்றிலே நா என்ற உருவத்திலும் வாழலாம்! ஆணை அடிமைப்படுத்துவதற்குப் பெண் உபயோகிக்கும் ஆயுதம் வேல்விழிவிச்சு... அவனைப் பைத்தியக் காரனாக்குவதற்கு அவன் உபயோகிக்கும் ஆயுதம் முள்ளில்லா நாவின் பேச்சு... நிச்சயமாக இந்த மீனாவின் நாக்கு நச்சரவமே தான்...’ என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

ரகுநாதன் அளித்த சிகிச்சையினால் ஆனந்தனுக்குப் போதை தெளிந்த விழிப்பு நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட நிலைக்காக வருந்தினான். தன் அண்ணன் குமாரை நிமிர்ந்து பார்க்க அவனுடைய கண்கள் நாணின. இருப்பினும், அவன் தன் நிலையை இழந்து விடவில்லை. பொலீஸாரின் தேடலுக்கு அவன் உதவ விரும்பவில்லை.

தன் அண்ணன் குமாரோ, நண்பனான ரகுநாதனோ தன்னை விசாரணை செய்வதை முரட்டுப் பிடிவாதத்துடன் எதிர்த்தான். உறுதியான குரலில், “நான் கைது செய்யப்படுவதை நான் ஆட்சேபிக்கின்றேன். பொலீஸ் உத்தியோகத்தரின் குயுத்தி மூளையில் உதித்த வெற்றுக் குற்றச்சாட்டு என்னைக் கைது செய்யும் அனுமதியைத் தந்ததா? வியாபார ரீதியிலே பணம்பெற்றுக் கொண்டு, உடலின் பந்தருவதுதான் விபசாரம். மீனா விபசாரம் செய்தாளா? நமது நடத்தை பொது மக்களுக்கு இடையூறு விளைவித்ததா? ஏன் நீங்களும் சதி செய்து என்று” கொஞ்சநஞ்ச நிம்மதியையும் குலைக்கின்றீர்கள்? என் பல கேள்விகளை அடுக்கினான்.

“ஏன்?” ‘எதற்காக?’ என்பனவற்றுக்கும் கண்டி பொலீஸ் நிலையத்தில் விளக்கம் தரப்படும். இப்பொழுது உன்னைக் கைது செய்கின்றேன். ரகுநாதா! இருவரையும் நமது ‘ஜீப்’பில் ஏற்று!”

வெளி

சுதந்திரம் மீட்டித் தந்தது

இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் ராணி திகைத்தாள். அழுதாள். “பொலீஸ் காரனிடம் பிடித்துக் கொடுத்து விடுவோம்!” என்று பயமுறுத்தி வளர்க்கப்பட்டவள் அவள். பொலீசாரைக் கண்டதும் பயப்படும் சபாவம் அவள் இரத்தத்திலேயே கலந்திருந்தது. தன்னைக் கண்டு ராணி பயப்படுவதை அவதானிக்கக் குமார் தவறவில்லை.

“நீங்கள் பயப்படத் தேவையில்லை. பொலீஸ் உடையில் இருந்தாலும், நான் உங்கள் உறவினன்தானே?” என்று கேட்ட படி தொப்பியைக் கழற்றினார். வந்தவர் தன் கணவன் ஆனந்தனுடைய அண்ணன் என்பதை அவள் ஊகித்தாள்.

“தங்கச்சி ராணி! ஆனந்தன் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று வாழ்கின்றான். அதற்காக நீ கூடக் குடும்பத் தொடர்புகளை முறித்தா வாழ வேண்டும்...? எனக்கு ஒரு வரி எழுதியிருந்தால், நீயும் உன் மாணவிகளும் வசதியாகத் தங்க ஏற்பாடு செய்திருக்க மாட்டேனா? நான் ஒரு துருவத்திலும் ஆனந்தன் வேறொரு துருவத்திலும் வாழ்ந்தாலும் இரத்த உறவு அற்று விட்டதா?” என்று கேட்டுச் சில கண நேரம் மௌனத்தார்.

“உடனேயே என்னுடன் புறப்பட்டு வாருங்கள். என் வீட்டிலேயே தங்கலாம்...” என்று கூறினார். குடும்பத் தொடர்புகளைக் கௌரவித்துப் பேண வேண்டும் என்ற அக்கறை அவருடைய குரலிலே தொனித்தது. ஆனந்தனின் உறவினர் என்ற ஒருவரை இன்றுதான் அவன் முதன்முறையாகச் சந்திக்கின்றான். யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும், அவ்வப் போது ஆனந்தனின் பேச்சுக்களில் அடிப்படும் ஆனந்தனின் உறவினர் கூட்டத்தையே குமாரின் உருவில் தரிசிக்கும் மகிழ்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டது. இருப்பினும் அவர்கூடப் போவதை ராணி விரும்பவில்லை.

“நான் உங்களுடன் வருவது சரியில்லை. இந்த வீட்டை எங்களுக்கு ஒழுங்கு செய்து தந்தவர் விமலதாசன். அவர் தன் தங்கை மீனாவுடன் நேற்றுச் சாயங்காலம் சென்றார். இரண்டு மணி நேரத்தில் திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் சென்றார்கள்... இப்பொழுது காலை ஏழு மணியாகின்றது. இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை. எனக்கு உபகாரஞ் செய்த அவர்களுக்கு நன்றிகூறி, விடைபெற்றுக் கொண்டு, உங்கள் வீட்டில் வந்து தங்குவது தான் முறை” என்று ராணி தயங்கித் தயங்கிக் கூறினாள்.

“யாருடன் முறையுடன் நடந்து கொள்வது, யாருடன் அதை மீறி நடப்பது என்பது எனக்குத் தெரியும். நீ கண்டியிலிருந்து போகும்வரை அவர்களைச் சந்திக்க முடியாது போகலாம். ஏன், இனி வாழ்நாளிலேயே சந்திக்க இயலாது போனாலும் போகக்கூடும்...”

“கேட்கப் பயமாக இருக்கின்றது...” வாஸ்தவத்தில் ராணியின் உடல் நடுங்கிற்று.

“நேரம் கிடைக்கும்பொழுது, எல்லாவற்றையும் ஆறுதலாகவும் விளக்கமாகவும் கூறுவேன். இன்று எனக்கு எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்கின்றன. என் தம்பியின் மனைவி என்ற காரணத்தினால் உன்னைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்திருப்பது கடமை என்று நினைத்துத்தான் இங்கு வந்தேன். இந்த வீடு கடத்தல் பொருள்களின் கிட்டங்கி. இன்னும் சில மணி நேரத்திற்குள் இதனைப் பொலீஸார் பரிசோதனை செய்வார்கள். ஒரு கொலை வழக்குச் சம்பந்தமாக மீனா கைது செய்யப்பட்டிருக்கின்றாள். விமலதாசன் அநேகமாக இன்று அரெஸ்ட் செய்யப்படலாம். மேற்கொண்டும் விபரங்கள் இப்போதைக்குத் தேவையில்லை.”

காலைப் பொழுதின் சீதளப் போர்வையைக் கிழித்துக் கொண்டு கார் ஓடியது. மாணவிகள் ‘கிசுமுசு’ என்ற இரகசியக் குரலில் பேசிக் கொண்டார்கள். ராணி மௌனமாக இருந்தாள்.

பின்னர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர்களைப் போல, “ஆனந்தன் எங்கே இருக்கின்றார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று குமாரிடம் கேட்டான்.

“ஆனந்தன் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருக்கின்றான். சந்திக்க வேண்டிய நேரத்திலே சந்திப்பான். ஆனந்தனையும் உன்னையும் ஒன்றாக மட்டக்களப்பிற்கு அனுப்பி வைப்பது என் பொறுப்பு. கவலையை விடு. இன்றைக்குப் பின்னேரம் நடைபெற விருக்கும் நடனநிகழ்ச்சிக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வதிலேயே உங்கள் புலன் இருக்கட்டும். இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டு வெள்ளிக் கிண்ணத்தைக் கோட்டை விடுவதா?” என்று அவர் சமாதானம் கூறினார்.

வீட்டில் குமாரின் மனைவியான நிர்மலாவும் ராணிக்கு எத்தனையோ சமாதானம் சொன்னாள். தன்னைச் சுற்றிப் பல பயங்கரமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்திருந்தும், கண்ணிருந்தும் தான் குருடியாக வாழ்ந்துவிட்டதான குற்ற உணர்வு அவள் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும், இரத்த உறவினரை விருந்தாக உபசரிக்கும் அக்கறையுடன் குழைந்து பழகிய நிர்மலாவுடன் சுமுகமாகப் பழகத் தவறவில்லை. பரஸ்பர குடும்ப விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்களாயினும், ராணி ஆனந்தனைப் பற்றிப் பேச்செடுத்த போதெல்லாம், நிர்மலா அந்தப் பேச்சைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவள் போல் வேறு பேச்சுக்களுக்குத் தாவி விடுவாள்.

மதியத்திற்குப் பிறகு, நடனத்திற்கான உடையலங்காரங்களைச் சரிபார்க்கவே நேரம் சரியாக இருந்தது. ஆனந்தனின்றித் தன்னுடைய வாழ்க்கை வெறுமையாக இருப்பதை ராணி உணர்ந்தாள். இன்று அந்த உணர்ச்சி மிகமிக மேலோங்கி நின்றது. இடையிடையே கைது செய்யப்பட்ட மீனாவைப் பற்றிய நினைவுகளும் தோன்றி மறைந்தன.

அவள் தயாரித்த நடனம் நிகழ்ச்சி நிரலில் மூன்றாவதாக இடம் பெற்றிருந்தது. நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் திரையைச் சற்றே நீக்கிச் சபையோரை எட்டிப் பார்த்தாள். முன் வரிசையில் ஆனந்தன் இருப்பான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவனுக்குப் பக்கத்தில் ரகுநாதன், குமார் ஆகிய இன்ஸ்பெக்டர்கள் சிவில் உடையில் காட்சி தந்தனர்.

நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெற்றவை ஒவ்வொன்றாக நிறைவேறின. ராணி தயாரித்த நடனத்திற்கே வெள்ளிக் கிண்ணம் கிடைத்தது. அந்த வெற்றியை இமாலய சாதனையை நிலைநாட்டி விட்டதாகக் கூத்தாடி மகிழ்வது அவள் சுபாவம். அன்று அந்த

வெற்றி அவளுக்கு எவ்வித உற்சாகத்தையும் தரவில்லை. நிகழ்ச்சி முடிந்ததுதான் தாமதம், ஆனந்தனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் மேடையிலிருந்து மண்டபத் திற்குள் விரைந்தாள். அங்கு ஆனந்தனையோ, ரகுநாதனையோ, குமாரசையோ தாணவில்லை. 'அவர்கள் இருந்ததாகத் தோன்றியது என் மனக்குரங்கின் குறளியோ?' என்று கூட நினைத்துக் கொண்டாள். இவ்வாறு திகைத்து நின்ற அவள், "ராணி! நீ தயாரித்தளித்துள்ள நடனம் உண்மை யிலேயே பிரமாதமாக இருந்தது" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு பெண்ணும் ஆணும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். 'நீங்கள் யார்?' என்ற வினா ராணியின் விழிகளிலே படமெடுத்து நெளிந்தது.

இதனைப் புரிந்து கொண்ட அந்தப் பெண், "நாங்கள் அந்நியர்களல்ல. இவர் கவிஞர் நக்கீரர்; ஆனந்தனின் நண்பர். நான் அவர் மனைவி. பெயர் விக்டோரியா..." என்று கூறி நிறுத்தி, "என்னை முன்னர் பார்த்திருக்காவிட்டாலுங்கூட, என் பெயரை நீ நிச்சயம் கேள்விப்பட்டிருப்பாய்" என்று எவ்விதச் சலனமுமின்றிக் கூறினாள்.

"நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்," என்றாள் ராணி. விக்டோரியாவைப் பற்றி வேறொரு ஓவியம் அவள் மனதில் படிந்திருந்தது. இப்பொழுது அவளுடைய தோற்றம் முற்றிலும் புதிய அவப்பமாக அமையலாயிற்று.

"ராணி, உன்னைப் பார்த்துப் பேச வேண்டுமென்று நான் நீண்ட நாள்களாக ஆசைப்பட்டதுண்டு. இன்றுதான் என் ஆசை பூர்த்தியாயிற்று. இப்பொழுது நிர்மலாவின் வீட்டுக்குத்தானே போக ஆயத்தம்? அவள் எங்களையும் இரவு விருந்துக்கு அழைத்திருக்கின்றாள். எல்லோரும் ஒன்றாகவே செல்லலாம்...."

மாணவிகள் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களால் நிர்மலாவின் வீடு நிறைந்து காணப்பட்டது. நிர்மலா விருந்திற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். குமாரும் நக்கீரனும் அவசரமாக வெளியே சென்றிருந்தார்கள்.

இதுதான் தக்க சமயம் என்பதைக் கண்ட விக்டோரியா, ராணியையும் அழைத்துக் கொண்டு உலவப் புறப்பட்டாள்.

சுற்றி வளைக்காமல் பல்லாண்டு காலம் நெருங்கிப் பழகிய உரிமையுடன் விக்டோரியா பேசத் தொடங்கினாள். "ராணி! தத்துவம் பேசுவதாக நினைத்துவிடாதே, பெண்ணியம் பற்றிய பேச்சுக்கள் இருத்தலின் கூக்குரல். சுதந்திரத்தை நாடுவதான ஒரு முனைப்பு. குடும்பப் பொறுப்புகளிலிருந்து விலகி, பெண்களை ஊர்குற்றி

களாக்கும் ஒரு அபத்தம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது... என் சுயம் என்று பிரித்துப் பேசும் பெண்களுக்குக் குடும்ப சுகம் கிடைப்பதில்லை. பெண் சந்தனக் கட்டையாகத் தேயும் பொழுது குடும்பம் மணம் பெறுகின்றது; குடமாக எரியும் பொழுது குடும்பம் ஒளி பெறுகின்றது. பெண் தன் சுயத்தை இழந்து, ஆணின் பிரிக்க முடியாத சக்தியாக மாறும்பொழுதுதான் பூரணக் குடும்ப சுகம் குதிருகின்றது. சுகத்திலே கொடுத்தலும் பெறுதலும் சங்கமமாக வேண்டும். ஓங்காரமான பெண்ணிய வாதத்தினால், ஆணைக் கருத்தரிக்கச் செய்துவிட முடியுமா? கொடுப்பதற்கும், அருளுவதற்குமான அட்சய பாத்திரம் பெண் வசமே உண்டு. பிற ஆடவனுடன் தகாத முறையில் பழகுவது மட்டுமல்ல, தகாத முறையில் பழகுகின்றாளோ என்று சந்தேகங்கூட எழாதவாறு நடப்பதுதான் குடும்பப் பெண்ணின் இலட்சணம்... உன் வாழ்க்கை மீண்டும் பூத்துக் குலுங்க வேண்டுமென்று அக்கறைப் படுபவள் நான். உன் அக்காள் பேசுவதாக நினைத்துக் கொள். ஏன் நீ விமலதாசனுடன் இவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாய்? இங்கு வந்து அவனுடைய வீட்டில் தங்கியிருப்பதென்றால்..."

"பிறர் என் நடத்தையைச் சந்தேகிக்கும் வண்ணம் பழகி விட்டேன் என்ற உண்மை இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது. உண்மையை ஒளிவின்றிச் சொல்லுகின்றேன். ஆனந்தன்மீது கொண்ட மாறாக் காதலினால் அவரை மணந்தேன். சொர்க்க இன்பம் என் காலடியிற் கிடப்பதாக மகிழ்ந்தேன்- அது இவ்வளவு அற்பாயுளாக அமைந்து விட்டது. மணமான ஆறுமாதங்களில் எனக்குக் கருச் சிதைவு ஏற்பட்டது. சில காலத்திற்கு ஆனந்தனிடமிருந்து விலகி நடக்கும்படி டாக்டர் ஆலோசனை கூறினார். நான் விலகி நடக்க, அவர் என் அக்காள் கமலியுடன் நெருங்கிப் பழக விழைவதை அவதானித்தேன். அக்காளுக்கு ஒரு திருமண பந்தம் ஏற்பட்டாற்றான், அலைபாயும் சபலங்கள் தீரும் என நான் நினைக்கலானேன். அம்மா விதவை. எங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினர் கிடையாது. ஆனந்தனோ குடும்பப் பொறுப்பு இல்லாதவர். எனவே, கமலிக்கு வரன்தேடும் பொறுப்பையும் நானே ஏற்றேன். மீனாவின் தொடர்பினால் விமலதாசனின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. தோற்றமும் - எடுப்பும் பண்புபுழக்கமும் ஏன் அவனையே அக்காளுக்கு மணாளனாக்கக் கூடாது என்ற சிந்தனைத் தடத்திலே என்னை இறக்கின. இந்த விஷயத்தில் தானும் உதவுவதாக மீனா வாக்களித்தாள். நான் விமல தாசனுடன் பழகியதெல்லாம், அவன் என் அக்காள் புருஷன் ஆக்கூடும் உரிமையுடன் மட்டுமே!"

“உண்மை அதுவானால் ஆனந்தனுக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கேட்டவுடன் நீ என் ஹட்டனுக்கு வரவில்லை?”

“நான் உடனேயே புறப்படத் தயாரானேன். அப்பொழுது எனக்கு ஒரு தந்தி கிடைத்தது. அதன் வாசகம் இதுதான். ‘ஆனந்தனுக்கு அபாயமில்லை. எல்லாம் நலம். நீ வருவதால் பிரதிகூல விளைவுகள் ஏற்படலாம். நீ வர வேண்டாம்.’ தந்தியை அனுப்பி வைத்தது அவர் அண்ணன் குமார். இந்நிலையில் நான் என்ன செய்வது?”

“இன்ஸ்பெக்டர் குமார் சொன்னது சரிதான். தன் பெயரில் இப்படித் தந்தியை விமலதாசன் அனுப்பி வைத்ததாகப் பின்னர் தான் குமாருக்கும் தெரிய வந்தது.

“விமலதாசன் அத்தனை தூரம் கயவனா...?”

“அவனுடைய கயமைத்தனத்தைப் பூரணமாகச் சொல்வதற்கு வார்த்தைகளில்லை. பொலீஸாரின் கவனம் தன்மீது திரும்பியுள்ளது என்பதை அறிந்து கொண்டும், இன்று நடன நிகழ்ச்சிக்கு வர எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்?”

“இன்றைய நடன நிகழ்ச்சிக்கு வந்தானா?”

“வந்தான்... வருவான் என எதிர்பார்த்து ‘சிவில்’ உடையில் காத்திருந்த பொலீஸ் உத்தியோகத்தரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டான். இனி அவனால் வேஷம் போட முடியாது. செய்த குற்றங்களுக்குத் தண்டனை அனுப விப்பான்.”

பின்னர் சற்று நேரம் இருவரும் மௌனத்தில் நடந்தனர். இந்தத் தடவை ராணியே மௌனத்தைக் கலைத்தாள். “அக்கா, நான் வெட்கமின்றி இதைக் கூறுகின்றேன். நான் ஆனந்தனை மானசீகமாகக் காதலிக்கின்றேன். ஆனால், அவரை என்றும் என்னவராக வைத்திருக்கும் சக்தி மட்டும் என்னிடம் இல்லை என்பதை உணருகின்றேன். நான் ஏதாவது சிறு தவறு செய்தாலும், ‘என் விக்டோரியா இப்படிச் செய்ய மாட்டாள்’ என்று நெஞ்சிலே காய்ச்சிய கோலாற் சுடுவார். என்னை வெறுக்கும் பொழுதெல்லாம் வேறு பெண்களிடம் சகவாசம் கொள்வதையும் அவர் மனம் நாடும்...” என்றாள்.

“ஒருவன் காதலித்து மணம் செய்து கொண்டதால், அவன் வாழ்நாள் பூராகவும் அவன் தன்னைக் காதலிப்பதாக நினைத்துப் பெண் தன்னை ஏமாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது. ஆனுடைய காதல் எதிர்பார்ப்புகள் காலத்திற்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப மாறுபடுகின்றது. பள்ளியறையில் தன்னை வேசியாக நினைத்துத் தன் முழு உடலையும் ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டும். சமையலறையில் தன்னைக் கைதேர்ந்த சமையற்காரியாகவும் நிறுவிக் கொள்ளவேண்டும். பணத்தைப்

பொறுத்தவரையில், கணவனின் வருவாய் எதுவாக இருப்பினும், பெண் வீட்டு 'பட்ஜட்' தயாரிக்கும் பொழுது, வருமானத்திலே மிச்சம் காண்பிக்கப்படுதல் வேண்டும். நண்பன், தாய் ஆகியவர்கள் அளிக்கும் பாசச் சுருதிகளையும் மனைவி அளித்தல் வேண்டும். கலைஞர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவளே அவனுடைய முதலாவது ரசிகையாக இருந்து அவனைப் புகழ் மொழிகளால் உற்சாகப்படுத்த வேண்டும்" என்று கூறிக் கொண்டு வந்த விக்டோரியா எதிரில் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் நடந்து வருவதைக் கண்டு நிறுத்தினாள்.

'விக்டோரியா அக்கா சொல்வது உண்மை. அவர் கூறும் இலட்சணங்களுக்கு அமைய நான் நடக்கவில்லை' என்று நினைத்து ராணி வருந்தினாள்.

முடிச்சு

முடிச்சுமாமர் முடிச்சுசுந்தி

மரணம் தன்னைத் துரத்தி வருவதாகக் குமாரிஹாமி நிச்சயமாக நம்பினாள். திடீரென்று துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் கேட்கவே சட்டென்று பிறாவியை இழுத்துக் கொண்டு மறுசந்துக்குள் மறைந்தாள். அவளுக்குக் கண்டி நகரின் ஒவ்வொரு அங்குல மண்ணும், ஒவ்வொரு குறுந்தெருவும் நன்கு தெரியும். என்ன தடை எதிர்ப்பட்ட போதிலும் இன்னப் பெக்டர் குமாரின் வீட்டை அடைந்து விடல்வேண்டும் என்கிற இலட்சியத்தை அடையும் உறுதியுடன் அவள் நடந்தாள்.

பிறாவியை எப்படியோ தந்திரமாகக் கடத்தி வந்து கல்லோயாப் பள்ளத் தாக்கிலுள்ள ராகுலனின் வீட்டில் அடைத்து வைத்தனர். அதன் பின்னர் குமாரிஹாமியைத் தவிர்த்தே ராகுலனும் விமலதாசனும் பேசுவது வழக்கம் ஆகி விட்டது. முட்டையெறிந்த இலக்கியக் கோஷ்டியின்மீது பொலீஸாரின் கவனத்தைத் திசை திருப்பலாம் என்ற ஒரு நம்பிக்கையில், முன்பின் யோசனையில் லாமல் ஆனந்தனை விமலதாசனே சுட்டான் என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டாள். அத்துடன் பிறாவியையும் அவளையும் வயிற்றில் நெருப்புக் கட்டியது போன்ற அவதிகளுடனேயே வாழ

விட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் அவள் ஊகித்துக் கொண்டாள். முதற்கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி இக்கொலைகாரர் கூட்டிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்று அவள் உள்ளுணர்வு சதா உறுத்திற்று!

இங்கினியாகலை வரை ஏதோ அலுவல் இருப்பதாக, விமல தாசன் சாரத்தியுள் செய்த காரிலே ராகுலன் சென்றான். பிறாவிக்குக் கார் ஓட்டத் தெரியும் என்பதை அவள் அறிந்து வைத்திருந்தாள். தக்க சமயம் கிடைத்ததெனத் துணிந்தாள். ராகுலனின் காரை ஓட்டும்படி பிறாவியிடம் மன்றாடி, வழிப்பணத்திற்கு வேண்டிய பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு கண்டியை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

கண்டிக்குப் போகும் முழுத்தூரத்தையும் அதே காரில் பிரயாணஞ் செய்வதிலுள்ள ஆபத்தையும் அவள் அறிவாள். எனவே, தம்புள்ளை வந்ததும், வாடகைக்கு வேறோர் கார் அமர்த்திக் கொண்டு மாத்தளை வந்தடைந்தனர். பிறாவியின் உறவினர்கள் மாத்தளையில் வசிக்கின்றார்கள். அவன் மறைவு அவர்களுடைய மனங்களிலே கிலேசங்களை வளர்த்திருக்கும். அவர்களுக்குத் தன் நிலையை விளக்கிவிட்டு மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்வது என்பது ஏற்பாடு. மிகுதிப் பயணத்திற்கு வேறு ஒரு காரை அமர்த்தி வருவதாகவும் பிறாவி அறிவித்திருந்தான். அதுவரையில் குமாரிஹாமி ரத்னா ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பதாகக் கூறினாள். ரத்னா ஹோட்டலில் விடப்பட்டதும், குமாரிஹாமியை அசதி வளைத்துக் கொண்டது. இருளில் கண்டிப் பயணத்தைத் தொடர்வதில் அர்த்த மில்லையென்றும், விடியற்காலையில் சொல்லலாமென்றும் மனதை மாற்றிக் கொண்டு, அந்த ஹோட்டலிலேயே ஓர் அறையை அமர்த்திக் கொண்டாள். காற்றோட்டத்திற்காக ஜன்னலைத் திறந்ததும், அங்கு ஆனந்தனின் உருவத்தைக் கண்டதும் ஆச்சரியப்பட்டாள். அவனுடன் பேச்சுக் கொடுப்பதா இல்லையா என்று. ஆலோசிப்பதற்கு இடையில் பிறிதொரு எதிர்பாராத சம்பவம் நிகழ்ந்தது. விமலதாசனும் மீனாவும் ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர். தன்னை யாரும் காணாதவாறு ஜன்னலைச் சாத்திக் கொண்டு, சிறிய நீவினுடே அங்கு நடப்பதை அவதானிக்க லானாள். ஆனந்தன் எடுத்திருந்த அறைக்குப் பக்கத்து அறையை அவர்கள் வாடகைக்கு எடுத்திருப்பது தெரிந்தது.

‘இங்கே தங்கியிருப்பது புத்தியில்லை. அவர்களுடைய கண்ணி ஆனந்தனை மடக்கவே விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் நானாக மாட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் தத்தமது அறைகளை விட்டு வெளிவருவதற்கு முன்னர் நான் என் அறையைக் காலி செய்வதே செய்யத் தக்கது’ என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். அவள் ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறுவதற்கும் பிறாவி காரைக் கொண்டு வருவதற்கும்

சரியாக இருந்தது. காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டதும், சூழ்ந்துள்ள அபாயத்தை அவன் சுருக்கமாக விளக்கினான். கண்டிக்கு அன்றிரவு போவது மரணத்தை வலிந்து வாங்குவதற்கு ஒப்பாகுமென்றும், எல்கடுவாவிலுள்ள தன் உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் அன்றிரவைக் கழிப்பதே சிறந்ததென்றும் கூறினான். பிறாவியும் அவன் கூற்றை ஒப்புக் கொள்ளவே, கார் எல்கடுவா நோக்கி ஓடத் துவங்கியது.

வழியில் தொலைபேசி வசதியுள்ள ஓரிடத்தில் தரித்து, ஆனந்தனைச் சூழ்ந்திருக்கும் அபாயத்தை நேரடியாக இன்ஸ் பெக்டர் குமாருக்குத் தெரிவித்தான். இந்தத் தகவலின் பேரிலேயே இன்ஸ்பெக்டர்கள் குமார், ரகுநாதன் ஆகியோர் வந்து ஆனந்தனையும் மீனாவையும் 'அரஸ்ட்' செய்தார்கள்.

'ஆனந்தவன் எல்லா மனிதருக்கும் ஒரே அளவான உள்ளத் தான் வைத்திருக்கின்றான். இந்த உள்ளம் விசித்திரமான கலவையினால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவன் வாழுஞ் சூழல், வரிக்கும் இலட்சியம், சார்ந்துள்ள கொள்கைகள் ஆகியவற்றிற்கேற்ப கடுகளவு சுருங்கவோ, வானளவு விரியவோ மனித உள்ளத்தினால் முடியும். கடுகளவு சுருங்கியிருந்த தன் உள்ளம், வானளவு விரிந்து விட்டதான ஒரு நிறைவு குமாரிஹாமிக்கு ஏற்பட்டது. தனக்காக, தன் சுய ஆதாயத்திற்காக, வாழ்ந்த அவன் நீதிக்காக, மனச்சாட்சியின் படி வாழத் துணிந்துவிட்டான். துஷ்டர்கள் விளைவிக்கும் இன்னலிலிருந்து தப்பி நல்லவர்கள் நலமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காகத் தன் உயிரையும் பணயம் வைக்கவும் துணிந்தான். மறுநாள் பூராவும், பல பழைய சம்பவங்களை இரைமீட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான். சில சம்பவங்கள் பயங்கரக் கனவு போன்றுத் தோன்றின.

சட்டென்று இனங்கண்டு பிடிக்கமுடியாத உடையல்லங் காரத்துடன் குமாரிஹாமியும் பிறாவியும் சாதாரண பஸ் பிரயாணி களைப் போல எல்கடுவாவிலிருந்து கண்டி வந்தடைந்தனர். இரவின் மூளி இருளிலே மாலை கரைந்து கொண்டிருந்தது. குமாரச் சந்திக்க முடியுமா என்று தொலைபேசித் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தான். இரவு எட்டரை மணிக்கு மேலேதான், அவரை அவர் பங்களாவில் சந்திக்க முடியுமென்று அறிந்து கொண்டான். அத்துடன் அவர் பங்களாவின் முகவரியையும் குறித்துக் கொண்டான். அதுவரையில் வேறு அலுவல்கள் இல்லாதபடியால், ஒருபடம் பார்த்து நேரத்தைப் போக்கலாம் என்று பிறாவியும் குமாரிஹாமியுந் தீர்மானித்தனர்.

படம் முடிந்து இன்ஸ்பெக்டர் குமார் வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த பொழுதுதான் மேற்படி துப்பாக்கிச் சூடு கேட்டது.

பயம் அவளுக்குத் தடை விதிக்க, மனச்சாட்சி அவளை உதைத்து முன்னுக்குத் தள்ள, அவள் இன்ஸ்பெக்டர் குமாரின் வீட்டையடைந்தாள். குமார் வீட்டில் இருந்தார். குமாரிஹாமியைக் கண்டதும், “நீ யார்? என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“நாங்- குமாரிஹாமி- உங்ககூட மிக அவசர விஷயங் சுட்டிப் பேச வந்தது...” என்றாள்.

குமாரிஹாமி தானே வலிந்து சாட்சியம் அளிக்க முன் வருவாள் என்பது அவர் எதிர்பார்க்காத ஒன்று- இருப்பினும் அதை வெளியிற்காட்டிக் கொள்ளாது, அவளையும் பிறாவியையும் தன்னுடைய அறையில் அமரும்படி பணித்துவிட்டு உள்கட்டிற்குச் சென்றார். “நிர்மலா! எனக்கு என் அறையில் உத்தியோக ரீதியான வேலையிருக்கிறது. எனக்காகக் காத்திருக் காமல் எல்லோருக்கும் இரவுச் சாப்பாட்டைக் கொடு” என்று சொல்லித் தன் அறைக்கு மீண்டார்.

குமாரிஹாமி சொன்னவற்றை இன்ஸ்பெக்டர் குமார் குறிக்கத் தொடங்கினார். அவள் வெளியிட்ட தகவல்கள் வருமாறு:

அவள் யாரையும் காட்டிக் கொடுக்கும் நோக்கத்திற்காகப் பொய்சாட்சி சொல்ல வரவில்லை. உண்மையை நிலைநாட்டும் பணியில், மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாத வகையில், தனக்குத் தெரிந்த உண்மையான தகவல்களை ஒளிவுமறைவின்றிப் பொலீஸாருக்குச் சொல்லவே வந்திருக்கின்றாள். அவள் சொல்லும் தகவல்களைப் பொலீஸார் எங்கு வேண்டுமானாலும் சாட்சிய மாகப் பயன்படுத்தலாம்.

அவள் உடலாலே சோரம் போனவள் என்பது உண்மை. துர்நடத்தையில் இறங்கிப் பணஞ் சம்பாதித்தவள் என்பதும் உண்மை. இந்த நடத்தை காரணமாகத்தான் அவளுக்கு ராகுலனினதும் விமலதாசனிதும் தொடர்பு கிட்டியது. அவர்கள் வேலாயி வீட்டிலேயே அவளுக்கு அறிமுகமானார்கள்.

விமலதாசன் உண்மையில் கள்ளக்கூடத்தல் வியாபாரி. இதனை நிரூபிப்பதற்குப் போலீஸார் சோதனையிட வேண்டிய நாளைந்து முகவரிகளையும் அவள் தந்தாள். மலைநாட்டின் கள்ளக் கூடத்தல் வியாபாரிகளுள் விமலதாசன் சக்கரவர்த்தி போல்வான். இவனுடைய வியாபாரத்திற்குப் பல பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் உந்தையாகவும் உளர். இதனாற்றான் நேற்று ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையைப் பற்றி அவள் குமாருக்கு நேரடியான தகவல் கொடுத்தாள். கைலஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு, ராகுலன், தான் பொலீஸ் உத்தியோகத்தன் என்ற நிலையைத் துர்ப்பிரயோகஞ் செய்து விமலதாசனுக்குப் பல

உதவிகள் செய்திருக்கின்றான். இதன் காரணமாகத்தான் இருவருக்குமிடையில் நட்பு ஏற்பட்டது. இருவரும் நிறைய மது அருந்தும் சபாவமுள்ளவர்கள். மது அருந்தியதும், அடுத்தது மாது என்று நாடும் இயல்பினர். அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவள் ராகுலனைச் சந்தித்தாள். மிதமிஞ்சிய போதையில், அவன் குமாரிஹாமியைக் காதலிப்பதாகப் பிதற்றுவது வழக்கம். அவள் அந்த வார்த்தைகளை நம்பியதில்லை. ஆனாலும் அவன் இருக்கும்பொழுது அவள் பிற ஆடவருடன் நெருங்கிப் பழகுவதையோ, உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளுவதையோ அவன் அனுமதிப்பதில்லை. இதற்கு மாறாக, அண்மைக் காலத்தில் ஆனந்தனுடன் அவளை உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தியிருக்கிறான். இதனை அவன் ஆனந்தனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் ஒரு சூழலை உருவாக்கும் எண்ணங் கொண்டது என்பதை அவள் சரியாகவே ஊகித்தாள்.

விமலதாசனிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கின்றது என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால் நிறையப் பணமுள்ளவன் என்பது மட்டும் தெரியும். அவனுடைய தொடர்பினால் ஏற்படக் கூடிய பணவருவாயை இழக்க வேலாயி விரும்பவில்லை. அதேசமயம் பொலீஸ் அதிகாரம் பெற்றிருந்த ராகுலனைப் பகைத்துக் கொள்ளவும் அவள் விரும்பவில்லை. இந்நிலையிலேதான் கிழவியின் மூளையில் அபூர்வ யோசனை ஒன்று உதித்தது. குமாரிஹாமி எப்படி ராகுலனின் வைப்பாட்டியாக வாழ்ந்தாளோ, அவ்வாறே குந்தவை விமலதாசனின் வைப்பாட்டியாக வாழவேண்டுமென்று திட்டம் வகுத்தாள். கிழவியின் துர்நோக்கத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்ட குந்தவை வேறு வழியின்றி ஹட்டனுக்கு ஓடினாள். இச்செயல் தன் பணப் பெருமைக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட களங்கம் என்று விமலதாசன் மனம் புழுங்கினான். கிழவி விமலதாசனின் கோபத்தையும் ஆணவத்தையும் நெய்யூற்றி வளர்த்தாள். பணபலமும், அதிகார பலமும் சேர்ந்தன. குந்தவையை உடல்நீதியாகக் களங்கப்படுத்துவதின் மூலம், தமது வழிக்குத் திருப்பலாம் என்பது வேலாயியின் நம்பிக்கை.

கிழவி போட்ட திட்டத்தைச் செயலாக்கத்தான் அவர்கள் ஹட்டனுக்குப் போனார்கள். ஞானரதன் வீட்டிலிருந்த குந்தவையைக் காரில் ஏற்றினார்கள். சட்டப்படி அவளுடைய பராமரிப்பு வேலாயினுடையதென்றும், அவளுடைய விருப்பத்திற்கு எதிராகக் குறுக்கிடுபவர்கள் சட்டப்படி குற்றம்புரிபவர்களாவர் என்றும் ராகுலன் விளக்கியதால் ஞானரதன் வீட்டார் ஒன்றுமே பேசவில்லை. நேரே கஸ்ரோ ஹோட்டலுக்கு வந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் மது அருந்தினார்கள். கிழவியும் மூக்கு முட்டக் குடித்தாள். குமாரி ஹாமிகுட பியர் அருந்தினாள். ஆனால் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும்

குந்தவை மது அருந்த மறுத்துவிட்டாள். அவள் மதுவருந்த மறுத்ததையும், இவர்கள் வற்புறுத்தியதையும் பிறாவி முதலிய ஊழியர்கள் உன்னிப்பாகப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மனத்திலே சந்தேகம் தோன்றலாம் என்ற எண்ணம் ராகுலனுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, ஹட்டனைவிட்டு உடன் புறப்படுவதே புத்திசாலித்தனமானது என்ற முடிவுக்கு வந்தான். கார் ஹட்டனை விட்டுப் புறப்பட்டது. கத்தி முனையில் அவன் மௌனமாக்கப் பட்டிருந்தான். நாவலப்பிட்டியில் மீண்டும் மதுப்போத்தல்கள் வாங்கினார்கள். மதுப்போத்தல் வாங்க உதவியவனின் பெயர் பீட்டர் சில்வா. அவன் இப்பொழுதும் நாவலப்பிட்டியில் வசிக்கின்றான். நேரம் நள்ளிரவு தாண்டி விட்டது. உலகமே உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு வளைவிலே வைத்துக் கார் நின்றது. 'ஹட்டனில் நீ பிடித்த முரண்டு இப்பொழுது செல்லாது. இரண்டில் ஒன்று. இதில் உருட்டிவிட்டுப் போவோம். அப்புறம் உன் பிணங்கட யாருக்கும் கிடைக்காது. இப்படி ஒரு அவலச்சாவு உனக்கு வேண்டுமா? புத்திசாலிப் பெண்ணாக இந்த மதுவை அருந்தி உயிர்பிழை!' என்று விமலதாசன் கர்ஜித்தான். வேறு வழியின்றி குந்தவை மது குடித்தாள். முதலாவது கட்டத்தில் வெற்றியீட்டி விட்டதான் நிலையில் கார் புறப்பட்டது. கார் கம்பளையின் எல்லையான மாரியாவத்தையைச் சமீபித்துக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு பக்கமும் ரப்பர் காடுகளும், அடர்ந்த கொக்கோ மரங்களும்! அவ்விடத்தில் ஓர் அருவி வீதியைப் பிளந்து செல்கின்றது. அந்த இடத்தை அண்மித்ததும், 'இதுதான் ஏற்ற இடம்' என்று ராகுலன் தெரிவித்தான். கிழவி காரில் இருந்தாள். விமலதாசன் குந்தவையை இழுத்துக் கொண்டு மறைவான இடத்துக்குச் சென்றான். குந்தவைக்குச் சற்று போதையாகவும் இருந்திருக்கலாம். ராகுலனுடன் குமாரிஹாமி சற்றுத் தூரம் உள்ளே சென்றாள். அந்த இடத்தில் அவன் குமாரிஹாமியுடன் உடலுறவு வைத்துக் கொண்டான். குந்தவை சென்ற மார்க்கத்தில் அவலக் குரல் கேட்டது. குமாரிஹாமி கலவிக்களியின் மயக்கத்தில் கிடந்தபடியால் அதைப்பற்றி அதிகம் பொருட்படுத்தவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் அவர்களிருந்த இடத்திற்கு விமலதாசன் வந்தான். 'ராகுலா எல்லாம் மோசம் போய்விட்டது' என்றான். அவன் குரல் நடுங்கிற்று. நடந்ததை விளக்கும்படி ராகுலன் கேட்டான். கலவியில் ஈடுபட்ட பொழுது மது போதையிலிருந்து விழித்த வளாகக் குந்தவை திமிறிக் கொண்டு எழுந்தாளாம். பக்கத்தில் கிடந்த கிறிஸ் கத்தியை அவன் கையில் எடுத்துக் கொண்டாளாம். அவளுடைய விழிகளிலே கொலைவெறி சுடர்விட்டதாம். தன்னைப் பாதுகாக்கும் வகையில் அவளை மடக்கி, கத்தியைப் பறித்து,

அதனால் அவளுடைய கழுத்திலே ஒரு குத்து விட்டானாம். அவள் நிலத்திற் சரிந்தாளாம். அப்பொழுதும் அவனுடைய ஆத்திர வெறி தணியவில்லையாம். அவள் ஆடைகளைக் களைத்தெறிந்து, அவளுடைய பெண்மையைச் சூறையாடிய பொழுது தானாம் அவள் செத்துவிட்டாளோ என்கிற அச்சம் ஏற்பட்டதாம். அப்பொழுதும் குந்தவை பிணம் போலக் கிடப்பதாகத் தெரிவித்தான்.

பின்னர் இருவரும் கறுகறுப்பாக இயங்கத் துவங்கினார்கள். 'எல்லாம் முட்டாள்தனமாக நடந்து விட்டது. அவளுடைய உடலை அழிப்பது நமது முதல் வேலை' என்று ராகுலன் பரபரத்தான். தலையைத் தனியாக வெட்டி ஒரு கோணிப்பையில் வைத்துக் கொண்டார்கள். அது பின்னர் திருகோணமலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, விமலதாசனுக்குச் சொந்தமான ஒரு தென்னந் தோப்பிலே புதைக்கப்பட்டதாகக் கேள்வி. தலையற்ற முண்டம் பேராதனைக்குக் கிட்டே மகாவலி கங்கையில் வீசப்பட்டது. கொலையைப் பற்றிய தடயங்களை மறைக்கும் வேலை மும்முர மாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. வேலாயி இந்தியாவுக்கு அனுப்பப் பட்டாள். அவளுடன் குந்தவையும் சென்று விட்டதாகக் கதை சோடிக்கப்பட்டது. மரண விசாரணையை நடத்தும் பொறுப்பு ராகுலனின் தலையில் விழவே எல்லாஞ் சுலபமாகிவிட்டன.

கொலையைப் பற்றிய பரபரப்பு அடங்கியதும், ராகுலன் தன் வேலையை இராஜினாமாச் செய்தான். தன் வியாபாரத்தில் பங்கு, ரொக்கம், கார் என விமலதாசன் ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் வரையில் ராகுலனுக்குக் கொடுத்தான். கொலைச் சம்பவத்தைப் பற்றித் தெரிந்த இன்னொருத்தியான குமாரிஹாமியின் வாயை அடைப்பதற்காக, அவளை அவன் மணம் செய்து கொண்டான். அடுக்கடுக்காகக் கொலை செய்ய அஞ்சாத அந்தப் பாதகர்கள் மத்தியில் வாழ அவள் பிரியப்படவில்லை. ஆனந்தனின் புகழ்மிக்க நல்வாழ்க்கை அவளுடைய இலட்சியமாக இருக்கின்றது.

குமாரிஹாமியின் கதையைக் கேட்டதும், தனது தேடலின் இறுதிக்கட்டம் நெருங்குவதைக் குமார் உணர்ந்து கொண்டார். ராகுலனைக் கைது செய்ய வேண்டியதுதான் பாக்கி என்று நினைத்தபடி அறைக்கு வெளியே வந்தார்.

"நிர்மலா! இன்னும் இருவர் உன் வீட்டில் விருந்தினராக வந்திருக்கிறார்கள்" என்றார்.

"முதலில் வந்த விருந்தினர்களையே இன்னமும் காண வில்லை" என்று நிர்மலா சலித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன?"

"ஆம். வெளியே சற்று உலாவி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற ராணியும் விக்டோரியாவும் இன்னமும் திரும்பவில்லை."

கடு

புதிதாயிற்று முன்புதான்

துப்பாக்கியினாற் குறி தவறாது
சுடுவதில் ராகுலன் பொலீஸ் பயிற்சியின்
போது நிரம்பிய அநுபவம் பெற்றவன்.
விதியின் மரணத் தேடல் வேறு விதமாக
அமைந்தபடியினால், அவன் நினைத்த
படி அவன் துப்பாக்கியிலிருந்து பாய்ந்து
சென்ற ரவை குமாரிஹாமியை வீழ்த்தத்
தவறியது.

இவ்வளவு காலமாக முடி மறைத்து
வைத்திருந்த விஷயங்கள் இன்ஸ்பெக்டர்
குமாரின் விடாமுயற்சியினாலும்,
தொடர்ந்து நடந்த சில அசம்பாவிதங்
களினாலும் சிக்கல் அடைந்துள்ளதை
ராகுலன் அறிந்தான். அவசரப்பட்டு முன்
யோசனை எதுவுமின்றி விமலதாசன்
ஹட்டனில் வைத்து ஆனந்தனைக்
கொலைசெய்ய எத்தனித்ததுடன் முடிவு
தமக்கும் பிரதிகூலமாக நெருங்கி வருவ
தையும் அவன் ஊகித்தான். குமாரி
ஹாமி வீட்டிலிருந்து பிறாவியுடன் தப்பி
யோடியதிலிருந்து எந்த நேரமும்
பொலீஸார் தன் கைகளுக்கு விலங்கு
மாட்டலாமென்பதையும் எதிர்பார்த்தி
ருந்தான். இந்நிலையில் அவன் மனம்
வெறிபிடித்த நாயாக மாறியது. தனக்கு
இனி வரப்போகின்ற எந்த முடிவு பற்றியும்
கவலைப்படவில்லை. தன் வாழ்வே
குமாரிஹாமியுடன் கொண்ட காமக்

கூட்டுறவினால்தான் திசை திரும்பியது என்ற ஞானம் பிறந்தது. இதனால் அவளுடைய உயிரைத் தன் கையால் பறிக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தைத் தவிர வேறெந்த உணர்ச்சியும் அவளை ஆட்கொள்ளவில்லை.

மாத்தளையில் வைத்து ஆனந்தனும் மீனாவும் கைது செய்யப் பட்டார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்தது. எல்லா பாதைகளும் குந்தவை கொலைவழக்கின் புனர்விசாரணை நடைபெறும் கேந்திர நிலையமான கண்டியை நோக்கிச் செல்வதை ஊகித்தான். குமாரிஹாமியை எப்படியும் கண்டியிற் கண்டுபிடிக்க முடியுமென்ற நம்பிக்கையுடன் அங்கு வந்தான்.

விமலதாசன் எதையும் சாமர்த்தியமாகச் செய்யும் இயல்பினன். இல்லாவிட்டால் அரசாங்கத்தையும், சட்டத்தையும் துச்சமாக மதித்து இவ்வளவு பெரிய ஒரு கறுப்பு வியாபாரச் சாம்ராஜ்யத்தை அவனால் கட்டியெழுப்ப முடிந்திருக்காது. மனோவிகாரக் காம இயல்பே அவனுடைய மிகப்பெரிய குறைபாடு எனலாம். மீனா விமலதாசனுடைய தூரத்து உறவு முறைப்பெண்.

மீனா பேரழகி. காதற் கலையில் கைதேர்ந்தவள். அவளை அவன் கால் தூசாக மதிக்கின்றான். பணம் பாய்வதற்கு முன்னால், மாயவலை பின்னும் மோகினிப் பெண்ணாக, ஓர் ஆயுதமாக அவன் பயன்படுத்தப் படுகின்றான். ஆயிரம் அழகிகளை அவன் பல கிளப்பு களிலே சந்தித்துப் பழகியிருக்கின்றான். தானாகவே கணிந்து பழுக்கும் எதுவும் அவனுக்குச் சுவைப்பதில்லை. தனக்குக் கிட்டமாட்டாது எனத் தோன்றும் ஒரு பெண்ணுடன் ஒரு தடவை வைத்துக் கொள்ளும் உறவிற்காகத் தன் உயிரையும் பணயம் வைக்கத் தயங்கமாட்டான். அஃது ஓர் அலாதியான சுபாவமே!

ராணி அப்படியொரு பேரழகி என்று சொல்லமுடியாது. நாடு புகழும் எழுத்தாளனின் மனைவி என்றதும், வேறொரு துருவத்தைச் சேர்ந்த பெண் என்ற நினைப்பே அவனுக்கு ஏற்பட்டது. வேறொரு உலகத்துப் பெண் என்கிற கவர்ச்சி! சுலபமாக வளைத்துப் பிடிக்க முடியவில்லை. இதனால், ராணியை எப்படியாவது அடைந்தே தீரவேண்டும் என்ற ஆவேசத்தின் வசப்பட்டான். அவளை அடைவதில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு தோல்வியும் அவளை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்ற ஆவலை வளர்க்கவே உதவியது. அவளை விதவையாக்கிய பின்னராவது அவளை அடைந்து தீருவது என்ற அளவுக்கு அவனுடைய ஆசை, பைத்தியமாக முற்றி யிருந்தது. இந்த அவதியிலே ராணிக்கும் தனக்கும் நடுவிலே எழுந்து நிற்கும் வில்லனான ஆனந்தனை வெறுக்கத் தலைப்பட்டான். நடன நிகழ்ச்சி நடைபெறும் மண்டபத்திற்குச் செல்வதிலுள்ள ஆபத்தைப் பற்றி ராகுலன் எவ்வளவோ எச்சரித்துங்கூட, விமலதாசன் அங்கு சென்றான். எதிர்பார்த்தது போலவே, பொலீஸார்

பக்குவமாக விரித்திருந்த கண்ணியிலே அகப்பட்டுக் கொண்டான்.

விமலதாசன் கைது செய்யப்பட்ட செய்தியால், குமாரிஹாமியைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்ற ஆவேசம் உச்ச கட்டத்தை அடைய, அவளைத் தேடும் முயற்சியை ராகுலன் தீவிரப் படுத்தினான். அவனுடைய மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தது.

‘குமார் எவ்வளவு சாமர்த்தியம் காட்டினாலும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை நிறுவ, சாட்சியங்களை உபயோகித் தாலும், குமாரி ஹாமி சாட்சியமின்றி, சந்தேகத்திற்கிடமின்றி எதையும் நிரூபிக்க முடியாது. குந்தவை கொலை வழக்கின் trump-card அவளே. அந்தச் சீட்டு இன்ஸ்பெக்டர் குமாரின் கையிற் சிக்கவிடமாட்டேன்... அவள் பொலீஸ்ஸ்டேஷனுக்குப் போகமாட்டாள். அநேகமாக இன்ஸ்பெக்டர் குமார் வீட்டிற்கே வருவான். அவன் வீட்டுக்குச் செல்லும் வீதிகளைக் கண்ணி வைத்தால் நன்று...’

அவனுடைய யூகம் பிழைக்கவில்லை. ஓட்டமா, நடையா என்று நிதானிக்க இயலாத வேகத்தில் ஒரு பெண்ணும் ஆணும் நடந்து செல்வதைக் கண்டதும் அவர்கள் குமாரிஹாமியும் பிறாவியுமாகத்தான் இருப்பார்கள் என்பதை ஊகித்தான். வேகமாக அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான். துப்பாக்கி தயாராக இருந்தது.

விதி என்னும் குறும்புக்காரர்ச் சிறுவன் குறுக்கிடவே, குமாரி ஹாமியை நோக்கிச் சுடப்பட்ட ரவை வேறொரு பெண்ணை வீழ்த்தியது. குமாரிஹாமியும் பிறாவியும் ஓடுவதையும், அவர்களைத் தாண்டி வந்துகொண்டிருந்த இரு பெண்களுள் ஒருத்தி நிலத்தில் சாய்ந்ததையும் ராகுலன் கண்ணால் கண்டான்.

அந்தக் கணமே அவன் தன் சிந்தனா சக்தியை இழந்தான். குமாரிஹாமியின் உயிரைப் பறித்திட வேண்டுமென்ற வெறி மடிந்தது. ஓர் அச்சம்; தோல்விகளினால் ஏற்படும் பயம் அவனை ஆட்கொண்டது.

‘பிறருடைய வாழ்க்கையையும் உயிரையும் அபகரித்து வாழ்வது தான் வாழ்க்கையா? சட்டத்தின் இரும்புக் கரங்களுக்குள் சிக்காராகச் சிக்கிக்கொண்டேன். இனி தப்பவே முடியாது. என் உயிரைப் பறிப்பதற்கு தூக்குக் கயிறு தயாராகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் என் முடிவாயின், அந்த முடிவை எதிர்பார்த்து வாழ்வ தினால் என்ன பயன்?’

‘... வாழ்க்கையின் இறுதிப் பயணம் அவமானம் கமிக்க மரணம் தான் என்றால் அந்த மரணம் இப்பொழுதே கிட்டட்டும்..’

தற்கொலை எண்ணம் அவனுடைய மனத்திலே கணப் பின்னத்தில் தோன்றி, கணத்திலேயே விஸ்வரூபம் அடைந்தது.

மறுகணம் தன் லாடத்திலே துப்பாக்கியால் சுட்டான். ஸ்மரணையற்று நிலத்தில் வீழ்ந்தான். குமாரிஹாபியின் உயிரைப் பறிக்க முயன்ற அத்துப்பாக்கி ராகுலனின் உயிரைப் பறித்து நிஷ்டை இயற்றியது.

கமலிக்கும் ஞானரதனுக்கும் விவாகம் நடைபெறு வதைக் கமலியின் தாய் நாகம்மாள் விரும்பியபோதும், விவாகப்பதிவை ராணியும் ஆனந்தனும் ஊர் திரும்பிய பின்னர் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தை வெளி யிட்டாள்.

“இது விவாகப் பதிவுதானே அம்மா? சட்டப்படி செய்யும் சடங்கு... முதற்கோணல் முற்றுங் கோணல் என்பார்கள். எனவே, ஒரு விக்கினமும் இல்லாமல் நாங்கள் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி, இன்றே விவாகப் பதிவை வைத்துக் கொள்வோம். பின்னர் எல்லோருக்கும் வசதியான ஒரு நாள் பார்த்து கல்யாணத்தை ‘ஜாம் ஜாம்’ என்று முடித்துவிட்டாற் போச்சுது... ராணி, திட்டப் படி நேற்றுப் பின்னேரமே வந்திருக்கவேண்டும். சுணக்கத்திற்குக் காரணம் என்னவென்று விளங்கவில்லை. அதற்காக ஒரு வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தைத் தள்ளி வைப்பதில் எவ்வித விவேகமும் கிடையாது” என்று மனோகரன் விளக்கினான்.

அந்த விளக்கத்தை நாகம்மா அரை மனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளவே, மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் கமலி ஞானரதன் விவாகப் பதிவு நடைபெற்றது. அதனைக் கொண்டாடும் முகமாக ‘யாழ்’ பத்திரிகை ஊழியர்கள் சார்பாக மனோகரனின் மனைவி ஒரு சிற்றுண்டி விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். தான் கலந்து கொண்டால் ஊழியர்கள் சகஜமாகப் பழகமாட்டார்களெனக் கருதிய மனோகரன் மாடியிலுள்ள அறைக்குச் சென்றான்.

காலை தொடக்கம் கல்யாணப் பதிவுக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளிலே ஈடுபட்டிருந்த படியால், மனோகரனால் அன்றைய தினசரிகளை வாசிக்கமுடியவில்லை. எனவே, சாவகாசமாக அன்றைய தினசரிகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பதை அவனுடைய மனம் விரும்பியது. மேலே கிடந்த வீரகேசரியின் முதற்பக்கச் செய்தியாக இடம் பெற்றிருந்த புதினத்தில் அவனுடைய கண்கள் நிலைத்தன.

நடுவீதியில் முன்னாள் இன்ஸ்பெக்டரின் பிணம்!

கவிஞர் நக்கிரனின் மனைவியும் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு இலக்கானாள்

கண்டி. நவ. 18. முன்னாள் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரான ராகுலனுடைய பிணம் கண்டி நகரிலுள்ள பேராதனை வீதியில் காணப்பட்டது. துப்பாக்கிச் சூட்டினால் அவருடைய மண்டை பிளந்து காணப்பட்டது. மேற்படி

துப்பாக்கிச் சூடுதான் மரணத்திற்குக் காரணம் என்று நம்பப்படுகின்றது. இது சொலையா? அன்றோல் தற்சொலையா? என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் பொலீஸார் சுறுசுறுப்புக் காட்டுகின்றனர்.

ராகுலனுடைய பிணம் கிடந்த இடத்திற்குச் சுமார் நூறு யார் தூரத்தில், விக்டோரியா என்னும் பெண் துப்பாக்கிச் சூட்டுடன் மயங்கிய நிலையில் காணப்பட்டாள். விக்டோரியா பிரபல கவிஞர் நக்கிரனின் மனைவியாவாள். அவள் ராணி என்ற பெண்ணுடன் உலாவச் சென்றிருந்த பொழுது இந்தப் பயங்கரத் தாக்குதலுக்கு ஆளாக நேர்ந்த தாம். ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டுள்ள இவருக்கு சுயநினைவு திரும்பவில்லையாம். அவருடைய உடல்நிலை குறித்து ஆஸ்பத்திரி வட்டாரங்கள் கவலை தெரிவித்தன.

விசாரணை, பொலீஸ் உதவி சூப்ரிண்டன் குமார் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெறுகின்றது. அவர் நேற்றுத்தான் ஏ.எஸ்.பியாக உத்தியோக உயர்வு பெற்றார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

(ந.நி.)

இந்தச் செய்தியை இரண்டு மூன்று தடவைகள் வாசித்தான். நெருங்கிய உறவினர்கள் மத்தியில் ஏதோ அசம்பாவிதங்கள் நடைபெறுவதான உணர்வு மேலிட்டது. முதல் நாள் பேப்பரில் வந்த இன்னொரு செய்தியையும் அவன் மனம் அசை போட்டது. குந்தவை கொலை வழக்கிலே ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளதாகவும், இது சம்பந்தமாக விமலதாசனும் மீனாவும் கைது செய்யப் பட்டுள்ளதாகவும், இக்கொலை வழக்குச் சம்பந்தமாக முன்னாள் பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவரைக் கைது செய்யப் பொலீஸார் வலை வீசி வருவதாகவும் அச்செய்தி கூறிற்று. பொலீஸாரால் தேடப் பட்ட முன்னாள் பொலீஸ் அதிகாரி ராகுலன் என்பதை மனோகரன் அறிவான். இப்பொழுது இந்தச் செய்தி மேலுங் குழப்பு வதாக அமைந்தது. உடனேயே கண்டிக்குச் செல்ல வேண்டுமென மனோகரனுடைய உள்ளம் தவித்தது.

சிறுநுண்டி விருந்து முடிந்ததும், ஞானரதனையும் கமலியையும் தன் அறைக்கு அழைத்து விஷயங்களை விளக்கினான். அத்துடன் கண்டிக்கு அன்றே புறப்படப் போவதாகவும் தெரிவித்தான்.

“நீங்கள் போவதாக இருந்தால் நாங்களும் வருகின்றோம்” என்றாள் கமலி.

சற்றுநேரம் யோசித்த மனோகரன், “தம்பதிகள் தேனிலவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள் என்று மற்றவர்கள் பேசமாட்டார்களா?” என்று கேட்டான்.

“மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் முழுவதையும் ஏற்று, அந்த அபிப்பிராயங்களுக்கு இசைந்தொழுகி வாழ நினைப்பவன் மனிதனாகப் பிறந்திருக்கத் தேவையில்லை; தலையாட்டி வாழ்வதற்கு மாடுகள் இருக்கும் பொழுது ஏன் அந்த வர்க்கத்தில் மனிதர்களுஞ் சேரவேண்டும்? விக்டோரியா ஒரு தெய்வப் பிறவி. அவர் மட்டும் என் கூடப் பிறந்த சகோதரி போன்ற ஆலோசனைகளும், தைரியமும் ஊட்டியிருக்காது போனால், என் வாழ்க்கையில் இன்றைய மலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்குமா என்பது சந்தேகந்தான். இன்றே சென்று அவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொள்ளுதல்தான் முறை” என்று கமலி கூறினாள். அவள் கூற்றை ஞானரதன் முழுக்க முழுக்க ஆதரித்தான். எனவே, மூவரும் மனோகரனுடைய காரில் கண்டிக்குப் புறப் பட்டார்கள்.

உலகத்துத் துன்பம் அனைத்தும் ஒன்று திரட்டப்பட்டுத் தன் நெஞ்சிலே ஏற்றப்பட்டுள்ளதைப் போன்ற வேதனையுடன் வெளி வராந்தாவிற் போடப்பட்டிருந்த கதிரை ஒன்றிலே ஆனந்தன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த கதிரையில் நக்கீரன் இருந்தார். மௌனத்திரை இருவருக்குமிடையில் எழுந்து நின்றது. அத்திரையை நீக்கி முதலில் நக்கீரனே பேசத் தொடங்கினார்.

“ஆனந்தா! பிரக்ஞைநிலை திரும்பாமலே விக்டோரியா இறந்து விடுவாள் என்று நினைக்கின்றாயா?”

இந்தக் கேள்வி ஆனந்தனுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. அவன் இறந்து விடக்கூடும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க அவனுடைய மனம் கூசியமைதான் இந்த எரிச்சலுக்குக் காரணம். “இந்தக் கேள்வி டாக்டரிடம் கேட்கப்பட வேண்டியது...” என்று உரையாடலைச் சடுதியில் முறித்துக் கொள்ளும் தொனியிற் பேசினான்.

“ஆனந்தா! உன் நிலையை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் உன்னால் என் மனோநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீ இதுவரை காலமும் அறிந்திருக்காத ஓர் உண்மையை இன்று நான் உனக்குச் சொல்லப் போகின்றேன். அப்பொழுதுதான் நீ என் நிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். விக்டோரியா என் மனைவியாக வாழ்ந்தாள் என்பதை நீ நம்புகின்றாயா?...” பழதை என்று கை வைக்க, அது பாம்பாக மாறினால் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கும்? அந்தக் கேள்வி, அரவந் தீண்டிய உணர்ச்சியை ஆனந்தனுக்கு ஏற்படுத்தியது.

ஊர் உலகறிய இவர் மனைவியாக வாழ்ந்த விக்டோரியா, மரணப்படுக்கையில், சாவுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். பண்பினதும், தன்னலமற்ற சமூகத் தொண்டினதும் திருவுருவமாகக் கொண்டாடப்படும் நக்கீரன், மக்களுடைய மிக மெல்லிய உணர்ச்சிகளைக்கூடத் தீந்தமிழ்க் கவிதையாக்கிய

நக்கீரன், இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கின்றாரே என்ற அதிர்ச்சி யிலிருந்து விடுபட நீண்டநேரம் பிடித்தது. இதில் புகுந்து கொண்ட மௌனத்தின் அந்தலையில் ஏதாவது பதில் சொல்லவேண்டும் என்ற எழுச்சி தோன்றியது. “விக்டோரியா தான் உங்கள் மனைவி யாக, அதுவும் மனநிறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றாள்” என்றான்.

“புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனில் பொய்மையும் வாய்மையாகி விடுகின்றது. ஏற்ற உதாரணம் விக்டோரியாவின் மேற்படி கூற்று. ஆனந்தா! இந்த உலகில் வாழ்வதற்கு உண்மை உதவுவதில்லை. இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு நம்பிக்கையே அடித்தளமாக அமைகின்றது. நம்மை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கும் எதிர்காலம், நிகழ்கால வாழ்க்கைக்கு, வாழும் புற்றினையும் பசையினையும் ஊட்டுகின்றது. வாழ்க்கை என்பது தேடல். நேற்று, இன்று, நாளை என்று உருண்டோடும் நாள்களுக்கிடையில் நேர்த்தியான பிணைப்பையும் அர்த்தத் தையும் உண்டாக்கி, எதையோ தேடி அலையும் உணர்வில் வெற்றிடத்தை நிரப்பி வாழ்கின்றான் மனிதன் என்பது உன் சித்தாந்தம். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏமாற்றங்கள் என்ற முள்களிலே முடிபுனைந்து, துன்பம் என்ற சிலுவை சுமந்து தன் நேசர்களுடைய இன்பம் நிலைப்பதற்குச் செய்யும் இரட்சண்ய யாத்திரையே வாழ்க்கை என்பது விக்டோரியாவின் நம்பிக்கையாகும். ஆனந்தா! இப்பொழுதாவது அறிந்து கொள். விக்டோரியா என் மனைவி அல்லன்; மனைவியாக வாழ்ந்தவளுமல்லள்” என்று தன் பேச்சை நிறுத்தினார்.

நிலம் அவனுடைய இருக்கையின்கீழ் பிரிந்து கொடுத்து, அதற்குள் தான் அமிழ்ந்து போவதான உணர்வு ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்டது. என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அவருடைய மனோநிலையை அறிந்து கொள்ளாது பேசிவிட்டதான குற்ற உணர்வும் அவனை வளைத்துக் கொண்டது. ஆனந்தனின் எண்ண ஓட்டங்களை அறிந்துகொண்டவர் போல நக்கீரன் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினார்.

“பிரக்ஞை நிலை தெளியாமல் விக்டோரியாவின் ஆவி பிரிய மாட்டாது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது. அத்தகைய நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கின்றதா என்பதை அறியத்தான் அவ்வாறு கேட்டேன். உன்னுடன் பேசாது அவருடைய ஆவி பிரியவே மாட்டாது. இந்த உலகத்தில் கர்த்தரின் நாமத்திற்கு அடுத்தபடியாக அவள் ஐபித்தது உன் நாமம் மட்டுந்தான். அவள் உள்ளத்தில் ஒவ்வொரு அணுவிலும் நீ நீக்கமற நிறைந்திருந்தாய். இது உனக்கே தெரியாது, உனக்காகவே வாழ்ந்த உத்தமி. உனக்கு வளமான வாழ்க்கை கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவள் தன் மனத்தைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்ளப் பழகிக்கொண்டாள்...”

வரலாறு

அதிசயமான மரபுகள்

“ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதா ஆனந்தா? மிகப் புகழ் பூத்த பெரியார்கள் கூட வயோதிப வயதின் தசைப்பிடுங்கல் ஆக்கினைக்குப் பணிந்து, விவாக பந்தங்களில் மாட்டியுள்ள கதைகளை நீ அறிவாய். ஆனால் ஊர் அறிய நாங்கள் கணவன் - மனைவியாக வாழ்ந்தாலும், எங்களிடையே தாம்பத்திய உறவு இடம் பெறவில்லை. ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்ந்த இரண்டு நல்ல நண்பர்களாகப் பழகிக் கொண்டோம். இருவரும் பிரம்மச்சாரிய நோன்பினை இயற்றுதல் வேண்டும் என்பது தான் எங்களது விவாக பந்தத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தது. அந்த விசித் திரக் கதையைக் கேள். அவள் உன்மீது கொண்ட காதலில் ஏற்பட்ட முறிவினைத் தாங்க முடியாது மலையா வந்து சேர்ந்தாள். அவள் தூரத்து உறவில் மாமா முறையினரான ஒருவர் வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தாள். தோல்விகளை மறைப்பதற்காகச் சமூகப் பணியில் வெகுவாக ஈடுபட்டு ழைத்தாள். அப்பொழுதுதான் எங்கள் இருவருக்குமிடையில் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பணத்தின் அளவைக் கொண்டுதான் அன்பையும் பண்பையும் மதிக்கும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் என்கிற இராக்கதத் திரிகையிலே தன் உண்மையும் உயிர்த்துவமுமான காதல் அரைக்கப்பட்டதாக அவள் நம்பினாள்.. தன் மனத்திலுள்ள

எதையும் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவதற்குரிய நல்ல நண்பனாக என்னைக் கருதி எதையும் ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்லுவாள். அதேபோன்று என்னை வாட்டிடும் மனோவிசாரங்களை அவளிடம் கூறுவேன். கன்னிகாலோகேஸ்வரிக்கும் எனக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட காதலைப் பற்றியும், அதன் முதிர்வினைவான குந்தவை இங்கு வளர்வதைப் பற்றியும் அவளிடம் சொன்னேன். குந்தவையின் கடிதத் தொடர்பு துண்டித்துப் போகவே சொந்த நாடு செல்லவேண்டுமென்ற ஆசை என் மனதில் அதிக அதிகமாக வளர்ந்தது. இதற்கிடையில் அவளுடைய மாமனாரும் செத்துப் போனார். அவருக்கு நெருங்கிய வாரிசுகள் யாருமில்ர். விக்டோரியாவந்து வாழத் தொடங்கிய சில மாதங்களுக்கிடையிலேயே அவளை அவருக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சொந்த மகளைப் போல நேசித்தார். இதனால் அவர் தன்னுடைய சொத்துக்கள் முழுவதையும் விக்டோரியாவின் பெயருக்கு வைத்திருந்தார். இதுகூட அவருடைய மரணத்தின் பின்னரே விக்டோரியாவுக்குத் தெரியும். ஏராளமான சொத்து கிடைத்ததும், தான் மறந்துவிட்டதாக நினைத்திருந்த காதல் உணர்வுகள் புதுக்கோலத்தில் விளைந்திருப்பதை அவள் உணரலானாள். வேதக்காரிச்சி என்ற இகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அழிக்க வல்ல அழிப்பான் பணம் என்று நினைத்தாள். நீ பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம் என்கிற கற்பனையிலே வாழ்ந்த அவள், இன்பக் கனவுகளை மனத்திலே உருட்டியபடி ஈழம் வந்து சேர்ந்தாள். கப்பலில் வரும்பொழுது உன்னுடைய எழுத்தாற்றலையே சிலாகித்துப் பேசிக் கொண்டு வந்தாள். ஆனால் இங்கு வந்ததும் தொடர்ந்து ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. நீ ராணி என்னும் பெண்ணை மணந்து கொண்டு மட்டக்களப்பில் வாழ்கின்றாய் என்பதைக் கேள்விப்பட்டாள்.

“கதைகளிலே படித்தாற்கூட நம்பமாட்டோம். ஆனந்தா! வண்ணக் கற்பனைகள் குழைத்து எழுதுவதாக நம்மை ஏமாற்றிக் கொள்ளுகின்றோம். மின்னலிடையைப் பற்றிப் பாடும் பொழுது கவித்துவமாக இருக்கின்றது. ஆனால் யதார்த்தத்தில் அப்படி மின்னலிடையினளாக ஒரு பெண்ணால் வாழமுடியுமா? மிகைப்படு கூற்றினையே வாழ்க்கை என்றும் நயமென்றும் மருளும் நாம் கற்பனைக்குமெட்டாத அதியற்புத விசித்திரச் சம்பவங்கள் வாழ்க்கையில் நடைபெறுவதை அறியும்பொழுது திகைக்கின்றோம்..” நக்கிரனின் குரல் உடைந்தது.

ஆனந்தன் தன் நாக்கு அண்ணத்தில் ஓட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

“விக்டோரியாவின் நிலையில் எந்தப் பெண் இருந்தாலும், மனம் உடைந்து துவண்டிருப்பாள். விக்டோரியா மகா தைரியவாசி.

கர்த்தர்மீது கொண்டிருந்த கெட்டியான நம்பிக்கை அவளுக்கு ஆறுதலாக அமைந்தது. 'கருணையுள்ள கர்த்தரே! எனக்கு வஞ்சிக்கப்பட்ட இன்பத்தையும் ஆனந்த னுக்கே வழங்கி அவனுடைய மகிழ்ச்சியை இரட்டிப்பு மடங்கு ஆக்குங்கள்' என்று அவள் ஐபித்ததை நான் அறிவேன். நீ பூண்டிருக்கும் குடும்ப சுகத்திற்கு எத்தகைய ஊறும் நேராதவாறு தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடிவு செய்தாள். தான் இன்னமும் கன்னியாக வாழ்வதாக இருந்தால் மீண்டும் உன்னுடைய மனம் தன்பால் அலைமோதும், அதனால் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் எழும் என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள். அதே சமயம் இலக்கிய உலகில் நீ அரிய சாதனைகள் இயற்ற ஒத்தாசையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பினாள். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும்படையில் உடலுற வின்றிக் காதல் இருக்க முடியாது என்று எழுதுபவர்களும் நம்பு பவர்களும் சாமான்யர். அச்சாமான்யர் உடலுறவினைக் காதலின் உந்த மொழியாகவும் தரிசிக்கின்றார்கள் என்பதை மனோரதியக் கற்பனைவாதிகளின் சரடு என்றும் நினைக்கின்றார்கள். அசாதாரண அற்புதங்கள் நிகழ்த்தும் வலிமை தூய காதலுக்கு உண்டு என்பதை நிரூபித்து வாழ்ந்தாள் விக்டோரியா என்ற சத்தியத்தை எத்தனை பேர் நம்புவார்கள்?

"சாமான்யர் வாழும் இந்த உலகம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாது என்பதை விக்டோரியா நன்கறிவாள். உன் இன்பத்தை வேண்டி மட்டுமே, என்னுடனான திருமண நாடகம் நடந்தேறியது. தன் சுவாசத்தை மறந்த நிலையிலும், உன் நலனை மறந்தவளல்லள். மாற்றான் மனைவியாக வாழ்கின்றாள் என்றால் உன்மனம் அலை மோதாது என்று நினைத்தாள்... சமூக சேவையில் உள்ள ஈடுபாட் டினாலும், என் பண்பு நல்கிய கவர்ச்சியாலும் என்னை மணந்து கொண்டதாக வெட்கமின்றி விளக்கங்கள் கூடக் கொடுத்திருக் கின்றாள். ஊரறிய என் மனைவியாக வாழ்ந்தாலும், அவள் உடலும் உள்ளமும் ஆனந்தன் என்ற தெய்வாஞ்சலியிலேயே அர்ப்பணிக்கப் பட்டிருந்தன..."

நக்கிரனுடைய விழிகளில் கண்ணீர் பனித்தது...

ஆனந்தன் சிறு குழந்தையாக விசும்பினான்.

மனப்பாரங்களை இறக்கி, இரு பெரும் எழுத்தாளர்கள், விறாந்தையிலமர்ந்து அழுது கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில், விக்டோரியா சுயநினைவு பெற்றாள். இப்படி நிகழலாம் என்று டாக்டர் எதிர்பார்த்திருந்ததினால் பிரக்ஞை பெற்றதும் கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகளை நர்ஸ் தயாராக வைத்திருந்தாள். அவற்றைக் கொடுத்தாள்.

சிலையாக இருந்த தெய்வ விக்கிரகம் உயிர் பெற்ற காட்சியைக் காண்பதான புளகாங்கித நிலை, பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்த ராணிக்கு ஏற்பட்டது. “என் விக்டோரியா அக்கா...” என்று அவள் உதடுகள் தன்னியல்பாக அழைத்தன.

ராணியை இன்னமும் அருகில் வரும் வண்ணம் விக்டோரியாவின் விழிகள் சமிக்கை செய்தன. தெய்வகாந்த ஈரப்பில் வலிக்கப்பட்டவளாக மிகக் கிட்டச் சென்றாள். விக்டோரியாவின் உதடுகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகச் சயனித்தன. அவளுடைய கண்கள் ராணியைக் கேசாதிபாதமாக நோக்கின. அந்த நிலை ராணியின் உள்ளத்திலே சோகத்தைக் கிளறியது.

“அந்தப் பாவியின் துப்பாக்கி என்னைப் பலி வாங்கி உங்களை வாழவிட்டிருக்கக்கூடாதா? ஆண்டவன் ஓரவஞ்சகமுள்ளவன். இல்லாவிட்டால், நல்லவர்களாகப் பார்த்து, வாழவேண்டிய வயதில் தன்னுடன் அழைத்துக் கொள்வானா?” பீறிட்டு வந்த அழுகையை அடக்க வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள் ராணி.

“அப்படிப் பேசாதே ராணி... நான் சொல்வதைக் கேள்...” விக்டோரியாவின் குரல் மிகப்பலவீனமாக ஒலித்தது. இருப்பினும் தெளிவிலும் உறுதியிலும் அவள் உச்சரித்த ஒவ்வொரு சொல்லும் புதுமெருகு பெற்றது.

விக்டோரியா தொடர்ந்தாள், “ராணி! கர்த்தர் எவ்வளவு கருணையுள்ளவர் பார்த்தாயா? எப்பொழுதும் எல்லாமே அவர் சித்தப்படியே நடக்கும். துப்பாக்கிச் சூடுபட்டவுடன் ஸ்தலத்திலேயே என் உயிரைப் பறித்திருக்கலாமல்லவா? என் ஆசைகளையும், இரகசியங்களையும் என் மனதிற்கு இனியவர்களிடம் அறிக்கை செய்து போக ஒரு சந்தர்ப்பங் கிடைத்தது எதனால்? பெருங் கருணையினால்! நான் இன்றைய தினத்திற்காகத்தான் உடல் கொட்டிலே சிலுவை சுமந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தேன் என்பது நன்றாக விளங்குகின்றது” என்று சொல்லும்போது, “உங்களுடைய நிலையில் அதிகம் பேசுவது விரும்பத் தக்கதல்ல” என்று நர்ஸ் குறுக்கிட்டாள்.

“மன்னிக்க வேண்டும் நர்ஸ்... எனக்கு உண்மை தெரியும். பேசாமல் இருப்பதினால் சாவினை என்னால் ஏமாற்ற முடியாது. கடைசிச் சொட்டு நெய்யை உறிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் தீபத்தைப் போன்று என் உடலிலே ஒரு புதிய தெம்பு பிறந்திருக்கின்றது. அந்தத் தெம்பு மாய்வதற்கிடையில் என் மனத்திற்கு இனியவர்களிடம் எல்லாம் விடை பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்” விக்டோரியாவின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட நர்ஸ் வெளியேறினாள்.

அறையில் அவர்கள் இருவருமே தனிமையில் விடப் பட்டார்கள்.

“ராணி! உன்னைக் கண்ட மறுகணமே ஆனந்தன் உன்னை மணந்து கொண்ட காரணத்தை ஊகித்துக் கொண்டேன். ஓர் அசைப்பில் உனக்கும் எனக்கும் இரட்டைச் சகோதரிகளுக் கிடையில் உள்ளதைப் பார்க்கிலும் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக் கின்றது... எனவே என் குணங்களையே உன்னிடம் அவன் எதிர் பார்த்ததில் வியப்பில்லை... இந்நாட்டின் இலக்கியப் புகழை உலகறியச் செய்யும் ஆற்றல் ஆனந்தனிடம் மட்டுமே இருக்கின்றது. இந்த ஆற்றலைப் பட்டை தீட்டியெடுக்கும் பணியில் நம்மை நாம் அழித்துக் கொள்ளவேண்டும். வாழ்க்கையில் அவனுக்கு ஏற்படும் விரக்திகள் அவனுடைய இலக்கியப் படைப்புக்களிலே படர நாம் விடக்கூடாது. அவனுடன் பழகும்பொழுது தெய்வ சந்நிதானத்தில் நிற்கும் பக்தனின் உளப்பாங்கு நம்மிடம் இருக்கவேண்டும்... ஆனந்தன் உன்னை விட்டுத் தூரந்தூரமாக ஓடுகின்றான் என்று நினைப்பது உன்னுடைய மனப்பிராந்தியேயாகும். ஆனந்தன் மிகமிக இளகிய நெஞ்சினன். அவனுடைய அன்பு முழுவதையும் பெறுவதற்கு மிகச் சலபமான ஒரு வழி இருக்கின்றது. அவனுடைய சுகத்திற்காக உன்னுடைய சுகம் அனைத்தையும் நீ இழக்கின்றாய் என்ற எண்ணம் எப்பொழுது அவனுடைய உள்ளத்திலே தோன்றுகின்றதோ, அப்பொழுது தொடக்கம் அவன் தன்னுடைய சுகம் அனைத்தையும் உன் சுகத்திற்காக அர்ப்பணிக்கத் தயாராகிவிடுவான். அன்பு என்பது விசித்திரச் செல்வம். அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பதினால் அது தேய்வதில்லை. எவ்வளவை அள்ளிக் கொடுக்கிறோமோ அதைப் போன்று இருமடங்கு புதிதாக ஊறுகின்றது...” நீண்டநேரம் பேசிய தால் நாக்கு வறண்ட நிலையில் நிறுத்தினான் விக்டோரியா.

“சோடா தரட்டுமா அக்கா” என்று ராணி கேட்டாள்.

விக்டோரியா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவளாகக் காணப் பட்டாள். பின்னர் பேசினாள்:

“உன் அன்பிற்கு என் ஆசீர்வாதங்கள்.. ராணி, எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா? நான் இப்பொழுதே ஆனந்தனைப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றேன். அவன் கையால் நான் இறுதித் தெளிவு பருக அனுமதிப்பாயா?”

“இது என்ன அக்கா கேள்வி? அவர் உங்களுடையவர். ஆனால், ஒன்று... ஒன்று... நீங்கள் சாகவே மாட்டீர்கள்...” என்று விக்டோரி யாவின் கைகளுக்குள் முகத்தைப் புதைத்து அழுதாள் ராணி.

அவளுடைய விழி நீரைத் துடைத்தபடி, “உங்கள் உள்ளங்களில் வாழும் நான் எப்படிச் சாவேன்...? சரி, நீ போய் அழைத்து வா” கெஞ்சங் குரலில் கூறினாள்.

“ஆனந்தனும் நக்கீரனும் விறாந்தையிலேதான் இருக்கின்றார்கள்.”

“இருவரையும் அழைத்து வா.”

அறையை விட்டு வெளியேறிய ராணி, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஆனந்தனுடனும் நக்கீரனுடனும் திரும்பினாள். எல்லோரையும் மௌனமாகப் பார்த்த விக்டோரியா முறுவலித்தாள்.

“ஆனந்தா! கர்த்தரின் கருணையே கருணை. என் கடைசி நேரத்தில் என்கூட நீ இருப்பது எவ்வளவு அறுதலாக இருக்கின்றது தெரியுமா...? என் நாக்கு வறளுகின்றது. கொஞ்சம் சோடா பருக்கி விடு...”

மிகுந்த வாத்தலயத்துடன் ஆனந்தன் சோடாவைப் பருக்கினான். புதிய உற்சாகம் பெற்றவனைப் போல விக்டோரியா காணப்பட்டாள். அவளுடைய வலக்கை சிலுவை அடையாளமிட்டது. விழிகள் மூடின. வேறு யாருடைய செவிகளிலேயும் விழாதவாறு, அவள் உதடுகள் ஜெபத்தை முணுமுணுத்தன. அப்பொழுது அவள் முகம் பொலிவில் ஜொலித்தது. பின்னர் கண்கள் விழித்தன.

“ஆனந்தா! இந்த மரணப் படுக்கையில் வைத்து மூன்று வரங்கள் யாசிக்கிறேன். தருவாயா?”

“உனக்கு உரிமையில்லாதது எதுவும் என்னிடம் இல்லை. விக்டோரியா... கேள்...” ஒவ்வொரு சொல்லும் சோகத் துருத்தி ஊதி வெளிவந்தன.

“எவ்வளவு துன்பம் வந்த போதிலும், நீ மதுவைத் தொடவே கூடாது...”

“சத்தியம்; தொடமாட்டேன்...”

“இவள் ராணிதான் உன் மனைவி. உன் கற்பனையிலே நான் நட்சத்திரமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் இருட்டு வழிப் பயணத்திற்கு விண்மனைப் பார்க்கிலும், ஒரு டோர்ச்சலைட் மிக உதவியானது. ராணி அத்தகைய ஒரு ‘டோர்ச்’. அவளைப் பற்றி நீ நன்றாய்ப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவளும் உன்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல், உன் மனம் நோகும்படி நடந்திருக்கலாம். இப்பொழுது அவள் ஒரு புதிய ராணி. அவளை முழு மனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்” என்று கூறி ராணியின் கையைப் பற்றி, ஆனந்தனிடம் ஒப்படைத்தாள். ராணியின் கண்கள் நிரம்பிய குளமாக வழிந்தன. அவர்களுடைய பிணைந்த கரங்கள் தாமாகவே வழக்கி விலகின.

விக்டோரியா நக்கீரனை நன்றி ததும்பப் பார்த்தாள். “நீங்கள் செய்த உதவிகளுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்யவே இயலாது.

உங்களைப் போன்ற உத்தமர்களினாலேதான் இந்த உலகம் வாழ்கின்றது. பயன் எதுவும் எதிர்பார்க்காமல் என் தந்தையாய் - குருவாய் - நண்பனாய் - சேவகனாய் உதவினீர்கள். அதேபோன்று நீங்கள் ஆனந்தனுக்கும் உதவவேண்டும் என்பது என் இறுதி ஆசை. என் சொத்து சம்பந்தமான உயில்கள் அனைத்தும் நமது புரக்டர் தம்பிமுத்துவிடம் இருக்கின்றன. என் சரிபாதி சொத்துக்கள் உங்களுடைய பெயரில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதை உங்கள் இஷ்டப்படி சமூகசேவைக்குப் பயன்படுத்தலாம். மீதமுள்ள சொத்துக்கள் ஆனந்தனின் பெயருக்கு எழுதப்பட்டுள்ளன. அதனை இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்த உதவுங்கள். ஆனந்தனுடைய இலக்கியப் படைப்புக்கள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது என் அவா..."

மீண்டும் ஆனந்தனைப் பார்த்தாள். இரண்டு நிமிட நேரம் மௌனத்தில் அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தாள். பின்னர் உதடுகள் அசையத் தொடங்கின.

"என் ஆனந்தா! மூன்றாவது வரத்தையும் தா. யானைக்குத் தன் பலம் தெரியாது என்று சொல்வார்கள். அப்படித்தான் நீயும்.. உன்னைப் போன்ற எழுத்தாளன் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தோன்றுகின்றான் என்பது என் அபிப்பிராயம். தாசுரின் கீதாஞ்சலி நோபல் பரிசில் பெற்றது; ஆசிய இலக்கிய ஊற்றின் வளத்தை உலகறிந்தது. தாசுருக்குப் பின்னர் ஆசிய இலக்கிய வளம் என்ற இலக்கியப் பெருநிதியம் ஊற்றடைத்து விடவில்லை. இதனை நீ உலகறியச் செய்யவேண்டும். இதன் சாதனை யாவும் உன் ஊழியமே உன் விக்டோரியாவுக்கு ஆனந்தன் செலுத்தும் காணிக்கை..." விக்டோரியாவின் மூச்சுத் திணறியது.

"உன் புனித ஆசையை நிறைவேற்றுவேன் விக்டோரியா" என்று ஆனந்தன் அலறினான்.

"அதனைக் காரிய சாதனையாக்க வல்லவன் என் ஆனந்தன் ஒருவனே" என்று விக்டோரியாவின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. கூம்பும் மலர்களாக விழிகள் மூடிக் கொண்டன. அந்த உத்தமப் பெருஞ்சோதி அவிந்தது.

வார்த்தைகள் இற்றுவிட்ட நிச்சவாசப் பேரமைதி நிலவியது.

அந்த அமைதியைப் பிளந்து கொண்டு, இன்ஸ்பெக்டர் குமார், மனோகரன், கமலி, ஞானரதன் ஆகிய நால்வரும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

"ஐயோ, விக்டோரியா அக்கா!" என்று அவளுடைய

சடலத்தில் விழுந்து கமலி அழத் துவங்கினாள்.

விழிகளின் கண்ணீர் முழுவதும் வறண்டுவிட்ட நிலையில், ஆனந்தன் சாவின் கோரம் மூட்டமிட்டிருந்த அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

நக்கிரன், ராணி, ஞானரதன் ஆகிய மூவரும் ஆனந்தனைத் தொடர்ந்து அறையைவிட்டு வெளியேறி னார்கள்.

“ஆனந்தா! எங்கே போகிறாய்?” என்று நக்கிரன் குரல் கொடுத்தார்.

“விக்டோரியா சாகவில்லை. உலகில் தமிழ் உள்ளளவும் அவள் வாழ்வாள். அவள் நினைவாக நான் படைக்கப் போகும் காவியத் திலே அவள் என்றும் வாழ்வாள். அதுவே என் வாழ்க்கை லட்சியம். இவ்வளவு காலமும் நான் எதைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன் என்பது இப்பொழுது தான் விளங்கிற்று...” திரும்பிப் பார்க்காமல், இந்தப் பதிலைச் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தான்.

“அந்தத் தேடலில் நான் உங்கள் ஊனாகவும், என்பாகவும், உதிரமாகவும் உழைப்பேன்” என்று ராணி அவனுக்குப் பின்னால் ஓடினாள். அவளுக்காகக் காத்திருக்காமல் ஆனந்தன் நடந்து கொண்டேயிருந்தான்.

“உன் இலட்சியத் தேடல் பின்னர்.. முதலில் விக்டோரியாவின் இறுதிக் கடமைகளை இயற்ற வேண்டியவன் நீ என்பதை மறந்தாயா?” என்று நக்கிரன் கேட்ட கேள்வி ஆனந்தனின் செவிகளில் மிகத் தெளிவாக விழுந்தது.

புதியதொரு தேடலை நோக்கி ஆவேசமாக நடந்து கொண்டிருந்த ஆனந்தனின் கால்கள் தரித்தன. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

